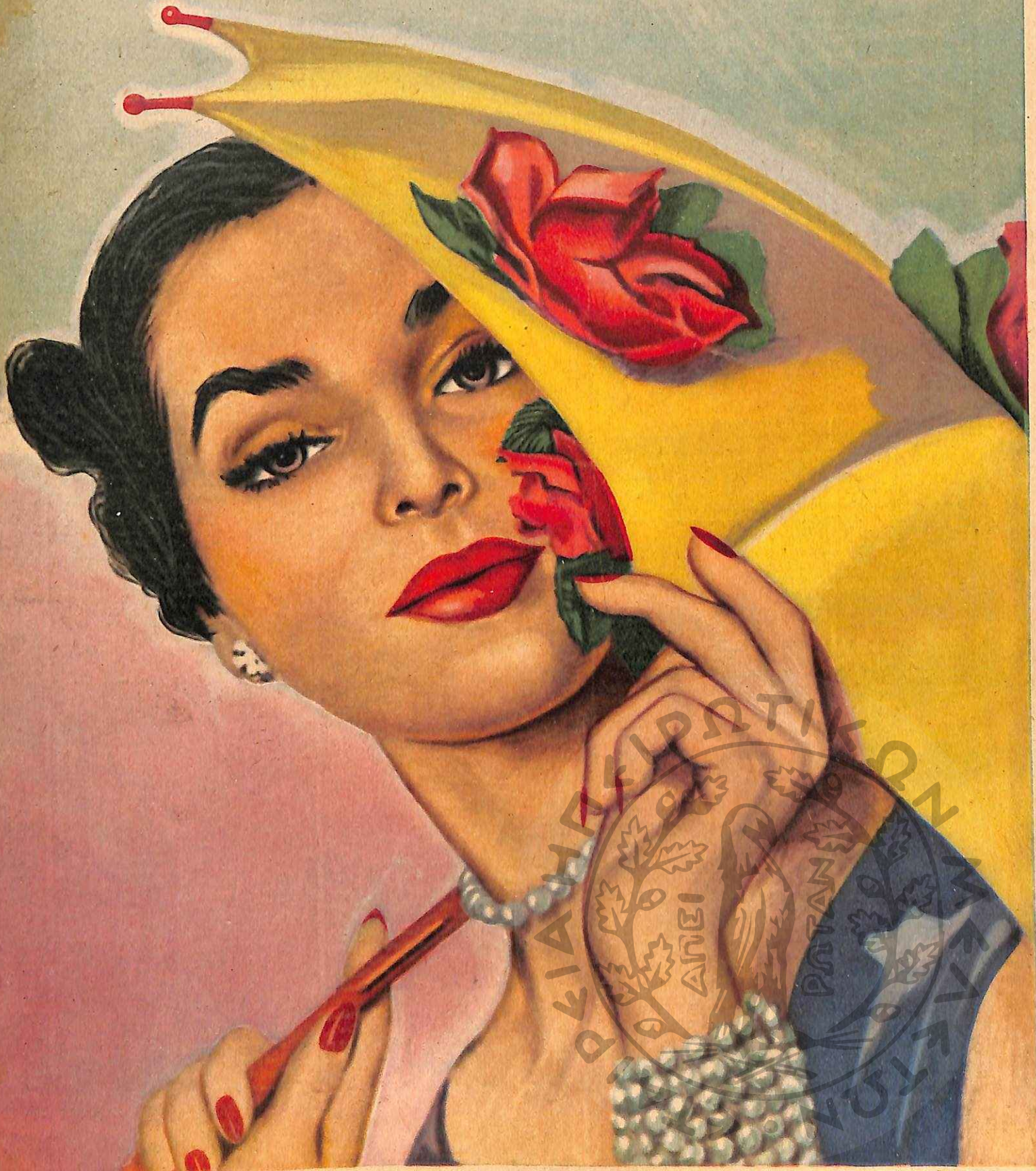

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

«ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ !...»

Όταν έφυγε ο γιατρός κι η Έλενη ξαναγύρισε κοντά στο Ζάν, τον βρήκε ακόμη πιο χλωμό. Τα μάτια του γυάλιζαν απ' τον πυρετό.

— Ζάν, αγάπη μου, μίλα μου... πές μου πώς δεν πονάς!... του είπε.

Νομίζε πως άκουγε ακόμη τις τρομερές φράσεις του γιατρού:

«Δυστυχώς, κυρία, η επισημική δεν μπορεί να κάνει τίποτε άλλο... Ο άντρας σας έχει γερή κρίση... θ' ανθεξέ ακόμη... Θάχωμαι να του κάνω κάθε μέρα μια ένεση για τους πόνους. Μα δεν τολμά να σας υποσχεθώ πως θα καλλιτέρεψη ή κατάστασή του...».

Όσοι λοιπόν ο Ζάν ήταν καταδικασμένος για πολύ ακόμη στο φρικτό εκείνο μαρτύριο! Κι' αυτή θα τον έβλεπε να βασανίζεται μέρα - νύχτα, να σδύνει λίγο - λίγο, δίχως την παραμικρή ελπίδα... Και δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτε!...

— Τώρα μόλις αρχίζει να νυχτώνει... μουρμούρισε ο άρρωστος. «Ω, τί φρικτά ατέλειωτες πόνους αυτές οι νύχτες!... Πότε λοιπόν θα φτάσει η τελευταία μου...».

Η Έλενη έβαλε και πάλι τα κλάματα. Δεν ήταν παρά μια απλή γυναίκοιλα, που είχε τσακίσει σωματικά και ψυχικά...

Εμεινε γοητισμένη δίπλα στο κρεβάτι, κλαίγοντας συνεχώς... Ένοιωσε το

λιπόσαρκο χέρι του Ζάν να της χαιδεύει τα μαλλιά. «Υστερα ο Ζάν είπε σιγανά: — Άκουσε, μικρή μου Έλενη! Ξέρω καλά την κατάσταση μου. Την έχω μαντέψει, όσο κι' αν προσπαθήσει να μου την κρύψει, ο γιατρός και σύ... Σ' ένα μήνα, σ' ένα δυό, η σ' ένα χρόνο, θα χω λυτρωθώ, δεν θα υποφέρω πια... Μην κλαίεις, Έλενη. Δώσε μου το χέρι σου... Ζήσαμε ευτυχισμένοι τέσσερα χρόνια μόνο... τόσο λίγο! Σ' αγαπώ πολύ...».

Αναζητούσε πάντα εκείνο που θα μ' ευχαριστούσε. Έκανε ό,τι σουλάε... Άκουσε με λοιπόν! Συγκέντρωσε όλη τη θέλησή σου, τη στοργή σου, τον πόνο σου, για να με καταλάβεις.

Είχε ανασηκωθεί τώρα στο κρεβάτι του και της έσφιγγε τα χέρια.

— Με τραμάει, Ζάν! τραύλιζε η νέα γυναίκα.

— Μ' αγαπάς;... όσο και την πρώτη μέρα;

— Χίλιες φορές περισσότερο, Ζάν!

— Θα κανείς... ό,τι κι' αν σου ζητούσα, για την αγάπη μας; Μου τ' όρκιζεσαι;

— Ναί, Ζάν.

— Σου το εναλλέω, επικαλούμαι την αγάπη σου, τον πόνο σου! Υποφέρω πάρα πολύ... σφίγγω τα δόντια μου για να μην ούρλιασα... Και θα κρατήσω πολύ ακόμη το μαρτύριό μου, γιατί έχω γερό όργανο...».

νισμό... «Όχι, όχι, πρέπει να τελειώσω! Βοήθησε με, αγαπημένη μου, να γλυτώσω απ' τα νύχια της αρρώστιας! Άν μ' αγαπάς, Έλενη, σκότωσέ με!».

Η νέα γυναίκα έμπηξε μια φωνή και τινάχτηκε δραβια.

Συλλογιζόταν ότι ο Ζάν είχε δικήν, ζητώντας το θάνατο... Ποιος ήταν λοιπόν το καθήκον της;

— Σε ίκετεύω, Έλενη! πρόσθεσε ο άρρωστος. «Έλα, μη διατάζεις!...».

Ήταν τόσο έντονη η έκταση του, ώστε η υπερτάτη χάρη που της ζητούσε, άρχισε να μη της φαίνεται πια τερατώδης...

— Εκεί, στο άριστερό σου χέρι... της είπε μ' έλαση ο Ζάν. Πάρε το πιστόλι... Είναι γεμάτο, έτοιμο... «Ω, πόσο υποφέρω!».

Με μηχανικές κινήσεις, η Έλενη πήρε το πιστόλι. Κιτάζε υστερα τον άντρα της. Η φυσιογνωμία του ήταν τώρα δολότελα αλλαγμένη, σαν να τη φώτιζε μια λάμψη ευτυχίας. Πνιγόντας τους πόνους του, τραύλιζε:

— Επιτέλους θα λυτρωθώ... και μάλιστα χωρίς σ' σένα, αγάπη μου! Τί γλυκό που θάνατο ο θάνατος απ' το χέρι σου!... Θα μοιάζω σαν να μ' αποκοιμήθηκες!... Σ' ευχαριστώ, Έλενη... Έλα πιό κοντά... μη φοβάσαι!... Αγκάλιασέ με πρώτα... Αχ!... Θεέ μου, πονά!...

Μια κρίσι δυνατότερη απ' τις προηγούμενες τον συγκλονίσει ολοκληρών.

— Έλα!... Έλα!... τραύλιζε με αγωνία.

Κι' ανασήκωσε λίγο το κεφάλι του προς το μέρος της. Τότε η Έλενη, δίχως να σκεφθεί περισσότερο, ξετρελλαμένη απ' το θέαμα εκείνο, άκούμπησε το πιστόλι στον κρόταφο του και πυροβόλησε!...

Όταν συνήρθε απ' τη λιποθυμία της, βρισκόταν πεσμένη πάνω στο πάτωμα του Ζάν. Δίχως να καταλαβαίνει ακόμη καλά τί είχε γίνει, κίτταζε το ακίνητο πρόσωπό του, που είχε πάρει τώρα μιάν έκφραση ευδαιμονίας.

— Τον σκότωσα!... φώναζε ξαφνικά. «Έκανα ό,τι μου ζητούσε!...».

Μέσα στη σιωπή της κάμαρας, άκουγόταν ο κρότος των δοντιών της που χτυπούσαν. Τίφτες φρικτές την έπνιγαν. Το μυαλό της σάλευε...

Ήταν σωστό αυτό που έκανε; Ψιθύριζε με απόγνωσι. Δεν όφειλε να ελπίζω ως την τελευταία στιγμή;...

«Αν μπορούσε τώρα να μιλήσει, θα με δικαιολογούσε!... Απολυτρώθηκε πραγματικά;... Τί βρήκε φεύγοντας απ' αυτό τον κόσμο!... Τί έκαμα, Θεέ μου! Φάνηκε αδύνατη, δειλή!... Φείλα ν' αντιταθώ, έστω και με τον κίνδυνο να με καταραστή ο Ζάν, να με μισήσει!... Αυτό ήταν το αληθινό καθήκον μου!... Συγχώρεσέ με Ζάν...».

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινικο ρεπερτοάζ

Η γνωστή πρωταγωνίστρια της όπερέτας Ζωζώ Νταλμάς που ήταν τελευταία στην Κύπρο, κινδύνευσε να πνιγεί στην... ξηρά! «Επειτα από μια πολύωρη νεροποντή ανετράπη το λεωφορείο με το οποίο ταξίδευε για την Αιμώχωστο και έμεινε μέσα στο νερό, που πλημμύριζε το μέρος εκείνο επί 5 ώρες.

Η Ζωζώ Νταλμάς, έχασε όλο της το βεστιάριο, που καταστράφη τελείως και όλα της τα κοσμήματα. Χρειάστηκε να μείνει επί ένα μήνα στο νοσοκομείο για να συνέλθει.

Ο συμπαθής τραγουδιστής Τώνης Μαρούδας, πρόκειται να γίνει καί' αυτός κουμπάρος, υπό έντελως περιεργές συνθήκες.

Δύο νέοι από την Πάτρα, ο Νίκος Δημόπουλος και η Γεωργία Πατρινού, άκουοντας συχνά τα τραγούδια του από το ραδιόφωνο, γνωρίστηκαν και παντρεύτηκαν ο ένας τον άλλον. Τώρα πρόκειται καί' αυτές να παντρευτούν. Του έγραψαν λοιπόν να πάη στην Πάτρα για να τους στεφανώσει αφού τα τραγούδια του έγιναν άφορη να συνδέσουν τη ζωή τους. Και ο Μαρούδας δέχτηκε ευχαρίστως την πρότασή τους.

Η Γαλλία βεντέτα του τραγουδιστή Ρενέ Λεμπά που τραγουδούσε την ημέρα του Πάσχα για τις Ένοπλες Δυνάμεις, κατόπιν προσκλήσεως επέσχεθηκε τους στρατώνες.

Έλαβε μέρος στο πασχαλινό γλέντι των φαντάρων μας και έσπουγκρισε αυγά με πολλούς απ' αυτούς.

Η θρυλική Μιστεγκέτ, που αντιπροσωπεύει μια ολοκληρωμένη εποχή — έχει γνωρίσει 14 έστερμένους — συνέκινισε τους Αθηναίους παρά τα χρόνια της και έθαυμάσθη κυρίως στον «Απαχικό χορό», που τον χορεύει ακόμα με αρκετή άντοχη και πολύ κέφι.

Στην παράστασι του Πέτρου Κυριακού η Πόλα έκαμε για πρώτη φορά την εμφάνισή της σε ένα σατυρικό νούμερο (σόλο) το «Η σφαίρα γυρίζει». Και ήταν τόσο η επιτυχία της που απέφασσε στο έξης να παίξει τέτοιου είδους νούμερα.

Η γνωστή μας Αμερικανίδα ντιζέζ Λίντυ Μόρφου εξακολουθεί πάντα να σημειώνει πολύ σουζέ με το τραγούδι του Χαϊρόπουλου «Καλώς ήρθες στα όνειρά μου» που τραγουδά με ελληνικούς στίχους, ώστε να συγκινή τους δημογείς μας, σε όλες τις πολιτείες που έπισκέπτεται.

Έφυγε για το Παρίσι για να συναντήσει τη Βάσω Μανωλίδου και το Γιώργο Παππά, ο σκηνοθέτης κ. Άλ. Σολομός, προκειμένου να καθορίσουν από κοινού και οι τρεις καλλιτέχνες το ρεπερτοάριο του εκεί θεάτρου «Γκλόρια».

Ο Πέτρος Κυριακός θα επιστρέψει σ' Αθήνας, σ' ένα τέλος Μαΐου για να εμφανισθεί εγκαίρως την καλοκαιρινή σαϊζόν.

Η Ηρώ Χαντά που έπανεμφανίζεται στη σκηνή ύστερα από μακρά αποχή, θα συμπράξει με το θίασο της Καίτης Βερώνη στην Κωνσταντινούπολη.

Το συγκρότημα Σταυρίδη — Δούκα σκοπεύει να παρουσιάσει το καλοκαίρι και μπαλέτο που θ' αποτελεθαι από καινούργιες έντελως χορευτρίες, τις οποίες θα προημνάση ο χορογράφος Σ. Σπυρόπουλος.

Για τον σκοπό αυτόν, οι δημοφιλείς θιασάρχες είδοποιούν όσες δεσποινίδες ενδιαφέρονται να λάβουν μέρος στο έν λόγω μπαλέτο, να περνάνε καθε Σάββατο 11 — 1 από το θέατρο «Ριάλτο».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

M. NOURY

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος ναρθουν όλα αίσια απ' το γάμο που μεγάλη, θεωρείται λύσις κι' όλοι στρέφονται με πάθος προς τα συνοικέσια και γι' αυτά σου λένε όλοι μόλις τους μιλήσης.

Είν' υπάλληλος με «μέλλον», έχει κάποια θέσι και μιά προίκα στη ζωή του θέλει να προσθέσι. Δεν τον νοιάζει αν έχη ή νύφη νοστιμιά και γλύκα θέλει σοβαρή να είναι... καί' γι' α' χ η π ρ ο ι κ α !

Συνοικέσιο ζητάει κι' έρχονται οι προτάσεις. «Είναι φίνο το κορίτσι και να εξετάσής!» — εξετάζει και μθαίνει όλα τα καλά, αλλά μέσ' τη μέση μπαίνει... το φρικτό «ά λ λ ά»!

Είναι θαύμα το κορίτσι κι' ήθικό πολύ νοικοκυροπούλα, πρώτης, σοβαρή, καλή, αλλά είναι στραβοκάνα, γουρλομάτα, ίδιο τέρας κι' επί πλέον είναι κόρη μιας κακώτρης μητέρας!

Φυσικά την απορρίπτει. Ήταν «άσχημη» «μεγάλη» και «δεν βιάζεται» δηλώνει και ζητάει κάποιαν άλλη. Τούτη η δεύτερη νυφούλα είναι τρισχαριτωμένη, έξυπνούλα, κι' όμορφούλα όλη νάζι κι' όλη νειότη κι' έτσι εκείνος την γνωρίζει και τσιμπιέται με την πρώτη!

Είπαμε πως έχει σκέρτσο, κι' όμορφιά πολλή και γλύκα και κομψότητα και χάρη κι' είναι σ' όλα ζηλευτή, αλλά τώρα... θέλει εκείνος κι' έτσι να την παντρευτεί! Και την προίκα εγκαταλείπει και παντρεύεται το νάζι και τ' άλλα αρχινάει κι' όλο κρυφαναστενάζει και ή γκρίνια τον πεθαίνει και χωρίζει ένα πρωί!

Τώρα πλέον «έχει πείρα» και στη φτώχεια που τον δέρνει μιά στεγνή γεροντοκόρη του προτείνουν και την παίρνει. «Έχει σπιτί κι' έχει λίρες μα και μιά φρικτή άσχημία... που φοβούνται και τ' αγοράσει!»

Και της πρώτης του γυναίκας τ' φιλάκια νασταλγεί κι' έτσι με θυμούς και νευρά... να χωρίση δεν άργεί!

Όλα τώρα πιά την άλλη την παντρεύτηκ' ένας γέρος κι' έχει και μπιζό και παούτη... αλλά είν' απών ο Έρως! Κάνει υπομονή λιγάκι, μα στο τέλος πιά χωρίζει! («Ο! ανάποδα στον κόσμο! Όλα είναι βράσε ρυζί!»)

Συνοικέσιο! Στ' αλήθεια, κι' άσφαλώς και ώρισμένος είν' ο δρόμος για το γάμο ο πολύ πολιτισμένος. Με συναλλαγή αρχίζει, και καχυποψία λίγη, μα και κάποτε σ' αγάπη αιώνια καταλήγει.

Όλα τί τα θέλετ' όμως, που της φύσεως ο Νόμος θέλει έρωτα και πάθος απ' την πρώτη τη στιγμή και να πρωταγωνιστούν τα νευράκια κι' οι λυγμοί!

Θέλει πρώτα να μιλήσουν κάποια γαλανά ματάκια κι' ύστερα τα καρδιοχτύτια, τα θερμά τα γραμματάκια κι' ο Ύμνιος να στέψη την έρωτευμένη φτώχεια πριν ναρθούν της ζωής μας τα θλιμένα πρωτοδρόχια!...

Συνοικέσιο! Βεβαίως, είναι κάτι σοβαρό αλλά βάσει το συμφέρον στο θεσμό τον έρωθ στέκει πίσω δέκα μέτρα!

Όσοι τότε τί να κάνουν; «Ο,τ' η μοίρα σου σου γράφει... Κάθε γάμος είναι πάντα πιο καλός από το «ράφι». Κι' ειδικώς αυτές που είναι... «καμουφλε» γεροντοκόρες να θυμούνται πως τα χρόνια, φεύγουν όπως και οι ώρες!

Εμμοτορφισμίδι
C. M. T. G. A. T. A.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έρωτικοι καρποί

Επισκεφθείς προ ήμερών γνωστήν μου οικογένειαν καί, ως είκός, διακρίβεις εις χάριν και ευγένειαν, έσκρόπουν μειδιάματα λατρείας και μαγειείας, έν όψει εύρισκόμενος κομψής ύπηρετρίας. Και ήτο, μα την πίστιν μου, άξια του όνόματος, χανούμ - μπουρεκίον σωστόν, ήγουν τουτέστι κόμματος, καί δια τούτο έκρουον τόν έρωτος τας πύλας, μβανίζων άσκαρδωμκτεί, μετά πολλής καίλας. Πλήν, φεϋ! εκείνη ή σκληρά, δεν έδιδε πενδάραν — έπάτησον, ούτως είπειν, ο βλάξ εις άγκινάραν — ήθεδε κακεισε ήγετο μέσω τών παρσεστών εις τρόπον ώστε τελικώς έγένονα μπουρλότον. Καί θέλων εις το ζήτημα να έπιφέρω λύσεις, εύρέθην όλως ξαφνικώς έμπροσθεν της γοήσεως, καθ' ήν στιγμήν — ώ! ούρανε!... «Ω! τυχ η κατ' όκά- (δας)».

έκόμειζεν περίφροντις εις δίσκον θυσιναδάς. — «Ω! γύναι, άνεφώνησον, φλογίζομαι (ό τάλας, έλεος, μη μ' αφήσετε ως είδος έμβου- (κάλας, ρίφθητι σ'ας άγκάλας μου, το άπαιτεί (ή μοίρα, πλησίασον, κόρη τερπνή, ίνα σοί θέσω (χείρα!... Καί αύτη, φεϋ! ύψώσασα τόν δίσκον (αίφινιδως, τόν έρριπεν κεφαληδόν ραγδαίως και (άγρίως, καί ούτω μοι έδώρησε άντι θερμών χα- (δίων έπτά - όκτώ καρούμβαλα μεγέθους κα- (ρυδίων!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ταυρομνημονεύματα ενός ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ

ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Δυο σάρκινες άσπίδες

Ο Ξενοφών Πετρίδης ήταν ένας αύστηρος κι' αλύγιτος άνθρωπος. Στα παλιά εκείνα χρόνια της Αθήνας που ζούσε, περνούσε τη ζωή του φυλακισμένος μέσα στις άρχες του που διευθύνανε πάντα όλες του τις πράξεις. Η οικογένειά του — η γυναίκα του και οι δυο κόρες του — ζούσε κι' αυτή αναγκαστικά μέσα στη φυλακή των ιδίων αυτών άρχων. Σπάνια χαμογελούσανε μέσα στο παλιό αυτό αθηναϊκό σπίτι. Η γυναίκα είχε γεράσει κι' είχε άσπρισει χωρίς να νοιώσει στη ζωή της άλλο αίσθημα από τον πανικό... Τα δυο κορίτσια — η Χριστίνα κι' η Ιωάννα — άσφυκτιούσανε κι' αυτά μέσα στο φοβερό κλοιό της πατρικής αυστηρότητας, πούφτανε το όριο της πραγματικής τυραννίας... Είκοσιενός έτους η πρώτη, δεκαεννιά η δεύτερη, μάταια νοιώθανε τις καρδιές του να φλογίζονται μέσ' στο στήθος τους για το άγνωστο αίσθημα που τους ήταν απαγορευμένο... Α-γρυπνος κέρβερος, ο πατέρας δεν τις άφινε ούτε στιγμή μόνες τους. Όποτε βγαίνανε περίπατο — κι' αυτό σπάνια — συνωδούντουσαν κι' από τον πατέρα τους κι' από τη μητέρα τους. Όποτε εκείνος όμως τύχανε νύχτη ύπνρεσία — ήταν άξιωματικός του Ιππικού — μεταβίβαζε στη γυναίκα του την ευθύνη για την άγρυπνη παρακολούθησι των δυο κοριτσιών. Κι' η καίμηνη ή μητέρα, περισσότερο γιατί φοδόνανε τον άντρα της παρά γιατί πίστευε πραγματικά ότι η μεγάλη αυτή αυστηρότης ήτανε και δικαιοσύνη, γινότανε τώρα αυτή μόνη της κέρβερος ακοίμητος, φύλακας αλύγιτος και ακληρός. Κι' έτσι, τα δυο κορίτσια, χωρίς παρέες, χωρίς καμμία διασκέδασι, περνούσανε τη ζωή τους άδεια, μονότονη, πληκτική, γεμάτη μελαγχολικά κι' ανεκπλήρωτα ερωτικά όνειρα...

Μιά νύχτα, αφού όλοι κοιμήθηκαν στο σπίτι, η Χριστίνα γλυστρήσε σ' άφαντα στο κρεβάτι της Ιωάννας που κοιμότανε δίπλα της. Η πιο μικρή άδερφή άνασκήθηκε στον άγκώνα της:

— Τί τρέχει;... ρώτησε.

— Άδερφούλα μου, της άπάντησε τρέμοντας από τη συγκίνησι της ή πιο μεγάλη, θέλω νά σου έμπιστευθώ το μοναδικό μυστικό της ζωής μου...

— Λέγε, Χριστίνα μου...

— Όσοι νά μιλήση όμως ή Χριστίνα, περσάνε λίγες στιγμές. Στο τέλος, μπόρεσε νά πνίξη κάπως τη συγκίνησι της και νά μουρμουρίσει σι' αυτή της μικρότερης άδερφής της:

— Ο έρωτας τρύπωνε βαθειά μέσ' στην καρδιά μου, άδερφούλα μου. Άγαπώ!

Η Ιωάννα κύταζε τρομαγμένη γύρω της, σά νά φοδόνανε μην άκουστή από κα-

νέναν ή χαμηλόφωνη έκμυστήρευσι της άδερφής της και φτάση ως τ' αυτιά του σκληρού πατέρα τους...

— Άγαπάς;... τη ρώτησε, σχεδόν με φρίκη. Καί, ποιόν;...

— Έλσ'μεν μέσ' στο μισοσκόταδο τ' άδυο μάτια της Χριστίνας καθώς άπάντουσε:

— Τόν πιο όμορφο, τόν πιο χαριτωμένο, τόν πιο περήφανο άντρα του κόσμου!...

— Πώς τόν λένε;

— Πέτρο Δαμίρη...

— Πού τόν γνώρισες;

— Είν' εκείνος ο ψηλός, ο μελαχροινός νέος που στεκότανε δίπλα μας την περασμένη βδομάδα, έν' άπόγεμα που άκούγαμε στο Σύνταγμα νά παίζει ή μουσική...

— Τώρα, ή Ιωάννα άρχισε νά τρέμη κι' έκείνη:

— Αυτός;! ψιθύρισε.

— Δεν τόν είδες που κύταζε διαρκώς πρὸς τὸ μέρος μας;... Τόσο, που ή μαμά στο τέλος τὸ κατάλαβε, και μās πήρε και φύγαμε...

— Αυτός!... ξαναψιθύρισε ή μικρή άδερφή.

— Ναί, αυτός... Όλη τη νύχτα εκείνη δεν μπόρεσα νά κλείσω μάτι... Τὸ άλλο πρωί, κυττάζοντας μέσα από τὸ παράθυρο μου, τόν είδα νά κόβη βόλτες στο άντικρυνό πεζοδρόμιο του σπιτιού μας. Του χαμογέλασα, κι' εκείνος μου γέμισε πὸς θά μούρρινε ένα μπιλιετάκι κάτω από την πόρτα...

— Κατέβηκα γρήγορα — γρήγορα, και είδα ένα χαρτάκι ν' άσπριζει σά μαρμαρα. Τὸ άνοιξα και διάβασα μ' ένα φοβερό καρδιοχτύπι: «Είστε τὸ πιο μεγάλο όνειρο της ζωής μου... Πέτρος Δαμίρης».

— Από κείνο τὸ πρωί, κάθε μέρα, πλησιάζοντας στο παράθυρο, τόν έβλεπα νά σουλατσάρε στο πεζοδρόμιο.

— Τὸ ξέρω... άπάντησε ή Ιωάννα σκετινίη.

— Πώς τὸ ξέρεις;... άπόρησε ή Χριστίνα.

— Τόν έβλεπα κι' εγώ... Συνέχισε όμως, άδερφούλα μου...

— Κάθε μέρα, ένοιωθα πὸς τόν άγαπούσα και πιο πολύ... Η σκέψι μου όλη ήτανε χαρισμένη σ' αυτόν... Όσοι, σήμερα τὸ πρωί, μούρρινε αυτό τὸ γράμμα...

Με χέρι πούτρεμε, ή Ιωάννα ξεδίπλωσε τὸ κουματάκι τὸ χαρτί, και διάβασε στο φῶς του καντηλιού: «Αν μ' άγαπάς, αν έστῶ νοιώθης λίγη λύπη για μένα, άφίσε με νά σε δῶ για μιά στιγμή, νά σε σφίξω για μιά στιγμή στην άγκαλιά μου, κι' άς πεθάνω!... Αποφθε, τὰ μεσάνυχτα, θά πηδήξω στον κήπο από τόν πίσω τοίχο. Άσε άνοιχτό τὸ παράθυρο της κάμαράς σου.

.....

— Ατιμε!... ούρλιασε, σημαδεύοντας.

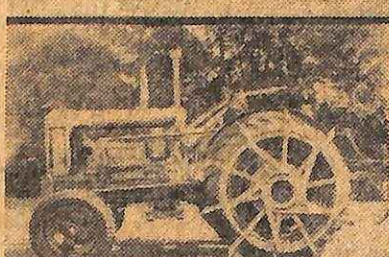
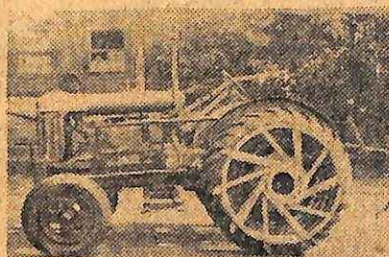
— Έξαλλη, με μίαν άστραπιαία άποφασιστικότητα, ή Χριστίνα μπήκε άνάμεσα στο πιστόλι και στον άγαπημένο της. Η σφαίρα τρύπησε τὸ μισόγυμνο στήθος της, και τὸ αίμα λέκισε τὸ φινά μπατίστα του κοριτσιότικου νυχτικού... Η Χριστίνα έπεσε. Ο Δαμίρης έμεινε όρθος... Βλέποντας ο Πετρίδης ότι ο μισότης έχθρος του είχε σωθῆ, ξανασήκωσε άφορισμένος τὸ πιστόλι του. Τότε, ξαφνικά, ή Ιωάννα, πούχε μπη στην κάμαρα γεμάτη φρίκη, χύμησε και σκέπασε με τὸ δικό της τώρα κορμί τὸ σώμα του άντρα πούχε λατρεύει μυστικά και χωρίς έλπίδα... Η δεύτερη σφαίρα του πατέρα της βρήκε αυτή στην καρδιά... Στα πόδια του Δαμίρη έπεσε κι' ή Ιωάννα...

Με τὰ μαλλιά του όρθωμένα από τη φρίκη, ο τραγικός πατέρας άφισε τὸ πιστόλι του νά γλυστρήσει από τὰ χέρια του πού τρέμανε στο πάτωμα... Γεμάτος φρίκη κι' ο Δαμίρης κύταζε τὰ δυο όμορφα κοριτσιότικα κορμιά, άδελφωμένα μπροστά στα πόδια του μέσ' στο ίδιο αίμα, μπροστά στον ίδιο θάνατο. Δυο ζευγάρια έτοιμόσυστα μάτια τόν πλημμύρισαν με τὴ στερνή τους βουδή ικεσία:

— Φύγε!... Μην κάτσης και σε σκώτωση και σένα, άγαπημένο μας... Μην άφίσης τὴ διπλή θυσία μας νά πάη χαμένη...»

Ένοιωσε ο Δαμίρης πὸς πρόσφερε την τελευταία χαρά σε δυο πλάσματα που τόν είχανε λατρεύει, και, στέλνοντάς τους ένα φιλι και δυο δάκρυα, γύρισε, βρέθηκε μ' ένα πήδημα στο παράθυρο, τὸ δρασκέλισε, και χώθηκε μέσ' στη νύχτα του καλοκαιριού, που τόν άγκάλιασε προστατευτικά, σαν τρίτη όλοσκότεινη άγαπημένη...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΛΥΣΤΡΟΥΝ

Στο έξῆς, τὰ τρακτέρ δεν θά γλυστρών, χωρίς στα άκτινωτά αυτά ελάσματα που τοποθετούνται στους πίσω τροχούς. Επίσης δεν θά ακολλάνε στις λάσπες και θά έχουν μεγαλύτερη έλκτική δύναμη. Όταν τὸ τρακτέρ κινείται σε έσφαλτο τὰ ελάσματα αυτά «μαζεύουν» και δεν άκουμπών στο έδαφος.

Θά γλυστρήσω μέσα για μιά στιγμή, σά σκιά... Πέτρος.

Η Ιωάννα τσαλάκωσε άναστατωμένη τὸ πολυμρό γράμμα:

— Αυτό δεν μπορεί νά γίνη!... εἶπε.

— Θα γίνη, άδερφούλα μου... της άπάντησε άποφασιστικά ή Χριστίνα. Γιατί... θά με βοηθήσης εσύ!...

— Εγώ!;

— Ναί... Όσο θά βρίσκουμαι εγώ με τόν Πέτρο, έσύ θά φυλάς στο διάδρομο...

Κάνε τὸ αυτό για μένα, άδερφούλα μου, κι' εγώ θά στο άνταποδώσω μιά μέρα, όπως μπόρεσω...

Η Ιωάννα δεν μιλούσε. Με τὰ μάτια της καρφωμένα άγρια σ' ένα άπροσδιόριστο σημείο του τοίχου ένοιωθε την άφηνισμένη της καρδιά νά κουρελιάζεται από τη ζήλεια!... Γιατί κι' αυτή είχε άγαπήσει με την ίδια φλόγα τόν ίδιον άντρα, κι' είχε νομίσει — τρελλή που ήταν! — ότι γι' αυτή περιδίαζε κάθε μέρα στο άντικρυνό πεζοδρόμιο...

Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε ένα δειλό σφυρίγμα από τόν κήπο. Η Χριστίνα άρπαξε σπασμωδικά τὸ χέρι της άδερφής της:

— Αυτός εἶνε! μουρμούρισε.

— Ετρεξε, κι' άνοιξε τὸ παράθυρο του κήπου. Η σκιά του λατρεμένου άντρα γλυστρήσε μέσ' στο δωμάτιο...

Κρύβοντας τὰ μάτια της για νά μη βλέπη τὸ βαρσιτιστικό εκείνο σύμπλεγμα του έρωτα, ή Ιωάννα βγήκε από τὸ δωμάτιο, κλείνοντας σιγά την πόρτα.

Τὸ μαρτύριο της μικρότερης άδερφής βάσταξε αρκετόν καιρό: Κάθε νύχτα, φύλαγε σκοπὸς έξω από τὸ δωμάτιο του έρωτος, πνίγοντας τους λυγμούς της... Α, πόσο βαθειά μισούσε τώρα την άδερφή της!... Και πόσο λατρεύε εκείνον. Αν δεν ήταν εκείνος, ή Ιωάννα θάχε είδοποιήσει τόν πατέρα της, για νά έκδικηθῆ έτσι τὴ μισητή της αντίζηλο...

Μιά νύχτα, εκεί που καθόνανε στο διάδρομο, ή Ιωάννα άκουσε θόρυβο πίσω της. Γύρισε, και είδε ξαφνικά τόν πατέρα της έξαγριαμένο, νά προχωρή πρὸς την κλειστή πόρτα μ' ένα πιστόλι στο χέρι. Επρεπε νά φωνάξη νά είδοποιήση τὸ ζευγάρι που κινδύνευε ή Ιωάννα. Καρφωμένη όμως από τη ζήλεια της, δεν έκανε καμμία κίνησι, μόνο έμεινε στη θέση της, άμίλητη, παγωμένη. Είδε τόν πατέρα της ν' άνοίγει άπότομα την πόρτα. Μπροστά στα άγριμένα μάτια του φάνηκε ξαφνικά ή μεγάλη κόρη του, στην άγκαλιά του φίλου της...

— Έξάλλος ο στρατιωτικός, σήκωσε τὸ πιστόλι του:

— Ατιμε!... ούρλιασε, σημαδεύοντας.

— Έξαλλη, με μίαν άστραπιαία άποφασιστικότητα, ή Χριστίνα μπήκε άνάμεσα στο πιστόλι και στον άγαπημένο της. Η σφαίρα τρύπησε τὸ μισόγυμνο στήθος της, και τὸ αίμα λέκισε τὸ φινά μπατίστα του κοριτσιότικου νυχτικού... Η Χριστίνα έπεσε. Ο Δαμίρης έμεινε όρθος... Βλέποντας ο Πετρίδης ότι ο μισότης έχθρος του είχε σωθῆ, ξανασήκωσε άφορισμένος τὸ πιστόλι του. Τότε, ξαφνικά, ή Ιωάννα, πούχε μπη στην κάμαρα γεμάτη φρίκη, χύμησε και σκέπασε με τὸ δικό της τώρα κορμί τὸ σώμα του άντρα πούχε λατρεύει μυστικά και χωρίς έλπίδα... Η δεύτερη σφαίρα του πατέρα της βρήκε αυτή στην καρδιά... Στα πόδια του Δαμίρη έπεσε κι' ή Ιωάννα...

Με τὰ μαλλιά του όρθωμένα από τη φρίκη, ο τραγικός πατέρας άφισε τὸ πιστόλι του νά γλυστρήσει από τὰ χέρια του πού τρέμανε στο πάτωμα... Γεμάτος φρίκη κι' ο Δαμίρης κύταζε τὰ δυο όμορφα κοριτσιότικα κορμιά, άδελφωμένα μπροστά στα πόδια του μέσ' στο ίδιο αίμα, μπροστά στον ίδιο θάνατο. Δυο ζευγάρια έτοιμόσυστα μάτια τόν πλημμύρισαν με τὴ στερνή τους βουδή ικεσία:

— Φύγε!... Μην κάτσης και σε σκώτωση και σένα, άγαπημένο μας... Μην άφίσης τὴ διπλή θυσία μας νά πάη χαμένη...»

Ένοιωσε ο Δαμίρης πὸς πρόσφερε την τελευταία χαρά σε δυο πλάσματα που τόν είχανε λατρεύει, και, στέλνοντάς τους ένα φιλι και δυο δάκρυα, γύρισε, βρέθηκε μ' ένα πήδημα στο παράθυρο, τὸ δρασκέλισε, και χώθηκε μέσ' στη νύχτα του καλοκαιριού, που τόν άγκάλιασε προστατευτικά, σαν τρίτη όλοσκότεινη άγαπημένη...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Έδωκε Ουίλχελμς
Τζόνν Τζόνσον

1. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λύγερης προσπαθεί να παρηγορήσει τη Φαί-δρα που τα παιδιά που φέρνει στον κόσμο πεθαί-νουν το ένα ύστερ' από το άλλο. Ο γιός της Κο-ρίννας προσέρχεται στο μεταξί στο σχολείο. Μα κι' ο γιός της Μαρτίνας παίρνει μάθημα στο σπίτι. Πληρώνει γι' αυτά η Κορίννα. Ο άντρας της τό-μβαίνει και θυμώνει. Της μιλάει σκληρά για τον αδελφό του και τη Μαρτίνα.

10ον — Πάνο!... — Ναι, γιατί να κρυδόμεστε πίσω από το δάχτυλό μας; Οί περιποιήσεις σου με κάνουν να ζώ, και ν' αντέχω σε τόσο δουλειά. Τρα-βάω το σχοιόνι, τώρα που είμαι ακόμα σχε-τικά νέος. Θέλω όμως μία μέρα να ξεκου-ραστώ. Θέλω, πριν νάναι πολύ άργα, να μπορώ να ξεκουραστώ. Γι' αυτό δεν πρέ-πει να παίρνω από τα χρήματα που κερ-δίζω εγώ με τόσον κόπο, για να τα δίνω σε άλλο σπίτι.

Τα μάγουλα της Κορίννας φλογίστηκαν. Μέσα της, πολλές φορές, συλλογίζονταν κι' αυτή το ίδιο. 'Αλλά η λογική νικούσε μέσα της μονάχα όσην ώρα δεν έβλεπε το Ντί-νο. Όταν όμως ένοιωσε τα μεγάλα, εκ-φραστικά μάτια του παιδιού συλωμένα ά-πανω της ίκετευτικά, γεμάτα λαχταρά, τό-τε δεν μπορούσε ν' αντισταθεί.

— Πάνο, είπε ταπεινά, το καταλαβαίνω αυτό που λες, αλλά λυπάμαι το Ντίνο.

— Πάντως προς το παρόν άς μείνουν έτσι τα πράγματα, είπε συμβιβαστικά ο Πά-νος. 'Αφού τα πλήρωσε αυτά τα δίδακτρα, άς τώρα, εξακολουθήσει να τα πληρώνει, ως πού λέω όμως, Κορίννα, ότι δεν έννοώ να προσθέσεις στον προϋπολογισμό μας άλλο έξοδο για το Ντίνο, ή για κανένα άλλον.

— Σου δίνω το λόγο μου! είπε η Κο-ρίννα με συγκίνηση. Δεν σκέφθηκα να πλη-ρώσω άλλο τίποτε. 'Εξ άλλου δεν χρειά-ζεται τίποτε άλλο πιά το δυστυχισμένο το παιδί. 'Ας μάθω καλά τις δυο ξένες γλώσ-σες, άς τελειώσω τα ελληνικά του και θάχω τα έρόδια για να ζήση κι' αυτό μία μέρα.

Είκοσι δυέ χρονών

Πότε άργα, δύσκολα, πότε φερωτά κι' άνάλαφα, πέρασαν τα χρόνια. Στα όλό-μωρα μαλλιά της Κορίννας σκορπίστηκε άραίο λίγο άσημί. 'Ηταν σαρανταπέντε χρόνων γυναίκα τώρα. Πάντα όμορφη ό-μως, πάντα αγαλαμάνια, μετωμένη, με την σίγουρη όμορφιά της ηλικίας αυτής. Είχε διοργανώσει μία δεξίωση στο σπίτι της, την ήμερα αυτή, για να γιορτάσει για το δίπλωμα του Γιώργου της.

Ο Γιώργος είχε τελειώσει το Πανεπιστή-μιο, τα νομικά, με άριστα.

Όταν τον ρωτούσαν πώς τα κατάφερε, ξεκαρδίζονταν στα γέλια και άπαντούσε:

— Έκαναν κατήρι του πατέρα μου!

Όλοι όμως ήξεραν πώς ο Κράδερας,

κάθε άλλο παρά είχε ποτέ ζητήσει καμιά χάρι για το παιδί του. Το βαθμό τον είχε κερδίσει ο Γιώργος με το σπαθί του, με την άξια του. Το περίεργο μονάχα ήταν πώς ποτέ δεν είχε καθήσει πραγματικά να στω-θή στη μελέτη. Είχε φτάσει στο τέλος, στο θριαμβό διαδίδοντας πάντα άπραχτά, επίπολα.

Ο Πάνος θριάμβευε. Φαινόταν ξανανιω-μένος αυτή την ήμερα, καθώς δεχόταν τους συναδέλφους του που έρχονταν να τον συγ-χαρούν για το γυίο του.

— Τόλεια εγώ στη γυναίκα μου! Έλεγε και ξανάλεγε. Της τόλεια πάντα να μη γκρινιάζει με το παιδί. Είναι καλή πάστα ο Γιώργος!

Η Κορίννα, πηγαίνοντάς τον πρόσχαρη στις όλοφωτες αθούρες. Φορούσε ένα μαύ-ρο μακρύ βελούδινο φόρεμα, μ' ένα όλό-φλογο τριαντάφυλλο στο στήθος, που ται-ριαζε στη μελαχρινή όμορφη της. Τα μά-τια της άσπαραζαν.

— Αν δεν ήμουν άυστηρή, δεν θα είχε πάρει άριστα το παιδί σου! πέταξε σε μία στιγμή του Πάνου, κι' όλοι γέλασαν.

Ο ήρωας της ήμέρας φαινόταν να ένδια-φέρεται για κάθε άλλο εκτός για το άρι-στα του δίπλωματος. Περιτριγυρισμένος από ένα σωρό κοριτσόπουλα, τους έλεγε διάφορα πικάντικα άστεία, και τις ξετρέλ-λαινε όλες.

Καθισμένος σε μία γωνία, στην πολυθρό-να του, ο Ντίνος ήταν περιστοιχισμένος κι' αυτός από δυο - τρεις κοπελλίτσες. Κι' αύ-τός ήξερε να γοητεύει με τον τρόπο του. Τους διάβαζε στίχους του. Κι' οι πιο ρω-μαντικές μικρούλες προτιμούσαν τη συντρο-φία αυτού του δυστυχισμένου άνάπτηρου πα-ρά τη συντροφιά του όμορφου Γιώργου.

Ήσαν όμως οι εξαιρέσεις αυτές. Οί πε-ρισσότερες, φυσικά, προτιμούσαν τα νιάτα και τη ζωηρότητα του Γιώργου.

Σε μία στιγμή άκούστηκε μουσική χορού. Κάποιος είχε βάλει ένα γραμόφωνο. Την άλλη στιγμή τα ζευγάρια άρχισαν να στορ-διλίζονται. Ο Ντίνος έμεινε όλομόνος, κα-θώς του άρπαξαν οι καθολλήρινοι τα κο-ριτσόπουλα που τον τριγύριζαν.

Στην άρχή η Κορίννα δεν τό παρατήρη-σε. Χόρευε κι' αυτή με τους διάφορους κά-θηγητάς του Πανεπιστημίου. Πότε - πότε έρριχνε κλεφτές ματιές στο Γιώργο, που άλλαζε συνεχώς ντάμες, ξεκαρδισμένος στα γέλια.

Σε μία διακοπή του χορού όμως η Κο-ρίννα βρέθηκε κοντά στο Ντίνο.

Τότε τρώσδε. Είδε τα μάτια του παι-διού μεγάλα, γεμάτα παράπονο, γεμάτα πίκρα. Διάβαζε σε μία στιγμή βαθεία μέσα σ' αυτή τη βασανισμένη νεανική καρδιά.

Την άλλη στιγμή όμως ένα χαμόγελο άν-...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

βισε στο πρόσωπο του νέου. Ο Ντίνος της χαμογελούσε όπως πάντα θλιμμένα, με έν-καρτερησι.

Ζύγωσε κι' έσκυψε άπάνω του.

— Τι έχεις, Ντίνο;

— Τίποτε, θείσσι! Γιατί;

— Μου φάνηκε... μου φάνηκε σαν στενωχωρημένο.

Γέλασε ψεύτικα ο Ντίνος.

— Μπα! Πώς σου πέρασε αυτή η ιδέα;

— 'Ισα - 'Ισα διασκεδάζω κι' εγώ.

— Έγραψες κι' άλλους στίχους;

— Ναι.

— Θα μου τους διαβάσεις όσο χορεύουν οι άλλοι;

— Όχι, θεία Κορίννα, τώρα. Χόρευε κι' εσύ, Γιατί να στερεθής το χορό;

Άκούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του.

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

— Είσαι κουτό! του είπε. 'Εγώ χορεύω από υποχρέωση. Νομίζεις πως μ' εύχαρι-στεί να κουνώ άνόητα τα πόδια μου, σαν παλαστή;

μένη. Ήταν σίγουρη πως άν έμενε ακόμα, τα μάτια του θα βούρκωναν. Ήταν σίγου-ρη πως αυτή τη στιγμή είχε άνάγκη να μείνει μόνος, έπειδή πενούσε πολύ.

Δεν είχε καμιά διάθεση να χορέψει. Ο Πάνος όμως έτρεξε κοντά της, εύτυχισμένος, χαρούμενος, όσο σπάνια στη ζωή του.

— Σε τσάκωσα! της φώναξε με άσυνή-θιστη γι' αυτόν ζωηρότητα. Έλα, δεν θα υπο άνηθής ένα βάλς.

Την πήρε στην άγκαλιά του, κι' άρχισε να τη στριφογυρίζει. Χόρευε φρικτά, αλλά ήταν εύτυχισμένος. Ποτέ της δεν τον θυμό-ταν έτσι έξω από τη συνηθισμένη τυπική του πόζα.

Υποτροφία για την Εύρωπη

Καθώς στριφογυρίζαν της ψιθύρισε:

— Έχω και κάτι πολύ εύχαριστο να σου άναγγείλω. Ο γιός μας φεύγει τον άλλο μήνα με ύποτροφία για το Παρίσι.

— Για το Παρίσι; έκανε μ' έκπληξη η Κορίννα.

— Ναι, δεν το περίμενες;

— Δεν το περίμενα, αλήθεια.

— Κι' όμως έγώ φρόντιζα μυστικά τό-σων καιρό γι' αυτό. Και τα κατάφερα. Φεύ-σιν χωρίς άλλο. Την ήπρησε την ύποτρο-φία. Αυτή τη στιγμή μου το άνήγγειλε ο Λύγερης.

— Μα... ύποτροφία από το Πανεπιστή-μιο;

— Ναι. Ήταν λίγο δύσκολο. Δεν έβαλα βέβαια μέσα για να πάρη καλό βαθμό.

Μια και πήρε όμως το άριστα, έβαλα μέ-σα για να τον στείλουν έξω.

— Είσαι εύχαριστημένος έσύ, Πάνο;

— Εύχαριστημένος. 'Ενθουσιασμένος!

Δεν με βλέπεις; Πετώ από τη χαρά μου.

Θα γυρίση άλλος άπόστολος. Έχει πάρει κιόλας μία θέσι στον κύκλο των νομικών.

Πότε σοβαρεύτηκε, πότε έγινε άνθρωπος! Κόττα τη ντάμα του πώς τον κυττάζει.

Σαν ζελιγωμένη.

Γύρισε η Κορίννα, κι' η καρδιά της φτε-ρούγισε μέσα της. Ο Γιώργος χόρευε με μία πολύ όμορφη κοπέλλα ως δεκάξη - δε-κάξη χρονών. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων. Βέβαια, δεν θα της προέ-καζετα χρόνων.

— Δεν μου λες, Μαριέττα, τη ρώτησε η Κορίννα, είναι αλήθεια ή κόρη του Φι-λαρά του βιομήχανου αυτή η μικρούλα, που χορεύει με το Γιώργο;

— Ναι, άναστένανε η Μαριέττα.

— Έκείνη που είχα ίδη μία φορά στί-τι σου;

— Ναι, έκείνη.

— Μα ήταν ένα άσχημοκόριτσο.

— 'Ισως... 'Αλλά τώρα, είναι σά λου-λουδι!

— Ναι, αλήθεια σά λουλουδι.

— Ο Γιώργος φαίνεται ξετρελλασμένος μαζί της.

— Μήπως κι' αυτή πάει πίσω;

— 'Αχ! άναστένανε η Μαριέττα. Γιατί να μην είναι; Νέοι είναι κι' οι δυο τους, όμορφοι είναι, ταιριαζουν! Γιατί να μη ξετρελλαθούν ο ένας για τον άλλο;

Για μία στιγμή σκέφτηκε η Κορίννα να την ρωτήσει άν ήξερε τίποτε για τα αι-σθήματα του Ντίνου. Μα το μετάνιωσε. Δεν είχε το δικαίωμα να προδώση το μυσ-τικό του άρρωστου παιδιού ούτε και στη μάννα του ακόμα. Κι' έπειτα, πώς μπορού-σε να μιλήση χωρίς να είναι σίγουρη; Έ-πρεπε να βεβαιωθεί άπολύτως.

Δεν πρόφτασε όμως να συνεχίσει τις ά-νήσυχες σκέψεις της. Με γέλια και με φω-νες την τριγύριζαν οι κυρίες και τα κορι-τσόπουλα.

— Συγχαρητήρια, κυρία Κράδερα! Συγχαρητήρια! Ώστε μας φεύγει ο Γιώρ-γος; Ποιος τη χαρί του!

Από τη χαρά του ο Πάνος δεν μπορού-σε να κρατηθή. Το είχε διαδώσει το μυστι-κό του έμπιστευτικά τάχα στην άρχή, κι' έπειτα φανερά σε όλους.

Η Κορίννα ξεχασε για μία στιγμή το Ντίνο. Η

μικρό τὸ παιδί, οὐτε ἤθελε νὰ τὸ παραδε-
χθῇ ὁ Θέμος πὺς εἶναι ἀνιάτο.

—Μὰ εἶναι πραγματικά ἀνιάτο;

—Ἐδὼ στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὰ ἐπιστημο-
νικά μέσα ποὺ ὑπάρχουν, ἀσφαλῶς.

—Ἐξω;

—Ἐξω ὑπάρχει κάποια ἀμυδρά ἐλπίδα
νὰ γίνῃ κάτι.

—Καὶ γιατί δὲν τὸν πᾶνε στὴν Εὐρώπη;

—Μὲ τί μέσα; Δὲν ἔχουν τὰ μέσα. Ἀπὸ
τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε τὸ παιδί, ὁ Θέ-
μος δὲν πέτυχε σὲ καμμία δουλειά. Λές

καὶ τοὺς ἔφερε ἀτυχία αὐτὸ τὸ παιδί.

—Κι' ὅμως εἶναι αἰσιόδοξος, λές.

—Ὁ, ναί. Περνᾶνε τὰ χρόνια χωρὶς νὰ
τὸ καταλαβαίνῃ. Μέσα του, ὅμως, μὴ φαί-
νεται πὺς ὑπερέχει γιὰ τὸ γυιό του.

—Ἰσως γι' αὐτὸ νὰ μὴ κατάφερε τίπο-
τε στὴ ζωὴ του. Ἰσως νὰ τὸν τρώῃ ὁ κρυ-
φὸς καμῖος.

—Τὸ συλλογίζομαι κι' αὐτὸ καμμιὰ φο-
ρά. Αὐτὴ ἡ μανία του γιὰ γλέντια, ἴσως
νὰ εἶναι γιὰ παρηγορία ἢ ἀντίδραση. Ἰσως

ἔτσι νὰ μπορῇ μονάχα νὰ διατηρήσῃ τὴν
ψυχικὴ του ἰσορροπία.

—Ἀν εἶχε ἓνα γυιό σὰν τὸ Γιώργο κι'
αὐτὸς...

—Ναί, τὸ σκέπτομαι κι' αὐτό. Ἀν εἶχε
ἓνα γυιό σὰν τὸ Γιώργο, θὰ μπορούσε ἴ-
σως νὰ ἐργαστῇ πῶς συγκεντρωμένα, πῶς

σοδará.

—Μεγάλο δυστύχημα αὐτὸ τὸ παιδί.
Τὶ κρίμα νὰ μὴν ἔχουν τὰ μέσα νὰ τὸ στεί-
λουν ἔξω. Δὲν μποροῦνε νὰ βροῦνε καὶ γι'
αὐτὸν καμμιὰ ὑποτροφία;

—Ὑποτροφία; Δὲν ὑπάρχουν ὑποτρο-
φίες γιὰ θεραπείες. Μονάχα γιὰ σπουδές
ὑπάρχουν ὑποτροφίες.

—Καὶ τί σπούδασε ὁ Ντίνος; Σπούδα-
σε τίποτε;

—Τελείωσε τὸ Γυμνάσιο μὲ ἀρίστα. Οἱ
καθηγηταὶ ποὺ τὸν ἐξέτασαν τὸν χαρακτη-
ρίσαν ἐξαιρετικὴ διάνοια.

—Κι' ἀπὸ τότε;

—Πὺς νὰ πᾶι στὸ Πανεπιστήμιο; Ἀπὸ
τότε, μορφώνεται μόνος του. Καὶ τί δὲν ἔ-
χει διαβάσει; Εἶναι ἄσος σὲ τρεῖς ξένες
γλώσσες: Ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά.

Τὰ ξέρε ὅπως καὶ τὰ ἑλληνικά. Κι' εἶναι
καὶ ποιητὴς μὲ μεγάλο μέλλον.

—Ναί, μούχεις μιλήσει κι' ἄλλους γιὰ
τοὺς στίχους του. Δὲν θάθελε νὰ μᾶς δια-
βάσῃ ἀπὸψε τίποτε δικό του;

—Δὲν ξέρω. Ἄφησε νὰ τὸν ρωτήσω.

Σηκώθηκε ἡ Κορίνα καὶ πῆγε πάλι κον-
τὰ στὸν ἀνιψιό της.

Αὐτὸς δὲν τὴν πρόσεξε τὴν πρώτη στιγ-
μή. Τὰ μάτια του παρακολουθοῦσαν κάτι
μακριά.

Ἀκολούθησε τὴ ματιά του ἡ Κορίνα καὶ
κοκκάλωσε.

Καθισμένοι πλάι - πλάι ὁ Γιώργος κι' ἡ
ξανθοῦλα Μελίνα Φιλαρά, ἔπιναν καὶ ξε-
καρδίζονταν κάθε τόσο στὰ γέλια. Φαίνον-

ταν σὰν νὰ μὴ σκέπτονταν τίποτε ἄλλο γύ-
ρω τους. Ἐνοιοῦσαν χαρὰ νὰ καθῶνται κον-
τὰ - κοντὰ καὶ νὰ κουβεντιάζουν.

Τὰ μάτια του Ντίνου ἔδειχναν τέτοια ἀ-
γωνία, ποὺ ἡ καρδιά της Κορίνας πάγωσε.

—Ντίνω, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ τρεμάμενη.
Ἐρχομαι νὰ σοὺ διαβιάσω τὴν παράκλησι
τῆς κυρίας... τὴν παράκλησι πολλῶν. Θά-
θελες νὰ μᾶς ἀπαγγεῖλεις στίχους σου;

Τὸ παλληκάρη ἀνατριχίωσε σὰ νὰ ἐυ-
πνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο.

—Ὁχι... ὄχι! ἀποκρίθηκε γρήγορα.
Δὲν εἶναι τὸ κατάλληλο περιβάλλον ἀπὸψε,
θεῖα.

—Γιατί; Ὅλο μορφωμένοι ἄνθρωποι
βρίσκονται ἐδῶ ἀπὸψε. Ὅλοι εἶναι σὲ θέσι
νὰ καταλάβουν ἓνα καλὸ ποίημα.

—Δὲν πρόκειται γι' αὐτό, πὺς δὲν θὰ
μὲ καταλάβουν! Ἀλλά, νά... Ἀπὸψε, εἶ-
ναι τόσο χαρούμενοι ὅλοι ἐδῶ, στὸ σπίτι
σου, θεῖα Κορίνα. Τόσο εὐτυχισμένοι!

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλουν ν' ἀκούσουν
ἀραιούς στίχους. Δὲν εἶναι εὐτυχία ν' ἀ-
κούς ὠραία ποιήματα;

—Ναί, ἀλλὰ τὰ δικά μου τὰ ποιήματα
εἶναι τόσο ἀλλοιωτικά, δὲν εἶναι γιὰ εὐτυ-
χισμένους ἀνθρώπους! Εἶναι τόσο λυπητε-
ρά! Τὶ θέσι ἔχουν λυπητέρη τραγούδια
μέσα σὲ μιὰ τέτοια συγκέντρωσι χαρᾶς;

—Δὲν γράφεις, μονάχα λυπητέρη. Ἐ-
χεις κι' ἄλλα ποιήματα γεμάτα λαχτάρα
γιὰ τὴ ζωὴ.

—Ἀπὸψε ὅμως δὲν θὰ μπορούσα ν' ἀ-
παγγεῖλω τίποτε ἄλλο παρὰ λυπητέρη
τραγούδια.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια ἡ Κορίνα.

—Γιατί, Ντίνω; Δὲν αἰσθάνεσαι κι' ἐσύ
κάποια χαρὰ ἀπὸψε; Ὁ Γιώργος εἶναι πρῶ-
τος σου ἐξάδελφος, καὶ σ' ἀγαπᾷει σὰν
ἀδελφὸ του. Ἐπαῖψαν τώρα τὰ πειράγματα
ποὺ σοῦκανε ὅταν ἦσαστε μικρά.

—Ὁ Γιώργος, εἶνε ἀλήθεια σὰν ἀδελφός
μου, κι' ἡ χαρὰ του εἶναι καὶ δική μου, ἀ-
ποκρίθηκε μὲ τρεμάμενη φωνὴ τὸ παλλη-
κάρη. Ἀλλά, δὲν ξέρω... Νά, αὐτὴ εἶναι ἡ
δική μου ἡ παράξενη ψυχολογία. Σὲ τέτοιες
συγκεντρώσεις νιώθω μιὰ ἀκατανίκητη
μελαγχολία.

—Δὲν πρέπει, Ντίνω, τοῦ εἶπε θερμὰ ἡ
Κορίνα, κι' ἔπιασε τὸ χέρι του μὲ πόνο.
Πρέπει ν' ἀντιδράσῃς. Ἐλα, προσπάθησε.
Θέλεις νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃς;

Τὰ μάτια τοῦ νέου στράφηκαν πρὸς τὴ
γωνία ὅπου γελούσαν ἀκόμα ὁ Γιώργος μὲ
τὴν Μελίνα. Φάνηκε διατακτικὸς μιὰ στιγ-
μή. Κι' ἔπειτα πρόφερε ἀργά:

—Ναί, θεῖα, θὰ τ' ἀποφασίσω. Μπορεῖς
νὰ δοκιμάσῃς ἂν ἔχουν διάθεσι νὰ μ' ἀκού-
σουν.

Ἡ Κορίνα σηκώθηκε. Τὸ στήθος της
φούσκωνε ἀπὸ συγκίνησι, καὶ ταραχή. Δὲν
μπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ οὐτε ἡ ἴδια στὸν
ἐαυτὸ της, γιατί ἐννοίωθε τόσο συγκίνησι
καθὼς πῆγε στὴ μέση τοῦ ὀλόφωτου σα-
λόνιου, καὶ ἀνάγγειλε μὲ καθαρὴ φωνή:

—Κυρίες καὶ κύριοι. Θὰ σας παρακα-
λέσω νὰ κάνετε λίγη ἡσυχία. Πρόκειται νὰ
μᾶς ἀπαγγεῖλῃ στίχους τοῦ ἑνὸς νέου ποι-
ητῆς. Ὁ ἀνεμίος μου Ντίνος Κράδερας.

Ὅλοι σάτασαν ἀμέσως, καὶ σχημάτισαν
ἓνα ἡμικύκλιο γύρω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τοῦ
ἀντιπροέδρου.

Ὁ Γιώργος κι' ἡ Μελίνα
σηκώθηκαν καὶ πῆγαν μπροστὰ ἀπ' ὅλους
γελαστοί κι' οἱ δύο, κατακόκκινοι, μὲ τὴν
εὐτυχία τῆς νειότης ζωγραφισμένη στὰ πρό-
σώπα τους.

Ἡ φωνὴ τοῦ ποιητῆ

Ὁ Ντίνος ἦταν χλωμὸς σὰν πεθαμένος.

Τὸ πρόσωπό του φαίνονταν ὁμορφὸ ἐκείνη
τῇ στιγμῇ, καθὼς ἀστράφταν τὰ μάτια του.

Τὰ χέρια του, λεπτά, σὰν κέρνα, ἀκουμ-
πούσαν στὰ χερουῖλια τῆς πολυθρόνας. Τὸ
κεφάλι του ἦταν γεμμένο πρὸς τὰ πίσω.

Τίποτε δὲν πρόδιδε πὺς τὸ συμπαθητικὸ
αὐτὸ παιδί ἦταν ἀνάπηρο.

Καὶ μέσα στὴ γενική σιγή, ἡ φωνὴ του
ἀντήχησε ἁρμονικῶς, παράξενα ὑποβλητικῶς,
γεμάτη.

Στίχοι πρωτότυποι, βγαλμένοι ἀπὸ τὴν
καρδιά. Στίχοι ἀπλοί, γεμάτοι ἀνθρώπινο
πόνο. Οἱ στίχοι του ἔκαναν, σὲ λίγο, ὅλα
τὰ μάτια νὰ βουρκώσουν.

Ἦταν τὸ τραγούδι τοῦ ἁρρώστου παλ-
ληκαρίου. Τὸ τραγούδι ἐκείνου ποὺ τὸν ἀ-
παρτίζει ἡ ζωὴ ἀπὸ τὰ πρῶτα του παι-
δικὰ χρόνια.

Κι' ἐνῶ τὰ μάτια ὅλων γύρω ἦσαν βουρ-
κωμένα, ἀέσφανα, ἀλλάξε ὁ τόνος τῆς φωνῆς
του. Τὰ μάτια του ἀστράφταν πῶς πολλὰ,
καὶ διθυραμβικὸ ἀκούστηκε τῆς ἀγάπης τὸ
τραγούδι.

Πρῶτὴ φορὰ ἀκούε ἡ Κορίνα αὐτοὺς
τοὺς στίχους. Ἦσαν ὅλοι γραμμένοι γιὰ
τὴν ξανθοῦλα μὲ τὰ γαλανά μάτια.

Τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ποιητῆ στηλώθη-
καν γιὰ κάμποση ὥρα στὴ μικρὴ Μελίνα
Φιλαρά, ποὺ ἀπὸ τίς πρώτες κι' ὅλας λέ-
ξεις ἐγίνε κόκκινη σὰν παπαρούνα. Ἐπειτα
στράφηκεν ἄλλου, ντροπαλά. Καὶ μονάχα ἡ
φωνὴ του ἐξακολουθῶσε νὰ εἶναι δυνατὴ,
μεστή, σίγουρη. Λές κι' ἦταν ἓνας ἀναγνω-
ρισμένος ποιητὴς ποὺ ἔλεγε τὰ τραγούδια
τοῦ σίγουρος πὺς θ' ἀρέσει.

Ὅταν τελείωσε, γιὰ κάμποση ὥρα, ὅλοι
ἔμειναν σὰν μαγεμένοι, ἀκίνητοι. Ἐπειτα,
ξέσπασε ὁ ἐνθουσιασμός. Μὲ ἀνυποκρίτα
λόγια τὸν τριγύρισαν ὅλοι καὶ πρῶτοι οἱ
καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Δὲν ἤθεραν
τί νὰ τοῦ πουν. Ὅλοι συμφωνοῦσαν πὺς
οἱ στίχοι του ἦσαν ὑπέροχοι.

Ὁ Ντίνος ἦταν πάντα ὀλοχλωμός. Καὶ
φαίνονταν σὰν ν' ἀναζητοῦσε κάποιο ὀλό-
δροσο προσώπακι, κάποια ὀλόξανθα μαλ-
λάκια, κάποια γαλανά μάτια.

Τὸ ὀλόδροσο προσώπακι ὅμως μὲ τὰ
γαλανά μάτια εἶχε τραβήχῃ στὴν ἄλλη ἄ-
κρη. Καὶ κοντὰ της, ὁ Γιώργος μὲ πρῶτο
τὸ τώρα σοδάρω, τὴν κύτταξε ἀνίσχυρα, ἐ-
ρωτηματικά.

Ἡ Κορίνα παρακολουθοῦσε μὲ μάτια
γεμάτα ἀγωνία αὐτὸ τὸ βουδὸ παιχνίδι.

Ἐβλεπε στὸ πρόσωπο τοῦ Γιώργου τὴν ἀ-
πογοήτευσιν, τὴν ἀνισυχία. Καὶ στὸ πρό-
σωπο τῆς μικρούλας, τὴν ταραχή. Καὶ
μάντευε ἀκόμα πὺς στὴν παιδιαστικὴ καρ-
διά της γινόταν κάποια πᾶλη. Ἦταν φα-
νερὸ πὺς κατὰ ὑπὸν ἦταν ἀνάμεσα σ' αὐτὴ
καὶ στὸ Ντίνω.

Ὁ Ντίνος ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχε τολμήσει
ποτέ νὰ τῆς μιλήσῃ γι' ἀγάπην ὅς τώρα.

Θὰ τῆς εἶχε δώσει ὅμως μὲ τίς ματιές του,
μὲ τίποτε ντροπαλά λόγια, νὰ τὸ καταλά-
βῃ. Κι' ἀέσφανα, οἱ στίχοι του τῆς ἔκαναν
ὀλόκληρη τὴν ἀποκάλυψιν μὲ μιὰς. Τόνοιωσε
ἡ κοπελίτσα. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὺς τὰ
λόγια του μῆλκαν βαθειά μέσα στὴν καρ-
διά της. Τόνοιωσε, καὶ ταραχτήκε βαθειά.

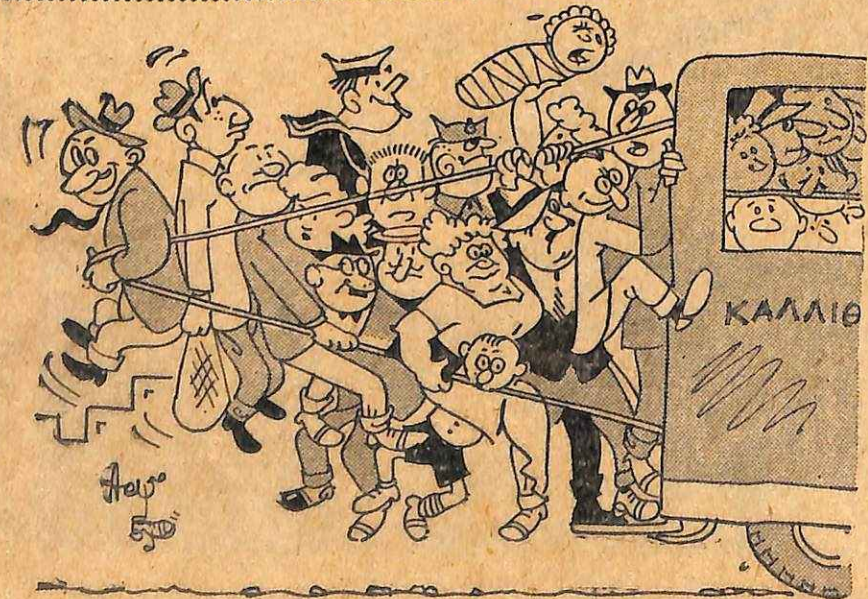
Καὶ δὲν κύτταξε πιά τὸ Γιώργο, ἔτσι γελα-
στὴ κι' ἔτσι ἀθῶα, ὅπως πρῶτα.

Αὐτὸς φαίνονταν ἀνίσχυρος πολὺ. Τάχα
νὰ εἶχε ποτὲ μαντέψῃ τὴν κρυφὴ ἀγάπην τοῦ
ἐξαδέλφου του γιὰ τὴν ὁμορφὴ κορούλα τοῦ
βιομηχανοῦ; Ἡ αὐτὴ τῇ στιγμῇ νὰ τὴν
κατάλαβε κι' αὐτός;

Τὰ κολακευτικά λόγια γύρω, ἀπέσπα-
σαν τὴν Κορίνα ἀπὸ τίς σκέψεις αὐτές.
Κι' ἀέσφανα, μὲ ἀπορία κατάλαβε πὺς ἐ-
κλαίγε. Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυλούσαν δά-
κρυα θερμά.

—Κλαίτε, κυρία Κράδερα; τὴ ρώτησε
κάποιος γέρος καθηγητὴς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

—'Ακούς ἐκεῖ ἐξυπνάδα νὰ κάνουν ἐλαστικά τὰ χερουῖλια τοῦ ἐξώστῃ!...

(Τοῦ Ἀργέλαου)

Ἡ Σύντ Τσάρρις.

Ἐνα ἄρθρο τῆς χορεύτριας Σύντ Τσάρρις

μίστερ Θόρπ; Καλὰ, τὸ Μεξικὸ τὸ ξέρω ἀπὸ τὸ χάρτη, ἀλλὰ
τοὺς χορούς — πὺς τοὺς εἶπατε; Ράσπα; Μπόμπα;—πρῶτὴ
φορὰ τοὺς ἀκούω.

—Εἶσαι πολὺ φλύαρη, Σύντ, εἶπε ἀπτόμα ὁ Θόρπ. Ἀν
θέλης νὰ πάρῃς τὸ ρόλο τῆς Μεξικάνικης χορεύτριας Κονσι-
θῆλς νὰ πάρῃς τὸ ρόλο τῆς Μεξικάνικης χορεύτριας Κονσι-
θῆλς, πρέπει νὰ πᾶς ἀπὸ τὸ Μεξικὸ. Τίποτα ἄλλο δὲν ἔχω νὰ προ-
σέω. Γιὰ περισσότερες λεπτομέρειες στὸ βοηθὸ μου.

Μόλις ἔφτασα στὴν ὁμώνυμη πρωτεύουσα τοῦ Μεξικοῦ
καὶ ἐγκαταστάθηκα ἐκεῖ, δὲν ἔχασα τὸν καιρὸ μου. Ἀπευθύν-
θηκα ἀμέσως στὸ διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου μου, ἓνα κοντὸ
χοντρο ἀγαθὸ ἄνθρωπο ποὺ φορούσε μὲ καμάρη τὴν ἐθνικὴ
φορεσιά τῶν Μεξικάνων κι' ἓνα τεράστιο καπέλλο στὸ κεφάλι
ποὺ τοῦ ἐκρυβε τὸ πρόσωπο, καὶ τοῦ εἶπα:

—Θὰ μπορούσατε, σενιόρ, νὰ μοῦ πῆτε ποῦ μπορῶ νὰ
δῶ νὰ χορεύουν τοὺς χορούς Ράσπα καὶ Μπόμπα;

Στὸ ἀκουσμά τῶν δύο τελευταίων αὐτῶν λέξεων τὸ πρό-
σωπο τοῦ Μεξικάνου φωτίστηκε μὲ μιὰς ὀλόκληρη. Ἐβγαλε
τὸ καπέλλο του, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ μοῦ ἀπάντη-
σε γελῶντας:

—Ὁ! ὁμορφὴ μου Σενιόριτα. Θέλετε νὰ δῆτε νὰ χορεύουν
Ράσπα καὶ Μπόμπα; Τώρα ἀμέσως θὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπι-
θυμία σας. Θὰ ξέρετε βέβαια ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ χοροὶ εἶναι
καινούργιοι καὶ καθαροὶ μεξικάνικοι. Ἀσφαλῶς θὰ τοὺς χο-
ρεῦτε λίγο κι' ἐσεῖς...

—Ξέρω ὅλους τοὺς χορούς, ἀλλὰ Ράσπα καὶ Μπόμπα
δὲν ἔτυχε ποτέ νὰ χορεύω...

—Δὲν πειράζει, ὁμορφὴ Σενιόριτα, θέλοντας καὶ μὴ θὰ
τοὺς χορεύετε κι' αὐτοὺς.

Σὲ λίγο, μὲ τὸν ὑποχρεωτικὸ ξενοδόχο ἐπὶ κεφαλῇ, μπαί-
ναμε σ' ἓνα μεγάλο «ρεστωράν» — καμπαρέ — ποὺ ἦταν πλού-
σια στολισμένο μὲ τὰ χτυπητὰ μεξικάνικα χρώματα. Ἀπειρα
μικρὰ τραπέζια ἦσαν πιασμένα ἀπὸ συντροφίες νεαρῶν Με-
ξικάνων καὶ τῶν δύο φύλων, μὲ τὰ πολυχρώμα κοστούμια τους,
ἐξέπαιζαν καὶ ἔπιναν χαρούμενα. Στὸ βάθος τῆς μεγάλης
ποῦ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν χαρούμενα. Στὸ βάθος τῆς μεγάλης
ποῦ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν χαρούμενα. Στὸ βάθος τῆς μεγάλης
ποῦ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν χαρούμενα. Στὸ βάθος τῆς μεγάλης

—Ράσπα! Θέλουμε νὰ χορέψουμε Ράσπα! φώναζαν οἱ
θαμώνες, χτυπώντας ρυθμικά χέρια καὶ πόδια.

Μπροστὰ στὸ πανδαιμόνιο τοῦ κοινοῦ, ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς
δύο μαέστρους στάθηκε στὴ μέση τῆς σάλας καὶ ἀνάγγειλε
ὅτι σὲ λίγο θ' ἄρχιζε ἡ Ράσπα καὶ τὰ ζευγάρια ἔπρεπε ν'
ἐτοιμαστούν.

Γοητεύθηκε, ἐνθουσιάσθηκε, ἀμέσως, ὅταν σὲ λίγο εἶδα

ἄλλον αὐτὸν τὸν κόσμο νὰ παραδίδε-
ται μὲ τὴν καρδιά του σ' ἓνα θεο-
τρελλὸ χορὸ, τόσο πρωτότυπο, ποῦ
ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ αἰχμαλωτίζε
τὸ θεατὴ μὲ τὸν ὑπέροχο καὶ ἐξαιρε-
τικὸ ρυθμὸ του.

Πρὶν περάσῃ ἀρκετὴ ὥρα, εἶχα
κιάλας παρασυρθῇ κι' εἶχα μὴν στὴν
πίστα—ὀλόκληρη ἡ μεγάλη σάλα εἶ-
χε γίνῃ μιὰ πίστα — χορεύοντας
τὴ Ράσπα μὲ τέτοια δρεξὶ καὶ κέ-
φι ποὺ λές ὅτι τὴν εἶχα ἐναχοο-
ψεῖ... Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀλησμόνητη
βραδυὰ χορέψα πολλές φορές ἀκό-
μη Ράσπα. Ὅταν ἔφτασε ἀργότερα
ὁ Θόρπ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ ἡμουν ἔ-
τοιμη.

—Ἐμαθες Ράσπα καὶ Μπόμπα,
Σύντ; ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ
Θόρπ.

—Δὲν ξέρω. Σὲ λίγο, ὅταν θ'
ἀρχίσουμε νὰ γυρίζουμε θὰ δῆτε,
τοῦ ἀπάντησα.

Γιὰ σύμπλοκο στοὺς δύο αὐτοὺς
χορούς, ὁ Θόρπ μοῦ ἔδωσε τὸ Μεξι-
κάνο χορευτὴ καὶ ἡθοιοῦ Ρικάρντο
Μονταλμπάν, ποὺ κρατοῦσε στὸ φιλμ
τὸ ρόλο τοῦ ταυρομάχου καὶ χορε-
ύ-
σα, οἱ κινηματογραφικὲς μηχανὲς νὰ γυρίζουν καὶ τὰ μικρὸ
φῶνα νὰ καταγράφουν τὰ βήματα καὶ τοὺς ἤχους, ὅλοι ἔμειναν
κατάπληκτοι καὶ περισσότερο ὁ Μονταλμπάν. Κανεὶς δὲν εὗρι-
σκε λόγια κατάλληλα γιὰ νὰ μοῦ πῇ τὸ θαυμασμό του γιὰ
τὴν ἐπίδοσιν μου στὴ Ράσπα καὶ στὴ Μπόμπα.

—Χάρis σ' ἐμένα, Σύντ, μοῦ ἔλεγε ἀργότερα ὁ Θόρπ,
θὰ καταπλήξουμε μὲ τὴ σειρά μας τοὺς Ἀμερικανούς!

Καὶ δὲν εἶχε διόλου ἄδικο. Ὅταν τελείωσε ὀλόκληρη τὸ
φιλμ «Φιέστα» καὶ ἄρχισε νὰ προβάλλεται στοὺς κινηματο-
γράφους τῆς Ἀμερικής, σκόρπιζε παντοῦ ἀκατανίκητὴ γοη-
τεία. Ὅλοι ἤθελαν νὰ μάθουν νὰ χορεύουν Ράσπα! Σ' ὀλό-
κληρὴ τὴν Ἀμερικὴ σήμερα βασιλεύει ἡ Ράσπα! Ἀλλὰ καὶ
στὴν Εὐρώπην δὲν εἶχε μικρότερη ἐπιτυχία. ΣΥΝΤ ΤΣΑΡΡΙΣ

Ἡ Σύντ καὶ ὁ παρτεναὶρ της Ρικάρντο Μονταλμπάν σὲ μιὰ φιγούρα
τῆς Ράσπας.

...Εμπιστευτικός σου λέγω ότι αύριο το πρωί παραιτείται ο Αρχηγός της Χωροφυλακής.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΦΑΡΣΑ καί μία τυχαία έπιτυχία

Δημοσιογραφικές άνκννήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Όταν άρχισά το δημοσιογραφικό έπάγ-
γελμα στην Αθήνα, δεν είχα πολλές επαγ-
γελματικές γνωριμιές. Οι έφημερίδες ήσαν
υπερφορτωμένες από καλούς και έμπειρους
δημοσιογράφους και δεν ήταν εύκολο να
βρεθώ θέσις για ένα νεαρό, άγνωστο, πρω-
τοβάλτο δημοσιογραφικό που έτρεφε με-
γάλες φιλοδοξίες, όπως συμβαίνει συνήθως
με όλους τους πρωτοβάλτους.

Με σύστησαν στο Δούζα, έναν από τους
δημοσιογραφικούς άσους της εποχής εκεί-
νης και έξαιρετο άνθρωπο. Ήταν άρχισυν-
τάκτης της «Εστίας», αλλά είχε και άν-
ταποκρίσεις πολλών έπαρχιακών έφημερί-
δων, που τις διεπεραίωνε μ' έναν ή δύο
βοηθούς. Ακριβώς έναν τέτοιο βοηθό ζη-
τούσε τότε που με σύστησαν.

Όταν του εξήγησα τη ζώνη έπιθυμία
μου να μπώ στην αθηναϊκή δημοσιογρα-
φία, έδειξε μ'έν μεγάλη... κατανόηση, αλ-
λά δεν έσπευσε να έκφραση τη βεβαιότητα
ότι όλα θα πήγαιναν κατ' εύχην και χωρίς
μεγάλες δυσκολίες.

— Άκουσε παιδί μου, μου είπε. Αυτό
είνε ένα ζήτημα που εξαρτάται πρώτα από
την ικανότητά σου, κι' ύστερα από την τύ-
χη. Θέσεις στις έφημερίδες δεν υπάρχουν.
Βγαίνουν όμως διαρκώς καινούργιες έφη-
μερίδες και είτε πιθανόν να βρεθώ κανένα
κενόν σε καμιά απ' αυτές. Αν έχης λοι-
πόν τύχη και βγή τώρα γρήγορα καμιά
καινούργια έφημερίδα, μπορεί να εξοικονο-
μήσης καμιά θεσούλα. Όσχα κι' εγώ τό
υό μου.

Ύστερα μου εξήγησε το τι έπρεπε να
κάνω ως βοηθός του στις ανταποκρίσεις.
Θα συγκέντρωνα τις ειδήσεις των άπογευ-
ματινών έφημερίδων, θα κατασκεύαζα ένα
τηλεγραφικό κείμενο σε τέσσερα ή πέντε
αντίγραφα, θα το έθετα υπό την κρίση του
και θα το έστέλνα στον Πύργο, στην Κα-
λαμάτα, στα Γιάννενα, στη Λάρισα, δεν
θυμώμαι που άλλου. (Τότε δεν υπήρχε τη-
λεφωνική έπικοινωνία με τις έπαρχίες).

Αργά τη νύχτα ο Δούζας ετοίμαζε μό-
νος του το δεύτερο τηλεγράφημα που πε-
ριείχε τις τελευταίες ειδήσεις. Αυτό όμως
τον ανάγκαζε να ξενυχτάη, ενώ ήταν υπο-
χρεωμένος να βρίσκεται πολύ πρωί, ημε-
ρεσιάζοντας σχεδόν στα γραφεία της «Εστίας».

Στην υπόθεσι του δεύτερου αυτού τηλε-
γραφήματος δεν μπορούσα να τον βοηθήσω
θετικά. Δεν ήταν εύκολο να κάνω ρεπορ-
τάζ, ξένος και άγνωστος εγώ μεταξύ των
τότε συναδέλφων. Έπρεπε πρώτα να εξα-
σφαλίσω μία θεσούλα σε πρωινή έφημερί-
δα, ώστε να μπαίνω στα υπουργεία με μία
συγκεκριμένη ιδιότητα.

Λίγο με τις φροντίδες του Δούζα, πε-

ρισσότερο με τις φροντίδες του Λαμπίκη—
που μόλις τον είχα γνωρίσει την εποχή έ-
κείνη, αλλά είχε δείξει απέναντί μου φιλι-
κώτατα αισθήματα.— βρήκα μία θεσούλα
στη «Νέα Ελλάδα».

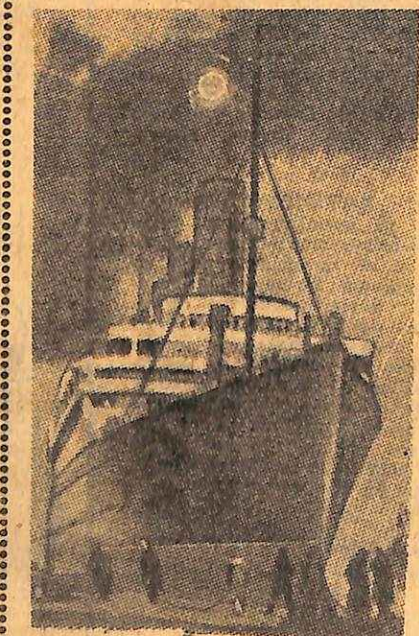
Στην αρχή με πήραν για διορθωτή. Δεν
τα κατάφερα. Ύστερα μου ανέθεσαν να
κάνω ρεπορτάζ στο Δήμο και στην Αρchie-
πισκοπή. Δεν μπορώ να πω ότι τα κατά-
φερα κι' εδώ. Κάθε μέρα οι άλλοι, έμπειροι,
συναδελφοί μου μου έκαναν κι' από μία
γκάφα, αλλά κατά καλή μου τύχη το ρε-
πορτάζ που είχα αναλάβει δεν παρουσία-
ζε μεγάλο ενδιαφέρον κι' έτσι ο άρχισυντά-
κτης δεν πρόσεχε τις άποτυπίες μου.

Τότε συνέβη το εξής... φοβερό. Πήρε
δεκαπενθήμερη άδεια ο συντάκτης που έ-
κανε το ρεπορτάζ του υπουργείου των Έ-
σωτερικών. Και μου ανέθεσαν να τον ανα-
πληρώσω. Την εποχή εκείνη (αυτά που ά-
φηγούμαι συνέβαιναν πριν από 30 χρόνια
περίπου) το υπουργείον Έσωτερικών πα-
ρουσίαζε τεράστιο ενδιαφέρον. Από άπο-
ψεως ρεπορτάζ ήταν το σπουδαιότερο ύπε-
ρα από το πολιτικό.

Αποδέχθηκα λοιπόν με βαθύτατη συγ-
κίνησι τη μεγάλη τιμή που μου έκανε ο
άρχισυντάκτης μου, αλλά και με άδολητη
έπιγνωση των ευθυνών που ανέλαμβανα. Εί-
χα επίσης την κρυφή έλπίδα ότι η καλή
διεκπεραίωση των έκτάκτων αυτών καθη-
κόντων μου θα είχε έπιδρασι στη μελλον-
τική επαγγελματική σταδιοδρομία μου και
κατά συνέπεια και στη βελτίωσι των άπε-
ριγράπτων οικονομικών μου.

Έπαιρνα 80 δραχμές το μήνα από την
έφημερίδα. Και 40 από το Δούζα για το
τηλεγράφημα που κατασκεύαζα από την ει-
δησιογραφία των άπογευματινών έφημερί-
δων. Από τις 120 δραχμές έδινα τις 60
για νοίκι ενός δωματίου στην οδόν Τζα-
δέλλα. Οι υπόλοιπες δεν μου έφταναν για
τη διατροφή ούτε 15 ημερών. Και η κίνη-
σις; Τα ρούχα; Τα παπούτσια; Οι... κοι-
νωνικές υποχρεώσεις;

Έπρεπε να συμπληρωθώ το ποσόν με
άλλες 80 δραχμές. Αν κατάφερα να ανα-
λάβω υπεύθυνα το νυκτερινό τηλεγράφημα
των έπαρχιακών έφημερίδων, ασφαλώς θα
προσέθετε ο πάντα καλόβολος και καλο-
προαίρετος Δούζας άλλες 40 δραχμές στη
μηνιαία άμοιβή. Τις υπόλοιπες 40 θα τις
έξοικονομούσα χωρίς στους νέους όρίζον-
τας που διανοίγονταν μπροστά μου. Σαν
να έδλεπα την εύτυχία να πλησιάζη...

ΑΔΕΣΟ ΤΕΛΟΣ

Τό παλιό κι' ένδοξο υπερκείμενο της 'Αγ-
γλίας «Ακουίντιαν», που θριάμβευσε και
στους δύο τελευταίους πολέμους, ρυμολκεί-
ται στα νουπήγια του Κλόιντ, όπου πρό-
κειται να διαλυθώ. Ασφαλώς πολύ άδικο
τέλος για ένα πλοίο με τόσο θριαμβευτικό
παραθρόν.

Τό πρώτο άπόγευμα που πήγα στο ύ-
πουργείο Έσωτερικών να κάνω το ρεπορ-
τάζ που μου άνετέθη έκτάκτως, οι άλλοι
συναδελφοί, παλαιοί και γνωστοί δημοσιο-
γράφοι της εποχής εκείνης, με είδαν με
καχυποψία. Με το δίκιο τους. Τους ήμουν
έντελώς άγνωστος. Παρείσακτος. Φυσικά
δεν ήσαν καθόλου υποχρεωμένοι να μου
δώσουν τις ειδήσεις που είχαν και έδωσε
να κουραστώ αφάνταστα για να τα βγάλω
πέρα. Κατά καλή μου τύχη εκείνη την ή-
μέρα δεν υπήρχαν αξιόλογα νέα.

Την επομένη ζεστάθηκαν κάπως τα
πράγματα. Οι συναδελφοί δεν ήσαν όσο
την προηγούμενη βλκυροί. Ένας δυό μου
μίλησαν με κάποια συμπάθεια. Καλώς οιώ-
νός. Ένας είδε τον ύπουργό. Οι άλλοι μου
έπέτρεψαν να τους συνοδεύω στο Γενικό
Διευθυντή του υπουργείου, ο οποίος έβρεσε
υπ' όσιν μας κάτι νομοσχέδια σχετικά με
τη χωροφυλακή.

Ύστερα έγινε ένα είδος Διασκέψεως.
Όλοι οι συντάκτες συγκεντρώθηκαν σ' ένα
δωμάτιο του υπουργείου και κάθησαν γύρω
σ' ένα τραπέζι. Πήγα κι' εγώ μετά φόβου
Θεού. Δεν μου είπαν να καθίσω, αλλά και
δεν με παρεκάλεσαν να τους άδειάσω τη
γωνιά.

Άρχισαν να φιλοκουβεντιάζουν, κι' εγώ
κατέβαλα άπεγνωσμένες προσπάθειες ν'
άρπάξω καμιά σπουδαία είδησι που δεν
θα ήθελαν τυχόν να μου την ανακοινώσουν.
Σε μία στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ένας ύ-
πάλληλος του υπουργείου, κόλλησε το
στόμα του στο αυτί του γρηγορότερου συν-
τάκτη και του είπε ψιθυριστά, τόσο όμως
ώστε να... άκουστή από όλους μας:

— Έντελώς εμπιστευτικά σου λέω πως
αύριο το πρωί θα υποβάλη την παραιτή-
σί του ο Αρχηγός της Χωροφυλακής. Σε
παρακαλώ να κρατήσεις την είδησι μόνο για
τον εαυτό σου. Μην πής σε κανένα τίποτε.
Ο γρηγός συναδέλφος κούνησε έπιδο-
κιμαστικά το κεφάλι του. Τίποτε άλλο. Με-
τά μισή ώρα διαλυθήκαμε. Πήγα εν συνε-
χεία στην Αρχιεπισκοπή για το σχετικά
ρεπορτάζ και κατά τις 11 τη νύχτα επέ-
στρεψα στα γραφεία της «Νέας Ελλάδος»
και έγραψα με κάθε προφύλαξη, ώστε να
μη με αντίληφθούν οι άλλοι και διαδώσουν
την ενδιαφέρουσα είδησι, τα σχετικά με
την παραιτήσι του Αρχηγού της Χωροφυ-
λακής.

Η είδησις δημοσιεύθηκε την άλλη μέρα
με τα μεγαλύτερα στοιχεία του τυπογρα-
φείου. Άλλά δεν την είχε καμιά άλλη από
τις πρωινές έφημερίδες. Για μία στιγμή
χάρηκα ζωηρά, αλλά ύστερα άναστατώθη-
κα όταν έμαθα πως δεν υπήρχε ζήτημα
παραίτησεως του Αρχηγού.

Μου είχαν σκαρώσει μία φάρσα με τη
συμπαιγνία του υπαλλήλου του υπουργείου
που είπε το φανταστικό μυστικό στ' αυτί
του γρηγοίου συναδέλφου. Ήμουν άπαρη-
γόρητος. Είχα έκθέσει την έφημερίδα και
φυσικά αυτό θα είχε ως συνέπεια την ά-
πόλυσι μου. Τό ίδιο βράδυ απέφυγα να
έπισκεφτώ τους άρμυδιούς του γραφείου
και το πρωί της άλλης μέρας διάβασα με
κατάπληξι σ' όλες ανεξαιρέτως τις πρωί-
νές έφημερίδες ότι... παρητήθη ο Αρχι-
γός της Χωροφυλακής.

Τί είχε συμβή; Η φάρσα είχε σπληρηθώ
στο γεγονός ότι ο Αρχηγός είχε την πρό-
θεσι να παραιτηθώ, αλλά άργότερα. Περι-
μενε, νομίζω, την έπιστροφή του Βενιζέ-
λου από το Παρίσι. Δεν ξέρω όμως τι με-
σολάβησε κι' ο άνθρωπος έκρινε σκόττιμο
να παραιτηθώ άυθιμερόν.

Χαρίς να το θέλουν οι συναδελφοί που
όργάνωσαν τη φάρσα μου προσέφεραν μία
έπιτυχία. Άλλά η έφημερίς δεν μου έκανε
καμιά αύξηση. Και το πρόβλημα των έ-
ξόδων διατροφής έμεινε άλυτο...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΟΟΟ

Τά άμύμητα του Σέου

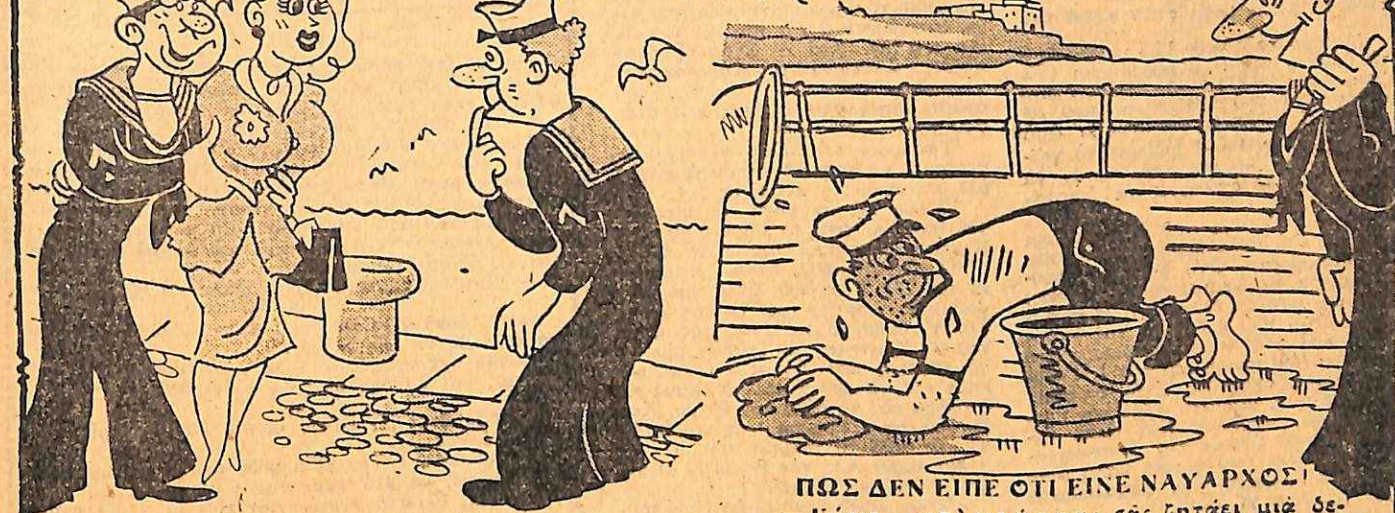
Ένας νεαρός συγγραφέας σταμάτησε
μία μέρα τον Μπέρναρ Σόου και του είπε:

— Καλημέρα, μεγάλο μου διδάσκαλε.
Είμαι εύτυχης που σ'άς συναντώ... Στοι-
χηματίζω, ώστόσο, πως δεν θα με θυμό-
σαστε...

— Κερδίσατε το στοίχημα! άπάντησε
ο Μπέρναρ Σόου.

Τά Ναυτάκια μας...

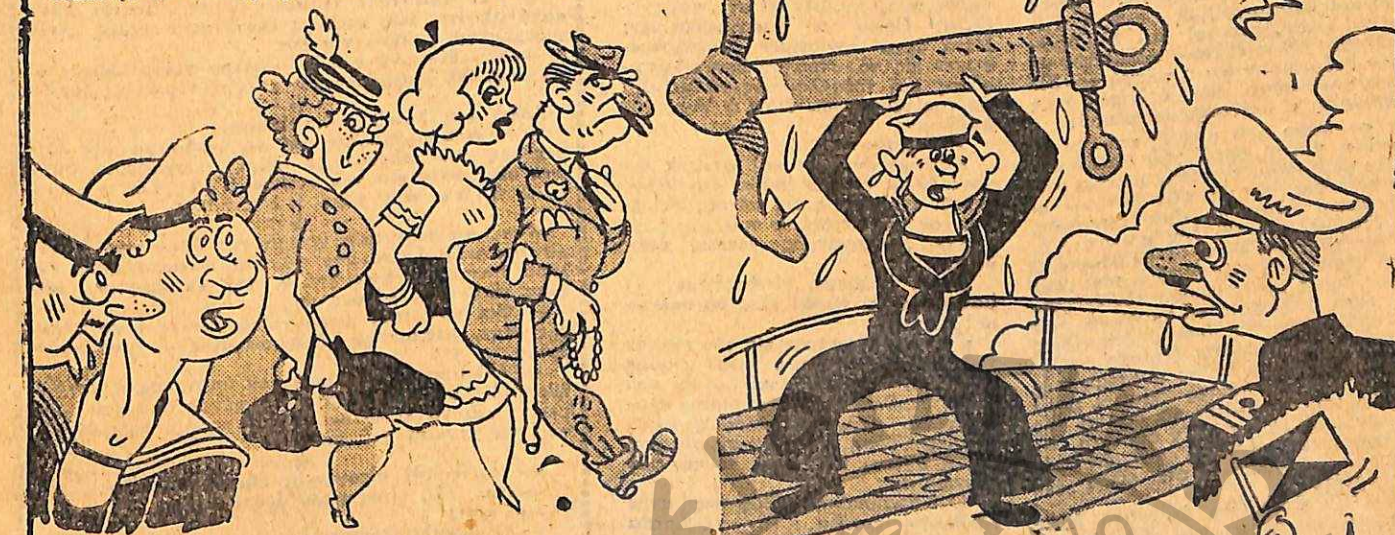
του Άρχέλαου

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΕΙΝΕ ΝΑΥΑΡΧΟΣ!

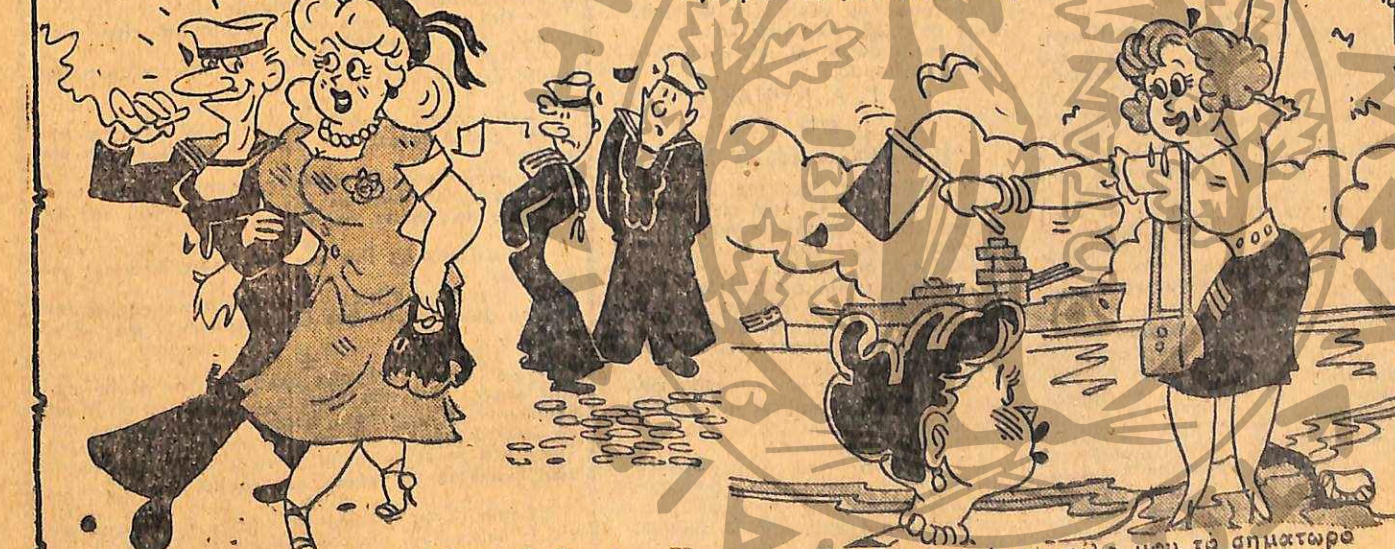
— Κύριε... «πλωτάρχ» σ'άς ζητάει μία δε-
σποινίς!...

— Να σου συστήσω από δω, ρε Νώντα, το Φρο-
σάκι... τό «πλήρωμα» της καρδιάς μου!...

— Πάμε να φύγουμε, δεν γίνεται τίποτα. Έχει
... αντίτορπιλλικά συνοδείας!...

— Έν τάξει, κύριε Υπαρχε! Τη... σήκωσα την
άγκυρα που μου είπατε!...

— Μπα, από πότε μετατέθηκες ο Θωμάς στα
... «θαρηντά»;...

— Τα χαλάσα με το φίλο μου το σηματάρω
και... του στέλνω τα γραμμάτα του πίσω!...

ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ του Καραϊσκάκη

Παύλ τὸ πῆρε μαζί στὸν τάφο του

Μεθαύριο κλείνουν 123 χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Γ. Καραϊσκάκη (22 Ἀπριλίου 1827), τοῦ Ρουμελιώτη στρατάρχη τοῦ Ἑικοσίνου, πού σὲ μᾶς τοὺς Ἕλληνας — ἴσως κι' ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι δὲν ξέρουμε τὸ γεννητόρα του — φαίνεται ὡσάν νὰ βγήκε ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς Ἐπαναστάσεως.

Γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Καραϊσκάκη σκετάται μιά πολὺ περιέργη προφορικὴ παράδοση. Ὅτι, δηλαδή, τραυματίστηκε θανάσιμα, κατὰ λάθος, ἀπὸ μιά σφαῖρα ἑλληνική! Ἡ παράδοση αὐτή, πού ἀνάλογες της ὑπάρχουν καὶ γιὰ τοὺς σκοτωμιοὺς τοῦ Μάρκου Μπότσαρη καὶ τοῦ Ι. Γκούρα, ἔμεινε σκοτεινὴ. Στὴν ἐπίσημη ἱστορία μας, μάλιστα, οὐτε καν μνημονεύεται, πούθενά. Καὶ ὅμως ἀνθρώποι πού ζήσανε τὴν Ἐπανάσταση, κι' ἄλλοι πού ξέρανε καλὰ ὅλες τὲς λεπτομέρειες τῆς, ἀσχολήθηκαν καὶ γράψανε γι' αὐτὰ.

Ὁ Ζαμπέλιος γράφει σχετικὰ:

«...Μετά τὸν τραυματισμὸν ἔδραμον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἡρώος πολλοὶ στρατιῶται, ἐξ ὧν ὁ Χ. Πέτρον (Χατζηπέτρος) καὶ ὁ Γαδουκιάτης Γρίβας ἐξήλθον πολυεπίδωκ νὰ τὸν βεβαιώσουν ὅτι ἡ πληγὴ του δὲν ἦτο κινδυνώδης. Ἀλλ' ὁ Ἡρῶς τοὺς ἀπεκρίθη τ' ἀκόλουθα αὐτολεξεῖ:

«...Ἐρῶ ἀπὸ πληγὴς καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού λαβώθηκα. Δὲν με νοιάζει. Βαστάτε μονάχα στὰ ταμπουρία νὰ μὴ σὰς πνίξουν οἱ Τούρκοι. Ἀῖριο ἂν εἶμαι ζωντανός, ἔλατε νὰ σὰς πῶ ἕνα μυστικόν. Ἄν ξεμυχθῶ ἔλατε νὰ με θάψετε μετὰ τὰ χέρια σας, σείς οἱ ἴδιοι πού μαζί σας τόσες φορές νίκησα τὸν ἐχθρόν.»

Ποῖο ἦταν αὐτὸ τὸ μυστικόν τοῦ Καραϊσκάκη; Ὁ ἴδιος ὁ Ζαμπέλιος δίνει τὴν παρακάτω ἐξήγησι: «Ὁ ὁδεὶς ἀμφιβόλως ὅτι τὸ μυστικόν τοῦτο, τὸ ὁποῖον πάντες ἀγνοοῦν, ἀφορᾷ τὸ θάνατον ἐπρόλαβε νὰ θερίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Ἡρώος πρὶν ὁμιλήσῃ, θὰ ὑπέκρυπταν μέγα τὴ καὶ ἐνδιαφέρον...», ἀλλὰ τίποτε ἄλλο δὲν προσθέτει.

Κατὰ ἕνα ἄλλο ἀγωνιστὴ ὅμως ἡ πλήρης φράσις τοῦ Καραϊσκάκη γιὰ τὸ μυστικόν ἦταν αὕτη:

«...Γνωρίζω τὸν αἴτιον τοῦ τραυματισμοῦ μου, κι' ἂν ζήσω, τότε παίρνω με δόλι ἀπὸ αὐτὸν χάκιον, (ἐκδίκησι).

Ὅσοι, τότε, ἔκουσαν τὸν Καραϊσκάκη νὰ λέη αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ζήτησαν ἐπίμονα νὰ πῇ τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Καραϊσκάκης ὅμως κράτησε τὴ σιωπὴν του, καὶ δὲν ἀνέκρινε κανένα. Γιατί; Ἰσὼς γιατί δὲν εἶχε ἀπόλυτη βεβαιότητα, ἴσως γιὰτὶ συλλογιζόταν πόση ἀνωμαλία καὶ ταραχὴ θὰ προκαλοῦσε, μέσα στὸ στρατόπεδο, ὁ λόγος του, ἴσως — τέλος — γιὰτὶ ξέροντας ὅτι θὰ πεθάνη τὴ νύχτα, ἤθελε ν' ἀφήσῃ δόλιος μετὰ τὴν ἐντύπωση πὺς θὰ ζῇ καὶ τὴν ἐπομένη γιὰ νὰ μὴ λιποψυχήσουν τὰ παλληκάρια του.

Ὁσο καὶ ἂν ἐξετάσαμεν ἔπειτα — ἔγραφε σύγχρονος τοῦ Καραϊσκάκη — καὶ ἔως τώρα ἀκόμη (1850), περὶ τῆς ὑποψίας αὐτῆς, ἂν ἠθελοῦ ἐπληρώσῃ ἀπὸ Ἑλληνα, ὅπως ὑποπτεύεται, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ξεσκεπάσουμεν τίποτε. Μᾶς εἶπαν ὅτι ἔνα Χιμαργιώτης Κώστας Στράτης, ὅστις ἦταν μετὰ τὸ σῶμα τοῦ Καραϊσκάκη, ἐξωμολογήθη τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του, ὅτι αὐτὸς χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν στιγμήν τοῦ πολέμου καὶ εἰς μίαν ἀπότομον περιστροφήν του, πρὶν ὅμως ἐμπρὸς, ἔριξε πρὸς τὸν ἐχθρόν καὶ ὁ σφαῖρα αὐτὴ νὰ διευθυνθῇ κα-

τὰ μετῴποιον ἐξέφυγεν πλάγιαν καὶ εὔρεν αὐτὸν (τὸν Καραϊσκάκη).

Ὁ ἴδιος σύγχρονος τοῦ Καραϊσκάκη θεωρεῖ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Στράτη ὡς σοδαρή. Γιατὶ ἡ πληγὴ τοῦ Καραϊσκάκη, πού ἦταν ἐπιπλοκή τὴν ὥρα τοῦ τραυματισμοῦ του, εἶχε κατεύθυνσι ἀπὸ πᾶν πρὸς τὰ κάτω. Καὶ ὁ Στράτης ἦταν πεζός. Συνεπῶς ὁ Καραϊσκάκης χτυπήθηκε ἀπὸ ἄλλο ἐπιπλο, πού ἀνασηκώθηκε στὶς σκάλες τοῦ ἀλόγου του.

Ἐπάρχουν κι' ἄλλες φήμες σύγχρονες ἢ ὑπερῶχρονες πού ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπει τὴν μνείαν τους.

Ὅπως κι' ἂν εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ θανάτου του, τὸ πῆρε ὁ ἴδιος ὁ Καραϊσκάκης μαζί του, στὸν τάφο.

Ὁ Καραϊσκάκης πέθανε παραμονὴν τοῦ Ἀπριλίου, μέρα τῆς ἀναμυστικῆς γιορτῆς του. Πέθανε ἀφοῦ ὅλο τ' ἀνέσχοτο πάλιν τῆς ζωῆς του — ἐξ αἰτίας τὸν ἐχθρόν του — τὸ πέρασε, παλεύοντας. Ὅμως νίκησε καὶ τὸ θῆλον καὶ τὸ μῆλον τὸ ἀναιδρὸ καὶ τὸ δόλο τὸν ἄτιμο. Καὶ ἔβασε στὴν κορυφὴν γιὰ νὰ δείξῃ περιλαμπρὸν τὸ πνεῦμα του.

Νὰ τώρα πὺς τὸν ἐκλαίον οἱ τίμιοι συναγωνιστὰς του:

«Ὅταν ἐμάθαμεν τὸν θάνατόν του, εἰς τὸν δρόμον, ἐμείνανε ἐκεῖ εἰς τὴν μέσην χωρὶς νὰ κινούμεθα οὔτε ἐδῶθεν, οὔτε ἐκεῖθεν. Εἰς ποῖον ἔπρεπε νὰ ὑπάγωμεν νὰ μᾶς παρηγορήσῃ; Ποῖον νὰ παρηγορησώμεν; Μετὰ ὡραν ἀρχίσανεν νὰ ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ στρατόπεδον εἰδοποιούντες καὶ τοὺς λοιποὺς νὰ μείνουν εἰς τὰς θέσεις των διότι ὁ Ἀρχηγὸς ἀπέθανεν.

Ἀνέθανεν!

Ἐφῶναξεν ὅλοι καὶ σιγανὰ σιγανὰ ἄλλος ἔπειτα ἔδωκεν καὶ ἄλλος ἔπειτα ἔκειθεν εἰς τὴς πέτρες καὶ ἐκλαίον τὴν ὑστερήσιν του...»

Ὁ Χατζηπέτρος γοερώς ἐφώνησε:

«...Τί ἐπάθαμε, τί ἐπάθαμε! Τί μᾶς περιμένει τώρα! Πὺς θὰ σωθοῦμε!...»

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ (ἔρημη πεδιά) εἶδαμε μόνον τὸ λαγανικὸν τοῦ μέσα καὶ τοῦτο περιλύνον... Καὶ πάλιν κλάμα καὶ πάλιν μοιρολόγια, ὡσανὺ γυναῖκες. Τόση ἦτο ἡ ἀφοσίωσίς μας καὶ ἡ ἀγάπη μας πρὸς τοῦτον τὸν Ἀρχηγόν.

Ὁ Καραϊσκάκης ἐθάφτηκε στὴν Κούλουρη πρῶτα. Τὴν τελευταία στιγμήν εἶχε ζητήσει ὁ ἴδιος νὰ μὴ τὸν βάλουνε στὰ χάρματα τοῦ Πειραιῶς, πού ἀκόμη δὲν ἦταν ἐλευθερωμένα. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του καὶ τὸ στήσιμό του μνημείου του στὸν τόπον τοῦ ἔπεσε (Ν. Φάληρον) ἐγίνε στὴ 22 Ἀπριλίου 1835.

Μνημεῖο δόξας κι' εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Θ Θ

Ἐνα πάθημα τοῦ Ὁ' Νήλ

Ὁ διάσημος Ἀγγλος δραματικός συγγραφεὺς Ὁ' Νήλ εἶχε προσκληθῇ κάποτε νὰ παρακολουθήσῃ τὰ γυμνάσια μίας μοῖρας τὸν ἀγγλικὸν στόλον καί, σὲ κάποια στιγμή, μπήκε στὸ θάλαμον τοῦ ἀστυναύτου, ὅπου δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ εἰσοδος. Ὁ ἀστυναύτης, μὲ τὸν εἶδε, σήκωσε ἀργισμένος τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ φώναξε:

«Δὲ διάβασες τὴν ταμπέλα πού λέει ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος; Δρόμο καὶ γρήγορα!

Ὁ Ὁ' Νήλ θύμωσε.

Ἐρεῖς σὲ ποῖον μιλάς; τοῦ εἶπε. Εἶμαι ὁ μεγαλύτερος δραματικός συγγραφεὺς τῆς Ἀγγλίας!

Ὁ ἀστυναύτης ἀλλάξε ἀμέσως τὸ νοῦ.

Μὲ συγγαριεῖτε, κύριε Μπέρναρντ Σόου, ἀπάντησε. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω, ἂν ἔχετε τὴν καλὴ σὺντη, νὰ φύγετε...

Ὁ Ὁ' Νήλ θύμωσε.

Ἐρεῖς σὲ ποῖον μιλάς; τοῦ εἶπε. Εἶμαι ὁ μεγαλύτερος δραματικός συγγραφεὺς τῆς Ἀγγλίας!

Ὁ ἀστυναύτης ἀλλάξε ἀμέσως τὸ νοῦ.

Μὲ συγγαριεῖτε, κύριε Μπέρναρντ Σόου, ἀπάντησε. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω, ἂν ἔχετε τὴν καλὴ σὺντη, νὰ φύγετε...

Ὁ Ὁ' Νήλ θύμωσε.

Ἐρεῖς σὲ ποῖον μιλάς; τοῦ εἶπε. Εἶμαι ὁ μεγαλύτερος δραματικός συγγραφεὺς τῆς Ἀγγλίας!

Ὁ ἀστυναύτης ἀλλάξε ἀμέσως τὸ νοῦ.

Μὲ συγγαριεῖτε, κύριε Μπέρναρντ Σόου, ἀπάντησε. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω, ἂν ἔχετε τὴν καλὴ σὺντη, νὰ φύγετε...

Χιούμορ

Ἐν τάξει!...

— Γυρίζεις πολὺ ἀργὰ τὴ νύχτα στὸ σπῆτι, κόρη μου... Δὲν εἶμαι μητέρα με σκουριασμένες ἀντιλήψεις. Ἐννοῶ ὅμως νὰ μάθω πὺς πηγαίνεις.

— Νὰ σοὺ πῶ ἀμέσως, μαμάκα μου: Χτὲς τὸ βράδυ ἔφαγα μαζί με τὸν... Γιατὶ νὰ σοὺ πῶ τὸ ὄνομά του, ἀφοῦ δὲν τὸν ξέρεις; Πήγαμε ἔπειτα σὲ διάφορα μέρη, ὅπου ὑποθέτω πὺς δὲν ἔχεις πάει ποτέ. Καταλήξαμε σ' ἕνα μπάρ, πού ἔχω γράφει τ' ὄνομά του στὸ σημειωματάρειό μου, τὸ ὁποῖο ἀφῆσα ὕστερα σ' ἕνα καμπάρη πού ξεχνῶ πὺς λέγεται... Εἶσαι εὐχαριστημένη τώρα;

— Ἀπολύτως. Αὐτὰ μόνον ἤθελα νὰ ξέρω.

— Τί δυστυχισμένος πού εἶμαι! Σκέψου ὅτι ἔχασα τελείως τὴ μνήμη μου...

— Μὴ στενοχωρηθεῖς, φίλε μου. Πᾶψε νὰ τὸ σκέπτεσαι, καὶ θὰ δῇς πὺς θὰ τὸ ξεχάσεις!

— Τάμαθες; Ὁ φίλος μας ὁ Πέτρος βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο.

— Ἀδύνατον! Τὸν εἶδα χτὲς ἀκόμη σ' ἕνα κινηματογράφον, με μιά χαριτωμένη ξανθοῦλα...

— Ναι, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν εἶδε κι'... ἡ γυναῖκα του!...

Ὁ δανειστής στὸν κακοπληρωτὴ ὀφειλέτη:

— Μοὺ χρωστάτε τέσσερες λίρες. Ἐπειδὴ ὅμως καταλαβαίνω πὺς περνάτε δύσκολες στιγμὲς, εἶμαι ἑτοιμος νὰ ξεχάσω τὴς δύο...

— Δὲν θέλω νὰ φανῶ λιγώτερο γενναῖος ἀπὸ σὰς. Θὰ ξεχάσω λοιπὸν κι' ἐγὼ τὶς ἄλλες δύο!...

Ἀπὸ ἕνα λαϊκὸ μυθιστόρημα:

«...Ἀπορροφημένος ἀπ' τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας πού κρατοῦσε, ὁ Μωρίς προχώρουσε ἀργὰ στὴ δεινροστομία τοῦ παρκου, μετὰ τὰ χέρια του πίσω ἀπ' τὴν πλάτην...»

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τῆς, ἡ Σάρα Μπέρναρντ ἔμενε στὸ πέμπτον πάτωμα ἑνὸς παλινοῦ σπιτιοῦ. Ἐνα βράδυ, τὴν ἐπισκέφτηκε ἐκεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς.

— Θεέ μου, πὺς μπορεῖτε νὰ μένετε τόσο ψηλά; τῆς εἶπε, πέφτοντας λαχανισμένος σὲ μιά πολυθρόνα.

— Ἀλλοῖμονο, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ μεγάλη ἡθοποιός, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον μέσον πού μοὺ ἀπομένει, γιὰ νὰ κάνω ἀκόμη τὴν καρδιά τῶν ἀνθρώπων νὰ χτυπᾷ γιὰ μένα.

— Ἐρεῖς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ τοῦ νέου;

— Ναι. Ὡ, εἶναι πολὺ δυστυχισμένη!

— Γιατί;

— Ὁ μεγαλύτερος γυῖός εἶναι τρελλός, ὁ δεύτερος εἶναι καλλιτέχνης κι' ὁ μικρότερος — αὐτός ἐκεῖ — παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα!

Ὁ διευθυντὴς τοῦ τσίρκου προειδοποιεῖ τὸν ὑποψήφιον καινούργιον θηριοδασκλήτη:

— Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὰ θηρία μας εἶναι πολὺ ἄγρια! Δὲν τὰ φοβάσθε;

— Καθόλου!... Σκεφθῆτε ὅτι παντρεύτηκε δύο φορές κι' εἶχα δύο πεθερές!...

— Ἀκουσε, γκαρσόν!... Τί κατάστασις εἶνε αὕτη!... Μοὺ ἔφερες μιά πετσέτα πού ἔχει μιά ὀκα λίγδα!

— Κύριέ μου, ἔχετε λάθος. Ἐκατὸ ἄνθρωποι, ὡς τώρα, σκουπίστηκαν μετὰ τὴν πετσέτα αὕτη καὶ κανεὶς δὲν μᾶς ἔκανε παρατήρησι!...

Ὁ κύριος: Γιά πὺς μου, ἔχεις δυνάμεις γιὰ σκάψιμο;

Ὁ χωριάτης: Ὁξὼ ἀπὸ τὴν εὐγένειά σου, ἀφέντη μου, κανένα ζῶν δὲν εἶνε δυνατό σὰν κι' ἐμένα!...

Ἐκεῖνη: Ἀχ! πὺς ἀλλάξετε σείς οἱ ἄντρες! Μιά φορά, τότε πού ἤμας ἀραβωνισμένοι μοὺ ὀρκίζονταν πὺς τίποτε ὠραιότερο δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ τὰ μαλλιά μου κι' ὅλο τὰ χῶδινες καὶ τὰ φιλοῦσες. Τώρα μιά τρίχα μόνον ἀπ' αὐτὰ νὰ δρῇ στὴ σούπα σου, θυμῶνεις καὶ χαλᾷς τὸν κόσμον.

Κάποτε, ἕνας νεαρός πού ἦταν περήφανος γιὰ τὶς σπουδὲς του, ρώτησε τὸν Μωρίς Σεβαλιέ:

— ἔχετε κανένα δίπλωμα, κύριε Σεβαλιέ;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ δημοφιλὴς ἡθοποιός. Ὁ γραμματεὺς μου, ὅμως, ἔχει δύο.

Ὁ Γουόλτερ Χάστον, ὅπως τὸν εἶδαμε στὸν «Παίκτη».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

τῶν ἀστέρων

Ὁ θάνατος τοῦ Γουόλτερ Χάστον

Μετὰ τὸν Ἄλαν Χαίηλ, ἕνα ἄλλο ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀστέρια δευτέρου μεγέθους τοῦ Χόλλυγουντ, ἔσθυσε πρὸ ἡμερῶν. Ὁ Γουόλτερ Χάστον, ὁ παλαιὸς ἡθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, γνωστός μας ἰδίως ἀπὸ τὶς δύο τελευταῖες τοῦ ἐπιτυχίας «Θησαυρὸς τῆς Σιέρα Μάντρε» καὶ «Παίκτης». Ὁ Χάστον πέθανε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδίας, τὴν ἐπομένη ἀκριβῶς τῆς ὁδῆς ἐπετείου τῶν γενεθλίων του. Ἡ πρώτη κρίσις σημειώθηκε τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων του κατὰ τὴν δεξίωσιν πού ἔδωσε ὁ γυῖός του, ὁ σκηνοθέτης Τζὼν Χάστον, στὸ ἐστιατόριον Ρωμανῶφ, γιὰ τὸν ἐορτασμὸν τῶν 66 χρόνων τοῦ πατέρα του, καὶ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ διακοπῇ ἡ διασκεδάσις. Ὁ Γουόλτερ Χάστον εἶχε ἔρθῃ λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, προκειμένου νὰ παίξῃ στὸ φιλμ «Ὁ κατάδικος ἀρ. 880». Ἐστὶν τελευταῖον τοῦ φιλμ παραμένει ἡ «Μανίνα» πού τελείωσε ἐδῶ καὶ δύο μῆνες.

Ὁ Γουόλτερ Χάστον γεννήθηκε στὸ Τορόντο τοῦ Καναδά στὴς 6 Ἀπριλίου 1884. Παντρεμένος ἀπὸ χρόνια μετὰ τὴν Νάν Ζούντερλαντ ζοῦσε μαζί τῆς μιά ἡσυχὴ ζωὴ σ' ἕνα γραφικὸ ράντο πού βρίσκεται στὰ ὁδοὶ τῆς Σάν Μπερναρντίνου. Ὁ Γουόλτερ ἦταν περήφανος γιὰ τὸ γυῖό του, τὸν διάσημον σκηνοθέτη Τζὼν Χάστον, ὅπου τὴν διευθύνει τοῦ ὁποῖου γυρίσει τὸ φιλμ «Ὁ θησαυρὸς τῆς Σιέρα-Μάντρε». Χάρις στὸ φιλμ αὐτό, ὁ μὲν γυῖός κέρδισε πένθος τὸ «Ὁσκαρ» πού προσορίζεται γιὰ τὴν καλύτερη σκηνοθεσίαν, ὁ δὲ πατέρας ἐκείνου πού προσορίζεται γιὰ τὸν καλύτερο δευτερεύοντα ρόλο.

Τὴν πρώτην τοῦ ἐπιτυχίαν, ὁ Γουόλτερ Χάστον τὴν γνώρισε τὸ 1929, δηλαδὴ σὲ ἡλικίαν 45 χρόνων. Ἐπαιξε τότε στὸ θεάτρο τὸ ἔργο τοῦ Εὐγενίου Ὁ Νήλ, «Πόθοι κάτω ἀπ' τὶς λευκές».

Σύντομες εἰδησεὺς

Στὸ Παρίσι πρόκειται νὰ προβλεθῇ τὸ ἀριστοῦργημα «Ὁσκαρ» παίρνει ὁ ἀνεμὸς πού ἐγείρηται τὸ 1939 ἀπὸ τὸν γυῖόν του Ντενίς Σέλβινκ. Ἡ προβολὴ τοῦ φιλμ διαρκεῖ 4 ὁλόκληρες ὥρες καὶ γι' αὐτὸ οἱ τιμὲς εἰσιτηρίων ἀρίστηκαν σὲ 500 καὶ 800 φράγκα ὁλόκληρῃ 25

καὶ 40 χιλιάδες δραχμὲς. Στὸ τραγῳδὶ «Happy Lime Theme» τοῦ φιλμ «Ὁ τρίτος ἄνθρωπος» κατέρριψε κατὰ τὸν Μάρτιο ὅλα τὰ ρεκόρ πώλησεως σὲ δίσκους. Πρόκειται γιὰ μιά ἐξαιρετικὴ σύνθεσιν πού ἐκτελεῖ στὸ φιλμ ὁ ἴδιος ὁ συνθέτης, πᾶνω σ' ἕνα πρωτότυπο μουσικὸ ὄργανον, δικῆς του ἐμπνεύσεως καὶ κατασκευῆς.

Στὸ Ρομπέρτο Ροσσελίνι, πού βρίσκεται τώρα μαζί με τὴν Ἰνγκριντ Μπέργκμαν στὸ Παρίσι, παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ θύμα αὐτοκινήτου δυστυχήματος. Περωνώντας μετὰ τὴν «Καντιλάκα» του πᾶνω ἀπὸ ἕνα βράδυ πού ἔχασκε 50 μέτρων, ντεπαρῆσε καὶ τὸ αὐτοκίνητό του διέγραψε τέσσερις κύκλους πᾶνω στὸν βρεμμένο δρόμον χωρὶς εὐτυχῶς νὰ πέσῃ στὸ κενὸ πού ἔχασκε σὲ ἀπόστασιν δύο μόλις μέτρων.

Στὸ Παρίσι προβάλλεται ἕνα ἰσπανικὸ φιλμ ταυρομαχιῶν πού βαφτίστηκε τελικὰ «Ἰσπανόλετες» γιὰτὶ ὁ δῆσμος «Ἰσπανός ταυρομάχος πού ἔφερε τὸ ὄνομα αὐτὸ βρῆκε τὸ θάνατον τὸ 1947 γυρίζοντας τὴ σκηνὴ τῆς ταυρομαχίας τοῦ φιλμ. Ἡ σκηνὴ γυρίστηκε ἐστὶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἡ ὁδὸν ἀποθανάτισε τὴν τελευταίαν ταυρομαχίαν καὶ τὴς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Μανολέτε, πού ἐθεωρεῖτο ὁ καλύτερος σύγχρονος ταυρομάχος.

Ἐπὶ ὕστερα ἀπὸ συμβῶνισιν δύο μόλις χρόνων, ἡ Ἰντὰ Λοῦπινο ἀνήγγειλε πὺς πρόκειται νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν παραγωγὸν Κάλιερ Γιούγκ.

Ἡ τελευταία δουλειὰ πού ἔκανε ὁ Γκρέγκορ Πέκ προτοῦ φύγῃ οἰκονομικῶς γιὰ τὴν Ἀγγλίαν ἦταν ν' ἀφήσῃ τ' ἀποτυπώματα τῶν ποδιῶν του στὶς περιόψεις τσιμεντένιες πλάκες τοῦ «Κινεζικοῦ Θεάτρου». Τὸ γεγονός αὐτὸ κάνει τὸν Γκρέγκορ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἰσχυρὰ θέσι στὴν ἱστορίαν τοῦ Χόλλυγουντ πού εἶνε γραμμένη μετὰ ἀποτυπώματα χειρῶν καὶ ποδιῶν στὶς πλάκες τοῦ μεγαλύτερου θεάτρου τῆς κινηματογραφουπόλεως.

Στὸ Ρόναλντ Ρήγκαν περιμένει ἀνυπόμονα τὸ πᾶρτυ πού ἔδωσε ἡ τέως σύζυγός του, Τζέιν Γουάιτμαν, ἐπ' ἐκείναι τῆς ὁδοῦς ἐπετείου τῶν γενεθλίων τῆς κόρης τους Μορὴν γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον καὶ νὰ παίξῃ λίγο μετὰ τὴν ἀγαπημένην τοῦ κορὺ πού μένει μαζί μετὰ τὴν μητέρα τῆς. Μετὰ τὴν παιγνιδία πού πῆρε ἡ Μορὴν τὴν ἡμέραν αὐτὴν, χέμισε ἕνα δωμάτιο. Τὰ περισσότερα προέρχονται ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς.

Ὁ Τζέιμς Στιούαρτ καὶ ἡ σύζυγός του Γκλόρια θὰ ἐπιχειρήσουν κατὰ τὸ ἐφετεῖον καλοκαίρι τὸ γύρο τοῦ κόσμου πού θὰ διαρκέσῃ 2½ μῆνες. Πρόκειται γιὰ δεύτερον γαμήλιο ταξίδι, πολὺ πρὶν ἐνδιαφέρον καὶ μεγαλύτερες διαρκείας ἀπὸ τὸ πρῶτον.

Ὁ Τζὼν Παῖην ἐμφανίζεται συχνὰ τὰ βράδια μετὰ τὴν ὠραιότητα Ἐλεν Γουάιτ πού πρὸ ἐνός ἔτους διεξίδετο πὺς θὰ γινόταν κυρία Κλάρκ Γκέιμπλ.

Ἡ Γκλόρια ντὲ Χάβεζ ἀπ' ἑτέρου, τέως σύζυγός τοῦ Τζὼν Παῖην, φαίνεται πὺς παρηγορήθηκε ἀπὸ τὸν χωρισμόν καὶ πὺς παρὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ πρώτου τῆς γάμου, βαδίζει πρὸς τὸ δεύτερον. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀντικαταστάτου τοῦ Τζὼν εἶνε Ἄντρέ Πρεβέν.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΨΟΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πὺς βγαίνουν μαλλιά

Ἄλλοι εἶναι πλούσιοι σὲ λεφτὰ. Ἐγὼ ἤμουν πλούσιος σὲ μαλλιά. Πυκνὰ σγουρὰ μαλλιά, ζωρὸ καστανόμαυρον

Στέφανος είχε δίκιο. Στην κορυφή, φαινόταν το δέρμα. 'Αλλά ο άνθρωπος ποτέ δεν πιστεύει στη δυστυχία του από την πρώτη στιγμή. Του άρεσε ν' ατακτάται και να βρίσκει μια δικαιολογία, κυρίως για να ξεγελάσει τον εαυτό του: — Δέν είναι φαλάκρα, είπα με πεποίθηση. 'Απλώς είναι άραια τα μαλλιά μου. Κι' εγώ άλλου, τα μπροστινά μου μαλλιά που τα ρίχνω πίσω στο στέρκο, σκεπάζουν αυτό το άραϊώμα.

Όσο νάνε όμως, πικράθηκαν. Πήγα στο σπίτι μου και τοποθετήθηκαν πάλι ανάμεσα σε δυο καθρέφτες. Ναι, ήταν ένα άραϊώμα, αλλά δεν ήταν προχωρησμένο. 'Ομως προχώρησε. 'Εγώ το σκέπαζα και δεν φαινόταν και πολύ το άραϊώμα. 'Αλλά το παρατήρησε η Λόλα:

— Τί είν' αυτό Λάκη; Μου κάνεις φαλακρίτσα, χρυσό μου; Τινάχτηκα.

— Όχι. 'Απλώς είναι άραια τα μαλλιά μου.

— 'Ετσι αρχίζει η φαλάκρα. 'Αραιώνουν, αραιώνουν και μία μέρα είσαι φαλακρός! Για πηγαινε σε κανένα δερματολόγο να σου δώση ένα τονωτικό, να προλάβης! Σε φαντάζομαι γουλί, καύμενε Λάκη! Θα είσαι άηδία!

★ Ρώτησα ποιός ήταν ο καλύτερος δερματολόγος. 'Επηρεα. Το πρώτο πράγμα που με ξάφνιασε ήταν η καταπληκτική φαλάκρα του γιατρού. Γυάλιζε, σαν να την είχαν περάσει με ντουκό.

— Γιατρέ, μου πέφτουν τα μαλλιά!

— Σκύψε!

— 'Επηρεα ένα χοιρό φακό και κούταξε το κεφάλι μου.

— Μάλιστα, είπε. 'Ενα προς δώδεκα!

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, στο οπτικό πεδίο που πρέπει να υπάρχουν δώδεκα τρίχες, υπάρχει μία!

— Μά πως είναι δυνατόν; 'Εγώ είχα μαλλιά να γεμίσω ένα στρώμα!

— Μάλιστα. Είχες. 'Αλλά τώρα δεν έχεις.

— 'Υπάρχει καμιά θεραπεία, γιατρέ;

— Και βέβαια υπάρχει. Θα σου δώσω τώρα ένα φάρμακο. Είναι μία λυσίνη, με την οποία κάθε βράδυ θα κάνης μασσάζ ένα τέταρτο της ώρας. Μασσάζ γερό, μέχρι να σε πιάση πονοκέφαλος. Κι' όταν τελειώση αυτό, θάρρης να σε ξαναϊδώ.

Κούταξα τη φαλάκρα του γιατρού. Δεν κρατήθηκε. 'Η άπορία ήρθε μόνη της.

— Με συγχωρείτε, γιατρέ μου, έχω μία αδιόκριτη ερώτηση να σας κάνω. 'Εσείς πως αφήσατε και κάνετε φαλάκρα — και τέτοια φαλάκρα μάλιστα;

— Πρώτα-πρώτα γιατί έμένα μ' άρεσει η φαλάκρα, αγαπητέ μου. Μου προσδίδει σοβαρότητα! Κι' έπειτα, τον καιρό που άρχισαν να μου πέφτουν τα μαλλιά, δεν είχε έφευρεθεί αυτό το φάρμακο που θα σου δώσω. Είνε νέα ανακάλυψις!

Αυτή η διαβεβαίωσις μου ενίσχυσε το ήθικό, μ' έκανε να ελπίζω.

— Δώστε μου τη συνταγή.

— Θα σου δώσω το φάρμακο. Το φτιάνω ό ίδιος.

Μου παράδωσε ένα μπουκάλι μ' ένα κίτρινο υγρό. Πήγα στο σπίτι κι' άρχισα άμέσως την κατεργασία του κεφαλιού

μου. Δέκα λεπτά είπε ο γιατρός: 'Ενα τέταρτο εγώ. Μασσάζ δυνατό, φανατικό, άπελπι- σμένο, μέχρι που μου πιάσθη- καν τα χέρια και το κεφάλι μου πετούσε φωτιές. Το απο- τέλεσμα ήταν ότι μου έμειναν πολλές τούφες στο χέρι. Δέν ανησυχούσα όμως. 'Επεσαν οι έτοιμοθάνατες τρίχες, για να κάνουν τόπο στις νέες.

Είπα τα νέα στη Λόλα. Πώς πήγα στο γιατρό δηλαδή κι' έτσι κι' έτσι.

— Μπράβο! μου είπε εκεί- νη. Καλά έκανες. Γιατί έσένα όλη σου η αξία είναι το μαλλί!

Εξακολούθησα το μασσάζ μερικές μέρες ακόμα. 'Αλλά κάθε φορά παρατηρούσα πως οι τούφες που μούμεναν στα χέρια ήταν περισσότερες και πυκνότερες. Αυτό το πρόσξε κι' ο Στέφανος.

— Φρςς! έκανε. 'Εδώ βλέπω μεγάλη αβάρια! Ούτε οι μισές από την άλλη φορά.

Εβαλα τους καθρέφτες και είδα ένα γυμνό μέρος μεγέθους καρυδιού. Αυτή τη φορά ανη- συχούσα. Τράβηξα γραμμή στο γιατρό.

— Τί γίνεται εδώ, γιατρέ μου; 'Αντί να βγάζω μαλλιά, πέφτουν κι' αυτά που έχω!

— Το ξέρω, είπε χαμογε- λώντας. Πέφτουν οι τρίχες που πρέπει να πέσουν. 'Εν τώ με- ταξύ όμως το φάρμακο είσχω- ρεί στις ρίζες και κάνει τη δουλειά του. Αργότερα θα ί- δης τ' αποτέλεσμα! Συνέ- χισε!

Συνέχισα. Σε πέντε μέρες είχα τελειώσει το φάρμακο και ξαναπήγα, με λιγώτερες τρί- χες, φυσικά. 'Ο δόκτωρ με κού- ταξε με το φακό.

— 'Ωραία πάμε! είπε. Τώρα θα σου δώσω μία αλοιφή να βάζης τη νύχτα, πριν πέσης να κοιμηθής. Θα τρίβης ελαφρά τις ρίζες. Θα τυλίγης το κε- φάλι σου μ' ένα πανί. Και το πρωί λούσιμο με πράσινο σα- πούνι της μπουγάδας. Θα πέ- σουν μερικές τρίχες, αλλά να μη σου κάνη εντύπωσι. 'Εσύ θα εξακολουθήσης!

★ Την επομένη το πρωί βγά- ζω το πανί από το κεφάλι μου και τί να ιδώ! Τρίχα, να χο- ρτάση το μάτι σου! 'Αποφάσι- σα όμως να μη μου κάνη εντύ- πωσι. 'Αλλά έκανε στη Λόλα.

— Τί κεφάλι είν' αυτό! μου είπε με άπογητευσι.

— Προσωνιάς, λέω. 'Αργό- τερα θα ίδης τί μαλλί θα βγά- λω και θα φχαριστίσαι να χαϊδέυης!

— Απέφευγα πιά να κутτάζω- μαι στους καθρέφτες, για να μη με πιάνη άπελπισία. 'Όταν πλησίαζα να τελειώσω το φάρ- μακο όμως, δεν βάστηξα. Εί- δα και πρόμαξα. Το άπάνω μέ- ρος του κεφαλιού μου ήταν σαν φεγγάρι. Το καρυδί είχε γίνει πορτοκαλλί. Και είχαν άραιώ- σει και τ' άλλα μου μαλλιά, στους κροτάφους και στα πλά- για. Κατ' ευθείαν στο γιατρό.

— Σπουδαία! είπε.

— Τί σπουδαία, γιατρέ; Τα μαλλιά μου φύγαν!

— Μά αυτό ακριβώς, θέ- λουμε! Να καθαρίση η έπιφα- νεια και ν' αναζωογονηθούν οι ρίζες. Και τα μαλλιά σου θα ξαναφουντώσουν όπως η πρα- σινάδα την άνοιξη στα γυμνά χωράφια! Τώρα είνε καιρός για το τρίτο στάδιο της θερα- πείας. Θα ξυρίσης το κεφάλι σου και θ' άφήσης μόνο μερι- κά μαλλιά γύρω-γύρω. Στους κροτάφους και πίσω. Κι' ύστε-

ρα θα τρίβης το γυμνό μέρος με μία καινούργια αλοιφή που θα σου δώσω. Μασσάζ ένα τέ- ταρτο, πρωί και βράδυ!

Πληρώσα, είπα κι' ευχαρι- στώ και τράβηξα στο Στέφανο.

— Μαλλιά; ρώτησε.

— Όχι. Ξύρισμα! Και μά- λιστα στο κεφάλι!

Φυσικά, είχα πάρει και κα- πέλλο τώρα. 'Εφυγα με το το κεφάλι γουλί. Μόνο γύρω-γύ- ρω είχα αφήσει λίγα μαλλιά, για μαγιά ίσως. 'Από κεί θ' άρχιζε η άνοικοδόμησι.

Εχουσα το καπέλλο και δεν τόδγαζα παρά μόνο τη νύχτα που έπεφτα για ύπνο. Δέν τό- δγαζα ούτε στα ραντεβού μου με τη Λόλα. Και τρίψιμο πρωί και βράδυ, μέχρι που ξεφλού- δισε το δέρμα. Κάθε βδομάδα πήγαινα στο γιατρό: «'Ωραία!

Αυτό θέλουμε. 'Εξακολουθή- σε!» Πήρα και δεύτερη αλοιφή και τρίτη. Τρεις μήνες αυτή η δουλειά! Σ' αυτό το διάστημα είχα διακόψει κάθε έπαφή με τη Λόλα:

— Θα σε ξαναϊδώ όταν θ' άρχισω να βγάζω μαλλιά, της είπα.

Την τελευταία φορά που εί- δα κατενθουσιασμένο το για- ττρό, τον ρώτησα:

— Θα ξαναβούν σγουρά τα μαλλιά μου, γιατρέ, όπως πρώτα;

— Και πιο σγουρά ακόμα! Μην ανησυχής!

Κι' ακόμα ένας μήνας. Κι' ακόμα τίποτα. 'Όπου ο Στέ- φανος, όταν πήγα να μου ψαλ- λίσω λίγο τις μπάντες, κού- νησε το κεφάλι του μελαγχο- λικά.

★ Κύριε Λάκη, εδώ δεν βλέπω ούτε νουδι! Δεν πας και σε κανέναν άλλο γιατρό, να πάρης μία γνώμη;

Το είχα υπ' όψη μου. Μου σύστησαν έναν άλλο δερματολό- γο, ένα δερματολόγο με μαλ- λιά. Μόλις με είδε ο άνθρω- πος έκανε μορφασμό άπορίας.

— Τί κεφάλι είν' αυτό, βρε παιδί μου! Πως τ' άφησες κι' έγινε έτσι; 'Εποθες τύφο;

— Όχι. Του διηγήθηκα το ί- στορικό καταλαπτεώς. Του είπα και τ' όνομα του γιατρού.

— Σ' αυτόν με τη φαλά- κρα;

— Μάλιστα!

— Πως είναι δυνατόν; Αυτός είναι καλός δερματολόγος!

— Γιατί, γιατρέ; Δεν μου έχει διατάξει καλή θεραπεία;

— Τί θεραπεία, δυστυχι- σμένε; Σου κατέστρεψε το κε- φάλι!

— Δηλαδή, δεν θα ξανα- βγούν μαλλιά;

— 'Αποκλείεται! δήλωσε ά- ποφασιστικά. Σου έχει κατα- στρέψει και τις ρίζες. Για να καταλάβης τί έχεις πάθει, έ- να έχω να σου πώ: 'Ότι ένα μάσημο μπορεί να βγάλη μαλλιά. Το κεφάλι σου ποτέ!

— Έτσι θα μείνης!...

— Μήπως κάνετε λάθος;

— 'Αν βγάλης τρίχα, εγώ να σχίσω το δίπλωμά μου!

★

— Έγινα πύρ και μανία. 'Ε- γίνα έξω φρενών. Μ' έπνιξε η άπελπισία και η άγανάκτησι. Ναι, θα πώ στον άτιμο το γιατρό να του ζητήσω το λό- γο!

— 'Ορίστε, παρακαλώ!

Βγάζω το καπέλλο μου και στέκομαι ακίνητος.

— Τί είν' αυτό; του λέω, ύπονοώντας το κεφάλι μου.

— 'Ο γιατρός με κутτάζει χα- μογελαστός κι' ευχαριστήμη- νος. 'Η φαλάκρα του πετάει άστραπές χαράς.

Παίρνει το φακό και εξετά- ζει τη μάπα μου. 'Εγώ βράζω κι' επιφυλάσσομαι να έκδηλω- θώ.

— Να εξακολουθήσω; τον ρωτώ, προσπαθώντας να συγ- κρατηθώ.

— Όχι. 'Αρκεί ως εδώ. Αυ- το που θέλαμε, το πετύχαμε!

— Τί θέλαμε, δηλαδή; Να μην ξαναβγάλω μαλλί;

Με κутτάζει, κατάματα με ένα βλέμμα που πετάει παρά- ξενες λάμψεις.

— Μάλιστα! λέει. Αυτό θέ- λαμε! 'Αμ' τί νόμιζες; Μόνο εγώ θα είμαι φαλακρός; Κι' έσύ να γίνης! Και όλοι όσοι έχετε μαλλιά! 'Όποιος πέφτει στα χέρια μου, θα του ξερι- ζώσω και την τελευταία τρί- χα! Χά, χά, χά, χά, χά!...

Και ξεσπάει σ' ένα σατα- νικό γέλιο, έτσι όπως γελού- σε ο Μερσιφογλής. 'Εγώ τά- χω χάσις. 'Ο γιατρός με παίρ- νει απ' το χέρι και με οδηγεί μπροστά σ' ένα μεγάλον κα- θρέφτη. Κутτάζομαστε, έτσι ό- πως έχουμε δίπλα-δίπλα τα κεφάλια μας. Τα δείχνει και λέει:

— Κούτα! 'Ιδιοι είμαστε! 'Ιδιοι κι' άπαράλλοτοι!... Χά, χά, χά, χά!...

Κι' έτσι όπως είμαστε δί- πλα-δίπλα και κутτάζομαστε στον καθρέφτη, μου φαίνεται για μία στιγμή πως τα κεφα- λια μας είναι δυο μεγάλα λαμ- πριάτικα αυτιά — μόνο που είναι άσπρα. Και δεν ξέρω πως μούρχειται και δίνα μια κεφα- λιά με φόρα στο δικό του και τα τσουγγρίζουμε. Τσουγγρί- σμα με δύναμι, με άγανάκτη- σι. Μόνο, εκείνο πούσπασε, ή- ταν το δικό μου.

★ Μου τηλεφώνησε η Λόλα. Με είχε πολύ επιθυμήσει. Της έδωσα ραντεβού. Και μόλις την είδα, έδγαλα άπότομα το κα- πέλλο μου και είπα:

— Αυτός είμαι κι' αυτός θαμει για πάντα. Σ' άρέσω;

— Εκείνη έβαλε κάτι γέλια ά- πίστευτα. Κρατούσε και την κοιλιά της ακόμα. Τόσο γε- λιοός της φάνηκα. Και τότε, λοιπόν, χωρίς να χάνω καιρό, τράβηξα ένα φαλλίδι, που εί- χα πάρει έπιτήδες, της έπιασα γερά το κεφάλι και κράτ- τω της έκοψα τα μαλλιά. Φώναξε βοήθεια. 'Αλλά ως που να την γλυτώσουν από τα χέ- ρια μου το κεφάλι της είχε γί- νει κωμωδία.

— 'Επειτα πήγα στο Στέφανο.

— Κόψιμο μαλλιών;

— Όχι. Γυάλισμα!

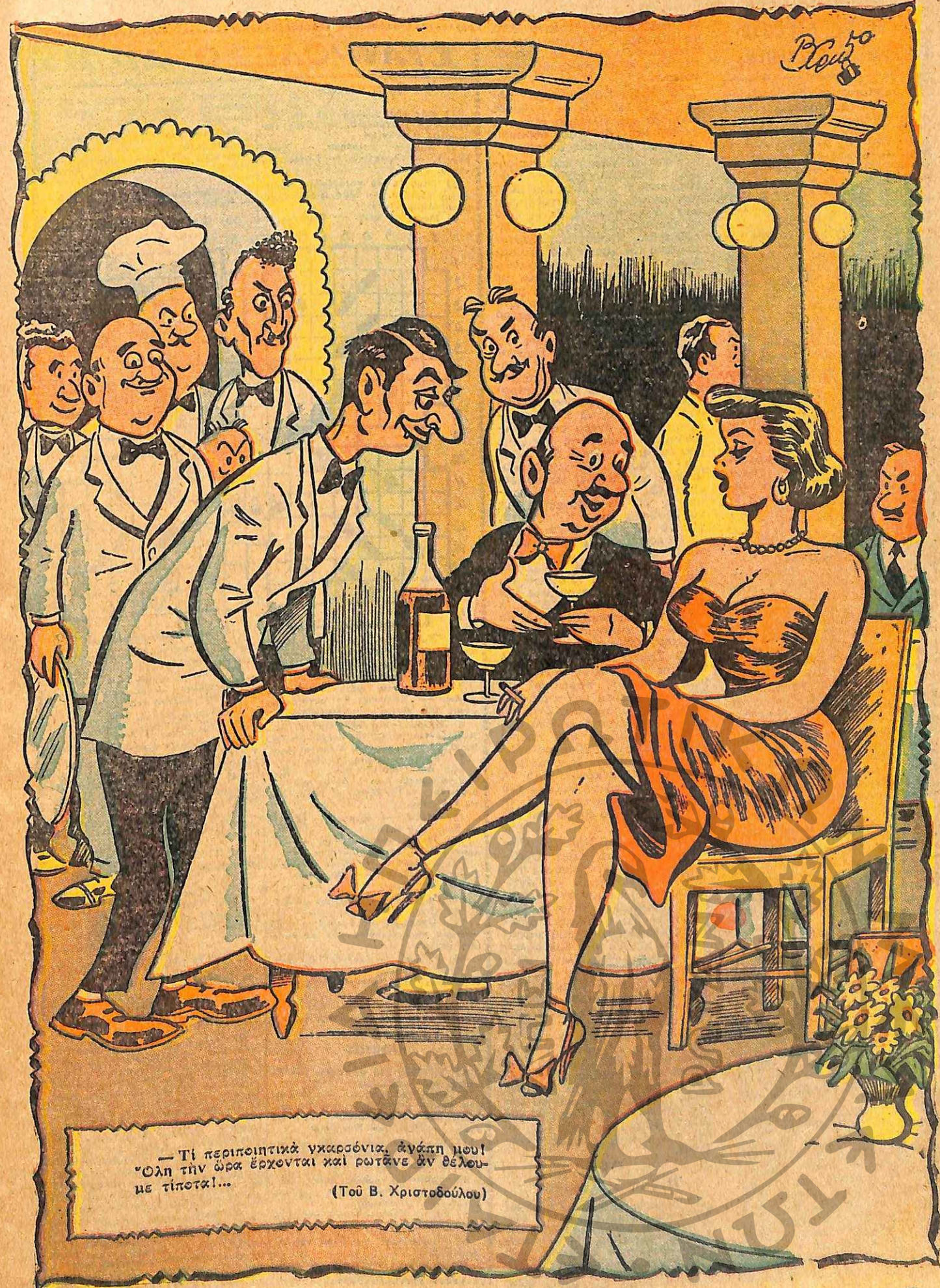
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ.Γ. — 3475, Νέαν Σμύρνην: Για την υπόθεσι που μου γράφετε, πρέπει ν' άπευθυνήτε στη διεύθυνσι του πε- ριοδικού.

◎◎

Να δώση το παράδειγμα

— 'Εξ άφορμής της προπαγάν- δας που γίνεται στην 'Αγγλία για τη μετανάστευσι στην Αύ- στραλία, ο Αυστραλιανός δη- μοσιογράφος Δαυίδ Μάκ Νι- κολ έγραψε μία έπιστολή στο βασιλέα της 'Αγγλίας, για να του πη ότι έπρεπε να δώση το παράδειγμα, πηγαίνοντας να έγκατασταθι κι' αυτός εκεί μαζί με την οικογένειά του.

— Τί περιποιητικά γκαρσόνια, αγάπη μου! 'Όλη την ώρα έρχονται και ρωτάνε αν θέλου- με τίποτα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

21

Έλληνες και ξένοι κατασκοποί ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

«Ιδανώφ απ' τόν κ. Μελά, καταστρώθηκε ένα εξαιρετικά τολμηρό σχέδιο για την απελευθέρωση της Ελλάδας. Στην υπηρεσία της Γκεστάπο υπήρχε κάποιος πράκτορας της οργάνωσης, που δούλευε ως διερμηνέας. Απ' αυτόν έμαθαν ότι ο Ιδανώφ θα μεταφερόταν για ανάκριση — απ' τις φυλακές Άλμπερτ — στο τμήμα Άλλοδαπών της Γκεστάπο. Ο Πολωνός σαμποτέρ ειδοποιήθηκε τότε απ' το μαγαζάκι των φυλακών Καρναγιάνη, να είναι έτοιμος: Όταν θα βρισκόταν στον προθάλαμο του ανακριτή, θα πήδησε έξω απ' το παράθυρο χωρίς κανένα φόβο. Τα πάντα είχαν κανονιστεί με τέτοιο τρόπο, ώστε θα πήγαιναν καλά. Συγχρόνως ειδοποιήθηκαν και οι Έλληνες αστυνομικούς του τμήματος, να μην επέμβουν σε περίπτωση συμπλοκής την ώρα της αποδράσεως.

«Αλλά για την εκτέλεση του σχεδίου υπήρχε ένα μεγάλο εμπόδιο που, καθώς έδειχναν τα πράγματα, ήταν αδύνατο να το ξεπεράσουν: οι χειροπέδες του Ιδανώφ. «Αλλά απ' τη δύσκολη αυτή θέση τους έβγαλε ο Έλληνας διερμηνέας της Γκεστάπο. Στον προθάλαμο του Γερμανού ανακριτή, εκτός απ' τους τέσσερις κρατούμενους που μεταφέρθηκαν απ' τις φυλακές, ήταν και δύο Γερμανοί φρουροί. Ο ανακριτής φώναξε έναν — ένα τους ανακρινόμενους, που τους συνόδευε ο διερμηνέας. Είχε εξετάσει τους δύο και κάλεσε τον τρίτο για να αφήσει τόν Ιδανώφ τελευταίο. Ο διερμηνέας όμως έκανε... λάθος και αντί να λύσει τόν καλούμενο, έλυσε τις χειροπέδες του Ιδανώφ. Και τότε έγινε ένα απ' τα πιο εκπληκτικά κατορθώματα του Πολωνού σαμποτέρ. Με μία δυνατή γροθιά στο στομάχι του ενός Γερμανού και με μία τρικλοποδιά που έβγαλε στον άλλο, βρέθηκε πάνω στο περβάζι του παραθύρου. Και προτού προλάβει κανείς να τον συγκρατήσει, μ' ένα υπολογισμένο πηδημα βρέθηκε στο κενό. Στη γωνία τόν περιμένε ένα πανάθλιο σαραβαλισμένο αυτοκίνητο, που ξεκίνησε όμως με άπιστευτη ταχύτητα. «Ήταν μία «Καντιλά» με σπουδαία μηχανή και καμουφλαρισμένη κάτω από το αθλο εξωτερικό της, μόνο και μόνο για να μην προκαλέσει υποψίες με την εμφάνισή της. Όταν συνήλθαν απ' την έκπληξή τους οι Γερμανοί κι' άρχισαν να πυροβολούν, ήταν πια αργά. Ο Ιδανώφ ήταν και πάλι ελεύθερος να συνεχίσει τη δράση του, ως τη μέρα που πιάστηκε για δεύτερη και τελευταία φορά.

«Ωστόσο στ' αυτά των Γερμανών έφταναν άοριστες πληροφορίες για την ύποπτη δράση του κ. Έμπερτ. «Αλλά, όπως είπαμε, τους έλεπαν τ' απαιτούμενα βελικά στοιχεία για να τόν βάλουν στο χέρι.

Μία μέρα όμως κινδύνευε σοβαρά. Ήταν η εποχή που ήρθε στην Αθήνα, απ' τη Μ. Ανατολή, ο ταγματάρχης Γιάννης Τσιγάντες. Φυσικά, όπως για όλα, ο κ. Έμπερτ ήταν όχι μονάχα ενήμερος, αλλά και τόν βοηθούσε στην εκτέλεση της αποστολής του. Ξαφνικά ένα πρωί τόν σπίτι του κ. Πάνου Προεστόπουλου όπου έμενε ο Τσιγάντες — βρισκόταν κοντά στο σπίτι του κ. Έμπερτ, οδός Αχαρνών 282 τόν πρώτο και Πάρνηθος 42 τόν δεύτερο — κυκλώθηκε ύστερ' από προδοσία, απ' τους Ιταλούς. Ο Τσιγάντες κατόρθωσε ν' ανέβη απαράτητος στην ταράτσα κι' από στέγη σε στέγη να βρεθεί με όλα τα σχετικά έγγραφα στο σπίτι του κ. Έμπερτ.

— Δέ θα μείνω παρά δυο λεπτά μόνο, τόν έλεγε. «Η συνοικία έχει μπλοκαριστή κι' αν με βρούν εδώ θα εκτεθείς. Κρύψε μόνο αυτά τα έγγραφα κι' εγώ φεύγω...

— Δεν πρόκειται να πάς πουθενά, τόν διέκοψε ο κ. Έμπερτ. Θά μείνεις εδώ ως που να περάσει η μπόρα.

Παρ' όλο τόν κίνδυνο που διέτρεχε η οίκογένειά του κι' αυτός ο ίδιος, ο τολμηρός αξιωματικός δέ δίστασε να κρατήσει τόν ταγματάρχη στο σπίτι του. Φόρεσε άμέσως τήν επίσημη στολή του — ο κ. Έμπερτ φορούσε πάντοτε πολιτικά — και τοποθέτησε μερικώς αστυνομικούς που βρίσκονταν τυχαία εκεί σ' επικείμενες θέσεις για να βώσουν, σε περίπτωση ανάγκης, τήν τελική μάχη. Εύτυχώς οι Ιταλοί έφυγαν χωρίς να κάνουν τήν αναμενόμενη έρευνα. Σέ λίγον καιρό όμως ο κίνδυνος ξαναφάνηκε. Στις 14 Ιανουαρίου 1943, ο Τσιγάντες ξαναπροδόθηκε κι' αυτή τη φορά ήρωικά άμυνόμενος, αφού σκότωσε δυο Ιταλούς και τραυματίσε ένα, έπεσε κι' ο ίδιος νεκρός.

Δυο — τρεις μέρες αργότερα οι Ιταλοί επισκέφθηκαν τόν κ. Έμπερτ στο γραφείο του. Πέταξαν τήν ταυτότητα τόν Τσιγάντε στο τραπέζι και με ύφος που δέν έπαιρνε αντίρρηση τόν ρώτησαν:

— Τι είναι αυτά, κ. διευθυντά; Πώς βρέθηκε στην τσέπη ενός κατασκόπου αυτή η ταυτότητα; Είναι δική σας και δέν μπορείτε να τόν αρνηθείτε. Ο Τσιγάντες φορούσε στολή υπαστυνόμου.

Ο Έλληνας διευθυντής δέν τά έχασε. Πήρε άταραχος τήν ταυτότητα, τήν κύτταξε μία στιγμή κι' ύστερα μ' ένα χαμόγελο σά να μ' η συνέβαινε άπολύτως τίποτε, απάντησε:

— Κι' όμως κάνετε λάθος, κύριοι! Είναι πλαστή και θα σάς τόν αποδείξω. «Έπιασε απ' τόν πλάι του ένα χαρτί και πάτησε με δύναμη τήν ανάγλυφη σφραγίδα, που μόνο αυτός κρατούσε στο γραφείο του κλειδωμένη. Τη σύγκριναν οι Ιταλοί με τήν άλλη και τή βρήκαν μερικά χιλιοστά μεγαλύτερη.

— Έχετε δίκιο, κύριε διευθυντά, κάναμε λάθος. Συγγνώμη! είπαν.

Κι' όμως δέν είχε γίνει κανένα λάθος. Ήταν η ίδια ακριβώς σφραγίδα, με τη διαφορά ότι στο μαλακό χαρτί — που μεταχειρίστηκε επίτηδες ο κ. Έμπερτ — απλώσε κάπως περισσότερο απ' τόν σκληρό της ταυτότητας. Με τόν τρόπο αυτό σώθηκε και πάλι ο έπίσημος και παράνομος διευθυντής της Άστυνομίας. «Αλλά οι περιπέτειές του δέν τελειώνουν εδώ.

Μία χειμωνιάτικη νύχτα έγινε ένα σαμποτάζ στα καλώδια της οδού Βουλιαγμένης κι' οι Γερμανοί ζήτησαν απ' τόν τότε δημάρχο κ. Μέρμηκα δέκα εγκρίτους, δύο Αθηναίους ως ομήρους. Ο κ. Έμπερτ ανάλαβε τότε τήν υπόθεσι. Έντυσε δέκα... σεσημασμένους διαρρήκτες με κομψά κουστούμια, κολλάρα, κλπ. και τους μετέτρεψε σε εγκρίτους Αθηναίους πολίτες. Όταν τους είδαν οι Γερμανοί έμειναν τέλεια ευχαριστημένοι. «Ανάθεσαν τότε στον τόσο... πρόθυμο διευθυντή τη φύλαξη τους. Όταν όμως μετά ένα μήνα ο Γερμανός στρατηγός που τούς είχε ζητήσει, έφυγε από τήν Αθήνα και τόν ζήτημα ξεχάστηκε, ο κ. Έμπερτ κατόρθωσε να πετύχ η τήν απόλυση τους. Κατέβηκε ο ίδιος στο κρατήσιο, τούς έβγαλε τόν χέρι και τούς χάρισε... εις ανταμοιβή τής εθνικής τους υπηρεσίας, τα κοστούμια.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— Ιπτάμενος δίσκος;
— Όχι, Ιπτάμενο πιάτο!...

Τά κατασκοπευτικά

Απαντήσεις επιστολών

Κωνσταντίνον Μυλωνά, Έν ταύθα: Ο Σαντστρόμ, δέν ήταν ούτε Άγγλος ούτε Αμερικανός. Ήταν Σουηδός και πρόεδρος τής «Εθνικής πρής τήν Ελλάδα». Βοήθησε παρα πολύ τόν ρωσικό αγώνα και έσωσε, με κίνδυνο τής προσωπικής του ασφάλειας, πολλούς απ' τόν εκτελεστικό απόσπασμα. Για τά καλά σας λόγια ευχαριστώ. Μίνα Βαρυπάτη, Κέρκυρα: Δέν είμαι αυτός που νομίζετε. Αυτοί είμαι. Βαλεντίννα Σοφίανου Ένταυθα: Είμαι πρόθυμος να γράψω αν μου στείλετε συμπληρωματικά στοιχεία για τή δράση του. Μερικά έχω συγκεντρώσει αρκετά, άλλα μου λείπουν τά κυριώτερα. Μηπως έχετε τί έκανε στη Θεσσαλονίκη τούς τρεις πρώτους μήνες τού 1944; Και με ποιόν τρόπο σκοτώθηκε; Δυστυχώς οι έπίσημες εκθέσεις δέν λένε τίποτε πάνω σ' αυτό. Δημήτριον Κοργιάρον, Ξάνθη: Μπορεί να συνέβη κι' αυτό. Εφ' όσον όμως δέν αναφέρεται πουθενά πώς θέλατε να τόν ξέρω; Αυτή ήταν μία προσωπική σας συνάντησι και τίποτε περισσότερο. Πάντως αν ήπιατε ενεργά δράσι να μου ξαναγράψετε και κάτι μπορεί να γίνη. Μιχαήλ Άντωνόπουλο, Αμφισσα: Συνδεσμός ανάμεσα στό Βρετανό ταγματάρχη Γκόρντον Τζέρεμ Κρήτ και τίσ οργανώσεις τής Αθήνας υπήρξε σ' όλο τόν διάστημα περίπου τής Κατοχής ή Λύγης Μισούλη, που μνει στό Χαρκόκοπου (Σοφοκλέους 45). Βασίλειον Κωνσταντίνου Μυλωνά: Ποιά ήταν τόν υποδρόμιο; Αν θυμηθείτε τ' όνομα τόν και τήν ήμερημνία, τά υπολοιπα τ' αναλαμβάνω εγώ. Βαρεσσά Ν., Ένταυθα: Ευχαριστώ για τά καλά σας λόγια. «Αν θέλετε να με συναντήσετε περάστε από τά γραφεία μας 12-2 Δεύτερα, Τετάρτη, Σάββατο. Ο Τζών Χάουπ ήταν φίλος κι' έξαιρετικά συμπαιθητικός τύπος. Πάντως αν έχετε τή φωτογραφία του να μου τή φέρετε και θα σάς πω αν είνε αυτός. Χ. Χ. Χ. Ένταυθα: Πάντα αυτή η ανωνυμία σας, Δικαιώμα σας βέβαια να λατρεύετε τόν... Χίτλερ όπως οι Κινέζοι τόν Βούδα. Δέν έχετε όμως τόν δικαίωμα να βρίζετε τούς ανθρώπους που έδωσαν τή ζωή τους για τήν Ελλάδα. Γιατί όμως δέν πάτε να ζήσετε στη Γερμανία, αφού η Χώρα μας σας εκάλεσε στό στομάχι; Είμαι σίγουρος ναρθά να σας συναντήσω, αφού έτσι δέν μπορώ. Πού λοιπόν και πότε; Για ν' ν' ν' Κλέφην, Εύαγγελον Βιτάνη, Κώστα Παρίση, Κόρναλ Μαρσουλ, Άντωνιον Βαρεσσόν Μιχαήλ Άντωνίδη, Ιωάννην Μπαριάνο και Θέμιο Στοκλήν Τσαουσά: Για τά καλά σας λόγια ο «Θεσσαυρός» σας ευχαριστεί. Ο «Κατασκοποι» θα εκδοθούν σέ βιβλίο μόλις τελειώσει η δημοσίευσή τους. Συνταγματάρχην Β. Β. Α., Ένταυθα: Ο Λεάλι Ρούφους Σέππερντ, ήταν η πιο ήρωική μορφή που πέρασε απ' τήν Ελλάδα στό διάστημα τής Κατοχής. Καθηγητής Πανεπιστημίου, στάλθηκε τόν 1939 στην Αβισσία, όπου πολέμησε για τήν απελευθέρωση τής χώρας. Τόν Ιούνιο τού 1942, όταν κινδύνεζε απ' τόν Ρωμέλ η Αλεξάνδρεια, τόν κάλεσαν στην Αίγυπτο να οργανώσει με τούς ελεύθερους κλεφτοπόλεμους, για τή μολούσε κατ' τ' άραβικά και σιγήνευε τούς Ισραηλινούς με δικό του τρόπο. Μόλις απόφυγε τόν κίνδυνο η Αίγυπτος, στάλθηκε στην Ελλάδα τόν φθινόπωρο τού 1942. Έπιασε με δυο συντρόφους του σέ μία πλαγιά τού Ολύμπου, με άλεξιπτατο, αλλά ήταν ο μόνος που γλύτωσε. Οι άλλοι δυο σκοτώθηκαν κατά τήν πτώση τους. Δυο ελόκληρα χρόνια έμεινε στην Ελλάδα και πάτησε όλα τά βουνά τής Ρούμελης, απ' τόν Καλλίμωρο έως τ' Αγραφα. Σ' αυτόν παραδόθηκε στις 9/9/43 η Ιταλική μεραρχία ε' Ινφάντες κάπου 10.000 άντρες μαζί με όλο τούς τόν όπλισμό. Ύστερα κατέβηκε στην Αθήνα όπου άνωστάθηκε συνταγματάρχης και πήρε τήν αρχηγία τής βρετανικής αποστολής στην Αττική, στη θέση τού Ντόν. Στότ, που ήταν άρχηγος ως τότε. Ο Σέππερντ σκοτώθηκε κατά τά Δεκεμβριανά από νάρκη στην οδό Πατησίων. Άντρέα Γερσάιδερ, Ένταυθα: Πολύ ένδιαφέρουσα η ιστορία τού πατέρα σας. Θά ήθελα όμως περισσότερα στοιχεία για τή δράση του ώστε να μπορέσω να τή δημοσιεύσω. Περιμένα τόν συντομότερο. Η φωτογραφία τόν πολύ καλή. Ήταν πραγματικά λεβέντης. Χρυσάνθον Θεομυλιώτη, Μυτιλήνη: Σας ευχαριστώ χίλιες φορές. Τά συμπληρωματικά στοιχεία που μου στείλατε με άφλησαν παρα πολύ. Για τά προηγούμενα δέν είμαι υπέθλυνος εγώ. Άλλος είνε ο «ερατήτης» και μάλιστα κάποιος που λέει ότι είνε φίλος σας. Άς είνε. Σέ λίγες μέρες θα δά έπτε όποιον. Μιχαήλ Γαρδούβον, Βερμοισιεύμια. Μιχαήλ Γαρδούβον, Ζήραιο: Δέν υπάρχει κανένα τέτοιο ζήτημα. Για τόν Τσαουσά - Άντων θα γράψω, αλλά πρέπει ναρθή η σειρά του. Γεώργιον Καντάρον, Βερμιοισιεύμια. Για τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως θα γράψω. Η διευθυνσις τού «Θεσσαυρού» σας ευχαριστεί για τά καλά σας λόγια. Τό ίδιο κι' εγώ. Άντωνιον Μπόζοβιτς, Ένταυθα: Ο κατασκόπος σ' οποιαδήποτε περίπτωση είνε κατ' όλην Α. Ν. που όπως κατάλαβα απ' τά γραφόμενα σας τόν θεωρείτε για παρεξηγημένο... ή φωνα, Ε, δέν είνε. Μπορώ να σάς τ' αποδείξω όποια ώρα θέλετε μ' έπίσημα ντοκουμέντα. Θέλετε;

«Ο κόσμος ξεπελήρωσε, με σύνεσι, τόν χρέος του και στη Βουλή του έστειλε και νέες κεφαλές, μα για να δη βελτίωσι τόν τόπος ο μοιραίος του, προβαίνει στις ακόλουθες κι' όρθες του συμβουλές:

— «Εσείς που πάτε στη Βουλή και θα με κυβερνήσετε (νήσετε), φροντίστε τήν κατάντια μου να μη δικαιωθείτε. Βελτιώστε τήν ανέπιωτή κι' άθλια μου κατάντια κι' αμέτριάστε μία σταλιά τ' αγιάτρευτα τά χαλάκια μου, (για μου, για να μπορέσω, σύντομα, να δώ κι' εγώ Άνάστασι κι' όχι να χάσω πιδό πολύ, μαζί σας τά... Πα... (σχάλια μου!)

» Ακολουθήστε τή γραμμή τή ντόμπρα και τήν ίσια, μ' άντρίκια λόγια, πάντοτε, μα και παλληκαρίσια. Χαρίστε μου μιάν ήσυχη κι' ανώδυνη ζωή, μη μου ξαναθυμίζετε τά χρόνια μου τά κρίσιμα, και δώστε στην πατρίδα μου τήν πρέπουσα... πνοή, ώστε στις άλλες εκλογές να μη σάς δώσω... φύσημα!

» Για να τά πάμε μιά χαρά κι' ώραία, Κυβερνήται, τού πιο φιλότιμου λαού, άντάξει φαίνεται. Τίς άμαρτίες τίς παλιές, όντέλα τίς σβύνω και στους παλιούς άμαρτωλούς συγχωροχάρτι δίνω... Άλλ' έχω τήν άξίωσι, καινούργιοι μου Κούβερνο, να μη χτυπιέμαι, τού λοιπού και να μη βολοδέρνω. Να μη με «ρίξεις» μιά φορά και να μη με «δουλέψης». Να μη με τήρηση εύλαβώς τήν έντολήν... «ού κ' έ- (ψη σε)!

» Εγέρασα, μωρέ παιδιά, ν' άκούω τόσα χρόνια, ταξίματα και φούμαρα και φούσκας και μπαλόνια... Εχόρτασα και μπούχτισα τά «τρέχως» κι' «ένεργως», να με γελιά άδίακόπα κι' άράδα κάθε ψεύτης και τόν ν' άκούω λέγοντα τόν κάθε ύπουργό: «Εγέρασα, μωρέ παιδιά, σαράντα χρόνια... κ' έ- (φ τ η σε)!

» Βαρέθηκα κι' απόκαμα ν' άκούω συνεχώς, τά «θά», τά «προσεχώς», τόν τετριμένο «αύριο», κατ' άλλους τόν «αχαιά», κι' ενώ δίνουν και παίρνουν τά λόγια τά... πα- (χειλιά,

εγώ νάμαι σωστός όσιομάρτυς σύγχρονος και... τσίρος καπνιστός!

» Δέν ήμπορώ, δέν δύναμαι, που λέει κάποιος σκο- (πός, στο χάος τ' άπροσμέτρητον να ζω άνελλιπώς, κι' έπιθυμώ διακάως, εκτός όλων τών άλλων, φραγμός, για πάντα, να τεθή στο κύμα τών σκαν- (δάλων,

Οι λοβιτούρες οι πολλές να λείψουν, μ' άλλα λόγια, εκ μέρους φίλων, συγγενών, πάντως κηφηνάριου και να μη βλέπω βουλευτές να κουβαλούν ρολόγια, (ιδίως «του χεριού», διότι τέτοια πράγματα τόν μέλλον δέν περνάνε και πάσει θύμα, ο Ρωμηός, και «του σε» νάσαι!

» Δέν θέλω τήν άσύδοτη κομματική κραιπάλη, καί σούσουρο για καύσιμα να ξανακούσω πάλι. Να λείψουν οι μεσάζοντες και οι άθανταδωροί: και να μη ξανατραγουδούν, σαν άλλοι... σαλταδωροί: «Βενζίνες και πετρέλαιο έμείς οικονομώμε και με γυναίκες και λεφτά ώραία τήν περνάμε!

» Δέν θέλω άντρες πονηρούς, — σαν άλλοτε — κι' (υπούλους, ούτε καινούργιους Σαμπριέ και νέους Μπακοπού- (καποπού, και για να πάη περίφημα και πρώμα η Έλλάς

κι' έν γίνει, εναντίον σας κανείς να μη φωνάξη, δέν πρέπει να καλοπενά ο κάθε... Πετ' α λ' ας και φυσικά τά... πέτ' α λ' α' ο κόσμος να τινάξη!

» Περιορίστε σοβαρά τίς τόσες άσωτείες, τίς Κρατικές άποστολές και τίς Διπλωματίες, διότι πάνε κι' έρχονται χιλιάδες άκαμάτες, βλαστοί γνωστών πολιτευτών και δθεν διπλωμάτες, να δούνε, λεί, τούς Τέσσερις και να τούς κατα- (φέρουν, και πούθε πάν τά... τέσσερα καλά - καλά δέν (έξουν.

» Άλλά μ' αυτή τήν μέθοδο, περνούν ώραία πάντα με κάθε μία τους άνεσι και κάθε τούς άδάντα, με τά δικά μου τά λεφτά γυρίζουν κάθε πόλι και «τ' άγαθά τού... Άδ' α β' α μ' άπολαμβάνουν (όλοι!

» Προσέξτε Ιδιαίτερα τόν Έπιστιισμό μου, εκείνον που μ' άδήγησε στόν πλήρη μαρασμό μου, σαν πέταγαν τά τρόφιμα στην ακροθαλασσιά κι' όλίγου δέν να φύτρωναν όλόκληρα νησιά. Κυρίως όμως πέταγαν τά ψάρια, δίχως μπέσσα και τόν Αιγαίον κόντεψε, σέ λίγους μήνες μέσα, νησιά καινούργια άμέτοπτα να βγάλη στη σειρά! και λόγω τών πολλών ψαριών, έφτά - όχτώ ψαρά! (λήλους,

» Τοποθετήστε πανταχού ανθρώπους καταλλήλους και δώσω, πιά, τόν ύφασμα στους δόλιους ύπαλ- (λήλους,

γιατί τό... παρ' α ξύλω σε, στό κάτω τής γραφής, αυτό τόν περιόητο τόν σχέδιο... ρα φής, Μονόπτε, τούς είπαμε, να γίνη στην αρχή, κατόπιν πώς τού «σταυρωτού» τόν στυλ κυριαρχεί, κι' εκεί που μάλλον «σταυρωτός» περίμεναν να γίνη, από τούς άρμοβίους μας... σταυρωθήκαν έ- (κείνοι!

Είς τά κουμπιά προσέκρουσε τόν ραβισμό, έν τέλει, και τόν παρατραβήσαν, μέχρι προχτές τόν τέλει. Ένα κουμπί προτεινάνε, στό πέτο τους, να μπή, στα δυο κουμπιά μητροδευτηκαν, αργότερα τά πρά- (ματα, και λένε πλείστοι ύπάλληλοι... «κουμπί όα νό (κουμπί», γιατί αλλάζοντας ραφές, τούς έλλαξαν τά... ρά- (ματα!

» Για τήν παιδεία μας, μετά, φροντίστε Ιδιαίτέρως και λύστε τά... προβλήματα τών παιδεύων (εγκρίτως, γιατί τούς είνε αδύνατον τούς νέους να «παιδεύουν» (δέν είνε, «έφ' όσον πείνες συνεχώς και λόρδες τούς... παι- (δεύουν! Έν τέταρτον τού όλου των κατάντησαν να μείνουν, κι' απ' αριθμοί άκέραιοι... κλασματικοί να (γίνουν, εκτός αυτού, μη τρώγοντας καλά και τακτικά ξεχάσανε τά ρήματα τά ένεργητικά!

» Για τούς αγρότες τελικώς, με ζήλον προσπαθήστε, κι' ένθερμως κάθε γεωργό τής χώρας βοηθήστε, να νοιώση τήν πραγματική τής γής τήν εύφορία κι' όχι να βλέπη διαρκώς και μόνον... «εφορία! Διά τήν καλλιέργεια ταχέως μεριμνήσατε, τά μέσα και τόν λίπασμα άφρόως κορηγίσατε, και φτάνουν τά... λιπάσματα, για όλα τά χω- (ριά μας, άρκεί να καθαρίσετε τήν τούση... κοπριά μας!

Λοιπόν τόν νοή σας κορυφές τού τόπου μας μεγάλες, για να μη φάτε μαύρισμα στίς εκλογές τίς άλλες, και για να δέτε άλλη Βουλή, ήγέτες μου και φίλοι, θά λέτε: «Ζήσε... μαύρε μου να ξαναφάς τρι- (φύλλι!...»,

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

«ΚΟΛΠΟ ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

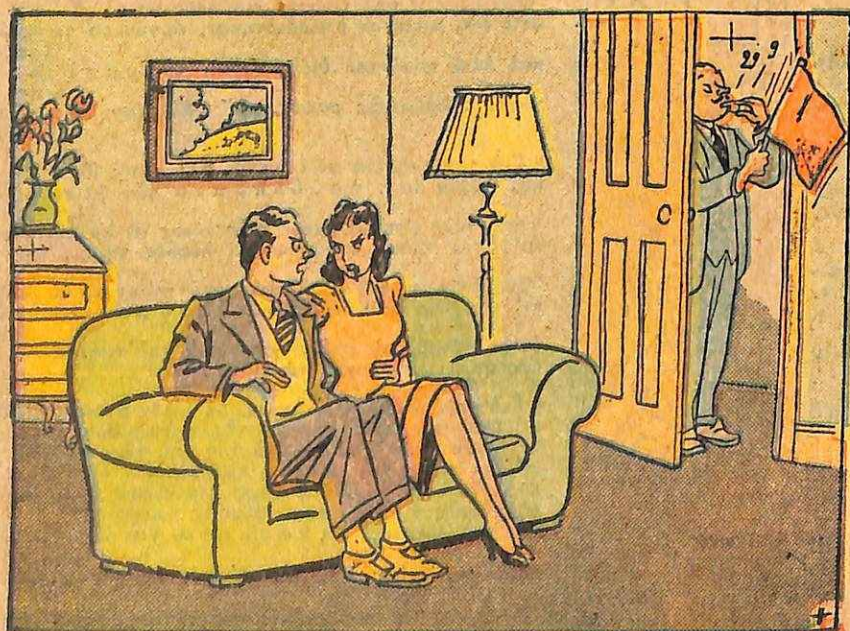
ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Κουκλοσπαχίνα γεμάτη πλαστικές. Ρυθμός... «σάμπας» στο βάδισμα. Πρόκληση σαδιστική στο βλέμμα. Ύψος δικτατορικό που αδιαφορεί για το «διεθνές δημοκρατικό κλίμα». **ΛΕΛΑ:** «Αθρόο» δημοσίαι, με μπλε μάτια, μπλε μελαγχολική ψυχρότητα. (Τα πάντα στη ζωή έχουν χρώμα. Και πρό παντός εκείνα που δε βλέπουμε: «Άρες, ψυχή, νοστροπία!...» «Άς εινε...»). **ΚΩΣΤΑΣ:** «Ένας σοδαρός και πολυσχολος άντρας, καμιά σαρανταρία χρονώ. Μάλλον νόστιμος κι' εν πάση περιπτώσει απόλυτα υποφερτός.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα μικρό συνοικιακό ζαχαροπλαστείο).

ΛΕΛΑ (συνεχίζοντας συζήτηση): Μά, Μπεμπέκα μου, πρέπει να μου κάνης αυτή τη χάρη!... Βασανίζομαι νύχτα και μέρα με την ιδέα πως ο Κώστας δεν μ' αγαπάει αληθινά. Νομίζω πως έτσι βρέθηκα στη ζωή του και έντελως τυχαία μ' αρραβωνιάστηκε! Μούχει μπη στο μυαλό μου ο φόβος ότι αν του κάνη κόρτε μια άλλη κοπέλλα, θα με προδώση άμεσα!... (Παρακλητικά). Γι' αυτό σου ζητάω αυτό το μεγάλο χατήρι!... Θέλω να τον κορτάρης για να ίδουμ τι θα κάνη!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (πολύπειρη): Παίζουμε με τη φωτιά, Λέλα!... Κι' εν πάση περιπτώσει, θα μου επιτρέψης να σου πω πως έκανες πολύ κακή έκλογη στο πρόσωπο που θα κορτάρη τον Κώστα. (Μ' έγώιστικη «μετριοφροσύνη»). Γιατί... δεν είμαι κι έντελως άσχημη, Λέλα μου!

Ο ΠΡΩΗΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ

— Δεν νομίζεις ότι θα μπορούσε ο πατέρας σου να μου πη με κανένα άλλο τρόπο πως εινε η ώρα της αναχώρησής;...

ΛΕΛΑ (αυθόρμητα): Μά, ακριβώς, αυτό θέλω! Να του πείη δίπλα του ένα κορίτσι που νάνε αληθινός πειρασμός! Γιατί αυτός μου ορκίζεται πως λατρεύει την ψυχή μου! Πως είμαι γι' αυτόν θρησκεία, θεά, κάτι το ιερό, και το ασύλληπτο!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: ... Και δεν σ' άρεσει να πατήσης σ' αυτά τα σανίδια για να χτίσης τη ζωή σου; «Άς εινε από κάτω το χάος! Τι σε νοιάζει; Οι πλάνες δημιουργούν την ευτυχία!

ΛΕΛΑ: Δεν θέλω ούτε να το σκεφτώ! Τώρα με βασανίζει ο έφιάλτης πως δεν μ' αγαπάει!... Πως γελάει ακόμη και τον εαυτό του! Είδες, τι είπες; «Οι πλάνες δημιουργούν την ευτυχία!» Κι' αυτός τα ίδια, περίπου, πιστεύει!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (καπνίζει): Μου φαίνεται πως έχεις νευρασθένεια.

ΛΕΛΑ (με σοβαρότητα): «Ίσως! Πήγα και σε ψυχίατρο! Του είπα το κόλπο που θα μεταχειριστώ και το βρήκε περίφημο για να θεραπευτώ απ' την «ντε φίζ» που έχω.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Ναί... αλλά ο ψυχίατρος δεν μ' έχει δει έμένα!

ΛΕΛΑ: Τι θές να πής;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: «Ότι... δεν είμαι καμιά έντελως άσχημη! Μπορεί να του κάνω κάποια εντύπωση του ανθρώπου!

ΛΕΛΑ: Μά γι' αυτό κι' έχω σε διαλέγω! Άλλοιώς, δεν θα είχε καμιά αξία το πείραμα.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: ... Παίζουμε με τη φωτιά, Λέλα!

ΛΕΛΑ: Μου το ξανάπες!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Ναί, αλλά τώρα θα σου πω και κάτι που δεν στο ξανάπα. (Με βλέμμα γεμάτο ειλικρίνεια). «Αν... τσιμπηθώ κι' εγώ μαζί του; Ανθρώπινα είν' αυτά!

ΛΕΛΑ (παϊδικά): Δεν με νοιάζει αυτό! Έκείνος να μην τσιμπηθ' μαζί σου! Αυτό εινε το πλάν!... (Ξαφνικά). «Ε... (Με πρόσωπο άνησυχό) Δεν πιστεύω να βάλης πρόγραμμα να μου τον πάρης;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (χαμόγελο γεμάτο έγώιστικη επίεικεια): Καυμένη Λέλα!... Άπλώς, λέω «αν τσιμπηθώ!» Τότε δεν με πιάνεις, δέβαια! Δεν προχωρήσω! Και θα φταίς εσύ!

ΛΕΛΑ (ευτυχώς που το μακιγιάζ έμποδίζει την άεσφη ώχρότητα της να προδώση την άεσφη συκίνησή της): Έστω! Νά προχωρήσης!... Και θα φταίω εγώ!... (Σπασμωδικά). Γκαρσόν, τί χρωστάμε;

ΣΚΗΝΗ 2α

(Σε κάποιο άλλο παρόμοιο, συνοικιακό κι' ερμητικό ζαχαροπλαστείο).

ΚΩΣΤΑΣ (κρατώντας το χέρι της):

Ποτέ μου δεν φαντάστηκα πως ήσουν βαλ-
τη απ' τη Λέλα!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (γεμάτη γυναικείο έγώισ-
μό): Της είπα, παίζει με τη φωτιά! Την προειδοποίησα!... Είμ' εν τάξει απέναντί της!... Της είπα «Λέλα μου, μπορεί να τον αγαπήσω!»... (Παθητικά, σαγηνευτικά, «μεθυσμένα», έτσι που εξωραίζεται η ψυχρή, σχεδόν καθαρευουσιάνικη φρασού-
λα): Και συνέδη!...

ΚΩΣΤΑΣ (θερμά): Άγάπη μου! Σε ποθώ! Σε λατρεύω!... Θα κάνω για σένα το πλάν!...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (μ' έμπειρη πονηρία): Και ή προίκα;

ΚΩΣΤΑΣ (Με... πιδ έμπειρη πονη-
ρία!): Δεν θα τη χάσωμ!... Θα πής...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (διακαπτεί): Άσε το τί θα πω. Συμβουλές δεν θέλω. Θα γλυντάμε τα δυο μας στη γλυκεία ευτυχία της έρω-
τικής παρανομίας! (Άνοίγει την τσάντα της). Νά αντιγράψης αυτό και να το υπο-
γράψης! (Θερμά). Κουκλό μου!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι της Λέλας).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (μπαινοντας): Έβαλα δ-
λα μου τα δυνάτα! Έπεστράτευσα κάθε είδους σαγήνη που μπορεί να διαθέτη μια γυναίκα σαν κι' έμένα. (Κάθεται). Άασαα!

ΛΕΛΑ (κάτωρη): Μά πές μου, λοι-
πόν, τί έγινε!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: «Άασαα!... (Άνοίγει την τσάντα της με άργες και κουρασμέ-
νες κινήσεις): Διάβασε αυτό το σημείω-
μα!... (Της δίνει ένα χαρτί)... Διά-
βασέ το!

ΛΕΛΑ (Διαβάζει): «Δεσποινίς...» (με λαχανιαστή αναπνοή συνεχίζει) «... παρα-
καλώ μη μ' ενοχλήσετε πιά. Σας σέβομαι και δεν θέλω να βρεθώ στη δύσκολη έση να σας φερθώ προσωπικά με άγνεια. Λατρεύω τη μνηστή μου. Σας ύπασχ' αι να μη της πω τίποτε. Μ' εκτίμησι. Κώ-
στας». (Έξολλη χαρά). Μπεμπέκα μου!... Νά σε φιλήσω!... Είμαι τρισευχυσμένη!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (θεατρινίστικο παράπονο μέχρι... δακρύων!): Και τώρα!... Είμ' ευ-
τυχής για την ευτυχία σου! Άλλά εγώ; Πως θάρχωμαι στίτι σου; Ο άντρας σου θα με βλέπη... μειωμένη!...

ΛΕΛΑ: Λατρεύτη μου άδελφούλα! Για-
τί εσύ δεν είσαι φίλη! Είσαι άδελφή! Θα του τα πούμε όλα!... Μη σε νοιάζει! (Άγκαλιάζει!... Φιλιά!...).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τηλεφωνικά).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Κώστα! Το κορόιδο εν τάξει!... (Με πνιχτό γέλιο). Καί... «θα σου τα πούμε όλα!» Για να μη νομίσης πως εγώ είμαι κακό κορίτσι! Χά, χά, χά!...

ΕΨΙΛΟΝ ΕΥΔΥΜΟ ΛΟΓΙΑ

«Ένας άρχιτρος κάνει επιθεώρησι στις φρουρές της Άφρικής.

— Πως απολυμαίνετε το νερό για να μην περιέχη μικρόβια; ρωτάει το σιτιστή ενός λόχου.

— Πρώτα-πρώτα, το βράζουμε, άπαν-
τάει αυτός.

— Πολυ καλά! Κι' έπειτα;

— Το φιλτράρομε.

— Θαμάσια! Κι' έπειτα;

— Πίνουμε προηγούμενος ούισκου, για να μαστε σίγουροι πως δεν πρόκειται να πάθωμε τίποτε!

★
Ο σύζυγος: Αυτό το ξενοδοχείο εχ-
νε γεμάτο μυίγες.

Η σύζυγος: Μην ξεχνάς, αγαπημέ-
νη μου, ότι περνούμε το μήνα του... με-
λιτος...

★
Η κυρία: Οι φωτογραφίες που μάς
βγάλατε εινε άπαισιες. Ο άντρας μου
φαίνεται σαν πύθηκος!

Ο φωτογράφος: Έπρεπε να το
προσέξετε προτού τον πάρετε, κυρία.

★
— Είσαι ήλιθιος!

— Ηλίθιος εγώ;

— Ά. συγγνώμη, νόμιζα πως τόξερες.

Τα μαλλιά, ή φυσική κορνίζα του προσώπου, θέ-
λουν ειδικές φροντίδες, ανάλογα πάντοτε με το
χρώμα τους.

Τι ταριάζει ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Η φιλαρέσκεια, ως ένα
ώριμένο δριο, άπο-
τελεί κάτι το απαραίτητο
για μια γυναίκα. Κανείς
λοιπόν δεν θα μπόρεση
ποτέ να κατακρίνη εκείνη
που φροντίζει να ταίρια-
ση μεταξύ τους όλα τα στοιχεία της έξω-
τερικής της εμφάνισης, έτσι ώστε ν' απο-
τελέση ένα σύνολο άρμονικό κι' όσο το δυ-
νατόν έλκυστικό.

«Ενα άπ' τα στοιχεία αυτά — κι' όχι
το λιγώτερο σπουδαίο — είναι τα μαλλιά,
το λιγώτερο τη φυσική κορνίζα του προ-
σώπου άποτελούν τη φυσική κορνίζα του προ-
σώπου. Η περιποίησης που χρειάζονται,
άκολουθεί ώρισμένους γενικούς κανόνες,
που τους έχουμε αναφέρει έπανειλημμένως.
Επιπλέον όμως, υπάρχουν και ειδικές
φροντίδες, που αντιστοιχούν σε κάθε χρώ-
μα μαλλιών. Επίσης το ντύσιμο, το μα-
κιγιάζ, κλπ., πρέπει να ταίριαζουν με το
χρώμα των μαλλιών.

Άς ίδουμε τί συνιστούν σχετικώς οι
πιδ έμπειροι τεχνικοί της καλλονης:

1. Μαλλιά καστανά

Το μεγαλύτερο θέλητρό τους είναι ή
φωτεινότης τους, ή λάμψη τους. Την αυξά-
νετε όσο μπορείτε με το τακτικό λούσιμο
και το καθημερινό βούρτσισμα. Για το ξέ-
πλυμά τους μεταχειρίσεθε μια ειδική
σκευασία, κάπως πιο ανοιχτόχρωμη, που
τους δίνει κοκκινόχρυσες ανταύγειες. Δια-
τηρήτε έξ' άλλου το δέρμα σας άπαλό και
δροσερό. Ένα μαραμένο και χλωμό πρό-
σωπο, με άπόχρωσι προς το γκριζό, κα-
στροφεί την έντύπωσι που προκαλούν τα
καστανά μαλλιά. Διαλέγετε φορέματα με
χρώματα που κολλακεούν το πρόσωπό σας.
Όσο για το μακιγιάζ, έχετε μεγάλη έλευ-
θερία έκλογης αποχρώσεων. Δοκιμάσετε
λοιπόν και διαλέγετε τις καταλληλότερες

2. Μαλλιά μαύρα

Έρχονται σε χτυπητή αντίθεσι με το
πρόσωπο, κι' έτσι τονίζουν περισσότερο τα
τυχόν ελαττώματά του. Φροντίζετε λοιπόν
αυτή την περίπτωσι ναχετε τέλειο δέ-
μα. Διαλέγετε ένα μακιγιάζ που να κρύβη
μα. Διαλέγετε ένα μακιγιάζ που να κρύβη
κάθε ελαττώμα της επιδερμίδος σας, να
δείχνη τα χείλη σας ζωόχρομα, τα φρύ-
δια και τα τσίνορά σας κατάμαυρα. Βουρ-
τσίσετε καθημερινώς τα μαλλιά σας για να

υαλίζουν. Άν οι τρίχες είναι θαμπές και
στεγνές, μεταχειρίσεθε μπριγιαντίνη ή άλ-
λη πομάδα για τα μαλλιά.

3. Μαλλιά ξανθά

Πρέπει νάναι φωτεινά σαν τον ή-
λιο. Μην τ' αφήσετε ποτέ λαδωμένα
ή σκονισμένα. Μην τα κόβετε ποτέ
τόσο κοντά, ώστε να κατανήσουν
πιά άσημαντα. Είναι κρίμα να κα-
ταστρέψετε το φωτοστέφανο αυτό
που στολίζει το κεφάλι σας!
Συγχρόνως, περιποιήσε μ'
επιμέλεια το δέρμα σας, για
να το διατηρήτε λεπτό. Στο
μακιγιάζ σας, χρησιμοποίητε
χρώματα όχι πολυ έντονα —
τόσο για τα χείλη, όσο και
για τα τσίνορα και τα φρύδια.

4. Μαλλιά κόκκινα

Άείζουν τον κόπο να διαθέτετε λί-
γη ώρα για να τα διατηρήτε πάντο-
τε τέλεια. Άν θαμπώσουν, δυναμώ-
νετε το χρώμα τους, ξεπλένοντάς τα
με μια κατάλληλη σκευασία μετά το λού-
σιμο. Όταν διαλέγετε τα φορέματά σας
και το μακιγιάζ σας, προσπαθήστε να
βρήτε ίδίως τι ταίριαζει με τα μαλλιά σας.
Το κραγιόνι για τα χείλη σας πρέπει να-
ει λίγο κιτρινωπό. Το χρησιμοποιείτε δε
συχνά, ώστε να κρύβη τη
φυσική κυανορόδινη από-
χρωσι των χειλιών σας.
Άν έχετε πανάδες στο
δέρμα σας, τις σκεπάσετε
μ' ένα άδιαφανές φόν - ντε
- τέν

... Άνάλογα με το χρώμα τους

Έτσι το σύνολο του προσώπου σας θα
δώση μια αϊθέρια εικόνα.

5. Μαλλιά γκριζά

Είναι ωραιότατα τα μαλλιά αυτά με
μια κυανωπή απόχρωσι. Άν τα δικά σας
δεν την έχουν εκ φύσεως, τα ξεπλένετε με
μια σκευασία που εξαφανίζει τον κιτρινω-
πό τόνο τους και τους δίνει μια από-
χρωσι χάλυδος, ή πλατίνης ή βιολέ.
Το φόν - ντε - τέν κι' ή πούντρα σας
πρέπει να ζωντανεύουν το δέρμα σας. Προσ-
παθήτε ν' ακολουθήσετε τη μόδα στο χτένι-
σμά σας, αλλά μόνον εάν και εφόσον ταί-
ριαζή με τα μαλλιά σας.

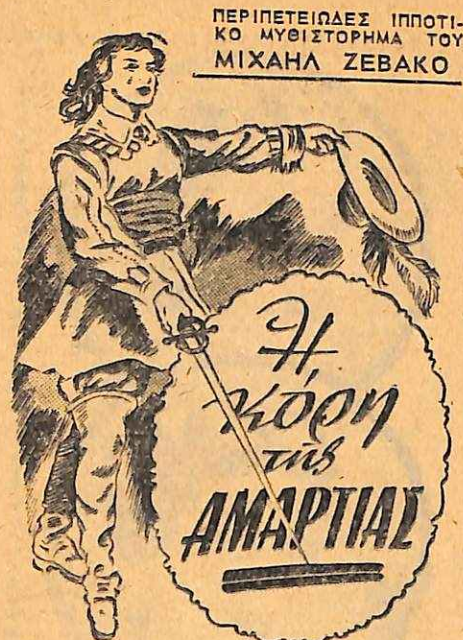
6. Μαλλιά άσπρα

Παρουσιάζουν ένα θαυμάσιο θέαμα, όταν
είναι χιονόλευκα και καλοπεριποιημένα.
Φροντίζετε να τα διατηρήτε ολοκάθαρα, και
μετά το λούσιμο περνάτε τα μ' ένα υγρό
που θα τους δώση ελαφρεία κυανωπή από-
χρωσι. Προφυλάγετε τα άπ' τη ζέστη και
το δυνατό ήλιο που τα κιτρινίζει. Μην τα
κόβετε ποτέ πολυ κοντά και μην τα άραιώ-
νετε υπερβολικά.

Τέλος, αν τα μαλλιά σας έχουν μια «ού-
δετέρα» απόχρωσι, τα ξεπλένετε μετά το
λούσιμο με μια σκευασία λίγο πιο ανοι-
χτόχρωμη. Τα διατηρείτε πάντα ολοκάθαρα
και στιλπνά. Άποφεύγετε κάθε μουντό
χρώμα — στο δέρμα σας, στα φορέματά
σας, κλπ. Μεταχειρίσεθε ένα φόν - ντε -
τέν για να κρύψετε τις ατέλειες της επι-
δερμίδος σας, βάψετε ελαφρό ρουζ και τονί-
ζετε ίδίως τα μάτια σας.

Ποιά γυναίκα που έχει έμφυτη τη φιλα-
ρέσκεια και θέλει ν' άρέση στους άντρες
δεν θ' άκολουθήση τις παραπάνω συμβου-
λές; Σχεδόν όλες, γιατί όλες επιθυμούν να
είναι έλκυστικές και κοκέττες, για να έχουν
όσο το δυνατό περισσότερα θυματά. Γι'
αυτό κυρίως το λόγο, ή γυναίκα πρέπει να
περιποιήται τον εαυτό της και πρό πάν-
των τα μαλλιά της, που είναι ένα από τα
ωραιότερα στολίσματα που της χάρισε ή
φύσις.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο πανίσχυρος Καρδινάλιος Ρισελιό είναι έρω-
τευμένος τρελά με τη Βασίλισσα Άννα την Αυ-
στριακή που τον περιφρονεί κι' αποφασιίζει να της
στείλει ένα γράμμα. Συγχρόνως ο κατάσκοπος του
Ρασκάς τον πληροφορεί ότι η κ. ντε Λεσπάρ, η
έχθρα του δολοφονήθηκε, όπως το επιθυμούσε ο ι-
διος. Άλλα συγχρόνως έφτασε στο Παρίσι η κορη
της δολοφονημένης, η ώραία και άτρόμητη Άννα δη
ντε Λεσπάρ που έχει όρκιστη στη μητέρα της να
την εκδικηθεί. Ο Ρασκάς βεβαιώνει ότι αυτός δολο-
φόνησε τη Λεσπάρ. Μα ψεύεται. Δολοφόνος της
άτυχης κυρίας είναι ο φίλος νεός γλυτώνει ντε Σαιμ-
πριόκ, που άγαπά παράφορα την Άννα. Ο Σαιμ-
πριόκ φτάνει στο Παρίσι για να παρουσιάσει
στην Βασίλισσα. Συναντά όμως τυχαίως την Άν-
να και της μιλάει για τον έρωτά του. Η Άν-
να τον περιφρονεί. Ο Σαιμπριόκ επιμένει θρα-
σύτατα. Τη στιγμή αυτή ένας νέος γλυτώνει τη νέα
άπ' τον ένοχλητικό βορβόνο. Ο καθηγητής της α-
πλομαχητικής Τραγκαβέλ λεβέντης, γενναίος, όρ-
μητικός. Ξαπλώνει με μια γροθιά κάτω τον Σαιμ-
πριόκ και συμφωνούν να συναντηθούν και να μο-
νομαχήσουν. Η Άννα δει προφταίνει στο μεταξύ να
τροπώσει στο σπίτι που φιλοξενείται και που είναι
πλάι στο σπίτι του Τραγκαβέλ. Ο Τραγκαβέλ εί-
νε επίσης έρωτευμένος με τη νέα, που τη βλέπει
συνά άπ' το παράθυρό του στον κήπο του πλαινού
μεγάρου. Μιλάει για τον έρωτά του αυτό στο βοη-
θό του Μαντριόλ και στο φίλο του κούπητα
Μολαυ. Ο Μολαυ του εξηγεί ότι ο έρωτάς του
θα τον καταστρέψει, γιατί η ντε Λεσπάρ βαδίζει
στην καταστροφή με τον άγώνα που ανέλαβε. Μα ο
Τραγκαβέλ δεν ύποχωρεί. Ο Ρισελιό έχει ετοιμάσει
το γράμμα του για τη Βασίλισσα παρά τις συμ-
βουλές του μυστικιστικού του Πάτερ Ισαήφ
και το δίνει στον Κορινιάν, ένα ρασοφόρο κατα-
σκοπο και κακούργο να το πάει. Στο μέγαρο που
μένει η Άννα έχουν φτάσει άπ' την έπαρξια
τέσσαρες νεαροί ευνάπριδες που λατρεύουν την Άν-
να. Η νέα τους εξηγεί τι τρομερό άγώνα έχει
ανέλθει. Επιθυμούν να τη βοηθήσουν. Όποιοι
επίσης θα γίνουν σύζυγός της. Οι τέσσαρες νέοι
της όρκίζονται άφοσίως μέχρι θανάτου! Ε'αψε,
ένος κατάσκοπος του Ρισελιό, τους πληροφορεί η
Άννα, θα πάει ένα γράμμα τον στη Βασίλισσα.
Πρέπει να του το παρουσιάσει. Οι νέοι συμφωνούν. Εί-
νε νύχτα. Παραμονεύουν τον Κορινιάν και του ρί-
χνονται. Ο καλόγηρος τραβάει το ξίφος του και χτυ-
πιούνται. Τραυματίζεται και πέφτει κάτω εφρονί-
ζοντας και ζητώντας βοήθεια. Τη στιγμή αυτή περ-
νά άπ' εκεί ο Τραγκαβέλ με τους φίλους του κι' έ-
πειθαίνονται. Η Άννα κι' οι φίλοι της φεύγουν.
Ο Κορινιάν χάνει το γράμμα. Θα το πήρε ο Τραγ-
καβέλ π' άκουσε τ' όνομά του την ώρα της συμ-
πολής. Ο Ρισελιό διατάζει να συλληφθεί ο Τραγ-
καβέλ. Γίνεται έρευνα στη σχολή του. Ο Τραγκα-
βέλ το μαθαίνει και πηγαίνει στο Ρισελιό να πα-
ραποιηθεί, χωρίς να φαντάζεται τον κίνδυνο που
διατρέχει. Συναντά εκεί το Σαιμπριόκ, φιλονικούν
και πηγαίνουν να μονομαχήσουν. Ο Σαιμπριόκ
τραυματίζεται και πέφτει άναίσθητος. Ο Τραγ-
καβέλ του παίρνει την πρόσκληση για τον Καρδι-
νάριο και παρουσιάζεται στο Ρισελιό. Τοιμάζεται να
του πη ότι δεν είναι ο Σαιμπριόκ, αλλά έφρωνος,
σπασίνας. Ο Καρδινάλιος παίρνοντας τον για το
βορβόνο Σαιμπριόκ του μιλάει, για την Άννα.
Του εξηγεί ότι θα καταφέρει να του δώσει την Άν-
να για γυναίκα του αν του υποσχεθεί να του
δώσει κάτι χαρτιά που τα έχει η Άννα άπ' ένα
κιβώτιο. Με τον τρόπο αυτόν θα εξοφλήσει με-
ρικές μαρτυρίες σε βάρος του Ρισελιό. Ο Τραγ-
καβέλ για να μην άποκαλυφθεί η άπάτη, δέχεται.
Η άναπημένη του κινδυνεύει. Ο Τραγκαβέλ είναι
πιά άλος αυτός. Μα ξαφνικά άνοίγει η πόρτα και
παρουσιάζεται αμόφυρτος ο Σαιμπριόκ. Ο Τραγ-

καβέλ χτυπιέται μ' ένα πλήθος φρουρών, συλλαμ-
δανείται και κλείνεται στη Βαστίλλη. Εκεί συλλα-
μίζεται το παραμένον, τη συμφορά που έπεσε ξα-
φνικά στους γονείς του.

3ον Το σπίτι τους ήταν άνω - κά-
τω. Στρατιώτες το πλημμύριζαν
που έσπαζαν και λεηλατούσαν τα
πάντα. Κάτω στο πάτωμα της
ταπεζαρίας μια γυναίκα βρισκόταν ξα-
πλωμένη μέσα σε μια λίμνη αίματος, με
το λαιμό κομμένο!...
Η μητέρα του!...

Αυτά θυμάται τώρα μέσα στη φυλακή
ο Τραγκαβέλ σαν να όνειρεύεται.
Θυμάται ακόμα τον πατέρα του να τον
κρατάει στην άγκυλιά του, ν' άμύνεται
έξαλλος με το σπαθί στο χέρι έναντιόν
των έχθρών του και να ύποχωρη μέσα στο
σκοτάδι ως που τους ξεφύγε. Παρτάτησαν
ύστερα μερόνυχτα μέσα σε άγριες έρη-
μιές, πεινασμένοι και διψασμένοι ως που
έφτασαν στην πρωτεύουσα. Εκεί ο δυ-
στιχισμένος πατέρας του δεν άνθεξε πε-
ρισσότερο και σωριάστηκε κάτω νεκρός.
Μια πονόφυκη γυναίκα τον δέν άνθεξε πε-
ρισσότερο και σωριάστηκε κάτω νεκρός.
Τραγκαβέλ από το χέρι και τον φιλοξέ-
νησε σπίτι της. Ύστερα όμως από δυό
χρόνια η καλή αυτή γυναίκα πέθανε κι' ο
Τραγκαβέλ έμεινε πάλι στους πέντε δρό-
μους...

Ποιος φρόντισε παιδί γι' αυτό το άμοιρο
παιδί; Πώς έζησε; Ο Θεός το ξέρει...

Ο μικρός Τραγκαβέλ γνώρισε μέρες
χωρίς ψωμί, νυχτες χωρίς στέγη, τον έ-
ψησε ο ήλιος, τον έδειρε η βροχή, τον πά-
γωσε το χιόνι.

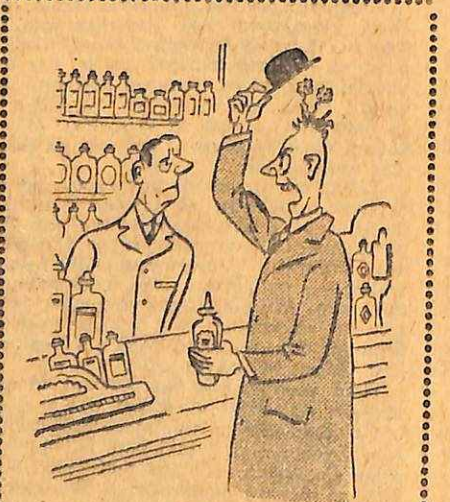
Χρόνια πέρασαν.
Ο Τραγκαβέλ ήταν δεκαπέντε ετών.
Και τον ξαναβρίσκουμε να πλανιέται στην
έξοχή μ' ένα τεράστιο σπαθί κρεμασμένο
στη μέση του, που ο διάβολος ξέρει που
το βρήκε.

Μια μέρα μάλλωσε και μονομάχησε μ'
ένα συνομηλίκό του. Κι' ο συνομηλίκός του
αυτός δεν ήταν άλλος, άπ' το βορβόνο ντε
Σαιμπριόκ, που η τύχη το θέλησε ν' άνα-
κατευτεί άπό τότε στη ζωή του Τραγκαβέλ.
Γιατί άρπάχτηκαν αυτά τα δυό παιδιά;
Ο Σαιμπριόκ χτύπησε σκληρά, χωρίς
λόγο έναν ύπνρητη του. Ο Τραγκαβέλ
φύραξε για την ανανδρεία του αυτή και
του τράβηξε τ' αυτιά.

Οι δυό νεαροί ξεφούλκισαν άμέσως και
θα άλληλοσφαδόντουσαν, αν δεν επενέβαι-
νε ένας άγνωστος με σώμα γίγαντος. Ο
άγνωστος άρπάξε τον Σαιμπριόκ σαν
πούπουλο. τον κάθισε στ' άλογο του και
το χτύπησε με το μαστίγιο του. Το άλο-
γο έφυγε προς μια κοντινή έπαυλη, ενώ
ο νεαρός βορβόνος ουρλιάζε:

— Διάβολε! άκούς εκεί ο ευπόλητος
να τραβήξει τ' αυτιά ενός Σαιμπριόκ!...
Πού θα μου πάς, άλήτη;... Άν σε πε-
τώ ως καμμία μέρα στο Παρίσι, θα σου κό-
ψω τ' αυτιά με το σπαθί μου!...

Άλλά κι' ο Τραγκαβέλ, που κάθε άλλο
παρά ευπόλητος ήταν, άφριζε τώρα κα-
τά το άγνώστου, που επενέβη στον καυ-
τό...

— Είσαι βέβαιος πως το φάρμακο
αυτό που μου πούλησες τσώνει τις
τρίχες;...

γιά τους και δεν τον άφησε ν' άνοίξει με-
ρικές «κουμπούρες» στην κοιλιά του
νεαρού βορβόνου.

— Ποιος είσαστε σεις; του φώναξε. Και
με ποιά δικαιώματα επεμβαίνετε στους καυ-
γάδες μου;

Άντί να θυμώσει ο άγνωστος, χαμογέ-
λασε με καλωσύνη, κι' άπάντησε στον
Τραγκαβέλ:

— Νεαρέ μου, έχεις μάτι, χέρι, πόδι
και κορμί άπ' τα σπανιότερα που είδα!
Έρχεσαι μαζί μου; Μετά λίγα μαθήματα
που θα σου δώσω θα σε κάμω τον περι-
φημότερο ξιφομάχο της Γαλλίας και θα
με διαδεχθείς μια μέρα στο έπαγγελμα
μου.

Ο άγνωστος ήταν ο περίφημος Μπαρ-
βιλλάρ, ο άπαρσιμίλλος καθηγητής της
όπλομαχίας. Ο Τραγκαβέλ πήγε να τρελ-
λαθεί άπ' τη χαρά του, όταν έμαθε ποιος
ήταν ο άνθρωπος που του μιλούσε. Διη-
γήθηκε στον Μπαρβιλλάρ τη θλιβερή ι-
στορία της ζωής του κι' έγιναν γρήγορα
δυό καλοί φίλοι. Ο Μπαρβιλλάρ τον πήρε
πραγματικά στην Άκαδημία του και τον
έκανε βοηθό του. Του παραχωρούσε στέ-
γη και τροφή και του έδινε μαθήματα ξι-
φομαχίας.

Έκανε την τύχη του ο Τραγκαβέλ. Ο
Μπαρβιλλάρ ύπηρεζε δεύτερος πατέρας
του. Ο Τραγκαβέλ τον λάτρευε. Κι' όταν
μετά πέντε χρόνια ο δάσκαλός του πέθα-
νε ένοιωσε άπεράντο πόνο να του σπαρά-
ξη την καρδιά κι' έχυσε άφθονα δάκρυα.

Και να που τώρα ο Τραγκαβέλ κλαίει
πάλι κλεισμένος στη φυλακή, γιατί δεν
μπορεί να βοηθήσει την Άννα του.
Άεθνα κάποιος άνοίξει τη πόρτα του
κελλιού του και μπηκε μέσα.

Ήταν ένας ψηλός καπουκίνος καλόγη-
ρος που τον πλησίασε κάνοντας τον σταυ-
ρό του και ψιθυρίζοντας προσευχές.

— Τι θέλετε, πάτερ μου; τον ρώτησε
με σεβασμό ο Τραγκαβέλ.

— Τέκνον μου, άπάντησε ο καλόγηρος.
Είμαι ο άδελφός Κορινιάν κι' έχωρμαι να
μεσολαβήσω στο Θεό για τη ψυχή σας...
Δηλαδή έρχομαι να σας εξομολογήσω!

— Να με εξομολογήσετε; φώναξε έκ-
πληκτος ο Τραγκαβέλ. Και γιατί;

— Γιατί κατά διαταγήν του καρδινα-
λίου Ρισελιό πράττειται... πρόκειται ύ-
στερ' άπό μια ώρα να σας κρεμάσουν!

Τα λόγια αυτά έκαναν τον Τραγκαβέλ,
παρ' όλη τη παληκαριά του, ν' άνατρι-
χιάσει.

— Να με κρεμάσουν!... Ύστερ' άπό
μια ώρα! τράυλισε.

— Μάλιστα, τέκνον μου, άπάντησε ο
Κορινιάν με θλιμμένη φωνή.

Και γυρίζοντας στο δεσμοφύλακα του
είπε:

— Άψήε μας μόνους, τέκνον μου. Ο
δυστυχής αυτός μελλοθάνατος άμαρτωλός
πρόκειται να εξομολογηθεί τ' άμαρτήματά
του.

Ο δεσμοφύλακας ύπάκουσε και βγήκε
έξω.

Ο Κορινιάν κάθισε άντίκρυ στον Τραγ-
καβέλ κι' άλλάζοντας άπότομα ύφος και
φωνή, του είπε:

— Άν θέλετε να μη σας κρεμάσουν,
δώστε μου τίσω το γράμμα!

— Το γράμμα; ρώτησε κατάπληκτος ο
Τραγκαβέλ.

— Ναι, τέκνον μου, το γράμμα. Αυτό
που μου πήρατε μόλις μου δώσατε τη σπα-
θιά. Ά, όλα κι' όλα, όμολογώ, φίλε μου,
ότι το σπαθί σας κόβει. Μα πρέπει να
παραδεχθείτε, ότι και ο άδελφός Κορινιάν
έχει σκληρό τομάρι.

— Σκληρό τομάρι;... Σπαθιά!... Έ-
γώ σας έδωσα σπαθιά;... Έγώ σ' ά-
παρα το γράμμα;... τράυλισε ο Τραγκα-
βέλ. Τρελλός είμαι ή όνειρεύομαι;

Ο Κορινιάν έριξε πίσω την καλογε-
ρική κουκούλα που σκέπαζε το πρόσω-
πό του και του είπε άυστηρά:

— Άφισε τις κοροϊδίες και τις ύποκρι-
σίες, τέκνον μου. Κύτταξε με καλά στα
μούτρα. Σου φαινόμαι άπό κείνους που
μπορείς να κοροϊδέψεις; Ός να καταλά-
βω ποιος είμαι!...

Και τραβώντας το ράσο του άφησε να
φανη το ξίφος του κι' ένα μεγάλο μαχαι-
ρί πουχε στη ζώνη του. Έπειτα είπε με-
λακά:

— Άθήτε λοιπόν τ' άστεία και δώσε

μου το γράμμα. Όσο για τη σπαθιά που
μούδωσες, σου τη συγχώρω.

Ο Τραγκαβέλ είχε βουβαθεί. Η σαστι-
σμάρα του ήταν άπερίγραπτη.

«Ο Διάβολος να με πάρη, συλλογιζό-
ταν, αν καταλαβαίνω τί μου φέλλει αυτός
ο διαβολοκαλόγηρος! Ένα μονάχα κατα-
λαβαίνω καλά: Πώς σε μια ώρα ρά με
κρεμάσουν!... Κι' είνε άδικο, μά τη πί-
στι μου, πολύ άδικο. Πρώτα - πρώτα για-
τί είμαι νέος και δεύτερον, γιατί δεν θα
μπορέσω να είδοποιήσω την Άννα άπ' τον
κεραυνό που πρόκειται να πέσει στο
κεφάλι της...»

— Το γράμμα!... ουρλιάζε βάνουσα
κι' άνυπόμονα ο Κορινιάν, διακόπτοντας
τις σκέψεις του Τραγκαβέλ. Πού είνε το
γράμμα;

Ο νεαρός ξιφομάχος χτύπησε τη γρο-
διά του στο τραπέζι. Μια ιδέα τουχε έρ-
θει κι' άρπάχτηκε άπ' αυτή, όπως άρπά-
ζεται ο πνιγμένος άπ' τα μαλλιά του.

— Πάτερ μου, είπε δειλά, θα κρεμαστώ
έν σας δώσω το γράμμα;

Ενώ έλεγε τα λόγια αυτά, έκανε συγ-
χρόνως το σκέφι:

«Τί διαβολογράμμα είν' αυτό τέλος
πάντων; Και γιατί το ζητάω άπό μένα;
Τραγκαβέλ, τα μάτια σου τέσσερα!...»

Να κρεμαστής; φώναζε ο Κορινιάν.
Κάθε άλλο, τέκνον μου. Άν μας δώσης
το γράμμα θα σ' άνταμείψουμε γενναία.

— Θανασία! κράγυσε ο Τραγκαβέλ.

Βγάλετε με άπό δω μέσα κι' η έπιθυμία
σας θα πραγματοποιηθεί. Θα τρέψουν ά-
μέσως σπίτι μου και θα σας δώσω το
γράμμα, που τόχω κρυμμένο σ' ένα μυ-
στικό ντουλάπι. Είνε πολύτιμο αυτό το
γράμμα, δεν είν' έτσι, πάτερ μου;

— Πολύτιμο λέει; άπάντησε ο Κορι-
νιάν. Δεν λες καλύτερα άνεκτίμητο!

— Πάμε λοιπόν. Άς μη χάνουμε και-
ρό, είπε ο Τραγκαβέλ και πετάχτηκε όρ-
θιος.

Μα ο Κορινιάν ζάρωσε τα φρύδια του
και μούγκρισε:

— Πάμε είπες; Χμ!... Κατεργάρη!...
Ός να σε βγάλω άπό δω και στο πρώτο
σταυροδρόμι να μου το σκάσης!

Ο Τραγκαβέλ σκούπισε τον ιδρώτα
από το μέτωπό του. Η στιγμή ή-
πούτεχε στο μέσωπό του. Η στιγμή ή-
ποτε κρίσιμη. Έριξε ένα βλέμμα και με-
τρησης τον αντίπαλό του, έτοιμος να του
ρίχτη.

Μα την ίδια στιγμή ο Κορινιάν τ' άδη-
ξε το μαχαίρι του και σφίγγοντας το στη
δούχτα του, του είπε σαρκαστικά:

— Τέκνον μου, θες να μου το σκάσης.
Καλλίτερα λοιπόν να μιλήσης εδώ μέσα.

Άν δεν μιλήσης θα κάνης μια μεγάλη ά-
μαρτία. Θα μ' αναγκάσης δηλαδή, έμένα,
έναν άνθρωπο που Θεού να σου κόψω
λαρόγγι. Πες μου λοιπόν άμέσως που έ-
χεις κρυμμένο το γράμμα για να πάω να
το πάρω, άλλοιώς...

Και σηκώνοντας το χέρι του ο διαβολο-
καλόγηρος θέλησε να σπρήξει την αίχμη
του μαχαίριού του στο λαιμό του Τραγ-
καβέλ.

Μα δεν πέδωλε να το κάμει. Δυό σιδε-
ρένια χέρια τον άρπάξαν άπ' το λαιμό
και του έσφισαν το καρύδι.

Ο Κορινιάν άναγκάστηκε ν' αφήσει το
μαχαίρι να του πέσει κάτω για να λυτρω-
θι άπ' το τρομερό εκείνο σφίξιμο.

Μα δεν κατάφερε τίποτε.

Τα μάτια του Κορινιάν πετάχτην έξω,
το πρόσωπό του μελάνιασε κι' ύστερα άπό
λίγα δευτερόλεπτα σωριάστηκε κάτω ά-
ναίσθητος.

Ο Τραγκαβέλ άρπάξε το μαχαίρι, τό-
κρυσε στον κόρφο του κι' έπειτα ρίχνον-
τας μια περιφροντική ματιά στον καλό-
γηρο, μωρμούρισε:

— Άν σ' έπνιξα, πάτερ μου, το φταί-
ξιμο δεν είνε δικό μου. Μα μπορεί και να
μη σ' έπνιξα... Δεν έχω καιρό τώρα να
το έξακριδίσω αυτό.

Χωρίς να χάνει καιρό ο Τραγκαβέλ έ-
γδυσε τον καλόγηρο, φερεσε το ράσο του,
κατέβασε τη κουκούλα ως τα μάτια του
κι' ύστερα άνοίξε την πόρτα του κελλιού
και βήκε στο διάδρομο σκυφτός και τα-
πεινός. Ο φρουρός που ήταν άπ' έξω του
έριξε ένα άδιάφορο βλέμμα.

Ο Τραγκαβέλ έχοντας χωμένο το χέρι
του στον κόρφο του και σφίγγοντας τη

λαβή του μαχαίριού έφτασε στην αύλη και
βήκε στο δρόμο χωρίς να τον έμποδίσω
κανείς.

Ένα άμάξι περίμενε εκεί.

Ο άμαξάς μόλις είδε τον «καλόγηρο»
ετοιμάστηκε για έκίνημα.

Ο Τραγκαβέλ, χωρίς να διστάση, μπή-
κε στ' άμάξι, έκλεισε τη πόρτα και έ-
κίνησαν.

Μπαράβο Τραγκαβέλ! μωρμούρισε ο
ξιφομάχος. Τα κατάφερε περίφημα!

Και πρόσθεσε σιγανά χαμογελώντας
σαρκαστικά:

— Τώρα δεν έχω παρά ν' άνοίξω τη
πόρτα και να πηδήσω έξω!... Και νάμαι
ελεύθερος πάλι σαν σπουργίτης!...

Συγχρόνως φούχτωσε το πόμολο της
πόρτας κι' έκανε να την άνοίξει.

Διάβολε!... Η πόρτα δεν άνοιγει!

Ο Τραγκαβέλ κιτρίνισε σαν το λεμόνι
κι' άρχισε να βλαστήμησι.

Η άμαξα ήταν για μεταφορές καταδί-
κων και κλείδωνε αυτόματα μόλις έκλει-
ναν μέσα σ' αυτή διαφόρους κακούργους.

Το μυαλό του ήρωά μας πήγαινε να
σαλεύει άπ' τη ταραχή και την άγωνία
του. Τί γρουσουζιά ήταν αυτή πάλι! Πού
θα τον πήγαιναν έτσι κλεισμένον σαν τον
ποντικό στη φάκα;

Ο Τραγκαβέλ πήρε την άπόφασιν να
κάνη ύπομονη και να περιμένει το μοι-
ραίο. Αυτό ήταν το καλλίτερο. Άλλη λύ-
σις δεν ύπρχε.

Η άμαξα προχώρησε έρκετη όδρα και
στάθηκε τέλος στην όδον Άγίου Όνωριού
μπρός σ' ένα παμπάλαιο κτίριο που το
έζωναν πανύψηλα τείχη. Πάνω άπ' τη με-
γάλη πύλη της εισόδου ύπρχε ένας πέ-
τρινος σταυρός.

Ήταν το μοναστήρι των καπουκίνων.

(Στο σημείο αυτό της διηγήσεώς μας
πρέπει ν' άνοίξουμε μια πολύ μικρή πα-
ρένθεσι:

Μετά το χάσιμο της έπιστολής και την
κατάρδια που άκουσε άπό τον καρδινάλιο
ο Κορινιάν κατέβηκε καταπικραμένος σε
μια ταβέρνα και τα κοπάνισε γενναία. Άν
και ήταν πρώτης τάξεως ποτήρι, μέθυσε,
έκανε φασαρία και τον έπιασε η αστυνο-
μία.

Ο άρχιεπίσκοπος των Παρισίων πολύ
αυστηρός σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις,
μόλις έμαθε το πράγμα διάταξε να φυλα-
κίσουν τον μεθύσο καλόγηρο -κατάσκοπο
στη μονή των Καπουκίνων και να μη του
δίνουν παρά μόνον ψωμί και νερό.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν ο Ρι-
σελιό σκέφθηκε ψυχραιμότερα κι' άποφά-
σισε ν' άναβησει στον Κορινιάν να σωρήσει
τον Τραγκαβέλ και να του πάει το γράμ-
μα. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Κορινιάν
βρέθηκε έξω άπό το μοναστήρι κατόπιν

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

διαταγής του καρδινάλιου στον ήγούμενο.
Δεν χαρίστηκε όμως η ποιητή του διαβο-
λοκαλόγηρου. Το άμάξι των καταδίκων θα
τον πήγαινε στη Βαστίλλη για να έκτε-
λεση την έμπιστευτική άποστολή, που του
άνεθεσε ο Ρισελιό και θα τον ξαναγύριζε
στο μοναστήρι.

Άν ο Κορινιάν πετύχαινε στην άπο-
στολή του αυτή θάπαίρνε για μεγάλο χί-
λια λουδοβίκια και θα του χαρίζονταν και
το ύπόλοιπο της ποινής του.

Καταλαβαίνετε συνεπώς γιατί βρέθηκε
ο Τραγκαβέλ κλεισμένος στο άμάξι και
γιατί τον ώδηγησαν στο μοναστήρι των
καπουκίνων).

Μόλις άντίκρυσε τη πύλη του μοναστη-
ριού ο Τραγκαβέλ τάχασε.

— Τί διαβολο συμβαίνει; μωρμούρισε.
Γιατί με φέραν εδώ; Μα γιατί κόβω
και σπάω το κεφάλι μου; Μόλις άνοίξη
η πόρτα του διαβολοαμαξίου αυτού άντί
να μπω στην αύλη, ξεκοιλιάζω τον άμαξά,
πνίγω τους καλόγηρους που θα θελήσουν
να μ' έμποδίσουν και το βάζω στα πόδια!

Συγχρόνως έσφισε τις γροθιές του κι'
ετοιμαζόταν να ύποδεχθι τον ρασοφόρο,
που θα του άνοιγε το άμάξι.

— Θα του δώσω μια γροθιά άνάμεσα
στα φρύδια, μωρμούρισε και θα τον ξα-
πλώσω κάτω σαν βάδι.

Μα όλα αυτά τα σχέδια του Τραγκα-
βέλ δεν πραγματοποιήθηκαν. Γιατί ά-
πλούστατα τα θυρόφυλλα της μεγάλης πύ-
λης του μοναστηριού άνοισαν, το άμάξι
μπήκε στη πλακοστρωμένη αύλη κι' η πόρ-
τα, άλλοιμονο, ξανάκλεισε.

— Χίλιοι διαβόλοι! μούγκρισε ο Τρα-
γκαβέλ. Την έπαθα!...

Την ίδια στιγμή η πόρτα του άμαξιού
άνοίξε κι' ένας καλόγηρος του έμπε:

— Κατέβητε, άδελφέ Κορινιάν, ο άγιος
ήγ

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ένος λαθρεμπόρου

Κάθε αστυνομικός έχει τη μέθοδό του. Σύμφωνα με την κρίση του και την οσφρησή του ακολουθεί το δρόμο που νομίζει πως θα τον οδηγήσει στη διαλεύκανση μιάς υπόθεσως.

Οί αστυνομικοί της διώξεως των τοξικομανών και των λαθρεμπόρων είναι πάλι μνημόνοι σ' όλα τα μυστικά και τα μυστήρια των τεχνητών παραδείσων. Γνωρίζουν όλα τα «κόλπα» των λαθρεμπόρων, τα στέκια τους, τα «μαγαζιά» τους, τους τεκέδες τους, τις γυναίκες που τους βοηθούν και τα θύματά τους.

Όστόσο πριν από πολλά χρόνια ένας διάσημος λαθρέμπορος απασχολούσε τις Αστυνομίες του κόσμου. Ήταν ένας πραγματικός ασσος στη δουλειά του και τόσο επιτήδειος που κανείς αστυνομικός δεν είχε καταφέρει να τον πιάσει. Έτσι δεν ήξεραν τη φυσιογνωμία του, καμιά αστυνομία δεν του είχε πάρει τα δακτυλικά του αποτυπώματα και καμιά φυλακή δεν τον είχε περάσει στο Βιβλίο των κρατουμένων της. Η Αιγυπτιακή Αστυνομία μόνο τον είχε συλλάβει μικρό δέκα χρόνων κι' από τότε είχε μια φωτογραφία του και τα αποτυπώματά του. Αυτή τη φωτογραφία την είχε στείλει στην Ελλάδα. Ήταν μοναδική πράγματι. Σ' αυτή ο κακοποιός φορούσε ένα φεσάκι κι' ήταν αλήθεια ένα όμορφο και χαριτωμένο παιδάκι που κανείς δεν φανταζόταν ποτέ ότι μπορούσε να ξεβλιχθεί σ' έναν διεθνούς φήμης λαθρέμπορο.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν ένας αστυνομικός ανέλαβε να παρακολουθήσει κάποιο πρόσωπο που είχε θεωρηθεί ύποπτο. Το πρόσωπο αυτό εργαζόταν στον Πειραιά. Η παρακολούθησή του δεν ήταν πολύ δύσκολη. Ο ύποπτος την ώριστη ώρα έπαιρνε τον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο, συνοδευόμενος πάντα από ένα φίλο του, έναν πολύ καθώς πρέπει κι' εξαιρετικά καλοντυμένο κύριο. Ο αστυνομικός τον παρακολουθούσε φυσικά με πολύ διάκριση. Όσο προέβλεπε ότι ενώ κι' οι δύο τους έβγαζαν εισιτήρια για την Αθήνα, ο φίλος του ποτέ κατέβαινε στο Φάληρο, τότε στην Καλλιθέα ή το Μοσχάτο.

Στην αρχή δεν τον υποπτεύθηκε. Νόμιζε ότι ο άνθρωπος είχε εκεί καμιά δουλειά του, μά όταν αυτή η μέθοδος συνεχίστηκε, τότε παραξενεύτηκε. Έγκρατέλιψε λοιπόν εκείνον που του είχαν πη να παρακολουθεί κι' έπηρε από κοντά τον άγνωστο. Τον είδε ότι από διάφορα στενά και παρόδους, κάνοντας χίλιες δυο περιπλανήσεις, έπαιρνε την κεντρική άρτηρία που οδηγούσε στην

Αθήνα και με τα πόδια ανέβαινε στην πρωτεύουσα!...
Ο αστυνομικός σκέφτηκε ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν μεγάλος λόγας. Ένώ είχε εισιτήριο να πάει μέχρι την Αθήνα με τον ηλεκτρικό, προτιμούσε ωστόσο να αγοράσει και να τραβήξει με τα πόδια. Εκτός αν είχε ιδιαίτερους λόγους να κάνει αυτή τη διαδρομή!... Έτσι κινήθηκε η περιέργεια του αστυνομικού κι' άρχισε να τον παρακολουθεί κάθε μέρα, προσέχοντας να μη τον αντιληφθεί ούτε αυτός, ούτε ο φίλος του.

Τον είδε πράγματι καθώς πήγαινε για την Αθήνα να έχει διάφορες ύποπτες συναντήσεις. Άλλοτε στεκόταν ένας ντυμένος εργατικός και του ζητούσε φωτιά για ν' ανάψει το τσιγάρο του. Άλλοτε σταμάταγε κοντά του μια λιμουζίνα κι' άλλοτε πάλι τον πλησίαζαν και του μιλούσαν διάφοροι κύριοι κι' ύστερα συνέχιζαν αδιάφοροι το δρόμο τους.

Βέβαια αυτές οι συναντήσεις αν γινόντουσαν μια φορά δεν θα ήταν ύποπτες. Άλλα η ιστορία επαναλαμβανόταν με μαθηματική ακρίβεια κάθε μέρα, με τα ίδια πρόσωπα και στα ίδια μέρη. Κι' αυτό ήταν που σκανδάλισε τον αστυνομικό. Ο ίδιος ο εργατικός την ίδια ώρα του μεσημεριού και στο ίδιο μέρος να θέλει πάντα ν' ανάψει το τσιγάρο του. Το ίδιο αυτοκίνητο να στέκεται και ο οδηγός τον αστυνομικό. Δέν άργησε να υποπτευθεί ότι ο άγνωστος κατέβαινε από σκοπό από το τρένο για να συναντήσει σ' ώρισμα σημεία του δρόμου του τα διάφορα πρόσωπα. Έτσι σχημάτισε τη γνώμη ότι ήταν ύποπτος και θα έπρεπε να ερευνηθεί. Τέλος, μία μέρα, ύστερα από συνεχή παρακλούθησι δυο μηνών, ο αστυνομικός τον πλησίασε και του ζήτησε την ταυτότητά του. Ο άλλος του την έδωσε άνυποπτος.

Και τώρα, αγαπητέ κύριε, του είπε τότε ο αστυνομικός, θα σας παρακαλέσω να με συνοδεύσετε ως τη Γενική Ασφάλεια...

Ο άγνωστος φώναξε, διαμαρτυρήθηκε, έβγαλε ένα σωρό δικαιολογητικά, μα ο αστυνομικός δεν ένοησε να τον αφήσει. Τον πήγε στη Γενική Ασφάλεια. Εξήγησε πως είχε ενεργήσει και δήλωσε στον προϊστάμενό του:

— Έχω την εντύπωση ότι αυτός ο άγνωστος είναι ύποπτος, γι' αυτό σας τον έφερα να τον δείτε κι' εσείς.

Του έκαναν μια τυπική ανάκριση, του έπληραν τα δακτυλικά αποτυπώματα κι' ύστερα τον έκλεισαν μέσα ώσπου να έλθει η απάντησις της υπηρεσίας Σημάνσεως.

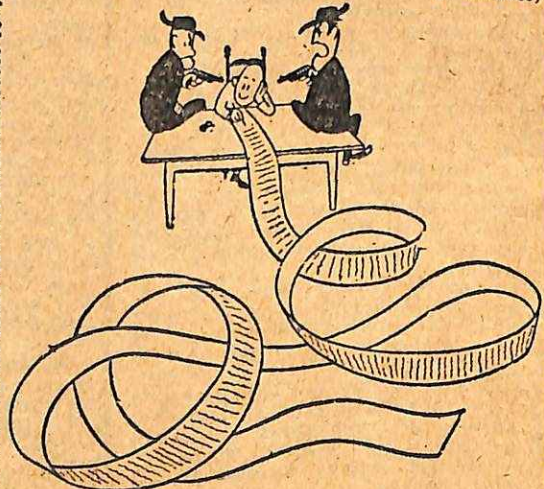
Και η απάντησις ήρθε γρήγορα, μα ήταν φοβερά εντυπωσιακή. Ο άγνωστος αυτός κύριος είχε τα ίδια δακτυλικά αποτυπώματα με το διεθνή λαθρέμπορο, που ήταν φωτογραφημένος σε μικρή ηλικία!

Τα δακτυλικά αποτυπώματα, όπως είναι γνωστό, δεν αλλοιώνονται, ούτε μοιάζουν ποτέ μεταξύ τους. Έτσι δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο άγνωστος αυτός και το μικρό παιδί με το φεσάκι ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο. Είδοποιήθηκε άμεσα η Αιγυπτιακή Αστυνομία για την σύλληψή του, οι ειδικοί διεπίστωσαν ότι ήταν, πράγματι, φοβερός κι' επικίνδυνος κακοποιός και λαθρέμπορος. Έπειτα έστειλαν φωτογραφίες του στις Ασφάλειες όλου του κόσμου για να τον βάλουν κι' αυτόν στο Άρχειο τους μήπως τύχει και άρchiσει πάλι μετά την αποφυλάκισή του, τη δράσι του, στη χώρα τους.

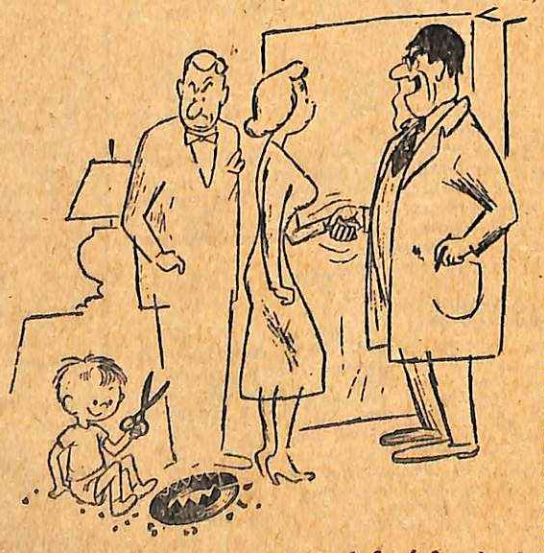
Θ ΔΡΑΚΟΣ

— Αυτό το τηγάκι είναι δικό μας, κύρ Γιώργη.
— Πώς βρέθηκε στα χέρια σου;
— Η γυναίκα σου μου τόφερε, κύρ Σταμάτη μου, για επίσκεψή!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Τι γίνεται, θα την τελειώσετε καμιά φορά αυτή τη διαθήκη;
(Από την «France Dimanche»)

— Θα το σκεφτώ πολύ, για να ξανάρω να σας επισκεφθώ!...

ΕΝΑ θαυμάσιο καλό έχουν τα μέλη της οικογένειας Βλαμένου. Μπορεί την μία στιγμή να καίγεται το σπίτι τους απ' τον καυγά ν' αντιλαλούν σ' ολόκληρη τη γειτονιά οι αγριοφωνάρες. Την άλλη στιγμή, όμως, ηρεμούν όλα κι' ακουγεται εσφαικικά το εύθυμο τραγούδι της κ. 'Ασπασίας που ύψωνεται πάντα σαν το ούρανο τόξο ύστερ' απ' την καταιγίδα. 'Αν έτυχε να βρεθεί ξεμαλλιασμένη ή 'Αλεξ' στρώνεται μπροστά στον καθρέφτη και χτενίζει την τρελλή μαλλάρια. 'Αν γρατσουνίστηκε ο Ζάν, βάζει λιγάκι ιώδιο και λήγει η ιστορία. Κι' αν το μικρό Βλαμένο έφαγε της χρονιάς του και τσίριξε πολλήν ώρα, βάζει ύστερα τα γέλια και κυνηγάει την Βαγγελίτσα τη χαζή με την κουτάλα, για να ξαναδέρη το κέφι του. Έκείνη φωνάζει:

— Καλέ, κυρία, με σκοτώνει! Καί, η κυρία απαντά:

— Καλά σου κάνει το χρυσό μου. Δες της, δες της πουλάκι μου, αφού σ' ευχαριστεί!...

Όλα ξαναπαίρνουν την συνηθισμένη όψη τους στο σπίτι των Βλαμένων κι' αποκαθίσταται στο πικαιό φι ή τάξι και το κέφι. Μόνο ο κύρ 'Αντρέας άργει να συνέλθη ύστερα απ' τον μεγάλον κλονισμόν και καμιά φορά κρατά την μουσάκλα του κατεβασμένη δυο και τρεις ημέρες.

Έτσι, χαρούμενη και κεφάτη ξύπνησε η οικογένεια ύστερ' απ' την βραδυά της θύελλας του αρραβώνα κι' όταν έφυγε ο κύρ 'Αντρέας, άρχισε το τραγούδι ή κ. 'Ασπασία κι' ύστερα γύρισε στην κόρη της:

— 'Αλεξ, παιδί μου, πώς αισθάνεσαι; Πονά το κεφάλι σου;
— Όχι, μαμά.
— Είσαι καλά;
— Έξοχα, μαμά.
— Πάμε στα μαγαζιά;
— Και δεν πάμε;

Έξοχος της κ. 'Ασπασίας στα μαγαζιά έσημαινε διάθεσι άριστη. Και σέ λίγο μαμά και κόρη, σεϊστές και κουνηστές τραβήξαν προς την όδον 'Ερμού για να ψωνίσουν ή μαμά ένα άνοιξιάτικο φορεματάκι που από καιρό τ' ανέβαλε. Είδαν μερικές βιτρίνες, σταθήκαν σ' άλλες, κατέβηκαν με ζιγκζάγκ τον δρόμο, κι' ύστερα υπήκναι σ' ένα απ' τα μεγάλα μαγαζιά, μπροστά ή μαμά κεφάτη κι' όμιλητική, πίσω ή 'Αλεξ, βαρυσχημ, θανάσιμη κι' αμίλητη σά Σίγγα.

Ετρεξε να τις περιποιηθι μόλις τις είδε ο υπάλληλος κι' ή μαμά έλαβε τον λόγο:

— Καλημέρα σας. 'Ηθελα ένα ύφασματάκι άνοιξιάτικο, μοντέρνο. Ούτε πολύ ήλικία μου. Χού - χού. Έχετε φέρει τίποτε καινούργια;
— Άφθονα, μαντάμ. Τι ύφασμα θέλετε ακριβώς;
— Ο,τι νάναι.
— Μεταξωτό, ραιγιόν;
— Δεν με πειράζει.
— Τι χρώμα προτιμάτε;
— Ο,τι νάναι.
— Για πρόχειρο; Για πρωινό; Τι φλύαρος πού είστε, δόστε μου μερικά τόπια για να δώ. Κανένα μπέζε, κανένα έκαίγ, κανένα άνοιχτό γκενέ.

— Μάλιστα, μαντάμ.
— 'Η μάλλον φουέια.
— Μάλιστα, μαντάμ.
Κι' ενώ στα γρήγορα άράδιασε τα πιδάνομοια χρώματα — ό,τι της ήθε στο στόμα — και ο υπάλληλος κατέβαζε τα τόπια απ' τα ράφια, ή κ. 'Ασπασία συνήλπιζε τις χρωματικές της προτιμήσεις με νέες δηλώσεις πιδ συγκεκριμένες:

— 'Η μάλλον δχι, θα προτιμούσα κανένα κοκκινούλι ή πρασινούλι. Για την ήλικία μου, βεβαίως, είνε λιγάκι τολμηρά αυτά τα χρώματα, αλλά δε βαρύνετε, εμείς οι γυναίκες καταργήσαμε σήμερα τις ήλικίες. Χού - χού. Εμείς οι γυναίκες

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

— Ευχαρίστω, κυρία μου. Πηγαίνει ο υπάλληλος, άφηνει το πρασινούλι και φέρνει το κοκκινούλι. Το βλέπει ή κ. 'Ασπασία, ταλαντεύεται:

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, αυτό το πρασινούλι έξω στο φως; Πάιρνει ο υπάλληλος το τόπι με το πρασινούλι και το πάει στην πόρτα τού μαγαζιού να δι καλύτερα το χρώμα ή κ. 'Ασπασία.

— Μου φέρνετε, παρακαλώ, και το κοκκινούλι.

Ολοι οι τεχνικοί της εποχής μας συμφωνούν πως η νίκη, σε προσεχή πόλεμο, θ' ανήκει σε κείνον που θα κατέχει το «ιπτάμενο πλοίο». Οι Αμερικανοί δεν κρύβουν ότι εργάζονται πυρετωδώς για την επίλυση των πολυπλόκων προβλημάτων, που θ' απαιτήσει η κατασκευή του και προσδιορίζουν ότι θα είναι έτοιμο το έργοιτερο σε τρία χρόνια και το βραδύτερο σε όχτώ.

Αλλά τι είναι εκείνο που κάνει το «ιπτάμενο πλοίο» το τρομερότερο όπλο ενός μέλλοντος πολέμου; Το ότι θα μπορεί να εισχωρή και να ξεπερνάει τη στρατόσφαιρα, για να βυθισθεί σε περιοχές της ανώτερης ατμόσφαιρας, όπου δεν υπάρχει ίχνος αέρος, ότι θα είναι σε θέση να ταξιδεύει επί εβδομάδες και μήνες — ο μόνος λόγος που θα το αναγκάζει να κατεβεί στο έδαφος θα είναι η κούραση του πληρώματός του — ότι θα παρασκευάζει μόνο του τις ατομικές βόμβες του και ότι θα μπορεί να δράσει αποτελεσματικά σ' οποιαδήποτε περιοχή του πλανήτη μας, χωρίς ο αντίπαλος να έχει τη δυνατότητα ν' ανυνωθεί έναντιόν του. Μ' απλούστερα λόγια, το «ιπτάμενο πλοίο» θα είναι ένας κινούμενος δορυφόρος του πλανήτη μας, που θα επιτρέψει στη χώρα που το κατέχει να κρατάει στον απόλυτο έλεγχο της τους αντιπάλους της. Αμερικανοί τεχνικοί το παρουσιάζουν σαν «δαμόκλειο σπάθη», που θα κρέμεται πάνω από την έθνική χώρα και θα είναι σε θέση να την αποκεφαλίζει ή, για να κυριολεκτήσωμε, να εξολοθρεύσει τις πόλεις και τα στρατηγικά κέντρα της στη στιγμή.

Αλλ' ως δούμε τις λεπτομέρειές του, σύμφωνα με τα σχέδια των Αμερικανών τεχνικών.

Το «ιπτάμενο πλοίο» θα είναι ένα είδος υποβρυχίου, κλειστού από παντού, που θα ταξιδεύει στον αέρα αντί να πλέη στη θάλασσα.

Αλλά πώς θα μπορεί να ταξιδεύει συνεχώς, χωρίς να είναι αναγκασμένο να προσγειούται κάθε τόσο για ν' ανανεώνει την καύσιμο ύλη του;

Το «ιπτάμενο πλοίο» θα είναι εφοδιασμένο με μία «ωτόκοο δρυιθα», ή απλούστερα, μ' έναν ατομικό κινητήρα, που θα κάμει πραγματικότητα εκείνο που νομιζόταν ως χθές ακόμη σαν χίμαιρα, δηλαδή την άεναο κίνηση.

Όλοι ξέρουμε σήμερα πως υπάρχουν δύο τύποι ούρανιου: το U235, που ο πυρήνας του μπορεί να διασπασθεί και το U238, που ο πυρήνας του δεν μπορεί να διασπασθεί αλλά που, βομβαρδιζόμενο με ουδετερόνια, μπορεί να μετασχηματισθεί σε U235. Το μυστικό της «ωτόκοο δρυιθα» συνίσταται στο ότι χρησιμοποιεί δυο φορές τα ουδετερόνια που εξακοντίζονται από το U235. Τα ουδετερόνια αυτά, απελευθερούμενα από το U235, θα μας δώσουν ένα τεράστιο ποσόν ενέργειας. Θα αιχμαλωτισθούν κατόπιν από το U238 και θα το μεταβάλουν σε U235, που, με τη σειρά του, θα εξακοντίζει ουδετερόνια και θα μας δώσει ένα νέο ποσόν ενέργειας.

— Δεν είναι ακριβώς η άεναοο κίνηση, παρατηρεί ο Λώρενς Χαφσάιηντ, διευθυντής του τμήματος έρευνών της έπιτροπής ατομικής ενέργειας των Ήνωμένων Πολιτειών, αλλά δεν

απέχομε πολύ απ' αυτή. Από μερικές απόψεις, όμως, η «ωτόκοο δρυιθα» είναι κάτι πολύ περισσότερο από την άεναο κίνηση. Γιατί η ποσότης του U235 που τοποθετείται μέσα σ' αυτήν αναπαράγεται όχι μία φορά, αλλά 139 φορές, εξακοντίζοντας συνεχώς ουδετερόνια προς το μέρος του U238. Γίνεται δηλαδή το εξής:

Το U238, βομβαρδιζόμενο με τα ουδετερόνια που εξακοντίζει προς το μέρος του το U235, μετασχηματίζεται σε U235 και αρχίζει να εξακοντίζει κι' αυτό ουδετερόνια, ως τη στιγμή που επανέρχεται στην αρχική του κατάσταση, γίνεται, δηλαδή και πάλι U238. Αλλ' ύφίσταται τότε ένα νέο βομβαρδισμό από το U235 και ξαναγίνεται κι' αυτό U235.

Αυτοί οι έναλλασόμενοι μετασχηματισμοί επαναλαμβάνονται 139 φορές (θεωρητικά δεν σταματούν ποτέ).

Αυτή η «ωτόκοο δρυιθα» θα είναι ο κινητήρ του «ιπταμένου πλοίου». Η έμφάνισή του στον ορίζοντα θα θέσει τέρμα στις αεροπορικές έπιδρομές, που θα καταστήσουν πιά άπρηχαιώμενες. Το γεγονός ότι θα είναι απρόσβλητο, γιατί θα μπορεί ν' ανεβεί σ' οποιοδήποτε ύψος, αναπτύσσοντας ταχύτητα που θα ξεπερνάει την ταχύτητα του ήχου, θα του επιτρέψει να είναι πανταχού παρόν και να δρά αποτελεσματικά προτού καν ο αντίπαλος αντιληφθεί την παρουσία του. Θα είναι σαν ένα μετέωρο που θα έρχεται ξαφνικά από το διάστημα, θα σκορπίζει το θάνατο σε ολόκληρες χώρες και θα ξαναγυρίζει κατόπιν στο διάστημα.

Το «ιπτάμενο πλοίο» δεν θα παίρνει μαζί του φορτίο ατομικών βομβών, γιατί θα είναι σε θέση να τις παρασκευάζει μόνο του. Πιστεύεται, μάλιστα, ότι θα μπορεί να κατασκευάζει με την ίδια ευκολία και βόμβες υδρογόνου.

Το μεγαλύτερο από τα σημερινά αεροπλάνα ζυγίζει 160 τόνους. Το βάρος του «ιπταμένου πλοίου» υπολογίζεται ότι θα ξεπεράσει τους 2.000 τόνους. Θα είναι, δηλαδή, ένα κινούμενο εργοστάσιο, ένας μικρός δορυφόρος, που θα κρατάει τη γη μας κάτω από την έξουσία του. Να γιατί οι τεχνικοί της εποχής μας υποστηρίζουν ότι εκείνος που θα κατέχει το «ιπτάμενο πλοίο» θα είναι ο κυρίαρχος του κόσμου.

Αλλ' όπως είπαμε, η κατασκευή του θα απαιτήσει τρία ως όχτώ χρόνια. Και στο μεταξύ;

Οι Αμερικανοί έχουν να παρουσιάσουν το B 36, που είναι το «καταδρομικό του αέρος» και που, για την ώρα τουλάχιστον, είναι άτρωτο και άκαταγώνιστο. Οι τεχνικοί των εργοστασίων Κόνβαϊρ, που εργάστηκαν στην κατασκευή αυτού του υπερβολοδρυστικού, ασχολούνται επίσης να ανευρουν τα μέσα για την κατάρριψή του. Σοφή πρόνοια σ' αλήθεια! «Ετσι, παρατηρούν, θα είμαστε οι πρώτοι που θα ξέρουμε πότε το B 36 θα καταστή άχρηστο».

Το B 36 έχει εκείνο που οι Αμερικανοί αποκαλούν «ημισφαιρική αυτονομία». Αυτό σημαίνει ότι ένα B 36, πετώντας από μία βάση της Αλάσκας ή της Νέας Γής, μπορεί να «καλύψει» σε μία μόνον πτήση του ολόκληρο σχεδόν το βόρειο ημισφαίριο ως τη Μεσόγειο, την Κασπία θάλασσα, το Θιβέτ και την Κεντρική Κίνα. Ξεκινώντας από την άμε-

ρικανική βάση του, είναι σε θέση να πλήξει οποιοδήποτε σημείο της Ευρώπης και του μεγαλύτερου μέρους της Ασίας και να ξαναγυρίσει σ' αυτή, χωρίς να είναι υποχρεωμένο να σταματήσει σ' ένα ένδοιμο σταθμό για ν' ανανεώσει την προμήθειά του σε

κοίνωση, έξ' άλλου, πριν από λίγο καιρό, ότι οι Αμερικανοί τεχνικοί κατασκεύασαν, έπειτα από πολλές προσπάθειες, ένα «ραδιοκατευθυνόμενο βλήμα ύψιστης σπουδαιότητας, που θα χρησιμοποιηθεί από το B 36 έναντιόν των έθνικών πυραυλοκινήτων καταδρομικών αεροπλάνων».

Ο κύριος Κόμπτον πρόσθεσε ότι τρεις άλλοι τύποι ραδιοκατευθυνόμενων βλημάτων βρίσκονται υπό κατασκευήν και θα είναι έτοιμοι έπειτα από λίγον καιρό.

Το ένα απ' αυτά μοιάζει με ένα πυροβόλο μεγάλο βεληνεκούς. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί έναντιόν πολεμικών πλοίων, συγκεντρώσεων στρατευμάτων, άποθηκών πυρομαχικών και εργοστασίων. Το βλήμα αυτό θα μπορεί να εκσφενδονισθεί από απόσταση πολλών χιλιάδων χιλιομέτρων και να βρη άλάνθαστα το στόχο του.

Για τα δυο άλλα, ο κύριος Κόμπτον περιορίσθηκε να πη ότι θα είναι πολύ ανώτερα από το προηγούμενο και ότι θα κάμνουν το B 36 ένα από τα σημαντικότερα όπλα μίας μελλούσης συρράξεως.

Τι θα είναι ο πιλότος πάνω σ' ένα τέτοιο μεγαθήριο του αέρος; Τίποτε άλλο από ένα απλό ρομπότ. «Φαντασθήτε, λέει ο Αμερικανός συγγραφέας Ουίλλιαμ Κίνλεϋ, έναν άνθρωπο πεσμένο μπρούμυτα πάνω σ' ένα είδος αναπαικτικού θρανίου, στο έσωτερικό ενός αεροπλάνου βάρους 160 τόνων, που θα τρέχει με ταχύτητα όμοια περίπου με κείνην του ήχου, σε ύψος 15.000 περίπου μέτρων. Στη θέση αυτή, θα διασχίση ήπείρους και ωκεανούς, θα συνάψη αβόμβες του σε ώρισμένα σημεία, θα συνάψη αργίες μάχης έναντιόν έθνικών αεροπλάνων ή ραδιοκατευθυνόμενων βλημάτων και θα έπιστρέψη στη βάση του έπειτα από πτήσι 20 περίπου ώρων, χωρίς να έχει ιδη σ' όλο αυτό το διάστημα ούτε ξηρές, ούτε θάλασσες, ούτε σύννεφα, ούτε πόλεις, ούτε έθνικά αεροσκάφη, ούτε τίποτε άλλο, εκτός από μερικά γεωμετρικά σχήματα πάνω στην πράσινη πλάκα του ραντάρ, που θα είναι γι' αυτόν ο κόσμος και το σύμπαν του...».

Και το τρομερό αυτό μεγαθήριο θα κοινιοτοποιη τα πάντα. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η «ομίχλη του θανάτου».

Υποθετική εικόν του ιπταμένου πλοίου.

καύσιμο ύλη. Συνολικά, μπορεί να κάμει μία πτήσι 16.000 χιλιομέτρων μεταφέροντας 4 τόνους ατομικών βομβών, χωρίς σταθμό. Η ακτίς της δράσεώς του είναι, λοιπόν, 8.000 χιλιομέτρα από το σημείο της απογειώσεώς του.

Μπορεί, έξ' άλλου, ν' ανεβεί σε ύψος 14.000 μέτρων. Είναι απρόσβλητο, συνεπώς, από τα καταδρομικά αεροπλάνα, που δεν μπορούν να δράσουν αποτελεσματικά πάνω από τα 8 ή 10.000 μέτρα.

Αλλά και σε μία σύγκρουσι με καταδρομικά, το B 36 έχει όλες τις πιθανότητες να βγη νικήτης. Ο όπλισμός του αποτελείται από 20 πυροβόλα των 20 χιλιοστούμέτρων, που η βολή των κανονίζεται με το ραντάρ. Τα περισσότερα απ' αυτά σκοπεύουν και βάλλουν αυτόματα έναντιόν του στόχου.

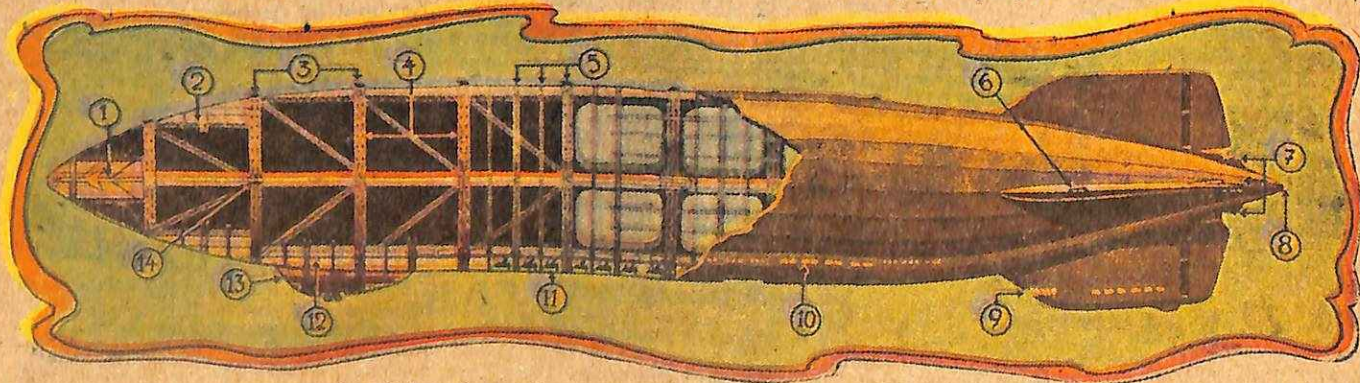
Χάρη στο ραντάρ, έξ' άλλου, το B 36 μπορεί όχι μόνον να ταξιδεύει, αλλά και να δρά τη νύχτα με την ίδια αποτελεσματικότητα όπως και την ήμερα. Ένας φωτεινός χάρτης που βρίσκεται μπροστά στον πιλότο τον πληροφορεί σε κάθε στιγμή που βρίσκεται. Όταν φθάση πάνω στο στόχο, δεν έχει παρά να πατήσει ένα κουμπί. Το ραντάρ του ίχνογραφεί τότε πάνω σ' ένα τελάρο το χάρτη της πόλεως ή της περιοχής με κάθε δυνατή λεπτομέρεια. Αλλά αυτόματα ηλεκτρονικά όργανα προσδιορίζουν το ακριβές σημείο, όπου πρέπει να ριχτεί η βόμβα ή οι βόμβες. Ο αεροπόρος δεν έχει να κάμει τίποτε άλλο από το να υπακούση τυφλά στις ύποδείξεις τους.

Η νέφωσις επίσης δεν αποτελεί εμπόδιο για το B 36. Το υπερφρούριο αυτό, άλλωστε, λόγω του μεγάλου ύψους όπου πετάει, δεν βλέπει με τα μάτια του αεροπόρου, αλλά με τα μάτια του ραντάρ. Σκοτάδι, έκτυφλωτικό φώς του ήλιου, σύννεφα, βροχή, όλα του είναι αδιάφορα...

Το B 36 μπορεί να γίνει εγκαίρως αντιληπτό από τα ραντάρ της ξηράς;

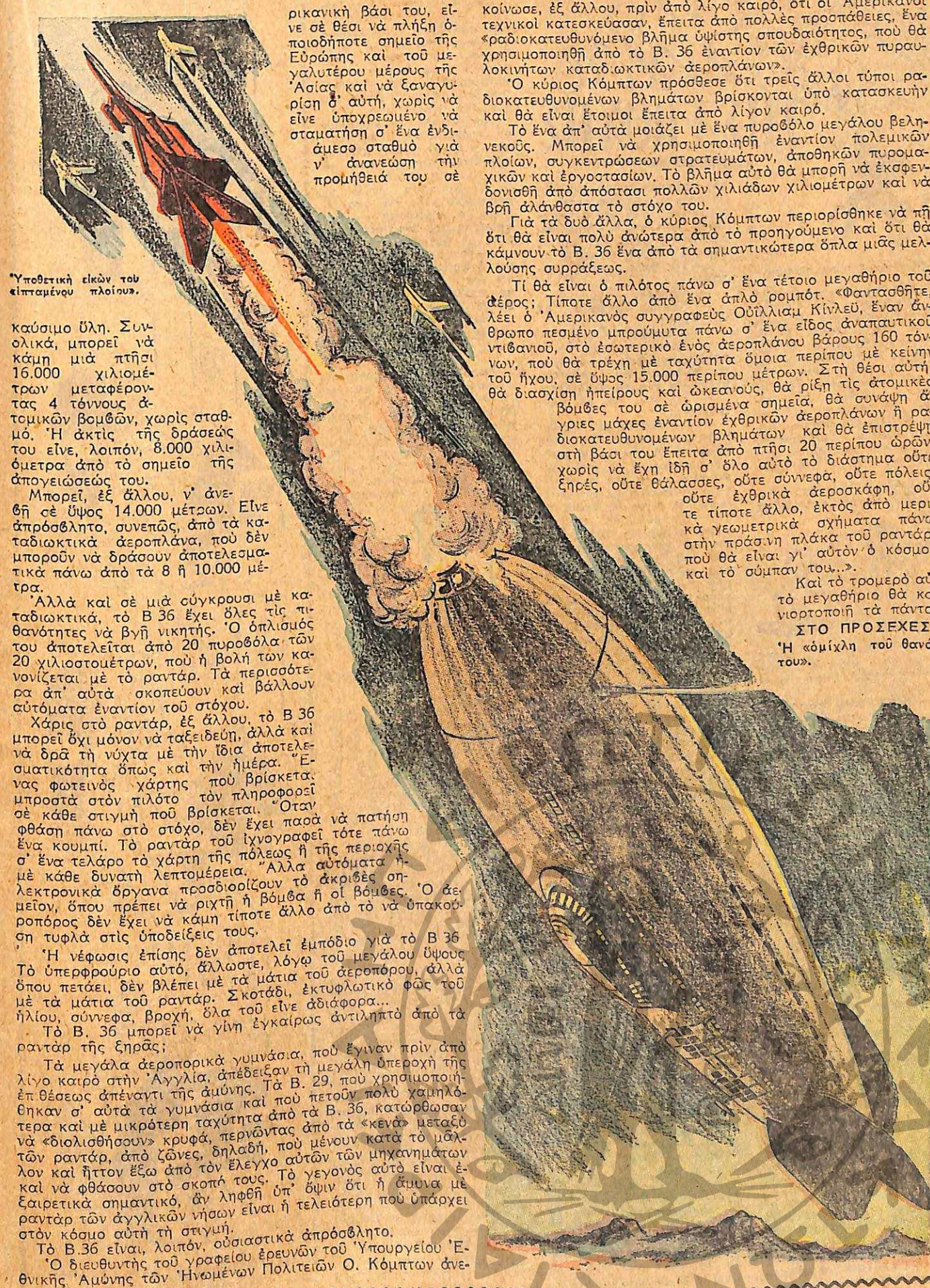
Τα μεγάλα αεροπορικά γυμνάσια, που έγιναν πριν από λίγο καιρό στην Αγγλία, απέδειξαν τη μεγάλη ύπεροχή της έπ' θέσεως απέναντι της αμύνης. Τα B 29, που χρησιμοποιήθηκαν σ' αυτά τα γυμνάσια και που πετούν πολύ χαμηλά, και με μικρότερη ταχύτητα από τα B 36, κατώρθωσαν να «διολισθήσουν» κρυφά, περνώντας από τα «κενά» μεταξύ των ραντάρ, από ζώνες, δηλαδή, που μένουν κατά το μάλλον και ήττον έξω από τον έλεγχο αυτών των μηχανημάτων και να φθάσουν στο σκοπό τους. Το γεγονός αυτό είναι έκαι νά φθάσουν στο σκοπό τους. Το γεγονός αυτό είναι έκαι νά φθάσουν στο σκοπό τους. Το γεγονός αυτό είναι έκαι νά φθάσουν στο σκοπό τους. Το γεγονός αυτό είναι έκαι νά φθάσουν στο σκοπό τους.

Το B 36 είναι, λοιπόν, ουσιαστικά απρόσβλητο. Ο διευθυντής του γραφείου έρευνών του Υπουργείου Έθνικής Αμύνης των Ήνωμένων Πολιτειών Ο. Κόμπτον ανε-

Σχεδιάγραμμα των διαφόρων μερών του ιπταμένου πλοίου, που θα καταστή ο κυρίαρχος των τυχόν του πλανήτη μας. 1. Κατευθυνόμενον βλήμα που εκσφενδονίζεται από την πλώρη. 2. Θάλαμος πυροβόλων. 3. Πυροβόλα. 4. Βασικά μετάλλια στηρίγματα. 5. Ευδιάμετα στηρίγματα. 6. Κινητήρ για τον χειρισμό των πηδαλίων. 7. Πρυμνοί πυροβόλα. 8.

Συλλήνες διαφυγής των αερίων του πυραυλοκινήτου κινητήρος. 9. Συμπυκνωμένη γέφυρα για την προσγείωσι και την απογείωσι. 10. Διαμέρισμα των πιλότων των καταδρομικών αεροπλάνων. 11. Το μεγαθήριο του αέρος θα έχει 24 καταδρομικά αεροπλάνα. 12. Θάλαμος έπισκεπτών. 13. Θάλαμος διακυβερνήσεως. 14. Πρωτοίς κινητήρ χειρισμού.

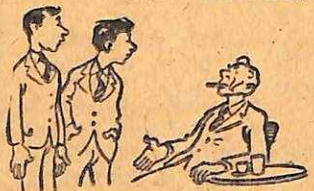

Σκίνα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθύμα ένσταντανέ

«Ραίο θέαμα παρουσιάζει ο πεζοδρομίου του ξενοδοχείου «Κίγκ Ζώρζ» τα πρωϊά με την λιακάδα. Στρωμένοι στις αναπαυτικές πολυθρόνες απολαμβάνουν την κηνηακή θάλασσα όλοι οι ένοι και οι ξένες... — κυρίως «Αμερικανοί» — που μένουν στο ξενοδοχείο. Κεφάλια ξανθά, ξερακιανά, μούτρα και μουτράκια ροδαλά, ντυσίματα ιδιόρρυθμα.

Περνούσαν, λοιπόν, προχτές δυο νεαροί και καθώς

είδαν το θέαμα της ξένης παροικίας που λιαζόταν κοντοστάθηκαν και συζητούσαν:

— Κόττα ένα θέαμα.
— Αμερικανοί θάναυ.
— Βέβαια. Κι' ύστερα σου λένε πως οι «Αμερικανοί» φοβάνε στη δουλειά.
— Μπα! Μωρέ αυτοί απλώνουν την άριδα χειρότερα από μας. Έννιά έχει ό μήνας! Δεν βλέπεις τί γίνεται;

Κι' οι δυο νεαροί σταματήσαν μπροστά σ' έναν ξανθό κύριο που είχε απλώσει τις ποδιές του σε δυο καρέκλες και λιαζόταν:

— Κόττα, βρέ, έναν άρχιτεμπλχανά! Γουστάρεις λιακάδα, φίλε;

Κι' ο «Αμερικανός» σε απταιστή έλληνική:

— Γουστάρω! Έσύ γουστάρεις καμμιά καράφα στο κεφάλι;

— Εντρομοί οι δυο νεαροί έσπευσαν ν' απομακρυνθούν. Είχαν την άτυχία, οι καυμένοι να πέσουν άπάνω σε Ρωμηό και μάλιστα ξανθό και ζορικό.

Κεντρικό κομμωτήριο της πόλεως μας αναστατώθηκε πρό ημερών έξ άφορη της νέας — ή μάλλον παλαιάς — μόδας των κοντών μαλλιών, που από μηνών μας ξαναγύρισε... δριμυτέρη.

Κυρία λίαν παχουλή, με πρόσωπο δλοστρογγυλο μήκη στο κομμωτήριο και ζήτησε να της περιποιηθούν τα μαλλιά. Εύγενέστατος και προθυμότατος ο κομμω-

τής έσπευσε να της υποβάλει όλες τις απαραίτητες έρωτήσεις για να ανταποκριθεί όσο το δυνατόν περισσότερο στις απαιτήσεις της νέας πελάτισσας.

— Τα θέλετε κοντά, μαντάμ;

— Μάλλον.

— Κοντά, σύμφωνα με την μόδα;

— Ακριβώς.

— Θέλετε να σας δείξω μερικά κεφάλια με μοντέρνο κόψιμο και μοντέρνο χτένισμα για να διαλέξετε;

— Ω, ναι, θα με υποχρεώσετε.

Εύγενέστατος και προθυμότατος πάντα ο κομμωτής έσπευσε να της φέρει μερικά φιογυρίνια με υπέρκομψα κεφαλάκια και κομψότατα χτενίσματα κοντών μαλλιών. Η παχουλή κυρία με την δλοστρογγυλή προσώπαρά έξεφρασε τον ένθουσιασμό της, χωρίς να σκεφθεί καθόλου ότι το δικό της πρόσωπο δεν είχε καμμία σχέση με τα κομψοτεχνήματα εκείνα. Διάλεξε, λοιπόν, ένα χτένισμα και παρέδωσε την κεφαλή της στα χέρια του κομμωτή.

— Αλλά «Υψιστε!

Όταν μετά τρία τέταρτα της ώρας η κυρία είδε στον καθρέφτη ολοκληρωμένο το έργο του κομμωτή, με τα κοντά μαλλιά και το μοντέρνο χτένισμα στην δλοστρογγυλή κεφαλή της, μόνο που δεν λιποθύμησε.

— Παναγίτσα μου! τσίριξε. Τί χάλι είναι αυτό; Πώς με κατανήσατε! Πά, πά, πώς είμαι! Σαν κουρεμένο γίδι με φτιάξατε!...

— Ω, Θεέ μου!

Ο κομμωτής ξεροκατάπιε:

— Μά σας έφτιασα τα μαλλιά που μου ζητήσατε, μαντάμ. Ορίστε το μοντέλο που διαλέξατε!

Αλλά η παχουλή κυρία που είχε μεταβληθεί σε κουρεμένο γίδι δεν κυττούσε πια το φιογυρίνι, αλλά κάρφωνε τα μάτια της γεμάτα απόγνωση στον καρέφτη κι όσο κυττούσε τόσο άναβε:

— Μά τί χάλι είν' αυτό! Πώς θα βγώ έξω; Πώς θα κυκλοφορήσω; Πώς θα πάω σπίτι μου; Τί θα πη ο άντρας μου; Πά, πά, ρεζιλίκι πούπαθα! Δεν έσπαζε το πόδι μου παρά να μπώ εδώ μέσα!... Θα ν'

αποζημιώσετε, κύριε! Θα μ' αποζημιώσετε...

Εννοείται ότι αυτά λεγόντουσαν στην διαπασών και προκάλεσαν συρροή όλων των υπαλλήλων, κομμωτών, κομμωτριών, πελάτισσών γύρω άπ' το κουρεμένο κεφάλι της κυρίας, που άπειλούσε να βάλει φωτιά στο κομμωτήριο.

Χρειάστηκε να επέμβουν οι ψυχραιμότερες πελάτισσες για να παρηγορήσουν την απαρηγόρητη και να την πείσουν ότι δεν έμοιαζε δα και τόσο πολύ με κουρεμένο γίδι. Κι' όταν έφυγε, ο κομμωτής — και δράστης του εγκλήματος — είπε με ψυχραιμία:

— Θα της περάση. Είναι η πρώτη έντύπωση άπ' τα κοντά μαλλιά. Πολλές το παθαίνουνε αυτό, άλλ' συνηθίζουν γρήγορα.

Πραγματικά. Πολλές γυναίκες συνηθίζουν τόσο εύκολα στο γελοίο...

Ζωηρότατοι και περιγραφικότατοι είναι μερικοί Χριστιανοί όταν συζητούν. Χειρονομίες, φωνές, μορφασμοί, κινήσεις, όλα επισημαίνουν για να ζωντανέψουν την άφηγησι. Οι Έλληνες, άσφαλως, μπορούνε να καυχθούμε ότι είμαστε ο ουιλητικώτερος

και «περιγραφικώτερος» λαός του κόσμου.

Παράδειγμα. Στην οδό Σταδίου κατεβαίνουν δυο συμπολίτες με το άργό και ραθυμό βήμα του άργόσχολου. Ο ένας μιλά κι ο άλλος τον άκούει. Αλλά ο ουιλών άνήκει στους φωνακλάδες έκείνους περιπατητικούς ήτορες που γίνονται συχνά δημοσίο θέαμα.

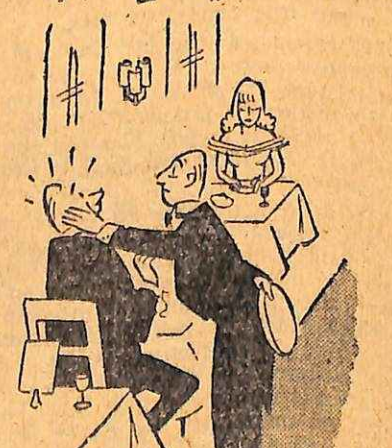
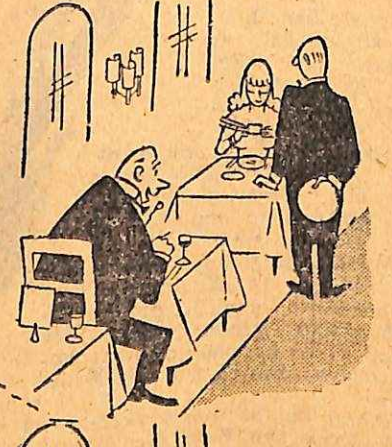
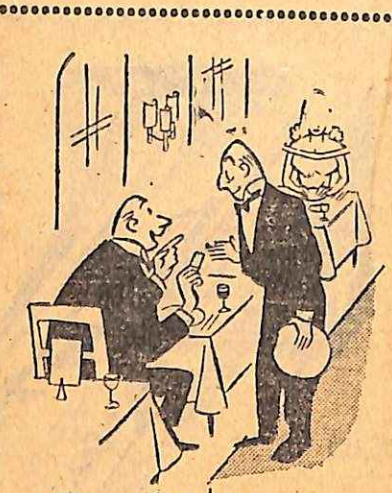
— Τον είδα χτές.
— Λοιπόν;
— Τον άρπάζω, που λές, άπ' τον γαϊκά και του λέω: Βρέ παληάνθρωπε, βρέ λωποδύτη, βρέ άχρειέ, βρέ τενεκέ, βρέ μασκαρά, βρέ άπατεώνα, θα μου δώσης εκείνα τα λεφτά που μου χρωστάς;

Συγχρόνως, έν τη ρύμη του οίστρου και του λόγου του έχει άρπάξει τον συνομιλητή του άπ' τον γαϊκά και τον περιλούζει με όλα αυτά τα διακοσμητικά σε τόνο τόσο ζωηρό και έξαλλο που μαζεύεται ο κόσμος και περιμένει να δει και τη φυσική συνέχεια του άπαρητήτου ευλοκοπήματος.

Όποτε ο άλλος το αντίλαμπάνεται και στρέφεται έντρομος στον κόσμο:

— Κύριε δεν τά λέει σε μένα. Γι' άλλον τά λέει. Έξηγησέ τους μωρέ! Νομίζουν πως τά λές σε μένα. Έτσι κόβεται ο οίστρος του περιπατητικού ήτορα κι' ο κόσμος διαλύεται με μειδιάματα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Η Ζωή στην Πόλι ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

Ένα έπιτυχημένο σοσιαλιστικό πείραμα

Το «Οκ Ρίτζ, στο Τένεση των «Ηνωμ. Πολιτειών, δεν είναι μόνον ο τόπος όπου το μεγαλύτερο μουσικό του κόσμου φυλάγεται ζηλότυπα πίσω από ψηλά συρματοπλέγματα. Είναι επίσης η μόνη άμερικανική κοινότης που έχει εφαρμόσει τις αρχές του σοσιαλισμού — και μάλιστα δίχως κανένα κίνδυνο κομμουνιστικών άναταραχών.

Πριν άπό 10 χρόνια, ζούσαν στο μέρος αυτό 120.000 άτομα, που κατοούσαν σε σκηνές και σε πρόχειρες παράγκες. Σήμερα το «Οκ Ρίτζ» έχει μόνιμο πληθυσμό άπό 30.000 ψυχές. Τα σπίτια του άπλά άλλά κομψά, είναι βαμμένα άσπρα και τριγυρισμένα άπό καταπράσινους κήπους. Μιά πλατεία και καλοστρωμένη λεωφόρος περνάει ανάμεσα τους. Πάνω σ' αυτήν βρίσκεται το Ιατρικό κέντρο — ένα άπ' τα καλύτερα και πιο συγχρονισμένα της «Αμερικής» — το σχολείο, ο βρεφικός σταθμός και η λέσχη. Στην έμπορική συνοικία υπάρχουν ώραιότατα καταστήματα άνδρικών και γυναικείων ειδών, κοσμηματοπωλεία με προκλητικώτερες βιτρίνες, μπάρ και κινηματογράφοι.

Πίσω άπ' τα συρματοπλέγματα που περικλείουν ένα μεγάλο ημικυκλικό χώρο, βρίσκονται τα εργοστάσια και εργαστήρια άτομικής ενεργείας, η καρδιά του «Οκ Ρίτζ». Οι έπιστήμονες εργάζονται εκεί μέσα έντατικά, μέρα και νύχτα.

Συγχρόνως, έξω άπ' τα συρματοπλέγματα γίνεται ένα πείραμα έξ' ίσου σπουδαίο, που μπορεί να το παρακολουθήσει έλεύθερα όποιοσδήποτε έπισκέπτης: μια εφαρμογή του σοσιαλισμού στην άμερικανική ζωή, τελειότερη παρά σε κάθε πόλι της σημερινής σοσιαλιστικής Μεγάλης Βρετανίας.

Κανείς δεν μπορεί ν' αγοράσει οικόπεδο ή σπίτι στο «Οκ Ρίτζ». Όλα τα σπίτια νοικιάζονται άπ' το Κράτος, προς 30 - 85 δολάρια το μήνα. Όποιος θέλει ν' άνοιξη ένα οποιοδήποτε κατάστημα, υποβάλλει μία αίτησι, κι' άν πάρη την άδεια πληρώνει νοίκι ώρισμένο κι' άνάλογο προς τα εισοδήματά του. Δεν του έπιτρέπεται δέ να κερδίξη περισσότερα άπό 10%.

Για να έγκατασταθή κανείς στο

- Σοφά λόγια**
- ★ Κανένας επί της γής και υπό την γήν θησαυρός δεν είνε άντάξιος της άρετής. (Πλάτων)
 - ★ Η άρετή λάμπει άκόμα και μετά το θάνατο. (Ευριπίδης)
 - ★ Το μεγαλύτερο όπλο των ανθρώπων είνε η άρετή. (Σοφοκλής)
 - ★ Η άρετή είνε πολύ πιο ώφέλιμη άπό τον πλούτο και πολύ πιο χρήσιμη άπ' την εύγεια. (Ισοκράτης)
 - ★ Ούτε συμπόσιο χωρίς συζήτησι, ούτε πλούτος χωρίς άρετή παρέχουν καμμία ευχαρίστησι. (Αντισθένης)
 - ★ Η δικαιοσύνη όπως και κάθε άλλη άρετή είνε σοφία. (Σωκράτης)
 - ★ Δεν θα βρήτε τίποτε το καλό σ' έναν άνθρωπο που στερείται άρετής. (Ξενοφών)
 - ★ Είνε αίσχρον το νά επαινών κανείς τις άρετές των άλλων και ο ίδιος να είνε κακός. (Δειωνύσιος)

«Οκ Ρίτζ, είτε ως μέλος του προσωπικού των εργοστασίων είτε ως καταστηματάρχης, πρέπει να έπιτύχη την έγκρισι της «Εφ - Μπί - Αί», της υπηρεσίας που έχει αναλάβει την έθνική άσφαλεία της χώρας. Αυτό γίνεται για να μην είσχωρησουν ύποπτα ή επικίνδυνα στοιχεία άνάμεσα στον πληθυσμό της μικρής πόλεως.

Ο άπόλυτος άτομικισμός κι' οι ελεύθερες έπιχειρήσεις δεν έχουν θέση στο «Οκ Ρίτζ, όπως σ' όλα τ' άλλα μέρη των «Ηνωμ. Πολιτειών. Κανείς δεν μπορεί να έπωφεληθή άπ' τις μεγάλες δυνατότητες κέρδους που προσφέρει η άλιωτάθηκε ανάπτυξις της μικρής αυτής πόλεως. Οι καταστηματάρχες κερδίζουν μόνον όσα τους χρειάζονται για να ζήσουν. Άπ' το άλλο μέρος όμως δεν έχουν να φοβηθούν το συναγωνισμό, ούτε και διατρέχουν τον κίνδυνο να λιγοστέψη ο κύκλος των εργασιών τους.

Ο μέσος όρος του εισοδήματος των κατοίκων του «Οκ Ρίτζ» είναι μεγαλύτερος παρά σε κάθε άλλο άμερικανικό βιομηχανικό κέντρον. Η άμοιβή των άνειδικεύτων εργατών άρχίζει άπό 1 δολάριο και 60 σέντς την ώρα. Οι άνωτεροί έπιστήμονες ή διευθυνταί των εργοστασίων άτομικής ενεργείας πληρώνονται μέχρι 250 δολάρια την βδομάδα. Άπ' όλα των πληθυσμό της πόλεως, μόνον 100 άτομα κερδίζουν περισσότερα άπό 10.000 δολάρια το χρόνο.

Η άνωτέρα αρχή του «Οκ Ρίτζ» είναι η «Έπιτροπή Άτομικής Ένεργείας, που λογοδοτεί μόνο στο Κογκρέσσο. Αυτή διορίζει ένα αντιπρόσωπό της, που διευθύνει όλη τη ζωή της πόλεως. Οι κάτοικοι δεν μπορούν να εκλέξουν δήμαρχο ή δημοτικούς συμβούλους, ψηφίζουν όμως κανονικά στις έθνικές εκλογές. Το 1948, τα 80% έδωσαν την ψήφο τους στον Τρούμαν.

Το «Οκ Ρίτζ» είναι η πόλις των νέων. Ο πιο ηλικιωμένος γιατρός της έχει μόλις περάσει τα 40 χρόνια του. Φυσικά, σ' ένα πληθυσμό με μέσον όρο ηλικίας 31 έτών, η θνησιμότης είναι έλαχίστη. Έξ' άλλου, η άναλογία των γεννήσεων είναι η μεγαλύτερη που υπάρχει σ' όλες τις «Ηνωμ. Πολιτείες.

Όποιος έγκατασταθή σ' αυτή την πόλι, δεν θέλει πια να φύγη. Γιατί ζή ήσυχια, κερδίζει όσα του χρειάζονται για τη συντήρησή του, μπορεί να παρακολουθήσει κάθε μέρα διαλέξεις και συναλίες, να παίξει γκόλφ ή τένις... Τί περισσότερο μπορεί να έπιθυμήση ένας «Αμερικανός;

Να γιατί όλοι οι κάτοικοι του «Οκ Ρίτζ» ποθούν ν' αγοράσουν ένα δικό τους σπίτι, ώστε να αισθανθούν τον εαυτό τους περισσότερο ριζωμένο σ' αυτή την πόλι. Όπως είπαμε όμως, αυτό άπαγορεύεται παρ' όλες τις άμαδικές ενεργείες που έχουν γίνει επανειλημμένως.

Η δημοκρατία στο «Οκ Ρίτζ» δεν είναι μία πολιτική ιδέα, αλλά μία καθημερινή πραγματικότητα. Ο έπι-καθημερινή ο εργάτης ζουν κοντά - κοντά. Κι' ο πρώτος δεν θεωρεί πια εαυτό του σαν άνώτερο όν, χωρισμένο άπ' τους κοινούς θνητούς — όπως συμβαίνει συνήθως με τους έπιστήμονες της ύπολοιπης «Αμερικής και της Εύρώπης.

Η κυριώτερη σκέψις των κατοίκων του «Οκ Ρίτζ, έξω άπ' τις ώρες της δουλειάς τους, δεν είνε η άτομική βόμβα, αλλά η εφαρμογή της άτομικής ενεργείας για ειρηνικούς σκοπούς, για το καλό της ανθρωπότητος, στη βιομηχανία και στις Ιατρικές έρευνες.

Κι' αυτή η σκέψις και αυτός ο πόθος δεν είνε μόνο των κατοίκων του «Οκ Ρίτζ, αλλά όλη της ανθρωπότης που θέλει να χρησιμοποιηθή αυτή η δύναμις όχι για την καταστροφή άδών υπέρβαν άλλα για την καλύτερησι της ζωής.

ΤΑ ΟΣΚΑΡ ΤΟΥ 1950

Όπως γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας, ο πρωταγωνιστής του έλμ της «Κολούμπια», ο Όλοι οι άνθρωποι του βοσιλίου, Μπρόντερικ Κράουφορντ, κέρδισε το «Όσκαρ» που προοριζόταν για τον καλύτερο ήθοποιό του 1950. Στη φωτογραφία μας, ο Μπρόντερικ με το «Όσκαρ» του. Στο πλευρό του, η παρτενιάρ του στο έλμ Μερσεντίς Μάκ Κάιμπριτζ, που κέρδισε κι' αυτή το «Όσκαρ» του φετινού έτους, που προοριζόταν για τον καλύτερο δευτερεύοντα γυναικείο ρόλο της χρονιάς.

ΤΟ ΟΠΛΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΟΜΑΝΩΝ

Στη Δανία αύθόρησαν τελευταίως έπικινδύνως τα πρόσημα έπιθέσεων έναντιον κοριτσιών και κυριών με κακούς σκοπούς. Για να έπιτρέψη στις γυναίκες αυτές να άμυνθούν αποτελεσματικά χωρίς να σκοτώσουν τον έπιτιθέμενο, ένας άσος μηχανικός κατασκεύασε ένα μικρό πιστόλι που με την πίεσι της σκανδάλης εκτοξεύει ένα βαρυγόνο άέριο, που τυφλώνει επί είκοσι λεπτά τον έπιτιθέμενο, και μία γαλάζια ουσία που μένει άνεξίτηλη επί είκοσι τουλάχιστον μέρες στο μέρος που θα πέση, διεικδυλοντας έτσι την άστυνομία στη σύλληψι του ένοχου. Πολύ έξυπνη και πρακτική έπινοήσις, άέν είν' έτσι;

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ στην εποχή μας

Μερικοί τύποι είναι άπαράιτητοι

Πριν από μερικά χρόνια, οι άρραβάνες γίνονταν σύμφωνα μ' ένα ωρισμένο «τυπικό»: αίτησις γάμου, οικογενειακό συμβούλιο, ανταλλαγή δώρων, επίσκεψεις στους συγγενείς, κτλ. Σήμερα, τα πράγματα είναι πιο απλά. Ξεαιρετικά απλά μάλιστα. Οι σύγχρονες νέες γυρίζουν ένα βράδυ στο σπίτι τους και λένε ξαφνικά: «Μαμά, άρραβωνιάστηκα με τον Παύλο». «Η: «Αύριο θα φέρω τον Παύλο για να με ζητήσει».

Η Νίνα — ως την αποκαλέσωμε έτσι — παραυρίσκει στην αίτησι γάμου, που γίνεται, άλλωστε, με τον απλούστερο τρόπο, χωρίς τα άπρηχαιμένα «λαμόνα» των τιμών, κτλ. Η αίτησις των γονέων για λογαριασμό του γιου είναι επίσης κάτι το όλοτελα άσυνήθιστο στην εποχή μας. Η απλότης, ωστόσο, έχει κι' αυτή τα όριά της. Διαφορετικά, οι άρραβάνες καταντούν κάτι το πολύ πεζό και άχαρο. Μην παραλείπετε μερικούς άπλους τύπους. Είναι απαραίτητοι. Και δίνουν όμορφια στον πρόλογο αυτό του γάμου, που είναι τα άρραβωνιάσματα.

Η συγκατάθεσις των γονέων, όσο κι' αν είναι τυπική, αποτελεί κάτι το απαραίτητο σε μία συμφωνία γάμου. Μερικές νέες αφήνουν τον αγαπημένο τους ν' αντιληφθεί ότι αυτή ή συγκατάθεσις είναι κάτι το περιττό. Αλλά, μ' αυτό τον τρόπο, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να κακοσυνιστούν τον έαυτό τους και την οικογένειά τους. Μία νέα, εξ' άλλου, πρέπει να δυσπιστή απέναντι του ανθρώπου που αρνείται ή αναβάλλει διαρκώς να την παρουσιάσει στους γονείς του. Θα ήταν τολμηρό ίσως να έρμηνεύσετε αυτή τη στάσι του ως ένδειξι έλλειψως σοβαρών προθέσεων εκ μέρους του. Οπωσδήποτε καλόν είναι να προσέξετε.

Οι άναγγελίες ή οι προσκλήσεις για την τελετή των άρραβώνων δεν γίνονται ποτέ από τους ενδιαφερομένους, αλλά από τους γονείς των. Αν πρόκειται για άλλη άναγγελία άρραβώνων που έτελεσθήσαν, οι γονείς θα αναφέρουν αυτό το εύχριστο γεγονός χωρίς καμμία προσηκη. Αν πρόκειται για πρόσκλησι σε τελετή άρραβώνων, πρέπει ν' αναφερθή ρητά το πού και πότε θα γίνουν. Και, στη μία και στην άλλη περίπτωση, η προσθήκη κοσμικών επιθέτων είναι το λιγώτερο κομική. Περιττή είναι και η μνεία του επαγγέλματος του μέλλοντος γαμβρού.

Οι τύποι επιβάλλουν στο νέο που άρραβωνιάζεται να στείλη στη μηνηστή του μία άνωδέσμη μερικές ώρες πριν από την ώρισμένη για την τελετή των άρραβώνων.

Μία όμορφη συνήθεια που εισήχθη από την Αμερική στην Εύρώπη κατά τον τελευταίο καιρό είναι ή ακόλουθη:

Ο γαμβρός — ως τον αποκαλέσωμε έτσι, μ' όλο που δεν είναι ακόμη — στέλνει την ημέρα των άρραβώνων στη μηνηστή του ένα μπουκέτο από δλόλευκα τριαντάφυλλα. Το δεύτερο μπουκέτο που θα στείλη — είτε την επομένη, είτε σε μερικές μέρες — θα περιέχει άναμεσα στα λευκά κι' ένα μοναδικό ρόζ τριαντάφυλλο. Το τρίτο θα περιέχει δυό ρόζ τριαντάφυλλα, κτλ. Μ' άλλα λόγια, ο αριθμός των ρόζ τριαντάφυλλων θα αύξηση συνεχώς.

Την ημέρα του γάμου, τέλος, το μπουκέτο του γαμβρού θ' αποτελῆται από κλειστικά από ρόζ τριαντάφυλλα.

Η ανταλλαγή των δακτυλίων άρραβώνων γίνεται από τους γονείς ή από ένα πρόσωπο που όρίζεται με

κοινή συμφωνία. 'Αλλά κι' ο τύπος αυτός έχει άπλουστευθή. Σε μία ώρισμένη στιγμή, ο νέος κι' ή νέα άποσύρονται για μερικά λεπτά σε μία γωνία ή σ' ένα άλλο δωμάτιο και ξαναγυρίζουν στην αίθουσα, όπου βρίσκονται οι προσκαλεσμένοι φέροντας τις βέρες στο χέρι.

Η συνήθεια επιβάλλει στο γαμβρό να προσφέρει στη μηνηστή του κατά την ημέρα των άρραβώνων έκτος από τη βέρα και ένα δακτυλίδι. Παλαιότερα, ήταν πολύ της μόδας τα δακτυλίδια με ένα μεγάλο μπριγιάν στη μέση και πολλά μικρά διαμαντάκια όλόγυρα. Επίσης το «σολιταίρ» που αποτελείται από ένα μεγάλο μπριγιάν ή από ένα σάμψειρο ή από ένα σμαράγδι. Συνήθιζονταν ακόμη τα δακτυλίδια του τύπου «Μαργαρίτα», που άποτελούντο από ένα μαργαριτάρι στη μέση και πολλά μικρά μπριγιάν όλόγυρα.

Σήμερα, τα δακτυλίδια αυτά είναι άπρόσιτα για τον πίο πολύ κόσμο. Θα προτιμήσετε ένα δακτυλίδι άπλούστερο και εύηχότερο, που να έχη, όμως, κάποια πρωτοτυπία. Μπορείτε να το άντικαταστήσετε μ' ένα παλιό δακτυλίδι, που έχετε από τη μητέρα σας, κτλ.

Και τώρα να μερικά άλλα πράγματα που πρέπει να ξέρετε για τους άρραβώνες.

1) Σε περίπτωση διαλύσεως, ή νέα πρέπει να έπιστρέψι στον τῶς μνηστήρα της όχι μόνο τη βέρα, αλλά κι' όλα τα δώρα που της έχει κάμει.

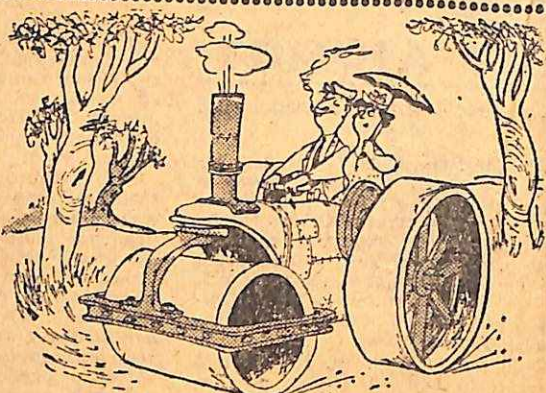
2) Μεταξύ των άρραβώνων και του γάμου πρέπει να μεσολαβή μεγάλο ή μικρό χρονικό διάστημα. Κατά κανόνα, οι έξη μήνες θεωρούνται άρκετοι. Η παρατασις της περιόδου της μνηστείας πέραν του έξαμήνου δεν είναι άξιούστατη. Οι μέλλοντες γονείς γινώσκοντα περισσότερο από ό,τι πρέπει και δεν αφήνουν καμμία θέσι για την έκπληξι ή το άπρόσπτο. Στην αντίθετη περίπτωση, γινώρίζονται λιγώτερο από ό,τι πρέπει και δεν τους δίνεται ο καιρός να έκτιμήσουν άνα ή έκλογη των ήταν καλή ή όχι. Όλα αυτά δεν έχουν αξία, βέβαια, όταν οι άρραβώνες άποτελούν τη φυσική κατάληξι ενός είδυλλιου.

3) Μην διατάζετε ν' απαιτήσετε ένα πιστοποιητικόν ύγιαις από το μέλλοντα σύζυγό σας και αντίθετα. Η στοιχειώδης λογική το επιβάλλει.

4) Είναι άνόητο και σκληρό να απαιτήτε από τη μνηστή σας να σας έξομολογήθι το παρελθόν της και να την βασανίζετε γι' αυτό. Από τη στιγμή που άποφασίζετε να την κάμετε γυναίκα σας, το παρελθόν της είναι σαν να μην ύπαρχη. Το κυριώτερο δεν είναι το παρελθόν, αλλά ο χαρακτήρ της. Κι' έπειτα, το ότι πρόκειται να την κάμετε γυναίκα σας δεν σας δίνει το δικαίωμα να μεταβληθῆτε σε τύραννο.

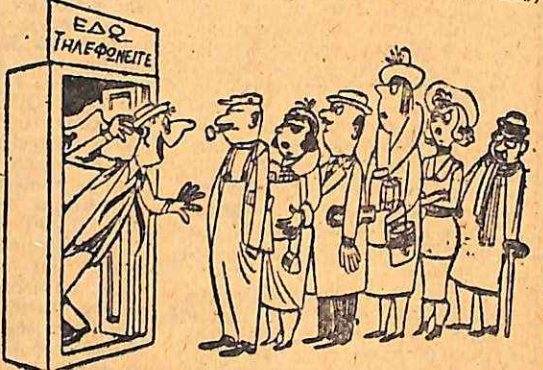
5) Δεν είναι λιγώτερο κακή ή συνήθεια που έχουν πολλές νέες να παριστάνουν τις άθώες περισσότερες, ενώ δεν είναι. Η ύποκρισις τους θα έσοκεπασθῇ κάποτε κι' αυτό θα είναι πολύ κακό. Δεν είναι άνάγκη να παριστῆτε τις άθώες περισσότερες στο μνηστήρα σας. Φροντίστε να κρατηθῆτε στο γυναικείο ρόλο σας και κάμετέ τον να καταλάβη ότι του είσαστε άφορυσμένη με ειλκρινεία κι' αγάπη. Όλα τα άλλα είναι περιττά και δηλητηριάζουν κάποτε τη ζωή δυό μνηστευμένων χωρίς να ύπαρχη κανείς σοβαρός λόγος.

Πάντως σήμερα ο άρραβών έχασε πολύ απ' τις σπουδαιότητές του και κατάντησε σαν ένα είδος νόμιμης φιλίας, ή όποια διαλύεται με μεγάλη εύκολία. Δεν ύπαρχει καμμία νομική δέσμευσι και οι διαλύσεις των άρραβώνων είναι το πιο εύκολο πράγμα.

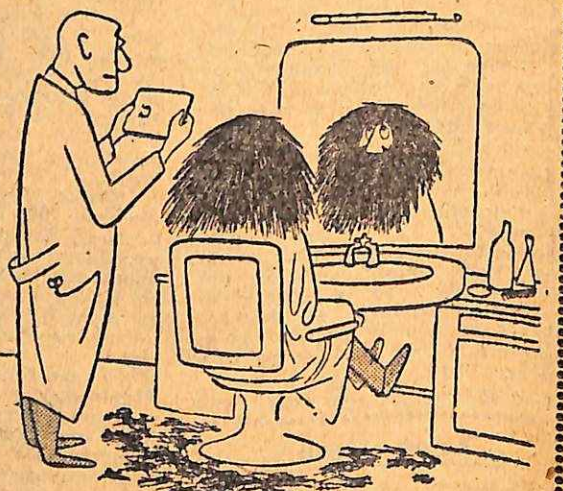
— Και τ' άφεντικό σου δεν σου μιλάει όταν το παίρνεις για βόλτα;

(Από την «France Dimanche»)

— Η γυναίκα μου γέννησε αγόρι!... Σε πέντε λεπτά θα σας πω περισσότερες λεπτομέρειες!...

(Από την «France Dimanche»)

Ο κουρέας: Είσαθε ίκανοποιημένος;

(Από την «France Dimanche»)

— Τρέξε, άφεντικό!... ο Πέτρος και ο Γιώργος τσακώνονται...

(Από την «France Dimanche»)

Διονύσιος Σολωμός
(1798 - 1857)

Είναι, βέβαια, φυσικό το ενδιαφέρον των παιδιών που σπουδάζουν και συχνά ψάλλουν ή άπαγγέλλουν τον έθνικό ύμνο:

«Σε γνωρίζω άπ' την όψι του σπασίου την τρομερή!...»

να μαθαίνουν όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα για τη ζωή και το έργο του έθνικού ποιητού: του Διονυσίου Σολωμού.

Οι πρόγονοί του είχαν πάει πρόσφυγες στη Ζάκυνθο, άπ' την Κρήτη, στις αρχές του 18ου αιώνα. Κι' ο Διονύσιος Σολωμός γεννήθηκε στη Ζάκυνθο, τον Απρίλη του 1798.

Ήταν έννέα χρόνων όταν ορφάνεψε κι' έζούσε με τον άδελφό του Δημήτρη. Αλλά οι γονείς τους, τους αφήσαν σε καλή οίκονομική κατάσταση για να ζήσουν τα δυό παιδιά και να σπουδάζουν άστενοχρήτα, με την επίδωξι συγγενών επιτρόπων που ώρισαν ή διαθήκη των γονέων των.

Ο έθνικός ποιητής έσπούδασε στην 'Ιταλία, όπου κι' έζησε, μερικά του χρόνια, γι' αυτό κι' έμεινε πίσω στα έλληνικά.

Ας πάρουμε, τώρα, την πείο άγνωστη πλευρά της ζωής του Σολωμού που ξαναγύρισε στη Ζάκυνθο, άρκετα νέος άκόμα και παρακολουθούσε, με άγωνία, τη σφοδρή πολιorkία του άντικρουστού Μεσολογγίου, στα κρίσιμα χρόνια του πολέμου της ανεξαρτησίας του Εικοσιένα.

Η ενδιαφέρουσα αυτή πλευρά της ποιητικής ζωής του μεγάλου Ζακυνθινού σχετίζεται με την εποχή που πρωτογνωρίστηκε με το Σπυριδωνα Τρικούπη, πατέρα του Χαριλάου.

Ο Τρικούπης είχε πάει στη Ζάκυνθο στα 1823, καλεσμένος άπ' το Γκίλφορντ (ιδρυτή της 'Ιονίου Ακαδημίας) κι' ένα ιδίοχειρο γράμμα του της εποχής εκείνης, το βρήκα στο άρχειο του Άνδρέα Ζαΐμη, όταν το έμελέτησα και το άντέγραψα στο διάστημα των εορτών της Έκατονταετηριδίας με την εύγενη βοήθεια και συνεργασία του κ. Ασμηάκη Ζαΐμη, άδελφού του άειμνήστου προέδρου Άλεξάνδρου Ζαΐμη.

Το όνομα του Σολωμού, τότε, έφερετο στην κοινή φήμη, αλλά, έπίσης, οι Ζακυνθιοί, την ίδια εποχή, έσχιζάσαν τον κλειστό χαρακτήρα και την άπομόνωσι του μεγάλου ποιητού.

Κι' έλεγαν οι συμπατριώτες του: — Ούτε να βλέπη, ούτε να τον βλέπουνε θέλει!...

Ζούσε στην έξοχή, τότε, ο ποιητής και δεν δεχότανε κανένα.

Όστόσο, ο Τρικούπης — καθώς έγραφε στον πρωτοπρωτό γράμμα Άνδρέα Ζαΐμη — πήγε και τον έπισκέφτηκε στην έξοχική του κατοικία και γνωρίστηκε μαζί του.

στην ζωντανή και όμιλουμένη!...

Αυτός ήταν ο μεγαλύτερος σταθμός της ποιητικής ζωής του Σολωμού. Δέχτηκε, τότε, ο ποιητής την πρότασι του Τρικούπη και έξεδήλωσε μάλιστα και την εύγνωμοσύνη του για την εύγενική και φιλική του διάθεσι.

Αρχισαν έλληνικά. Ο Τρικούπης γίνθηκε, τότε, δάσκαλος του Σολωμού, και σ' ένα γράμμα που έγραφεν, έπί λέξει:

«Από της έπαύριον ήρχισαμεν την μελέτην και έπί τινος ημέρας ή ένασχόλησις μας, όλην την ημέραν, ήτο: τα έλληνικά!» Η ζωηρότερα, όμως, έκπληξις του Τρικούπη ήταν, τότε, το πρώτο σύνητομο μάλιστα άποτέλεσμα της φιλικής έκείνης διδασκαλίας.

Δεν είχε περάσει, καλά - καλά, μία έβδομάδα, άπ' την ημέρα που άρχισε ή διδασκαλία, όταν ένα πρωί, ο Τρικούπης κατεπλάγη άκούγοντας το Σολωμό ν' άπαγγέλλη τους πρώτους στίχους του, γραμμένους άπλά, έλληνικά:

«Την είδα την ξανθούλα
την είδα φές άργά,
σαν γνήσιον ή βαρκούλα
να πάη στην ξενιτιά!...».

Αυτή ήταν ή πρώτη έλληνική σύνθεσις του Σολωμού, που έγινε, άμέσως, γνωστή τότε, στη Ζάκυνθο, κι' ήταν ένα από τα δυό άγαπημένα τραγουδάκια του έλληνικού λαού, που περισώθηκε και στα μεταγενέστερα χρόνια.

Σαν πέρασαν λίγες μέρες, ένα βράδυ, μία ομάδα καλών Ζακυνθινών τραγουδιστών πήγε στο έξοχικό σπίτι του Σολωμού κι' έτραγουδῆσε, στο προσάυλιο, την «ξανθούλα» του.

Βγήκε, τότε, ο Σολωμός στο παράθυρο και την άκουσε μ' έξαιρετική συγκίνηση κι' έκείνοι κατενθουσιασμένοι και ύπερηφανοί, του φώναξαν:

— Μπράβο, άφέντη!... Να μάς ζήσης!...

Υστερα από μερικές μέρες, ο έθνικός ποιητής, άρχισε να γράφει τον ύμνο της Έλευθερίας, που έτόνισε, γρήγορα, ο Μάντζαρως με την γλυκύτατη μουσική του.

Δυό μήνες χρειάστηκαν για να μεταβληθῇ ο σκελετός στους πολυάριθμους στίχους του 'Υμνου.

Πολλές λέξεις δεν του άρεσαν και τις άλλαζε και πάλι την άλλη μέρα εύρισκε άλλες και τροποποιούσε τους στίχους.

Στο ενδιαφέρον γράμμα του, ο Σπυριδών Τρικούπης, που έμεινε, φυσικά, να σας βοηθήσω στην κοπιαστική μακαρονίστικη γλώσσα, άλλα ο Σολωμός ήταν και λιγάκι τεμπέλης!

Αλλά — προσθέτει — φαίνεται ότι είχε στην άρχη, την άνάγκη κάποιου φίλου, που έπρεπε να τον παρηκνή και να τον βοηθή όταν συνελάμβανε τις μεγάλες έμπνευσεις του κι' όταν άνοιγε διάπλατα, τα μεγάλα ποιητικά όφρα του, για να γράψη έλληνικούς στίχους.

Ένα χρόνο μετά το θάνατο του Σολωμού, ο Έπτανήσιος ποιητής Γεράσιμος Μαρκοράς έγραψε ένα ποίημα για τον έθνικό ποιητή, ένα είδος ποιητικού μνημόσυνο, με τον τίτλο: «Το πρώτο Ψυχασάδατο».

Το ποίημά του αυτό ο άειμνήστος Μαρκοράς έξεδωκε σ' ένα μεγάλο μπουλλά, σπάνιο και δυσεύρετο σήμερα.

Σε μία ύποσημειωσί του λοιπόν στο ποίημά του αυτό αναφέρει ότι ο Σολωμός, τη στιγμή που ψυχორραγούσε σιγανωτραγουδούσε την πρώτη στροφή του έθνικού του ύμνου.

Το πράγμα δεν πρέπει να φανή άπίθανο. Ο Μαρκοράς, σαν φίλος του Σολωμού, ήταν σε θέση να έξη καλύτερα από κάθε άλλον τη συνέβη κατά τις τελευταίες στιγμές του βάρδου της Έλευθερίας.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μέρες και μέρες ζούσα σε μία διαρκή αγωνία. Γι' αυτό έκλεινο το βράδυ αποφάσιζα να θέσω τέρμα στην άοριστη κατάσταση που είχε δημιουργηθεί ανάμεσα στον Άντρε και σε μένα. Ήθελα να μάθω τι μου έκρυβε. Γιατί δίχως άλλο κάτι μου έκρυβε. Μόλις έφυγα απ' το γραφείο, πήρα το μετρό και τράβηξα σπίτι. Βρήκα τον Άντρε που να με περιμένει. — Ξέρεις, του είπα, προσπαθώντας να χαμογελάσω, οι Λεμπρέ θα φάνε άποψη στο ρεστوران και ύστερα θα πάνε σε κανένα καμπαρέ να χορέψουν. Τους είπα να μάς περιμένουν. Θα πάμε και μείς... — Μά αγάπη μου, λησμονείς πώς...

— Μά, Άντρε, μην άρχισης πάλι τα ίδια να μου μιλάς για τα χρέη σου! Αρκετά με βασάνισες μ' αυτή την ιστορία. Ότι κερδίζω στο γραφείο κι' όσα βγάζεις και συ απ' τη δουλειά σου, πάνε όλα σ' αυτά τ' αναθεματισμένα χρέη. Κι' όμως δεν έτυχε ποτέ να δώ κανένα δανειστή σου, ούτε λογαριασμούς σου. Ζούμε σαν φυλακισμένοι! Αν είχαμε τουλάχιστον κανένα παιδί. Έχω κάνει τόσες θυσίες. Και μία φορά πού σου ζητώ να πάμε κι' εμείς σαν άνθρωποι να διασκεδάσουμε κάπου, εσύ άρνείσαι. Γιατί; Γιατί; — Ο Άντρε με κύτταξε παράξενα. Με μίαν απότομη κίνηση έβγαλε το πορτοφόλι του, το άνοιξε, κι' άφησε να πέσουν πάνω στο τραπέζι λίγα πεντακοσιόφραγκα — όλη του δηλαδή την περιουσία. — Πάρτα — μου είπε με τραχύτητα — και τρέχα να γλεντήσεις.

— Έπειτα, έτρεξε στο δωμάτιό του και κλειδώθηκε. — Σεέ μου! Τι κάνεις, Άντρε; τού φώναζε. Τόν άκουσα ν' άνοιγη συρτάρια, να τραβάη τη βαλίτσα του. — Άντρε! τού φώναξα μ' άπελπισία, χτυπώντας την πόρτα. Άντρε, άκουσέ με! Δεν ήξερα τί έλεγα πριν. Τό ξέρεις πώς δεν μπορούμε να ζήσουμε ό ένας δίχως τον άλλον. — Ο Άντρε άνοιξε την πόρτα. Ήταν τρομερά χλωμός. Είδα τη βαλίτσα του άνοιχτή. Στά σοβαρά είχε σκεφτή να φύγει, να μ' εγκαταλείψει.

— Άντρούλη μου... άγαπημένε μου... Σε πίκρανα... — Έχεις δίκιο, Καρλότα, μου είπε άγκαλιάζοντάς με τρυφερά. Φαντάζεσαι πώς δεν τό καταλαβαίνω πού είμαστε τώρα ένα χρόνο παντρεμένοι, ότι περνούμε μία στενοχωρή ζωή; Θα ρεΐς πώς δεν υποφέρω εγώ; Στο είχα όμως πη πριν, σέ πάρα ότι είχα κάτι χρέη, κάτι υπέρογκα μάλιστα χρέη, που έπρεπε να ξεπληρώσω. Τι σημασία όμως έχει αυτό; Εσύ είσαι νέα, όμορφη, είνε φυσικό να θέλεις να διασκεδάσης. Έχε όστόσο έμπιστοσύνη σε μένα, Καρλότα. Πιστεύω σε λίγον καιρό να σου πω πόσα χρωστώ ακόμα και πώς θα τα ξεπληρώσω. Θ' άρχισω να δίνω μικρότερες δόσεις για να μπορέσης ν' αναπνεύσης κι' εσύ. — Ναι, Άντρε... Έχω έμπιστοσύνη σε σένα.

Από κείνη την ήμέρα ή ζωή μας άλλαξε κάπως. Πηγαίναμε πότε-πότε στο θέατρο. Άρχισα μάλιστα να κάνω και κάτι μικροοικονομίες κρυφά απ' τον Άντρε. Ήταν για τό «Ταμείο του Μπέμπη». Έτσι έλεγα τό μικρό λογαριασμό πού είχα άνοίξει στο Ταμειευτήριο κάποιας Τράπεζας. Κατάφερα να έξοικονομήσω με τον καιρό τρακόσες χιλιάδες φράγκα για τό παιδάκι πού θ' άποχτούσαμε μία μέρα. Ένα βράδυ, όστόσο, γυρίζοντας απ' τό γραφείο μου, βρήκα τον Άντρε άπελπισμένο. Τρόμαξα.

— Άντρε, τί έχεις; ρώτησα. — Τίποτα, μου άποκρίθηκε με άτονη φωνή. Απ' τό πρωί τρέχω για να βρώ χρήματα, μα κανένας δε μου δανείζει. Ο προϊστάμενος μου άρνήθηκε να μου δώση άλλη προκαταβολή. Κι' όμως έχω ανάγκη από τρακόσες χιλιάδες φράγκα. — Μά τότε όλα διορθώνονται φώναξα με χαρά. Ένα τέτοιο ποσό έχω καταθέσει στο Ταμειευτήριο. Έλεγα να σου κάνω μίαν έκπληξη, Άντρε, όταν θ' άποχτούσαμε τό μπέμπη μας. Αφού τά χρειάζεσαι όμως τά λεπτά αυτά, δεν πειράζει, θα τ' άποσύρω αύριο και θα σου τά δώσω και έξοικονομούμε άλλα για τό μπέμπη μας...

Την άλλη μέρα, ό Άντρε μου τηλεφωνούσε απ' τό γραφείο:

Τό μυθικό του ΑΝΤΡΕ

Τρυφερό διήγημα

— Ο κ. Ζανέν; ρώτησα τό θυρωρό. — Δεν είν' εδώ, ξαναφύγε σήμερα τό πρωί. Άλλά σταθήτε μία στιγμή. Η κυρία Μπρυνό είναι στην κάμαρά της. Πηγαίνω να τη ρωτήσω. — Η κυρία Μπρυνό; ρώτησα ταραγμένη. — Μά, ναι, ή τροφός της μικρής Λίζας, της κόρης τού κ. Ζανέν.

Δεν έμεινα ούτε στιγμή στη Χάβρη. Τό χτύπημα ήταν τρομερό. Πήγα στη Ντωβίλ. Ήθελα να ξεχάσω. Όστε όλον αυτόν τον καιρό, ό Άντρε με γελοούσε. Είχε μία κόρη!... Τά «περίφημα χρέη» του ήταν τά λεφτά πού έδωσε για την κόρη του και τη μητέρα της ασφαλώς. Απ' τη Ντωβίλ τούστειλα ένα γράμμα όπου τού περιέγραφα όλο μου τό μίσος, όλη μου την άπελπισία. Αυτός ούτε μου άπάντησε. Όλα είχαν τελειώσει μεταξύ μας.

Μά δεν μπορούσα να ξεχάσω τον Άντρε. Τόν άγαπούσα. Έφυγα για τό Παρίσι κι' έμεινα στο σπίτι μίας θείας μου. Πέρασαν βδομάδες, μήνες. Ένα άπόγεμα, όταν σχολάσα απ' τό γραφείο μου, θέλησα να ξαναδώ τό σπιτάκι μας, όπότε είχα ζήσει τόσες καλές μέρες. Όταν μπήκα μέσα, άκουσα βήματα πίσω μου. Ήταν ό Άντρε. Δεν μπορούσα πιά να τ' σκάσω. Τί αδύνατος πού ήταν, Σεέ μου!

— Καρλότα, μου φώναξε συγκινημένος, γύρισες λοιπόν; — Όχι, Άντρε, είπα σιγά. Θέλησα να ξαναδώ τό παλιό σπίτι όπου έζησα ευτυχισμένη. Θα ξαναφύγω πάλι. — Καρλότα! Όχι, για τό Θεό!

Και συγχρόνως φώναζε: — Λίζα!... Λίζα!... Μία χαριτωμένη μικρούλα ως πέντε χρονών μπήκε στο δωμάτιο κι' άγκαλίωσε με τά χεράκια της τά πόδια του.

— Η Λίζα, ή κόρη μου... είπε εκείνος απλά. — Τώρα είσαι ευτυχισμένος, άπάντησα σιγά. Ζής με τη κόρη σου και με τη γυναίκα πού άγαπάς, τη μητέρα της. — Ό! Σεέ μου! έκανε μ' άπελπισία ό Άντρε. Όστε πίστεψες στ' αλήθεια τέτοιο πράγμα; Τι τραγική παρεξήγηση! Θα σου άποκαλύψω τώρα τό μυστικό μου, Καρλότα. Είχα πραγματικά συνδεθί με μία γυναίκα πριν απ' τό γάμο μας. Και είχα άποχτήσει τη Λίζα μαζί της. Μονάχα όμως έσένα άγάπησα. Αυτή... αυτή άρρώστησε βαρεία ένα χρόνο μετά τη γέννησι της μικρής και πέθανε. Όλα τά «χρέη μου» ήταν για τούς γιατρούς και για την κόρη μου. Όσο κι' αν μου είχε φερθή έλεεινά, δεν μπορούσα να μη την βοηθήσω. Ήσουν τόσο άγνή, τόσο άθώα, άγάπη μου, πού δεν τόλμησα όταν παντρευτήκαμε να σου πω όλη την αλήθεια.

Τόν έσφιξα στην άγκαλιά μου συγκινημένη και τον φίλησα τρυφερά. Έπειτα άγκαλίωσα τη χαριτωμένη μικρούλα. — Τώρα βλέπω, Άντρε, πόσο επιπόλαια φερθήκα, τού είπα. Ξέρεις κάτι, άγάπη μου; Η μικρή σου θ' άποχτήση έναν άδελφούλη. Κι' έτσι θα ζήσουμε όλοι ευτυχισμένοι. — Αλήθεια; Όστε είσαι;... Μ' αυτό είνε άνέλπιστο! Ό! Καρλότα, σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ... Κι' άγκαλιαστήκαμε παράφορα, ενώ ή μικρή Λίζα με τραβούσε απ' τό φόρεμά μου, φωνάζοντας: «Μαμά... μαμά...».

ΑΝΡΙΕΤ ΣΑΡΑΣΣΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στα 1881 ο χτίστης Πέτρος Λυρά, εργατικός και τίμιος οικογενειάρχης πέφτει από μια σκαλωσιά και σκοτώνεται. Η γυναίκα του και η κορούλα του Ευγενία μένουν χωρίς προστάτη. Στο νεκροταφείο ο βοδύπλουτος τραπεζίτης Ζοραμί συμπορεύει την κ. Λυρά και τις δίνει το επίσημο κηδεμόνα της γιά να ζητήσει τη βοήθειά του, αν παραστή ποτέ ανάγκη. Περνάει κάμποσους καιρούς. Ο Ζοραμί είναι έτοιμοθάνατος. Και στις τελευταίες του στιγμές θυμάται με πόνο τη γυναίκα που άγαπησε νέος στην επαρχία, την Κλάρα. Έφυγε τότε γιά την Αμερική, πλούτισε, κι όταν γύρισε στη Γαλλία δεν ξαναβρήκε την Κλάρα. Ο πατέρας της την έδιωξε σκληρά, γιάτί είχε στα σπλάχνα της ένα παιδί και κανείς δεν την ξαναείδε. Μάλιστα έρευνσε ο Ζοραμί γιά την αγάπημένη του και το παιδί του. Και ξαναγύρισε στη Ν. Υόρκη συντριμμένος. Σε ηλικία σαράντα χρόνων, βοδύπλουτος ξαναγύρισε στη Γαλλία. Δεν είχε λησμονήσει την Κλάρα. Ήσυχος έρωτεύθηκε και παντρεύτηκε την Ραυμόνδη Ντεσολέρ. Μετά πέντε χρόνια έμαθε ότι η Ραυμόνδη ήταν διγμή. Την έδιωξε τότε από κοντά του. Και την ίδια νύχτα τη σκότωσε ο Ζακ Μπερνιέ. Ο Ζοραμί ζούσε πιά κλεισμένος, πικραμένος. Θύσινε τα πάντα γιά να βρή την Κλάρα. Οι συγγενείς του που τον τριγύριζαν ήσαν άχρηστοι, φιλοχρηματοί. Ο Ζοραμί καλεί το φίλο του κόμητα Ντεσολέρ, πρώην σύζυγο κι αυτόν της Ραυμόνδης και του παραδίνει τη διαθήκη του γιά να την καταθέσει στο συμβολαιογράφο του Συμεών. Ο πλούσιος τραπεζίτης ψυχορραγεί. Στο μέγαρό του έχει φτάσει κι άλλος ο συγγενής του Ραβιό, ένας άχρηστος ικανός γιά κάθε άτιμία και συνεννοείται κρυφά με το γραμματέα του έτοιμοθάνατου, τον Κορντιέ. Άνησχει μήπως ο Ζοραμί άφησε διαθήκη. Σε λίγο μπαίνουν στον κοιτώνα που βρίσκεται ο Ζοραμί. Ο έτοιμοθάνατος καλεί κοντά του τον πιστό του καμαριέρη. και ξεμυχώντας του ψιθυρίζει με δόγμα της παλιάς του αγαπημένης: «Κλάρα!...». Ο Ραβιό, κύριος του μεγάρου πιά προσπαθεί με τον Κορντιέ, ν' ανοίξουν το χρηματοκιβώτιο, πούν φτάσουν οι άλλοι συγγενείς, μα δεν το κατορθώνουν. Την άλλη μέρα φάνοι οι συγγενείς, το ζευγάς Παριό κι ο Φουρέλ με την κόρη του. Σαν τα πενσιονάκια κυττάζουν όλον εκείνο τον πλούτο. Λίγο άργότερα φάνει κι ο Ειρηνοδίκης και σφραγίζει τα πάντα. Ο Ραβιό λυσσάει από το κακό του.

3ον — Αυτός ο καταραμένος ύπηρέτης μός έκαμε αυτή τη δουλειά σκεφτόταν.

Όταν γύρισε στο γραφείο του Ζοραμί, που δεν είχε σφραγιστή, κι είδε να το χρησιμοποίη ο Κορντιέ, έριξε μιάν άγρια ματιά στο χρηματοκιβώτιο, που ήταν σφραγισμένο τώρα με τρεις σφραγίδες.

Έπειδη και το δωμάτιο της κυρίας Ζοραμί είχε σφραγιστή επίσης, ο Ραβιό κι οι συγγενείς του αναγκάστηκαν να περιοριστούν σ' ένα δωμάτιο του πάνω πατώματος, πλάι στα δωμάτια των υπηρέτων. Μπορούσε, φυσικά, να πάει στο σπίτι του ο Ραβιό, μα έννοωσε να μείνει εκεί. Του φαινόταν πως αν έμενε, έστω και μιά νύχτα έξω από το μέγαρο, δεν θα μπορούσε να ξαναγυρίσει σ' αυτό.

Την άλλη μέρα, έγινε με μεγαλοπρέπεια η κηδεία του Ζοραμί, που την παρακολούθησαν πάνω από τρεις χιλιάδες άτομα, και, πρώτοι — πρώτοι, φυσικά, οι συγγενείς του. Άνάμεσα στους άλλους, ήταν ο Ζωρζ Ραμέλ, ο ζωγράφος, κι η ωραιότατη νεαρή

Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

γυναίκα του, που συνήθως όλοι την έλεγαν «Μικρούλα», ο ποιητής Άλξίος Μορέν, ο πολιτικός μηχανικός Στέφανος Ρενοντέν, ο κόμης Γκαστόν Ντεσολέρ, ο Άμβρόσιος Μουριλόν, που, παρά τη μεγάλη του ηλικία, βασιτιάνον περίφημα, ο Λουσιέν Μορέλ, ένας ωραιότατος νέος είκοσι χρόνων, φίλος και μαθητής του Ραμέλ.

Απ' όλους αυτούς, μόνον ο κόμης Ντεσολέρ συνάδεψε το φέρετρό ως το κοιμητήριο του Πέρ Λαζέζ.

Ο Ραβιό, σαν κύριος κληρονόμος, δεν είχε παραγγείλει να γίνη τόσο μεγαλοπρεπής κηδεία. Όλα τα είχε αναλάβει, με δική του πρωτοβουλία, ο Κλεμάν.

Μπορείς να μου πής ποιός σου δώσε έγνολη γιά όλ' αυτά; ρώτησε θυμωμένος τον καμαριέρη.

— Έκτελώ τις διαταγές του κυρίου μου, απάντησε εκείνος ψυχρά.

— Τι είπες;

— Ότι έκτελώ τις διαταγές που μου έδωσε ο κύριός μου προτού πεθάνει.

Και, βγάζοντας από την τσέπη του ένα σημείωμα, τόδεξε στο Ραβιό.

— Έδώ είνε γραμμένες οι οδηγίες που μου άφισε ο κύριός μου, πρόσθεσε.

— Κι' όλα αυτά τα χρήματα, που ξεδεύεις, από που τα παίρνεις;

— Ο κύριός μου μου είχε δώσει δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα, κι άλλες πενήντα γιά να μοιραστούν σε φτωχές οικογένειες. Κατέθεσα τις πενήντα χιλιάδες στο Ταμείο του Δήμου και πήρα απόδειξη. Όσο γιά τις δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα της κηδείας, έπειδη πιθανόν να μην τις ξεδεύω όλες, θα δώσω λογαριασμό στους κληρονόμους.

Ο Ραβιό σώπασε, αλλά δεν ήταν ευχαριστισμένος.

Εύρισκε ύποπτο το ότι, πεθαίνοντας ο

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Στάρ

Καινούργια τρέλλα, ρε Φροσί, τώρα μου ψώνισες κι' εσύ και θές, καλά κι' σώνει, να γίνης στάρ του σινεμά και το κοινόν να σε θαυμά-απάνω στο σεντόνι.

Σούπαν πως έχεις φωτογέ-και μέσ στο στούντιο πηγαί-για να σου βγάλουν πλάκες. Κι' όταν θα παίξεις στο πανί σε μιά έχωρνια ταινί-παντού θα κάνης τράκες!

Και θα σε βάζη ο σκηνοθέ-να κάνης ό,τι εκείνος θέ-στού στούντιο την κόψη,

και θα φιλιέσαι, δη- (λαδη, με πέντε μάγκες έπει- (δη, το έργο έτσι τόχει!

Άσε το ψώνιο σου, (Φροσί, και σου το δίνω έπισή-το σήμα του κινδύνου. Γιά να μην πέσω σαν

και γίνη κεραμιδαρίο (θερίο το στούντιο του Φίνου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ζοραμί, ανάθεσε την έκτέλεσι των τελεταίων του παραγγελιών στον καμαριέρη του, κι' όχι στους κληρονόμους του. Φοβόταν και πάλι μήπως ο μακαρίτης είχε άσει διαθήκη. Υποψιαζόταν ότι ο Ζοραμί είχε ξεγελάσει, σ' αυτό το ζήτημα, τον γραμματέα του. Πολλά πράγματα τον έπειθαν ότι ο Ζοραμί δεν είχε εμπιστοσύνη στον Κορντιέ. Γιατί, αν τον εμπιστευόταν, θ' άναθετε σ' αυτόν τις λεπτομέρειες της κηδείας, και τη διανομή βοηθημάτων στους φτωχούς, κι' όχι στον Κλεμάν, έναν καμαριέρη.

— Άλλ' αν υπάρχει διαθήκη, σκεφτόταν ο Ραβιό, γιάτί δεν την έμφανίζουν; Πού είνε ο συμβολαιογράφος; Κοιμάται; Βρισκόμαστε μέσα σ' αυτό το σπίτι και μās άφίσουν.

— Αν δεν είμαστε οι κληρονόμοι, γιάτί δεν έρχονται να μās διώξουν; Μα την αλήθεια, δεν καταλαβαίνω τίποτα. Άλλά ί-σως πάλι να συμβαίνει κάτι άλλο: ίσως η διαθήκη να βρίσκεται μέσα στο χρηματοκιβώτιο, και να μην το ξέρη κανείς.

— Θεέ μου! Κι' όσο σκέφτομαι ότι λίγο έλειψε να το άνοιξω... Άν δεν έτρεμα σαν άνόητος, θα το είχα άνοιξει. Κι' η διαθήκη θα βρισκόταν τώρα στην τσέπη μου, ή θα την είχα κάψει.

★

Έξη μέρες μετά την κηδεία του Ζοραμί, ο Ραβιό αποφάσισε να πάη σ' ένα συμβολαιογράφο γιά να τον συμβουλευτή.

Φίλε μου, του είπε εκείνος, μου φαίνονται πολύ παράξενα όσα μου είπατε, και, όπως και σεις, έτσι κι' εγώ δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα.

— Πιστεύετε ότι υπάρχει διαθήκη;

— Δεν θα παραξενευτώ αν βρεθώ. Άλλά δεν μπορώ να σας το διαβεβαιώσω αν υπάρχει ή όχι.

— Τέλος πάντων, τί πρέπει να κάμω; Τί με συμβουλεύετε;

— Να πάτε στο συμβολαιογράφο του Ζοραμί, τον κ. Συμεών.

— Τον ξέρω. Είνε άνθρωπος έντιμότατος, και το συμβολαιογραφείο του είνε το καλύτερο του Παρισιού.

— Λοιπόν, το καλύτερο που έχετε να κάμειτε, είνε να πάτε να τον δήτε.

Ο Ραβιό, πήγε στο συμβολαιογράφο του Ζοραμί, και τον ρώτησε σχετικά με την ύποθεσι που τον άφορούσε.

— Άγαπητέ κύριε, πού απάντησε ο συμβολαιογράφος, σήμερα είνε Παρασκευή, 26 Μαρτίου. Την έρχομεν Δευτέρα, στις 29 του μηνός, θ' αφαιρεθούν οι σφραγίδες, και, άμέσως κατόπιν, θα γίνη ή άπογραφή, που θα βασταζή ολοκληρή βδομάδα. Τίποτε άλλο δεν έχω να σας πώ. Ώρδουάρ λοιπόν γιά τη Δευτέρα.

Ο Ραβιό έφυγε από του συμβολαιογράφου δυσανεστημένος. Γυρνώντας στο μέγαρο, άνακοίνωσε στους συγγενείς του τα άποτελέσματα των ενεργειών του. Το άλλο πρωί, όταν συνάντησε τον Κορντιέ, τον ρώτησε:

— Γιατί ο Κλεμάν ο καμαριέρης μένει ακόμα έδώ; Έμεις δεν τον χρειαζόμαστε. Έγώ είμαι ο κύριος έδδ.

— Κύριε Ραβιό, τον δέικω με σεβασμό ο Κορντιέ, επιτρέψτε μου να σας παρατηρήσω ότι τα δικαιώματά σας δεν άναγνωρίστηκαν ακόμα, κι' ότι κι' οι άλλοι συγγενείς σας βρίσκονται στην ίδια μοίρα με σας. Έξ' άλλου, τον Κλεμάν, κι' ίδιος αυτόν, δεν μπορείτε να τον διώξετε γιάτί είνε σφραγιστοφύλακας.

— Ναί, έχετε δίκιο. Άλλ' άς είνε. Μεθαύριο όλα αυτά τελειώνουν. Και τότε θαρ' η δική μου ή σειρά...

Κλεμάν Μπουτονιάν

Ο πατέρας του Κλεμάν Μπουτονιάν ή-ταν μέθυσος και ξυλοκοπούσε αλύπητα τη

γυναίκα του και τα πέντε του παιδιά. Όταν πέθανε, τον άκολουθήσε στον τάφο, σε όντομο διάστημα, κι' η γυναίκα του. Έτσι ο Κλεμάν έμεινε προστάτης των αδελφών του. Η μεγαλύτερη αδελφή του, η Ζην, μη μπορώντας να υπομείνη τη μαστουρή ζωή του πατρίδιού της σπιτιού, είχε φύγει, πρό καιρού, παίρνοντας τον κακό δρόμο. Η άλλη του αδελφή, η Λουίζα, είχε καταντήσει ήλιθια από το ξύλο. Η μικρότερη, η Μαρία, ήταν καμπούρα. Ο Ζάν, ο άλλος του αδελφός, ήταν κωφόαλος.

Έτσι ο Κλεμάν άναγκάστηκε να έργαστ' η σκληρά, γιά ν' άνταποκριθ' στις υποχρεώσεις του. Δεν παραπονιόταν όμως πατέρι γιά την τύχη του. Αντιθέτως, ήταν ευχαριστισμένος όταν κατώρθωνε να διασκεδάση κάπως τ' αδελφία του, ή να τους προσφέρει μιά μικρή άνεσι. Η διαγωγή του αυτή έκανε μεγάλη έντύπωσι. Και μιά μέρα, έλαβε μιά πρόσκληση, και μιά έπιταγή, από κάποια 'Εταιρία Άνταμοιδής των Άγαθών Πράξεων. Η έπιταγή ήταν γιά τα έξοδα ταξιδιού, κι' η πρόσκλησι της 'Εταιρίας ήταν γιά αυτόν και γιά τ' αδελφία του, που τους καλούσαν στο Παρίσι.

Εκεί, του άπένειμαν το μετάλλιο, που είχε άσλοθετήσει ή 'Εταιρία, κι' ο πρόεδρος της ο μεγαλοτραπεζίτης Ζοραμί, ένδιαφέρθηκε ιδιαίτερος γι' αυτόν.

Ο Ζοραμί, που ήξερε ν' άντ' λαμβάνεται τους χαρακτηρισ, καταλάβε άμέσως τ' άνθρώπος ήταν ο Κλεμάν Μπουτονιάν.

— Δέχεσαι νάρθης στην ύπηρεσί μου; τον ρώτησε.

— Πολύ ευχαρίστως, απάντησε ο Κλεμάν, πού ποτέ του δεν περίμενε μιά τέτοια τύχη. Άλλά τ' αδελφία μου;...

— Μην άνησυχής γι' αυτά. Θα φροντίσω έγώ.

Πραγματικά, ο τραπεζίτης βάσταξε την ύποθεσί του. Τοποθέτησε σε ειδικά άσφα τα τρία αδελφία του Μπουτονιάν, κι' έπειτα τον προσέλαβε ως ιδιαίτερο καμαριέρη του.

Ο Κλεμάν άκολουθήσε τον κύριό του στην 'Αμερική. Ήταν κατευχαρισμένος από την καινούργια του θέσι, κι' η μόνη λύπη του ήταν πού δεν μπορούσε να βλέπει τ' αδελφία του. Και, δυστυχώς γι' αυτόν, δεν έπρόκειτο να τα ξαναβεί. Όταν πέντε χρόνια άργότερα, έπέστρεψε, μαζί με τον κύριό του, στη Γαλλία, κανένα δεν ζούσε πιά. Μ' όλες τις περιποιήσεις, που τους έκαναν στα άσφα, υπέκυψαν, το ένα ύστερα από το άλλο στο θάνατο.

Έτσι ο Κλεμάν έμεινε ολόμοναχος στον κόσμο. Ευτυχώς όμως, είχε τον κύριό του. Ο Ζοραμί ήταν γι' αυτόν ο Θεός του και του άφοσιώθηκε πιά μ' όλη την ψυχή.

Το χειρόγραφο

Ήταν έφτά ή ώρα το βράδυ, όταν ο κόμης Ντεσολέρ έμαθε το θάνατο του Ζοραμί.

— Καύμενε μου φίλε, ψιθύρισε δακρυσμένος. Η ίδια γυναίκα μās είχε πληγώσει και τους δύο...

Έπειδη είχε καλεσμένους σε δείπνο εκείνο το βράδυ, ο κόμης ανέβαλε γιά την έπομένη το πρωί το άνοιγμα του φακέλου, πού του είχε παραδώσει ο Ζοραμί, με την παράκλησι να μη διαβάση όσα του έγραφε, παρά μόνο μετά το θάνατό του.

Όταν, μετά το δείπνο, οι καλεσμένοι του έφυγαν, ο κόμης είπε στον Άμβρόσιο Μουριλόν, πού περνούσε το χειμώνα του στο μέγαρο του Ντεσολέρ:

— Άγαπητέ μου Μουρελόν, θα σε παρακαλέσω να μη βγής αύριο το πρωί, γιάτί θα σε χρειαστό.

— Είμαι στη διάθεσί σου.

— Ευχαριστώ. Όταν μου έδωσε εκείνο το χειρόγραφο, γιά το όποιο σου μίλησα, ο Ζοραμί μ' άφισε να καταλάβω ότι πρόκειται να γίνουν μερικές έρευνες, και κάτι μου λέει ότι θα σε χρειαστό στην περίπτωσι αυτή.

— Θα είνε μεγάλη μου εύτυχία αν μπορέσω να κάνω κάτι γιά σένα.

— Λοιπόν, άγαπητέ μου Μουρελόν, αύριο το πρωί θα διαβάσουμε μαζί το χειρόγραφο του Ζοραμί, και θα μάθουμε τί ζητάει από μένα και ποιά σοβαρή άποψη έχει από μένα.

— Όποιος δέχεται ή άποψη μου, είνε οι τελευταίες θελήσεις του φίλου μου.

θα συμμορφωθώ μ' αυτές. Δεν πρέπει κανείς να δείχνεται άνάξιος της έμπιστοσύνης ενός νεκρού.

Την άλλη μέρα το πρωί, κατά τις έννιά, ο Μουρελόν μπήκε στο γραφείο του Ντεσολέρ. Ο κόμης καθόταν μπροστά στο τραπέζι του, και κρατούσε ένα φακέλλο σφραγισμένον. Έγνεψε στο Μουρελόν να καθήσι, και του είπε:

— Το χειρόγραφο βρίσκεται μέσα σ' αυτό το φακέλλο. Καθώς βλέπεις, δεν θέλησα να τον άνοίξω προτού έρθης.

Έσχισε κατόπιν το φακέλλο, έβγαλε το χειρόγραφο, το ξεδίπλωσε, κι' άρχισε να διαβάη:

«Κύριε κόμη,

Άποτεινόμενι στο φίλο, στον άνθρωπο πού τόσα έχει ύποσθ, γιάτί αισθάνομαι ότι σε λίγο δεν θα υπάρχει. Ο θάνατος είνε κοντά μου, κι' αυτός μου φωνάζει: «Σπεύσε! Μη με άφισης να σε πάρω, προτού καθυστερήσης έντελώς τη συνείδησί σου, προτού έκπληρώσης το τελευταίο σου καθήκον».

Υποφέρατε πολλά, κύριε κόμη. Χρόνια ολόκληρα κλάψατε το παιδί σας, πού σας είχαν άποτάξει. Άλλά το ξαναβρήκατε. Κι' ο Θεός σε γέννησε τα δακρύά σας. Κι' έγώ ο έπίσης έχω παιδί, κύριε κόμη, ένα παιδί πού το έχω χάσει. Το άναζητώ, το άναζητώ χρόνια ολόκληρα παντού, αλλά, αλλοίμονο, δεν το ξαναβρήκα. Είνε μιά θλιβερή ιστορία, πού θα σας τη διηγήθω, κύριε κόμη, μιά έξομολόγησί μου, πού θ' άκούσετε.

Όταν ήμουν νέος, εργαζόμουν στη Μπουρνέφ σ' ένα συμβολαιογραφείο ως γραφέας, και κέρδιζα χίλια φράγκα το μήνα. Είνε αλήθεια ότι χίλια φράγκα την έποχή εκείνη άξίζαν όσο δυο χιλιάδες σημερα. Έτσι ή θέσι μου ήταν αρκετά καλή, γιά την ηλικία μου.

Μιά μέρα, συνάντησα στο δρόμο μιά κοπέλλα, πού ή ώμορφιά της και το σεμνό της ύψος μου έκαναν μεγάλη έντύπωσι. Δεν την ήξερα, και βέλησα να μάθω ποιά ήταν. Έμαθα πως λεγόταν Κλάρα Γκερέν, κι' ότι καθόταν με τους γονείς της σ' ένα μικρό χωριό, το Μπουρζουαζέν, δυο χιλιόμετρα έξω από την πόλι, όπου έρχοταν κάθε μέρα γιάτί εργαζόταν σε μιάς μοδίστρας.

Φρόντινα να την ξαναβώ, πράγμα πού μου ήταν εύκολο, γιάτί δεν είχα παρά να την περιμένω κάθε πρωί και κάθε βράδυ σ' ένα δρόμο, απ' όπου περνούσε.

Ένα βράδυ, βρήκα το θάρος να της μιλήσω. Μ' είχε ήδη προσέξει, και, από το κοκκίνισμα της, όταν τη σταμάτησα, μάντεψα ότι την συγκινούσα. Μ' άκουσε

νη να ξέρω ότι με συλλογίζεσαι διαρκώς,

ταραγμένη, αλλά χωρίς θυμό, και προσπαθούσε μάλιστα να χαμογελάσει.

Τί της είπα; Ότι μπορεί να πη σε μιά κοπέλλα ένας έρωτευμένος είκοσιδυο χρόνων. Κι' εκείνη επίσης μου άπάντησε με την άφέλεια και την άγνότητα των δεκαοχτώ της χρόνων.

Τη συνόδεψα λίγο, της έσφιξα το χέρι και χωριστήκαμε, αφού συμφωνήσαμε να ξαναβούμε την άλλη μέρα.

Βλεπόμαστε έκτοτε συχνά, πρωί και βράδυ, και, πολλές φορές, και κατά το διάστημα της ημέρας, όταν μπορούσε να βγαίνει από το μοδιστράδικο, κι' όταν κι' έγώ κατώρθωνα ν' άπουσιάζω από το συμβολαιογραφείο.

Τί να σας πώ, κύριε κόμη; Ήμουν τρελλά έρωτευμένος με την ώμορφη μοδιστράδα. Άγαπούσα την Κλάρα κι' εκείνη μ' άγάπησε παράφορα. Της ύποσχεθήκα ότι υπόσχεται ένας νεαρός έρωτευμένος, πού δεν ύπολογίζει την έπαύριον. Άλλαδή να την αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή, να την παντρευτώ, να την κάμω εύτυχισμένη...

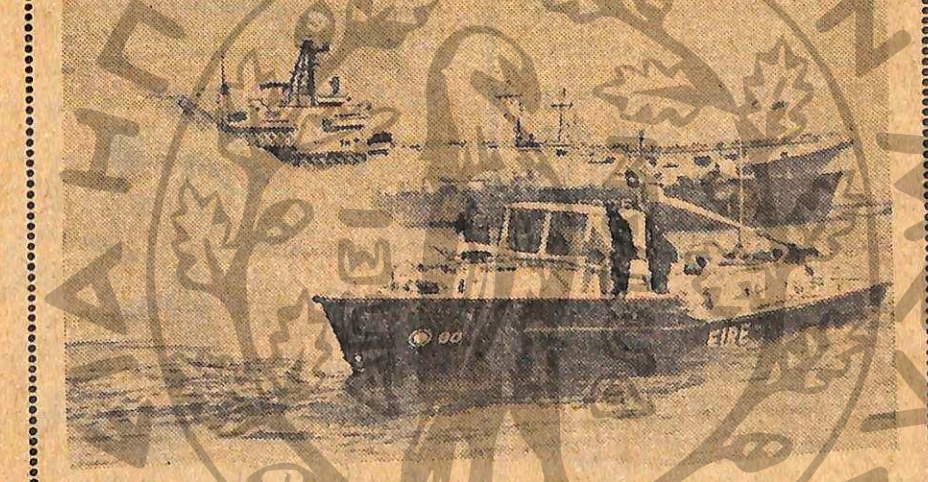
Η Κλάρα είχε σε μένα άπόλυτη έμπιστοσύνη, και πίστευε σ' ό,τι της έλεγα. Μ' άγαπούσε. Δεν είχε καμμιάν άνησυχία, κανένα φόβο. Α' άψήφουσε τα πάντα γιά να ριχτώ στην άγκαλιά μου.

Μιά ύπόθεσι του συμβολαιογραφείου μ' έκαμε να σχετιστώ με τον διευθυντή ενός Τραπεζιτικού Οίκου της Νέας Υόρκης. Ο διευθυντής αυτός, ο κ. Ντεμπρ-κίερ, ήταν Γάλλος. Κάποτε, μου έγραψε ιδιαίτερος και με ρώτησε αν είμαι γνιός του Βαλεντίνου Ζοραμί, πού τον είχε γνωρίσει άλλοτε, κι' είχε συνδεθ' μαζί του με στενή φιλία. Του άπάντησα καταφατικά, και του άνακοίνωσα το θάνατο του πατέρα μου και της μητέρας μου. Μου έγραψε τότε να πάω στη Νέα Υόρκη, όπου θα μου έδινε μιά περίφημη θέσι, με μεγάλο μέλλον.

Ήμουν φιλόδοξος, κι' ή προσφορά αυτή άνταποκρινόταν στους μυστικούς μου πόθους, ώστε δεν μπορούσα να διαστώ. Μόνο η Κλάρα μπορούσε να με κρατήσει. Άλλά όταν καταλάβε ότι έπρόκειτο γιά το μέλλον μου, όταν της όρκίστηκε ότι δεν θα την ξεχνούσα ποτέ, ότι θα την αγαπούσα πάντοτε, κι' ότι θα ξαναρχόμουν γρήγορα γιά να της δώσω το όνομά μου, σκούπισε τα δακρύά της και μου είπε, φιλώντας με: «Πήγαινε, θα σε περιμένω. Όσο λείπεις, θα ζω με την άγάπη σου...»

Οι σχέσεις μας δεν ήσαν γνωστές σε κανένα, τόσο πολύ φυλαγόμαστε. Η Κλάρα ή ίδια αποφάσισε να μην άλληλογραφούμε, γιά να μην προδοθούμε.

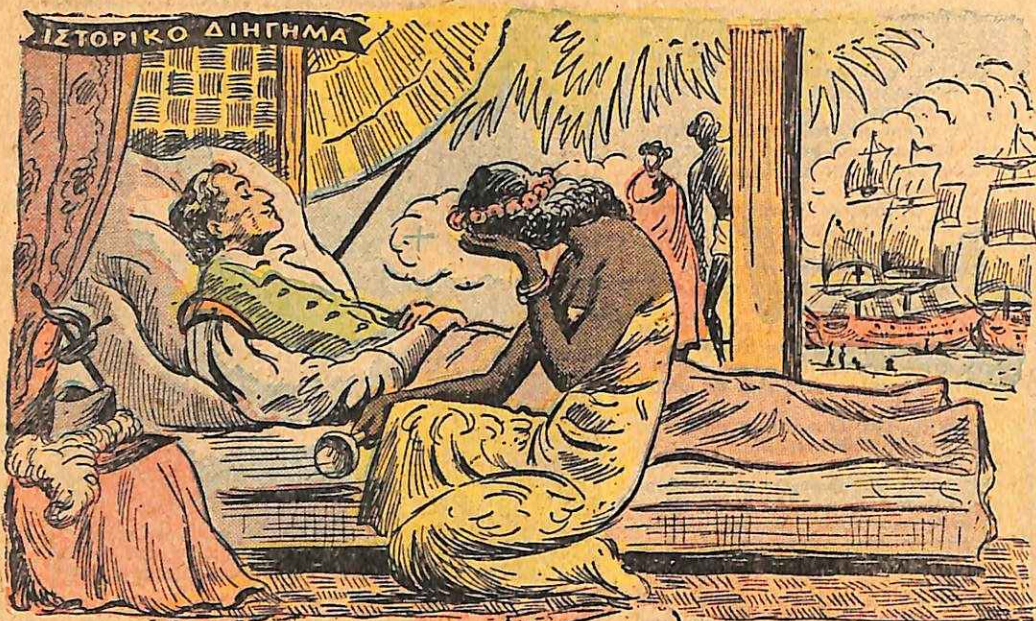
Σε πιστεύω, μου είπε. Θα μου φτάει να ξέρω ότι με συλλογίζεσαι διαρκώς,

Στον λιμένα του Πόρτσμουθ ήγιναν οι δοκιμές ενός νέου πυροσβεστικού πλοίου της ΡΑΦ πού είνε εφοδιασμένο με ισχυρές άντλίες και πυροσβεστήρες άφρου και προορίζεται γιά την κατάσβεσι πυρκαϊών σε πλοία και ύδροπλάνα. Η ισχύς του σφάλου των πυροσβεστικών μέσων του πλοίου αυτού είνε τέσσερες φορές μεγαλύτερη από των παλαιότερων. Μπορεί να έκτοξεύει μέσα σε μιά ώρα 23.800 λίτρες άφρου και 4.500 λίτρες θαλασσίου νερού. Στη φωτογραφία μας, το νέο πλοίο είνε έν δράσει.

40

Αφού τούκλεισε τα μάτια, η 'Αντριάννα δηλητηριάστηκε πάνω στο πτώμα του Ντέ Προνί.

Στις 8 Ιανουαρίου 1642, το γαλλικό βρικό «Σαίν-Λουί» έφευγε από τη Διέπη με πλήρωμα σαράντα ανδρών, για τη Μαδαγασκάρη, τη μεγάλη αφρικανική νήσο, από μερικά χρόνια, άνηκε θεωρητικά στο γαλλικό Στέμμα.

Αρχηγός του μικρού έκστρα-τευτικού σώματος ήταν ένας Γάλλος ευπατρίδης από τη Λά-Ροσέλ, ο Ζακ ντε Προνί, φιλόδοξος και τολμηρός, είχε υποσχεθεί στο βασιλιά Λουδοβίκο ΙΓ' και στο Ρισελιέ πως θα κατακτούσε τη Μαδαγασκάρη και θα εργαζόταν για την ανάπτυξη τακτικών εμπορικών σχέσεων μεταξύ της μητροπόλεως και της μακρινής αποικίας.

Ο ντε Προνί είχε έμφυτες διπλωματικές ικανότητες και κατάφερε πολύ γρήγορα να συνάψει φιλικές σχέσεις με τους βασιλείς και τους φυλάρχους της νήσου. Γάλλοι και ιθαγενείς άρχισαν έτσι να συνεργάζονται αρμονικά. Αυτό, άλλωστε, εξυπηρετούσε τα άμοιβαία συμφέροντά τους.

Ο ισχυρότερος και πλουσιότερος από τους βασιληάδες ήταν ο 'Αντρεαράμακα, που καυχιόταν πως καταγόταν από τους σείχηδες της Μέκκας. Το διανοητικό του επίπεδο βρισκόταν πολύ ψηλότερα από των άλλων βασιληάδων της νήσου, ζήτησε ποιήματα και ζωγραφίσε ωραίες παραστάσεις πάνω σε πήλινα αγγεία.

Ο βασιλιάς 'Αντρεαράμακα είχε ένα θησαυρό, όπως συνήθιζε να λέει, τη μοναχοκόρη του 'Αντριάννα Ραβέλο. Ήταν μια ψηλή νέα, με ωραία κορμίστωση και παράστημα βασιλίσσας. Η κατατομή της είχε τη τελειότητα που βρίσκεται κανείς στις γυναίκες των 'Αράβων, αλλά τα μέλη της είχαν την αρμονία και την πλαστικότητα των γυναικών της πατρίδας της.

Την εποχή που ο ντε Προνί έφτασε εκεί, η 'Αντριάννα ήταν μνηστευμένη μ' έναν πλούσιο φύλαρχο από το εσωτερικό της νήσου, τον Μαχαράνλο. 'Αλλά μετά τις νέες και του

Γάλλου μετανάστου αναπτύχθηκε από την πρώτη στιγμή ένα βίαιο αίσθημα, που δεν μπόρεσαν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος να το καταπνίξουν.

Οι σύντροφοι του ντε Προνί, που, σύμφωνα με τις ιδέες της εποχής, θεωρούσαν την 'Αντριάννα σαν καλύτερο όν, αποδοκίμαζαν ανεπιφύλακτα αυτό το αίσθημα κι' από τ' άλλο μέρος, ο Μαχαράνλο απειλούσε πως θα επαναστατούσε αν η νέα γινόταν γυναίκα ενός άλλου.

'Αλλ' ούτε η αποδοκιμασία των συντρόφων του ντε Προνί, ούτε οι απειλές του Μαχαράνλο στάθηκαν εμπόδιο στο γάμο των έρωτευμένων. Ο βασιλιάς 'Αντρεαράμακα έδωσε πρόθυμα τη συγκατάθεσή του. Λίγο καιρό αργότερα, ο ντε Προνί ώνομάστηκε επίσημα διοικητής της Μαδαγασκάρης κι' έκαμε έδρα του το Φόρ Νταφέν.

Στο μεταξύ, η μεγάλη γονιμότητα της νήσου είχε προσελκύσει πολλούς Γάλλους αποίκους. Η Μαδαγασκάρη έμοιαζε με επίγειο παράδεισο. Κι' ωστόσο, δυο μεγάλες απειλές κρέμονταν πάνω της. Η μία ήταν οι κατακλυσμιαίες βροχές κι' η άλλη οι τυφόνες, που ξεσπούσαν ξαφνικά κι' αφάνιζαν τα πάντα.

Μια τέτοια θεομηνία έεσπασε στην περιοχή του Φόρ-Νταφέν το δεύτερο χρόνο του γάμου του ντε Προνί με την 'Αντριάννα. Η συγκομιδή καταστράφηκε ολοκληρωτικά και το φάσμα της πείνας απλώθηκε πάνω από τη γαλλική αποικία, που εύμενυσε ως τότε.

Ο ντε Προνί βρέθηκε έτσι στην ανάγκη να ζητήσει τη συνδρομή της γυναίκας του.

Περιμένω ένα πλοίο με τροφή από τη Γαλλία, της είπε. 'Αλλ' οι άνεμοι που φυσάνε στο πέλαγος δεν είναι ευνοϊκοί. Στο μεταξύ, οι Γάλλοι άποικοι πεθαίνουν από την πείνα. Πρέπει να παρακαλέσεις τον πατέρα σου να μάς βοηθήσει.

Η μικρή ιθαγενής έγειρε το κεφάλι της πάνω στον ώμο του συζύγου της.

Οι δικόι μου, του απάντησε, θα μοιράσουν τα τρόφιμα τους με τους Γάλλους κι' αν χρειαστή θα πενθούν και οι ίδιοι τους. Μην ανησυχείς, αγαπημένη μου.

Ο 'Αντρεαράμακα άκουσε με συγκίνηση την αίτηση της κόρης του και την άλλη μέρα έστειλε άθρονο σιτάρι και τρόφιμα στους Γάλλους.

'Αλλά τα πράγματα, στο νησί, άρχισαν με τον καιρό να παίρνουν άσχημο δρόμο. Ο Μαχαράνλο δεν είχε ξεχάσει την αγάπη του για την 'Αντριάννα και κατάφερε με τις μηχανορραφίες και τις δολοπλοκίες του να ξεσηκώσει μερικές φυλές από το εσωτερικό της νήσου εναντίον των Γάλλων. 'Από τ' άλλο μέρος, έδελέασε με δώρα και υποσχέσεις μερικούς Γάλλους αποίκους και τους έπεισε να στραφούν εναντίον του ντε Προνί.

Οι επαναστάτες έπιασαν τότε τον ντε Προνί και τον φυλάκισαν, ενώ ο Μαχαράνλο, μαζί με μερικούς πιστούς οπαδούς του, άπληγαγε την 'Αντριάννα και την ώδηγησε αλυσσοδεμένη στο εσωτερικό της νήσου.

'Αντριάννα, της είπε, η τύχη μάς ένωσε και πάλι. Δέξου με τη θέλησή σου την αγάπη μου και μη μ' αναγκάζεις να καταφύγω στη βία. Ή πρώτη που θα μεταμεληθώ γι' αυτό θα είσαι εσύ.

Η αίχμηλατη σήκωσε περήφανα τα μάτια της.

Μπορείς να με δέσης με αλυσίδες, να με βασανίσεις και να με σκοτώσεις ακόμα, του απάντησε, αλλά δεν θα υπορέσεις ποτέ να με κάμης

να ξαναπάρω την καρδιά μου από το Ντέ Προνί.

— 'Αγαπάς, λοιπόν, αυτόν τον ξένο;

— Είπε άντρας μου και τον λατρεύω! 'Ορκίστηκε να τον αγαπάω ως το θάνατο!

— Τότε όλα θα πάνε καλά, είπε ο Μαχαράνλο. Αύριο το πρωί ο άντρας σου θ' αποκεφαλισθώ. 'Ετσι θα είσαι ελεύθερη.

— Δεν έννοούσα το θάνατο του Ντέ Προνί, απάντησε η 'Αντριάννα, αλλά το δικό μου. Θ' αγαπάω τον άντρα μου ως την τελευταία μου πνοή.

Η απειλή του Μαχαράνλο, ωστόσο, δεν έκτελεσθηκε. Γιατί ο 'Αντρεαράμακα διημήνυσε στους επαναστάτες ότι θα τους κήρυξε τον πόλεμο αν πείραζαν έστω και μία τριχά από το κεφάλι του Ντέ Προνί.

Ο Γάλλος διοικητής έμεινε, όμως, φυλακισμένος και δεν ξαναδούλε την ελευθερία του παρά μόνο έπειτα από πέντε μήνες, χωρίς στην επέμβαση του κυβερνήτου του γαλλικού βρικού «Σαίν Λαυράν», που έφτασε ξαφνικά, στο Πορτ-Νταφέν. Με την απειλή ότι θα βομβάρδιζε την πόλη, κατάφερε να επιτύχει την απελευθέρωσή του Ντέ Προνί και την παρέροδο άνευ όρων των επαναστατών.

Ο Ντέ Προνί ξαναπήρε τότε την εξουσία στα χέρια του κι' η όργη του στράφηκε εναντίον του Μαχαράνλο και των φυλάρχων που τον είχαν υποστηρίξει. Πέθαναν όλοι πάνω στην αγχώδη έπειτα από -ρο-μερά μαρτύρια. Πολλοί άλλοι από τους οπαδούς των πουληθέντων σαν σκλάβοι.

Τα μέτρα αυτά έξήγειραν, όμως, τους ιθαγενείς εναντίον των Γάλλων και μία καινούργια επανάσταση άναγκασε τον Ντέ Προνί να φύγει για τη Γαλλία, όπου έμεινε εκεί τέσσερα χρόνια. Ξαναγύρισε κατόπιν στο Πορτ-Νταφέν. 'Αλλ' έπειτα από λίγο καιρό, ένα δηλητηριασμένο βέλος, που κανείς δεν έμαθε ποτέ από που είχε φύγει, τον χτύπησε στο στήθος, μία μέρα που περπατούσε στο λιμάνι και τον ξάπλωσε νεκρό.

Μερικοί ιθαγενείς τον πήγαν στο σπίτι του. Τα μάτια του ήταν ακόμη ανοιχτά κι' έμοιαζαν σαν να κύτταζαν την 'Αντριάννα.

Η νεαρή γυναίκα δεν έχυσε ούτε ένα δάκρυ. Πρόσταξε μόνο να μην έγγισση κανείς το σύζυγό της κι' έτρεξε να πάη τη μικρή κόρη της στον πατέρα της. Έπειτα, γύρισε στο σπίτι της, έτοιμασε το νεκρό κι' αφού του έκλεισε τα μάτια, άδειασε μέσα σ' ένα κύπελλο ένα κιτρινωπό υγρό που είχε μέσα σ' ένα μπουκαλάκι και το ήπιε χωρίς τον παραμικρό διασταγμό. Ήταν ένα δραστικό δηλητήριο, που της έδωσε το θάνατο έπειτα από μερικές στιγμές.

Η 'Αντριάννα δεν είχε θελήσει να επίζηση από το θάνατο του ανθρώπου που είχε λατρεύσει. Και τον άκολουθησε στον τάφο με το χαμόγελο της ευτυχίας στα χείλη. Γιατί η τύχη πια δεν θα μπορούσε να της χαρίσει, γιατί τους συνέδεσε μία μεγάλη αγάπη.

ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

Μην υπερβάλλετε την πραγματική σημασία της

Ο ΝΑΣ σύγχρονος γιατρός είπε χαρακτηριστικά ότι η αρτηριακή πίεσις δεν είναι ασθένεια του σώματος αλλά της... ψυχής. Εί-νε αξιολογημένη, άλλωστε, η απάντησις που έδωσε ο διάσημος Γερμανός καρδιολόγος καθηγητής φον Μπεργκμαν σ' έναν άνθρωπο ηλικίας 72 χρόνων, που, τρομοκρατημένος από όσα άκουγε γύρω του για την υπέρτασι και τα παρόμοια, πήγε μια μέρα στο γιατρό του και του είπε: «Δεν αισθανόμην ποτέ την παραμικρή έντονη αίσθησις, πώς να πάω χωρίς να πάω άναπνοή. Ή πίεσις μου βρίσκεται γύρω στους 20 βαθμούς από δέκα και πλέον χρόνια. Πρέπει να υποβληθώ σε θεραπεία;». «Όχι», απάντησε αδιάστακτα ο Γερμανός έπιστήμων.

Η αρτηριακή πίεσις, όταν αποτελεί μεμονωμένο σύμπτωμα, δεν έχει μεγάλη αξία. Η χαμηλή ή υψηλή πίεσις, λένε οι σύγχρονοι γιατροί, δεν σημαίνει τίποτε. Τότε μόνο άποχτα σημασία, όταν αποτελεί σύμπτωμα άλλων άσθενειών, π.χ. της καρδιάς, του κυκλοφοριακού συστήματος, των νεφρών, των αδένων έσωτερικής έκκρίσεως κτλ.

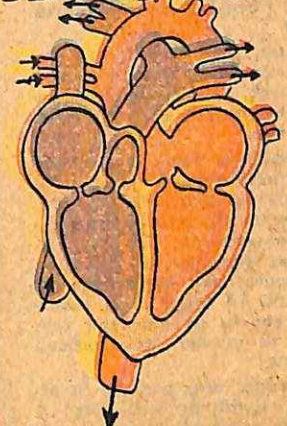
Στο νέο και υγιή άνθρωπο, η μέγιστη αρτηριακή πίεσις ίσοδυναμεί με 11 - 13 χιλιοστόμετρα υδραργύρου και η ελάχιστη με 6 - 8. Οι γιατροί παραδέχονται ότι η ελάχιστη πίεσις είναι κανονική όταν ίσοται με το ήμισυ + 1 της μέγιστης. Π.χ. η ελάχιστη κανονική πίεσις ενός ατόμου που έχει μέγιστη πίεσις 12 πρέπει να είναι 12: 2 = 6 + 1 = 7. Στη γυναίκα είναι κατώτερα κατά 5 - 10 χιλιοστόμετρα υδραργύρου.

'Αλλ' η αρτηριακή πίεσις δεν παραμένει σταθερή. Αυξάνεται με την πάροδο της ηλικίας. Διάφορες άσθενειες ή ιδιοιορρες ψυχικές καταστάσεις (συγκινήσεις κλπ.), έξ άλλου, μπορούν να την κάμουν ν' αυξομειωθεί. Κατά γενικό κανόνα, η πίεσις έπηρεάζεται από το νευροφυτικό σύστημα (συμπαθητικό και παρασυμπαθητικό) και από την κυκλοφορία των διαφόρων ζωτικών χυμών (λύμφης, έκκρίσεων των αδένων κλπ.).

Το νευροφυτικό σύστημα έλέγχει την αρτηριακή πίεσις. Το συμπαθητικό την αυξάνει, από το ένα μέρος, έπιταχύνοντας το ρυθμό των καρδιακών παλμών και, από το άλλο, συστέλλοντας τα αρτηρίδια. Το παρασυμπαθητικό, αντίθετα, την ελατώνει έπιβραδύνοντας τον ρυθμό των καρδιακών παλμών και διαστέλλοντας τα αρτηρίδια, πράγμα που συντελεί στην ευχερέστερη κυκλοφορία του αίματος μέσα σ' αυτά. Συμπαθητικό και παρασυμπαθητικό άγρυπνούν πάντοτε και, συνδυάζοντας τη δράσι τους, συγκρατούν την αρτηριακή πίεσις στο έπιθυμητό έπίπεδο.

Οι άδένες, από τ' άλλο μέρος, έκκρινουν μέσα στο αίμα διάφορες όρμονες, που έπηρεάζουν καθεμιά με το δικό της

Η ΠΙΕΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

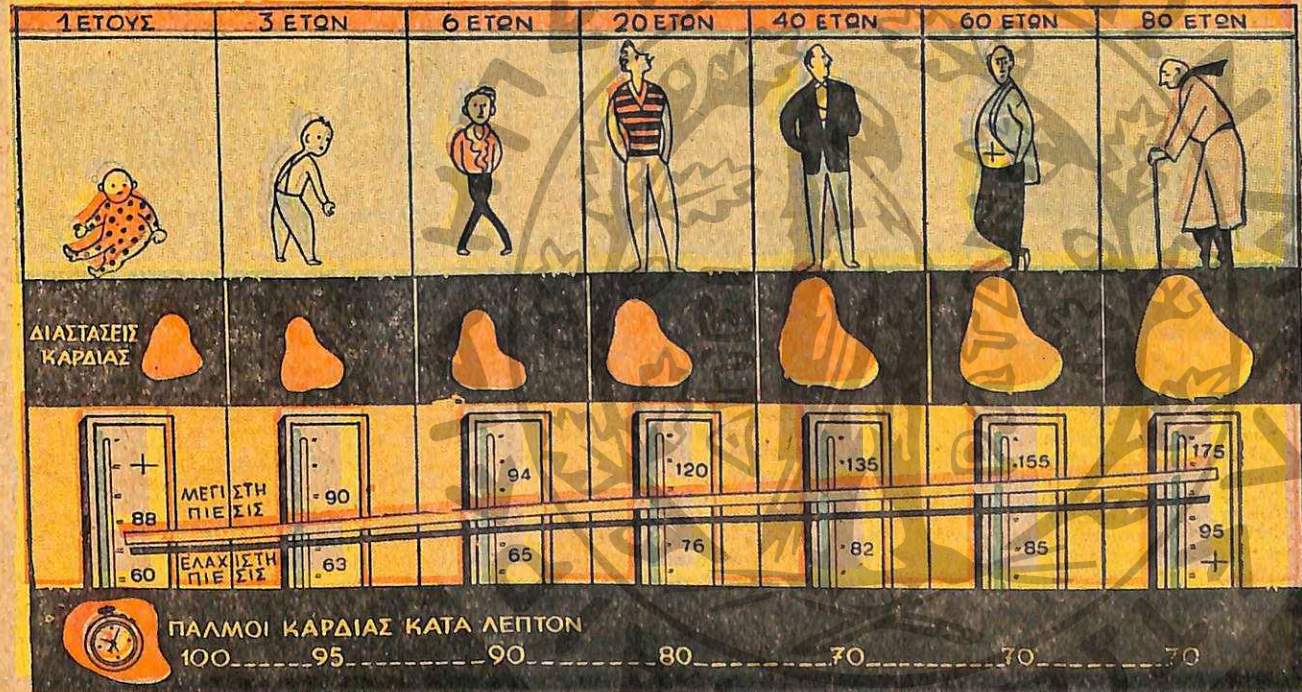

Σχηματική παράστασις της καρδιάς. Διακρίνονται οι δύο κοιλίες κι' οι δύο κόλποι. Είς το άνω μέρος ή αορτή με τις διακλαδώσεις της. Το αίμα διοχετεύεται απ' αυτήν στις αρτηρίες και, αφού εκπληρώση τον προορισμό του, επαναφέρεται από τις φλέβες.

Η έρυθρά υπέρτασις είναι η συνηθέστερη μορφή αυτής της άσθενειας. Οι έπιστήμονες δεν κατώρθωσαν ακόμη να συμφωνήσουν ως προς την προέλευσί της. Χάρις στις νεώτερες έρευνες, όμως, γνωρίζομε έπαρκώς σήμερα τις δευτερευουσες αίτιες που προκαλούν αυτό το φαινόμενο και που θα μπορούσαν ν' αποκληθούν μηχανικές.

Με την πάροδο της ηλικίας, ως γνωστόν, αυξάνουν οι διαστάσεις της καρδιάς, ενώ, από τ' άλλο μέρος, η έντασις των καρδιακών παλμών μειούται. Οι αρτηρίες έξ άλλου, χάνουν την ελαστικότητά τους και η συγκέντρωσις αλάτων στα αίμοφάρα άγγεία παρεμποδίζει την όμαλή κυκλοφορία του αίματος. Οι τρεις αυτές βασικές αίτιες - μείωσις της έντάσεως των καρδιακών παλμών, έξασθένησις της ελαστικότητας των αρτηριών, έμφραξις των αίμοφάρων άγγείων - προκαλούν το φαινόμενο της αρτηριακής υπέρτασεως, μ' όλα τα επακόλουθα.

Οι έπιστήμονες παραδέχονται σήμερα ότι η κανονική πίεσις δίδεται από την παράστασι: 100 + ηλικία, δια 10.

Οι διαστάσεις της καρδιάς και οι μεταβολές της αρτηριακής πίεσεως κατά τις διάφορες ηλικίες.

'Ασυνήθιστοι ΤΟΚΕΤΟΙ

Όπου οι δικασταί βρίσκονται
σ' άμνηστία

"Αν σ'ας ρωτήση κάποιος πόσο διαρκεί ή έγκυμοσύνη στις γυναίκες, σίγουρα θα θεωρήσετε άφελή την έρώτησή. Γιατί είναι πασίγνωστο ότι τα παιδιά έρχονται στον κόσμο 9 μήνες μετά τη σύλληψη. Κι όμως, δεν συμβαίνει πάντα αυτό. Οι γιατροί παραδέχονται ότι ή έγκυμοσύνη μπορεί να διαρκέση ως 300 ημέρες. Υπάρχουν δε εξακριβωμένες περιπτώσεις τοκετών μετά 323, 324 και 336 ημέρες. Φυσικά, τα βρέφη που ήρθαν στον κόσμο τόσο... καθυστερημένα, είχαν πρωτοφανή σωματική ανάπτυξη και ζυγίζαν 6-8 κιλά (ένω το συνηθισμένο βάρος των νεογεννητών είναι 3-4 κιλά).

Πρό μηνών, ένας Άγγλος ζήτησε διαζύγιο, γιατί ή γυναίκα του έφερε στον κόσμο ένα παιδί στις 12 Αυγούστου 1949, ενώ αυτός έλειπε σε ταξίδι επί ένα ολόκληρο έτος, δηλαδή από τις 28 Αυγούστου 1948. Κι όμως οι 28 Αυσταί, βασιζόμενοι στις γνωματεύσεις των γιατρών που εξέτασθηκαν ως πραγματογνώμονες, δεχθηκαν ότι ή έγκυμοσύνη μπορεί να διαρκέσει 349 ημέρες, κι επομένως απέρριψαν την αίτησή διαζυγίου ως άδυστηχη! Ο σύζυγος κατέφυγε τότε σε άνωτερο δικαστήριο, που δεν έχει ακόμη εκδώσει την απόφασή του.

Η Πενσυλβανία κρατεί το αντίθετο ρεκόρ: της συντομώτερης έγκυμοσύνης. Ένας νέος είχε ζητήσει διαζύγιο, επειδή ή γυναίκα του γεννήσε ένα αγοράκι κανονικό και άρτιμελές μετά 222 ημέρες από το γάμο τους. Ήταν δυνατόν να διαρκέση τόσο λίγο ή έγκυμοσύνη της; Οι πραγματογνώμονες γιατροί διαφώνησαν μεταξύ τους σ' αυτό το ζήτημα, ο δικαστής βρέθηκε σ' άμφιβολία και δεν έδωσε το διαζύγιο.

Περσότερες είναι επίσης οι εξαιρέσεις από την κανονική ηλικία της τεκνοποίησης. Γράφαμε άλλοτε για τη Λίνα Μεντίνα, τη μικρούλα Περουβιανή, που έγινε μητέρα σε ηλικία 5 ετών. Αυτή κρατάει, δεδαίως, το ρεκόρ. Άκολουθεί μία μικρή Αμερικανίδα 10 ετών, που γεννήσε στα 1948 ένα υπέροστο κοριτσάκι βάρους 3 1/2 κιλών. Το επόμενο έτος, μία συνομήλική της, επίσης Αμερικανίδα, έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι που ζυγίζει περίπου 4 κιλά.

Όσο για τον τίτλο της νεαρότερης γιαγιάς, τον διεκδικήσε στα 1949 κάποια κυρία Γουάλεϊ, από το Κολούμπους του Όχαιο, ηλικίας 33 ετών. Μόλις όμως το έμαθε μία άλλη Αμερικανίδα, ή κυρία Πάρκερ, από το Αϊντάχο, δήλωσε ότι ο τίτλος της ανήκει, γιατί έγινε γιαγιά σε ηλικία 28 ετών, όταν ή κόρη της, 15 ετών μόλις, γέννησε διδύμα!

Στην αντίθετη άκρη βρίσκεται ή Σουηδή εκείνη, που — σύμφωνα μ' ένα παλιό θρύλο — έγινε μητέρα στα 105 χρόνια της. Ωστόσο, ή περίπτωση αυτή δεν είναι ιστορικά βεβαιωμένη.

Τελευταίως, στο Όχαιο, μία γυναίκα 65 ετών έφερε στον κόσμο το 27ο παιδί της. Μία άλλη, Σκωτσέζα, έγινε μητέρα για 22α φορά στα 62 χρόνια της.

Ας περάσουμε όμως και στους πατέρες ασυνήθιστης ηλικίας. Το 1949, ο δόκτωρ Λάουσον, καθηγητής της γεωλογίας στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας, 87 ετών, απέκτησε ένα χαριτωμένο αγοράκι. Τον ίδιο χρόνο, στο Μίτσιγκαν, ο Κάρλ Μπλέικ, 14 ετών, κι ή γυναίκα του, 2 χρόνια μεγαλύτερή του, γιόρτασαν τη γέννηση του πρώτου παιδιού τους!

Θέλετε τώρα και μερικές περιπτώσεις... διαδικής παραγωγής; Μία μητέρα γέννησε μέσα σ' ένα χρόνο 4 παιδιά (δυό ζευγάρια διδύμων). Τον Ιούνιο του 1947, μία γυναίκα από το Μίτσιγκαν, ηλικίας 39 ετών, έφερε στον κόσμο το 20ο παιδί της. Μπόρεσε δε να φτάσει τόσο ενωρίς σ' αυτό τον αριθμό, γιατί γέννησε 5 φορές διδύμα.

Ο βασιλεύς Αύγουστος της Σαξονίας και της Πολωνίας θεωρείται ο... παραγωγικότερος μονάρχης του 18ου αιώνα! Πράγματι, υπολογίζεται ότι έγινε πατέρας 365 παιδιών το λιγότερο! Έξ άλλου, ο Νερούρκεζος έμπορος Ούλλισαμ Τζόνσον, που έζησε πριν από τον Πόλεμο της Ανεξαρτησίας, είχε προσφέρει την... ευνούια του σε αρκετές νέες Ινδιάνες κι είχε έτσι συντελέσει στη γέννηση 200 περίπου παιδιών.

Σύμφωνα με τους αρχαίους αιγυπτιακούς θρύλους, ένας Φαραώ είχε γίνει πατέρας υπερχίλιων παιδιών. Τέλος, ένας Σάχης της Περσίας, πρόγονος του γνωστού Αγά Χάν (του πεθερού της Ρίτας Χαϊνγουνωρ) απέκτησε 3.000 παιδιά με τις γυναίκες του χαρεμιού του. Κι είχε κάποτε δημιουργήσει μία επίτιμη σωματοφυλακή από 700 γιουούς του!

Το μέγεθος των βρεφών βρίσκεται από τότε σε μεγάλη απόσταση από τον κανονικό μέσον όρο. Το μεγαλύτερο που αναφέρεται στα ιστορικά χρονικά, ήταν ένα κοριτσάκι βάρους 12 κιλών, που γεννήθηκε νεκρό. Το 1947, στο Κεντούκι της Αμερικής, μία μητέρα που ζυγίζει 170 κιλά, έφερε στον κόσμο ένα ζωντανό δρέφος βάρους 8 κιλών.

Έξ άλλου, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ένας κάτοικος του Σικάγου, ο Πέρλ Μάτερς, γιόρτασε την 59η επέτειο των γενεθλίων του. Όταν λοιπόν είχε έρθει στον κόσμο ο Μάτερς, ζυγίζει μόλις μισό κιλό! Κι όμως οι γιατροί κατέρωθσαν να τον διατηρήσουν στη ζωή.

Αφού μιλούμε για ασυνήθιστους τοκετούς, αξίζει ν' αναφέρουμε και την περίπτωση μίας γυναίκας από το Κληβελαντ, που έζητησε ένα πρώτο του Μαΐου του 1949 και βρήκε στο κρεβάτι της ένα μωρό. Το είχε γεννήσει τη νύχτα, δίχως να το καταλάβει! Ποτέ άλλωστε δεν είχε αντίληψη πως ήταν έγκυος...

ράκι που ζυγίζει περίπου 4 κιλά.

Όσο για τον τίτλο της νεαρότερης γιαγιάς, τον διεκδικήσε στα 1949 κάποια κυρία Γουάλεϊ, από το Κολούμπους του Όχαιο, ηλικίας 33 ετών. Μόλις όμως το έμαθε μία άλλη Αμερικανίδα, ή κυρία Πάρκερ, από το Αϊντάχο, δήλωσε ότι ο τίτλος της ανήκει, γιατί έγινε γιαγιά σε ηλικία 28 ετών, όταν ή κόρη της, 15 ετών μόλις, γέννησε διδύμα!

Στην αντίθετη άκρη βρίσκεται ή Σουηδή εκείνη, που — σύμφωνα μ' ένα παλιό θρύλο — έγινε μητέρα στα 105 χρόνια της. Ωστόσο, ή περίπτωση αυτή δεν είναι ιστορικά βεβαιωμένη.

Τελευταίως, στο Όχαιο, μία γυναίκα 65 ετών έφερε στον κόσμο το 27ο παιδί της. Μία άλλη, Σκωτσέζα, έγινε μητέρα για 22α φορά στα 62 χρόνια της.

Ας περάσουμε όμως και στους πατέρες ασυνήθιστης ηλικίας. Το 1949, ο δόκτωρ Λάουσον, καθηγητής της γεωλογίας στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας, 87 ετών, απέκτησε ένα χαριτωμένο αγοράκι. Τον ίδιο χρόνο, στο Μίτσιγκαν, ο Κάρλ Μπλέικ, 14 ετών, κι ή γυναίκα του, 2 χρόνια μεγαλύτερή του, γιόρτασαν τη γέννηση του πρώτου παιδιού τους!

Θέλετε τώρα και μερικές περιπτώσεις... διαδικής παραγωγής; Μία μητέρα γέννησε μέσα σ' ένα χρόνο 4 παιδιά (δυό ζευγάρια διδύμων). Τον Ιούνιο του 1947, μία γυναίκα από το Μίτσιγκαν, ηλικίας 39 ετών, έφερε στον κόσμο το 20ο παιδί της. Μπόρεσε δε να φτάσει τόσο ενωρίς σ' αυτό τον αριθμό, γιατί γέννησε 5 φορές διδύμα.

Ο βασιλεύς Αύγουστος της Σαξονίας και της Πολωνίας θεωρείται ο... παραγωγικότερος μονάρχης του 18ου αιώνα! Πράγματι, υπολογίζεται ότι έγινε πατέρας 365 παιδιών το λιγότερο! Έξ άλλου, ο Νερούρκεζος έμπορος Ούλλισαμ Τζόνσον, που έζησε πριν από τον Πόλεμο της Ανεξαρτησίας, είχε προσφέρει την... ευνούια του σε αρκετές νέες Ινδιάνες κι είχε έτσι συντελέσει στη γέννηση 200 περίπου παιδιών.

Σύμφωνα με τους αρχαίους αιγυπτιακούς θρύλους, ένας Φαραώ είχε γίνει πατέρας υπερχίλιων παιδιών. Τέλος, ένας Σάχης της Περσίας, πρόγονος του γνωστού Αγά Χάν (του πεθερού της Ρίτας Χαϊνγουνωρ) απέκτησε 3.000 παιδιά με τις γυναίκες του χαρεμιού του. Κι είχε κάποτε δημιουργήσει μία επίτιμη σωματοφυλακή από 700 γιουούς του!

Το μέγεθος των βρεφών βρίσκεται από τότε σε μεγάλη απόσταση από τον κανονικό μέσον όρο. Το μεγαλύτερο που αναφέρεται στα ιστορικά χρονικά, ήταν ένα κοριτσάκι βάρους 12 κιλών, που γεννήθηκε νεκρό. Το 1947, στο Κεντούκι της Αμερικής, μία μητέρα που ζυγίζει 170 κιλά, έφερε στον κόσμο ένα ζωντανό δρέφος βάρους 8 κιλών.

Έξ άλλου, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ένας κάτοικος του Σικάγου, ο Πέρλ Μάτερς, γιόρτασε την 59η επέτειο των γενεθλίων του. Όταν λοιπόν είχε έρθει στον κόσμο ο Μάτερς, ζυγίζει μόλις μισό κιλό! Κι όμως οι γιατροί κατέρωθσαν να τον διατηρήσουν στη ζωή.

Αφού μιλούμε για ασυνήθιστους τοκετούς, αξίζει ν' αναφέρουμε και την περίπτωση μίας γυναίκας από το Κληβελαντ, που έζητησε ένα πρώτο του Μαΐου του 1949 και βρήκε στο κρεβάτι της ένα μωρό. Το είχε γεννήσει τη νύχτα, δίχως να το καταλάβει! Ποτέ άλλωστε δεν είχε αντίληψη πως ήταν έγκυος...

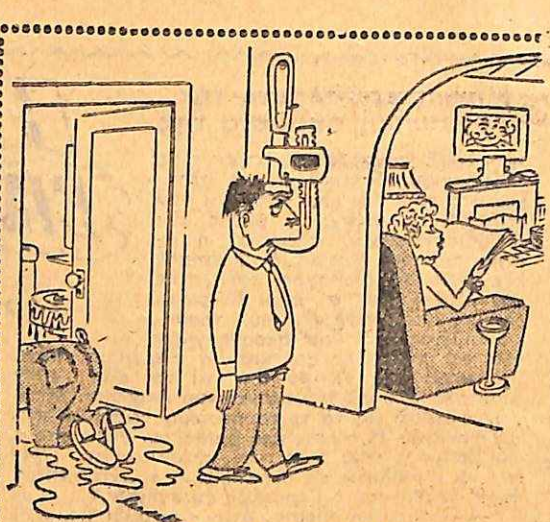
Αφού μιλούμε για ασυνήθιστους τοκετούς, αξίζει ν' αναφέρουμε και την περίπτωση μίας γυναίκας από το Κληβελαντ, που έζητησε ένα πρώτο του Μαΐου του 1949 και βρήκε στο κρεβάτι της ένα μωρό. Το είχε γεννήσει τη νύχτα, δίχως να το καταλάβει! Ποτέ άλλωστε δεν είχε αντίληψη πως ήταν έγκυος...

Αφού μιλούμε για ασυνήθιστους τοκετούς, αξίζει ν' αναφέρουμε και την περίπτωση μίας γυναίκας από το Κληβελαντ, που έζητησε ένα πρώτο του Μαΐου του 1949 και βρήκε στο κρεβάτι της ένα μωρό. Το είχε γεννήσει τη νύχτα, δίχως να το καταλάβει! Ποτέ άλλωστε δεν είχε αντίληψη πως ήταν έγκυος...

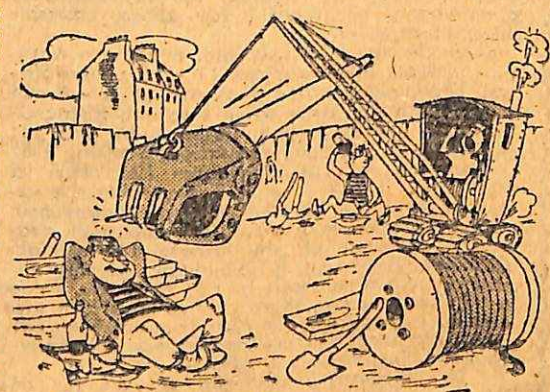
Αφού μιλούμε για ασυνήθιστους τοκετούς, αξίζει ν' αναφέρουμε και την περίπτωση μίας γυναίκας από το Κληβελαντ, που έζητησε ένα πρώτο του Μαΐου του 1949 και βρήκε στο κρεβάτι της ένα μωρό. Το είχε γεννήσει τη νύχτα, δίχως να το καταλάβει! Ποτέ άλλωστε δεν είχε αντίληψη πως ήταν έγκυος...

Αφού μιλούμε για ασυνήθιστους τοκετούς, αξίζει ν' αναφέρουμε και την περίπτωση μίας γυναίκας από το Κληβελαντ, που έζητησε ένα πρώτο του Μαΐου του 1949 και βρήκε στο κρεβάτι της ένα μωρό. Το είχε γεννήσει τη νύχτα, δίχως να το καταλάβει! Ποτέ άλλωστε δεν είχε αντίληψη πως ήταν έγκυος...

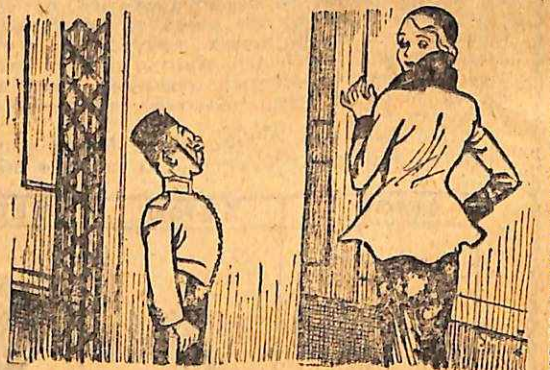
Αφού μιλούμε για ασυνήθιστους τοκετούς, αξίζει ν' αναφέρουμε και την περίπτωση μίας γυναίκας από το Κληβελαντ, που έζητησε ένα πρώτο του Μαΐου του 1949 και βρήκε στο κρεβάτι της ένα μωρό. Το είχε γεννήσει τη νύχτα, δίχως να το καταλάβει! Ποτέ άλλωστε δεν είχε αντίληψη πως ήταν έγκυος...

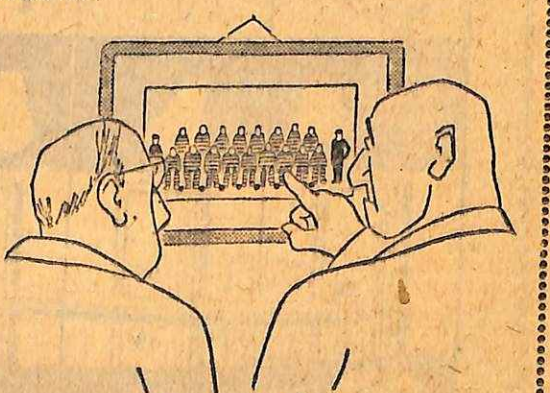
ΤΟΥ ΤΟ ΒΟΥΛΩΣΕ
— Συμφώνησε με τις απόψεις σου ο υδραυλικός, Πελοπίδα;
(Από το «Samedi - Solis»)

— Πάρε ένα τσιναράκι, Πέτρο!...
(Από την «France Dimanche»)

— Ξέρεις το δωμάτιό μου;...
— Μάλιστα, κυρία. Τρίτη κλειδαρότρυπα άριστερά!...

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑ
— Κι' αυτός εδώ είμαι εγώ!...
(Από το «Rouge et Noir»)

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΙ αρχαίοι Έλληνες αγαπούσαν τη δουλειά. Κάθε ώφέλιμη εργασία ήταν τίμια απασχόληση. Ο Όμηρος έπαινε τους εργάτες και τους τεχνίτες και γενικά όλους εκείνους που εργάζονταν για ωφέλεια του λαού. Τους χαρακτηρίζει μάλιστα «θείους δημιουργούς» και εκλεκτούς των ανθρώπων. Ο ποιητής Ησίοδος είχε τη γνώμη πως: «Απ' τη δουλειά κανείς γίνεται πλούσιος. Έκείνος που εργάζεται είναι πάντα πιο αγαπητός στους αδελφούς θεούς. Η δουλειά δεν έχει ντροπή. Η άργια είναι ντροπή».

«Εργον δ' ούδεν δυνειδος, άεργίη δέ τ' ουνειδος».

Τέχνη στην αρχή σήμαινε κάθε τέχνη. Με το πέρασμα όμως του χρόνου ή τέχνη διαιρέθηκε σε δύο. Στη «βάνανυση» που εκτελούσαν με τα χέρια, γι' αυτό και γενικά την έλεγαν «χειρωναξία» και τους εργάτες «χειρωνακτες». Και στην «ελευθέρια τέχνη», που μ' αυτήν ασχολούντο κυρίως οι πλούσιοι και τα παιδιά τους.

Τέχνες βάνανυες ήταν ή γεωργία, το εμπόριο, ή ναυτιλία, ή χειροτεχνία και τα παρόμοια. Έλευθέρια τέχνες ή γραμματική, ή ρητορική, ή ιστορία, ή ποίηση, ή διαλεκτική, ή αριθμητική, ή γεωμετρία, ή αστρονομία, ή μουσική, ή γεωγραφία και ή γραφική.

Σε μερικές πόλεις της Ελλάδας οι βάνανυες τέχνες δεν είχαν μεγάλη εκτίμηση αλλά και οι «χειρωνακτες» δεν μετείχαν στις αρχές, στη διοίκηση. Σ' άλλες όμως, όπως στην Κόρινθο, στην Αίγινα, στη Σικώνα και Ιδίως στις Αθήνες κάθε ώριμος και ιδίως κάθε «επιτήδευμα» είχε φέλιχη τέχνη και κάθε «επιτήδευμα» είχε την εκτίμησή του. Είδικοί νόμοι μάλιστα είχαν καθιερωθεί, που προστάτευαν τις τέχνες και τα επαγγέλματα. Ο Σόλων, όπως λέει ο Πλούταρχος, τόνισε εκτιμούμεν και προστάτευε τις τέχνες, που με νόμο διέταξε τον Άρειο Πάγο να τις επιμοιεί και να εποπτεύη, ώστε ο καθένας ναχά να αναγκαία μέσα για τη ζωή και οι τεμπέληδες να τιμωρούνται. Άλλος νόμος πρόσταζε να τιμωρήται εκείνος, που έβριζε οποιονδήποτε, είτε άντρα, είτε γυναίκα, για τη δουλειά που ασχολείτο στην αγορά.

Απ' τις άνασκαφές που έγιναν στην Άττική, την Αργολίδα και τη Βοιωτία ήλθαν σε φως πολλά έργα τέχνης, αγγεία, όπλα, εργαλεία, σκεύη, κοσμήματα κλπ. που δείχνουν πως ή βιομηχανία και ή χειροτεχνία βρίσκόντουσαν σε κάποια άκμή στην Ελλάδα απ' την δημική εποχή (1200 - 700 π.Χ.). Πιστεύαν τότε πως και αυτοί οι θεοί δεν έμεναν άργοι, αλλά δούλευαν. Ο Ήραιστος ήταν σιδηρουργός, ή Αθηνά ύφαντρα και προστάτις της έριουργίας και των γυναικείων τεχνών. Ένδοξοι ήρωες, ήγεμόνες και πρόκριτοι δούλευαν με τα ίδια τους τα χέρια σαν έλυουργοί, ναυπηγοί, κηπουροί και γεωργοί. Βεβαίως οι εργασίες αυτές ήταν κυρίως δουλειές των δούλων, αλλά και οι άρχοντες δεν τις περιφρονούσαν. Όταν

ήθελαν μίσθωναν δούλους χειροτέχνες και «θήτας» και από τις «βάνανυες τέχνες» δεν άργούσαν να γίνουν πλούσιοι. Οι πατέρες των ονομαστότε-

παγγέλματα. Σ' ένα άγγείο του 5ου π. Χ. αιώνα βλέπουμε ένα παπουτσή να κάθεται στην έδρα του. Έπάνω στο «μπτάγκο» του έχει ανεβεί ένα παιδί και έχει άκουμπήσει το ένα του πόδι πάνω σε ένα δέρμα. Ο παπουτσης μ' ένα εργαλείο παρομοίον με τα σημερινά «κόβει σόλες». Ο πατέρας του νεαρού στέκει στην άκρη, στήριγμένος σ' ένα ραβδί και παρατηρεί τη δουλειά του τεχνίτη. Στον τόχο είναι κρεμασμένα διάφορα εργαλεία.

Σ' άλλο άγγείο του 5ου αιώνα, που βρίσκεται στο Βερολίνο, βλέπουμε απ' το ένα μέρος το εργαστήριο ενός αγγαματοποιού. Τρεις τεχνίτες δουλεύουν ο ένας στη φωτιά, ο άλλος στο σκάλισμα και ο τρίτος σε παραπλήσια δουλειά. Απ' τ' άλλο μέρος του άγγείου βλέπουμε τη συνθητική δουλειά πάνω σ' ένα κολοσσάιο

άγαλμα. Δυό τεχνίτες εργάζονται με προσοχή. Απ' τη μία και την άλλη μεριά του άγάλματος δυό παρατηρητά επιβλέπουν την εργασία.

Παρόμοιες εικόνες από αρχαία έργαστήρια μπορούμε ναβρούμε πολλές στα Μουσεία. Εκπληξι αίσθανόμαστε μονάχα όταν παρατηρούμε μερικά εργαλεία των αρχαίων Έλλήνων τεχνιτών, που δεν διαφέρουν σχεδόν καθόλου από εκείνα των συγχρόνων, αν και πέρασαν 2500 και πλέον χρόνια. Όπως σήμερα έτσι και τότε υπήρχαν και «αρχιεργάτες», για την απόδοσι περισσότερης εργασίας από τους τεχνίτες και για τον έλεγχο της ποιότητας της δουλειάς. Ο «επιστάτης» ή «επιτροπος» ή «ήγεμών» του εργαστηρίου, που συνήθως ήταν ή καλύτερος δούλος ή «δούλος», είχε το δικαίωμα ακόμη και να μαστιγώνει δούλους έδειχναν έλλειψι προθυμίας και ζήλο στη δουλειά. Ο ιδιοκτήτης του εργαστηρίου δαπανούσε μονάχα για την αγορά και συντήρησι των δούλων και την αγορά των πρώτων υλών.

Κι' επειδή ο λόγος περί δούλων και της μεταχειρίσεώς των εκ μέρους των κυρίων των, θεωρούμε απαραίτητο να έξηγησουμε εδώ ότι οι αρχαίοι Έλληνες δεν τους φέρονταν πάντως με τη σκληρότητα που συμπεριφέρονταν σ' αυτούς οι Ρωμαίοι.

Παρά το αξίωμα του Άριστοτέλους ότι ο δούλος ήταν «έμψυχον εργαλείον», οι Αθηναίοι ιδιαίτερες έδειχναν για τους δυστυχισμένους αυτούς καλωσύνη και έμπεικεια, πράγμα που αποδεικνύει πόσο περισσότερο ήσαν προοδευμένοι από τους άλλους λαούς και πόσο ανθρώπινα ήσαν τα αισθήματά τους για τους αδυνάτους και τους δυστυχισμένους υφισταμένους των, τους δούλους.

Και για να ξαναγυρίσουμε στο θέμα μας και να τελειώνουμε προσθέτουμε ότι ή βιομηχανία κι ή βιοτεχνία καλλιεργήθηκαν πρώτα, όπως είναι πιθανόν, απ' τους Έλληνες της Μικράς Ασίας και κατόπιν αναπτύχθηκαν στην κυρίως Ελλάδα.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τέχνες και ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Εργαλεία του 500 π. Χ. παρόμοια με τα σημερινά

ρων ανθρώπων της αρχαίας Ελλάδας έγιναν πλούσιοι από παρόμοιες «βάνανυες τέχνες». Ο πατέρας του Σοφοκλή, ο Σοφίλλος, «δεν ήταν ούτε τέκτον, ούτε χαλκεύς, ούτε μαχαιροποιός, αλλά είχε δούλους χαλκείς ή τέκτονες», λέει ένας βιογράφος του.

Ο Λυσίας και ο άδελφός του είχαν στον Πειραιά ένα «ασιδηροποιείο», όπου δούλευαν 120 δούλοι. Ο Τίμαρχος είχε στο κατάστημα του 11 - 12 δούλους εργάτες. Ο πατέρας του Δημοσθένη είχε δυό καταστήματα, που στο ένα δούλευαν 32 μαχαιροποιοί και στο άλλο 20 κληνοποιοί.

Τέχνες και επαγγέλματα ευδοκίμησαν πολλά στην αρχαία Ελλάδα. «Χρυσόχοοι» και «άργυροκόποι» ήταν ονομαστοί, αν κρίνουμε από τα κοσμήματα και νομίσματα που βρούμε στα Μουσεία. Ανεφερόνται «σιδηρείς» ή «σιδηρουργοί», και «χαλκείς». Οι «σκυτεΐς» ή «σκυτοτόμοι» ήταν οι παπουτσηδες, που το υλικό τους, τα δέρματα, τόπαιναν απ' τους «βύρσεις» ή «βυρσοδέψες». Υπήρχαν οι «πληυργοί» και «πληοπλάθοι», οι «κεραμείς», οι «τέκτοες», οι «βαφείς», οι «πλυνείς», οι «επιθαγγοί», οι «επιδοσοί» και «επιδοσοί», οι «οικοδόμοι», οι «επιδοσοί», οι «επιδοσοί». Για την οικοδόμησι μεγάλων, δημόσιου ή ιδιωτικού σπιτιού ήσαν οι «αρχιτέκτονες», που έφτιαχναν το σχέδιο και επόπτευαν την εργασία. Κάποτε - κάποτε αναλάμβαναν και την «εργολαβία» ή «εργονία» του έργου.

Τα εργαστήρια όπου δούλευαν οι τεχνίτες αυτοί είχαν και ονομαστές ανάλογες με την τέχνη που ασχολούντο. Σ' όλα έφτιαχναν μαχαίρια έλεγοντο «μαχαιροποιεία», όπλα, «κόπτοποιεία». Έτσι έχουν «χρυσόχοοι», «αφαντήρια», «εβαφεία», «σκυτοτομεία» (παπουτσία), «Υπήρχαν όμως και «κλινοποιοί», «θρονοποιοί», «κλιδοποιοί», «τόρνευται», «κοροπλάθοι» (έφτιαχναν κούκλες), «επιδοσοί», «επιδοσοί», «επιδοσοί», «επιδοσοί», «επιδοσοί» και άλλοι.

Χαριτωμένες σκηνές μας διέσωσαν οι αγγειογράφοι απ' τα αρχαία έλληνικά έ-

Η ΦΥΓΟΚΕΝΤΡΟΣ κάνει θαύματα

Απ' τη σφεντόνα του Δαυίδ
στη διάσπασι του ατόμου

Αν δεν υπήρχε η φυγόκεντρος δύναμη, η θρυλική μονομαχία του Δαυίδ και του Γολιάθ θα είχε σίγουρα διαφορετικό τέλος. Γιατί, δίχως αυτήν, ο μικρόσωμος Δαυίδ δεν θα μπορούσε να εκσφενδονίσει την πέτρα με τη σφεντόνα του...

Σήμερα, η φυγόκεντρος δύναμη παίζει ένα μεγαλύτερο ρόλο σε μιά άλλη μάχη: αυτήν που δίνει ή βιομηχανία για την παραγωγή καλύτερων και φθηνότερων προϊόντων.

Απ' την επίδραση της φυγόκεντρος που αναπτύσσεται με την περιστροφή της Γης γύρω απ' τον άξονά της, το σχήμα της Γης είναι λίγο, αψ' όπου βρίσκονται ακόμη σε ήμιρρευστη κατάσταση. Έγινε δηλαδή λίγο πλακουτσά, στους δυό πόλους της και πλατύστερη στον Ισημερινό. Μια περίεργη συνέπεια αυτής της μεταβολής είναι ότι οι πηγές του ποταμού Μισισσιππή βρίσκονται 3 μίλια πλησιέστερα στο κέντρο της Γης παρά όσο οι εκβολές του. Μ' άλλα λόγια, το ποτάμι αυτό τρέχει... από κάτω προς τα πάνω!

Οι πλανήτες διατηρούν τις θέσεις τους στον ούρανο χωρίς στη φυγόκεντρο δύναμη που αναπτύσσεται με την περιστροφή τους. Άλλωστε, η αμοιβαία έλξις τους θακανε να κολλήσουν ο ένας με τον άλλον.

Τέλος, στα «κυκλοτρόνια», τις σύγχρονες αυτές συσκευές διασπάσεων του ατόμου, τα άπειροελαχίστα σωματίδια που ενεργούν ως βλήματα, αποκτούν την τεραστία ένεργεια τους χωρίς στη φυγόκεντρο που αναπτύσσεται με την ταχύτατη περιστροφή τους.

Η πρώτη πρακτική εφαρμογή της βασικής αυτής δυνάμεως, του Συμπαντος έγινε το 1875 απ' το Σουηδό εφευρέτη Κάρλ ντε Λαβάλ, για τον αποχωρισμό του βούτυρου απ' το γάλα. Ως τότε ο αποχωρισμός αυτός γινόταν με τη δύναμη της βαρύτητας, μέσα σε δοχεία όπου έμενε το γάλα ακίνητο επί πολλές ώρες. Άλλα ο Ντε Λαβάλ σκέφθηκε ότι, αν το περιστρέφει πολύ γρήγορα, η φυγόκεντρος δύναμη θα πολλαπλασιάσει τη βαρύτητα, και τότε τα βαρύτερα συστατικά του θα μαζεύονταν κοντά στα τοιχώματα του δοχείου, ενώ το βούτυρο, σαν ελαφρότερο, θα έμενε κοντά στο κέντρο. Πάνω σ' αυτή τη βάση, κατασκεύασε τις γνωστές γαλακτομηχανές, με τις οποίες το βούτυρο αποχωρίζεται μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα μόνον.

Μετά το 1940, κατασκευάθηκαν κι άλλοι τύποι φυγόκεντρικών μηχανών, για άλλους σκοπούς και σε διάφορα μεγέθη — μικρές για εργαστήρια και μεγάλες που κατεργάζονται ως 5 τόννους υλικού την ώρα. Οι πρώτες ίδιες αναπτύσσονται ιλιγγιώδεις ταχύτητες και τεραστία φυγόκεντρο δύναμη. Μια τέτοια είχε κατασκευασθεί απ' το Σουηδό δόκτο-

ρα Σβένσπεργκ (Βασιλείο Νόμπελ). Επαινε 160.000 στροφές στο λεπτό (οι κοινοί ανεμιστήρες κάνουν περίπου 1.750 στροφές στο λεπτό κι οι γαλακτομηχανές ως 7.000). Με τόσο ταχύτητα, ένα βάρος 1 κιλού εξασκεί δύναμη 1.200 τόννων!

Αργότερα κατασκευάστηκε στη Φιλαδέλφεια μία άλλη φυγόκεντρική μηχανή για εργαστηριακά πειράματα. Αυτή είχε ταχύτητα 1.200.000 στροφών στο λεπτό. Πολλαπλασίαζε 7.600.000 φορές τη δύναμη της βαρύτητας. Συνεπώς, ένα βάρος μιας ούγγιας (28 γραμμαρίων) ανέπτυσσε δύναμη 237 τόννων, όσο ζυγίζει δηλαδή μία ατμομηχανή σιδηροδρόμου!

Τέλος, η φυγόκεντρική μηχανή που επινοήθηκε πρόσφατως απ' τον Αμερικανό φυσικό δόκτορα Μπέρς, εκτελεί 10.000.000 στροφές στο λεπτό. Μ' αυτήν ελπίζεται να γίνει εύκολο ο χωρισμός του κοινού ούρανιου 238 απ' το ραδιενεργό (και λίγο βαρύτερο) ούρανιο 235.

Στη βιομηχανία όμως δεν χρειάζονται τέτοιες ιλιγγιώδεις ταχύτητες. Αρκούν συνήθως 50.000 στροφές στο λεπτό. Με τόσο ταχύτητα, η δύναμη της βαρύτητας γίνεται 62.000 φορές μεγαλύτερη.

Οι μηχανές αυτές μπορεί να εκραγούν απ' τη μεγάλη πίεση, και τότε τα κομμάτια τους εκσφενδονίζονται και τρυπών τοίχους, σαν θραύσματα μικρών οβίδων. Για να προλάβουν αυτό τον κίνδυνο, οι κατασκευαστές τους τις δοκιμάζουν μέσα σε δοχεία με παχύτατους τοίχους από μπετόν, με ταχύτητα 2 1/2 φορές μεγαλύτερη από εκείνη που πρόκειται ν' αναπτύξουν στη συνήθισμένη λειτουργία τους.

Σε πολλές βιομηχανίες, η φυγόκεντρος δύναμη απλοποιεί πολύ τις παλιές μεθόδους. Ας πάρουμε το παράδειγμα της παραγωγής του αιθέριου ελαίου που βγαίνει απ' τις λεμονόφλουδες και τις πορτοκαλόφλουδες. Άλλοτε, η δουλειά αυτή γινόταν απ' τους χωρικούς της Σικελίας, που έστειναν τις φλούδες μέσα σε δοχεία με νερό και μάζευαν ύστερα το αρωματικό λάδι που ανέβαινε στην επιφάνεια. Έπρεπε όμως να κατεργασθούν 1 τόνο φλούδες, για να πάρουν 1 κιλό λάδι.

Σήμερα, οι φλούδες πιέζονται σε εργοστάσια με τεραστίες πιέσεις. Ένα ρεύμα νερού παρσύρει το λάδι. Έπειτα μία φυγόκεντρική μηχανή, ικανή να κατεργασθεί 8-9 τόννους υγρού την ώρα, αποχωρίζει το λάδι απ' το νερό.

Με άλλη φυγόκεντρική μηχανή, τα ορυκτέλαια απαλλάσσονται απ' το κερι που περιέχουν. Έτσι, δεν πήζουν πιά με το χειμωνιάτικο κρύο.

Με τη φυγόκεντρο επίσης αφαιρείται όλο σχεδόν το νερό που περιέχει μία στερεή ουσία ή ένα υφάσμα. Πάνω σ' αυτή τη βάση στηρίζεται η λειτουργία του κατεγνωτηρίου των μηχανών πλυσίματος των ρούχων.

Χωρίς στη φυγόκεντρο, οι επιστήμονες μπόρεσαν ν' απομονώσουν τους μικροσκοπικούς ιούς, που προκαλούν τόσες και τόσες ασθένειες (απ' την πολιομυελίτιδα και τον κίτρινο πυρετό ως το συνάχι και την ιλαρά). Για την παρασκευή ενός νέου αντιγριπτικού έμβολιου είναι απαραίτητη μία φυγόκεντρική μηχανή, που αποχωρίζει τον καλλιερημένο ιόν απ' το θρεπτικό υγρό που τον περιέχει.

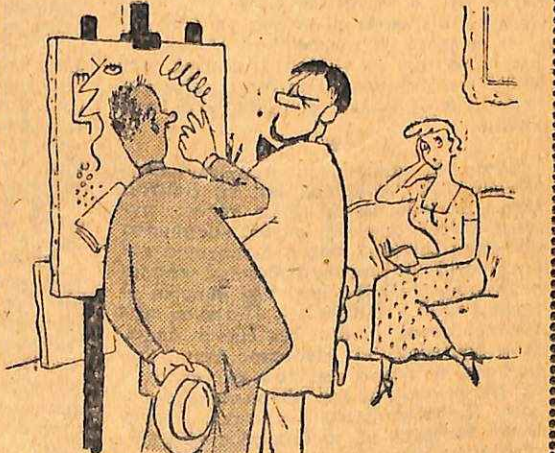
Τέλος, πρόκειται να ιδρυθούν σε διάφορες αμερικανικές πόλεις μεγάλες εγκαταστάσεις, όπου θα φυγόκεντρηται το περιεχόμενο των οχετών και των υπονόμων, θα συγκεντρώνονται τα στερεά συστατικά του και θα πωλούνται ως λίπασμα. Έτσι μ' αυτό τον τρόπο θα λυθεί το πρόβλημα της παγκοσμίου ελπίσεως λιπασμάτων.

— Μπα; Τι βλέπω, Παναγιώτη; Πότε τ'όβαλες... ένοικιαστήριο;...
(Του Μ. Αναστόπουλου)

— Πού τον βρήκατε, μωρέ, αυτόν τον κουρέα;...

— Δεν θέλω να σας κρίνω, αλλά νομίζω πως στη μύτη δεν της μοιάζει και τόσο!...
(Από την «France Dimanche»)

ΕΙΜΑΣΤΕ όλοι τρελλοί!

Ο γνωστικός τύπος είναι
ανυπαρκτός

Τι είναι η τρέλλα; Όσο περισσότερο κι αν φανή αυτό, κανείς επιστήμων δεν μπόρεσε ως τώρα να δώσει τον επιστημονικό ορισμό της. Το όνομα αυτό, όπως και το όνομα της ψυχώσεως δίδονται γενικά σ' όλες τις διανοητικές ασθένειες, είτε επιφέρονται ελαττώσι των πνευματικών λειτουργιών και διαστροφή των ένστικτων, είτε όχι.

Άλλ' ας αφήσουμε κατά μέρος τον ορισμό. Η τρέλλα τροποποιεί το βαθύτερο είναι μας; Έπηρεάζει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την προσωπικότητά μας; Η μήπως κάνει μόνο πιο έντονα διάφορα στοιχεία του χαρακτήρος μας που προϋπήρχαν; Μ' άλλα λόγια, η τρέλλα εμφανίζεται, ξαφνικά, όπως π. χ. μία μολυσματική ασθένεια; Η είμαστε όλοι υπήκοοι τρελλοί, έχουμε, δηλαδή, όλα τα στοιχεία που συνιστούν την τρέλλα και δεν χρειάζεται τίποτε άλλο από μια τυχαία αφορμή για να ξεφυγούμε από το στρατόπεδο των γνωστικών ανθρώπων; Και, προκειμένου για τους τελευταίους, τι είναι εκείνο που τους ξεχωρίζει από τους τρελλούς; Μία βαρεία και ουσιαστική διαφορά ή κάτι το ασύλληπτο και το απροσδιόριστο;

Οι ψυχίατροι δεν συμφωνούν στις απαντήσεις τους. Καθένας έχει τη δική του θεωρία για την προέλευση της τρέλλας, όπως επίσης και τη δική του ταξινόμηση των διαφόρων ειδών της. Οπωσδήποτε, είναι δυνατόν να διακρίνουμε δυο μεγάλες κατηγορίες τρελλών. Την καλούμενη «πρώτη παραφροσύνη» ή σχιζοφρένεια, που χαρακτηρίζεται από το ότι ο ασθενής χάνει την επαφή με την πραγματικότητα που τον περιβάλλει, και την «κυκλοειδή τρέλλα», που χαρακτηρίζεται από ένα αλλοιωμένο περιβάλλον διεγέρσεως και καταπτώσεως.

Ενώ ο σχιζοειδής τύπος είναι αιχμάλωτος του εσωτερικού κόσμου του, ο κυκλοειδής υφίσταται συνεχώς τις επιδράσεις του εξωτερικού κόσμου. Σ' αυτό το όφειλεται το ευμετάβολο της διαθέσεώς του. Φύλαρος από ιδιοσυγκρασία, συνάπτει εύκολα σχέσεις και είναι ο κατ'έξοχον κοινωνικός τύπος. Στο πεδίο της επιστήμης, αφομοιώνει εύκολα τις θεωρίες των άλλων και τις διαδίδει, αλλά ο ίδιος δεν έχει το χάρισμα της ερμηνείας. Στη φιλολογία, θα στραφή στο ρεαλισμό ή το ευστοιχισμό. Ο μουσικός είναι καί η πρωτοτυπία του είναι ακαίρη μπορεί να είναι ο καλός γνώστης. Θα μπορούσε να κανείς ότι δεν έχει δική του προσωπικότητα.

Οι διαβαθμίσεις του κυκλοειδούς τύπου είναι: α) Ο υπομανιακός που, κατά κανόνα, είναι άπειροελαχίστος και βλέπει παντού καταστροφές και κινδύνους. β) Ο μανιακός που, τη μιά στιγμή, είναι ευθυμικός και αισιόδοξος και, την άλλη, πέφτει σε μεγάλη απελπισία, που τον οδηγεί κάποτε στην αυτοκτονία.

Όπως βλέπετε, η τρέλλα δεν είναι μία ειδική πάθηση, αλλά ο τελευταίος σταθμός εξέλιξης ο κυκλοειδής ή κυκλικός κατεύθυνσι.

Όλοι, λοιπόν, είμαστε λίγο ή πολύ τρελλοί ή, για την ακρίβεια, έχουμε όλοι τα στοιχεία για να καταστήσουμε τρελλοί.

Κατά κανόνα, όλοι οι άνθρωποι που είναι κλεισμένοι στον εαυτό τους, γιατί έχουν πλούσιο εσωτερικό κόσμο, ανήκουν στον πρώτο τύπο. Στο σχιζο-

ειδή τύπο ανήκουν επίσης τα παιδιά, που, αντί για τα παιχνίδια, προτιμούν να επινοούν ιστορίες και αφήνουν τη φαντασία τους να τρέχει αχαλίνωτη, ως που, στο τέλος, δεν είναι πιά σε θέση να διακρίνουν την πραγματικότητα. Τα μαλάνομε συνήθως, γιατί νομίζουμε ότι ρέπουν στο φέμμα. Η αλήθεια είναι, όμως, ότι πιστεύουν και τα ίδια τις παράδοξες επινοήσεις τους και ότι δεν έχουν καμμία διάθεση να μάς εξασπτήσουν.

Ο σχιζοειδής τύπος είναι φύσις πλούσια, εκλεκτική και βαθύτατα ιδεαλιστική. Έχθρεται από ένστικτο κάθε τι που είναι ευτελές και ταπεινό κι αυτό τον φέρνει σε σύγκρουσι με το περιβάλλον του και τον οδηγεί βαθμιαία στη μισανθρωπία.

Ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία των, οι σχιζοειδείς τύποι παρουσιάζουν μεγάλο αριθμό διαβαθμίσεων. Άλλοι είναι δειλοί και νευρικοί. Άλλοι σοδαροί και σιωπηλοί. Άλλοι ψυχροί, εγωιστές και τυραννικοί. Στο επίπεδο της τέχνης, ρέπουν στο ρωμαντισμό και την περιπάθεια.

Οι κυριότερες διαβαθμίσεις του σχιζοειδούς τύπου είναι:

α) Ο σχιζομανής. Το χαρακτηριστικό γνώρισμά του είναι η μεγάλη αντικοινωνικότητά του. Αποστρέφεται την οικογενειακή ζωή, περιφρονεί τις ιδέες των άλλων και ζητεί να επιβάλει παντού και πάντοτε τις δικές του. Οι εκκεντρικοί, οι ιδιορρυθμοί, οι φαντασιοκόποι, οι δραματιστές, οι σκληροτράχηλοι και τυραννικοί διευθυντές επιχειρήσεων, δημόσιοι λειτουργοί, στρατιωτικοί, κλπ. ανήκουν σ' αυτό τον τύπο.

β) Ο κυριώς σχιζοφρένης που έσπασε κάθε δεσμό με την πραγματικότητα και συγχέει τη ζωή που κυλάει ολόγυρά του με τα όνειρά και τις φαντασιοπληξίες του.

Ενώ ο σχιζοειδής τύπος είναι αιχμάλωτος του εσωτερικού κόσμου του, ο κυκλοειδής υφίσταται συνεχώς τις επιδράσεις του εξωτερικού κόσμου. Σ' αυτό το όφειλεται το ευμετάβολο της διαθέσεώς του. Φύλαρος από ιδιοσυγκρασία, συνάπτει εύκολα σχέσεις και είναι ο κατ'έξοχον κοινωνικός τύπος. Στο πεδίο της επιστήμης, αφομοιώνει εύκολα τις θεωρίες των άλλων και τις διαδίδει, αλλά ο ίδιος δεν έχει το χάρισμα της ερμηνείας. Στη φιλολογία, θα στραφή στο ρεαλισμό ή το ευστοιχισμό. Ο μουσικός είναι καί η πρωτοτυπία του είναι ακαίρη μπορεί να είναι ο καλός γνώστης. Θα μπορούσε να κανείς ότι δεν έχει δική του προσωπικότητα.

Οι διαβαθμίσεις του κυκλοειδούς τύπου είναι: α) Ο υπομανιακός που, κατά κανόνα, είναι άπειροελαχίστος και βλέπει παντού καταστροφές και κινδύνους. β) Ο μανιακός που, τη μιά στιγμή, είναι ευθυμικός και αισιόδοξος και, την άλλη, πέφτει σε μεγάλη απελπισία, που τον οδηγεί κάποτε στην αυτοκτονία.

Όπως βλέπετε, η τρέλλα δεν είναι μία ειδική πάθηση, αλλά ο τελευταίος σταθμός εξέλιξης ο κυκλοειδής ή κυκλικός κατεύθυνσι.

Όλοι, λοιπόν, είμαστε λίγο ή πολύ τρελλοί ή, για την ακρίβεια, έχουμε όλοι τα στοιχεία για να καταστήσουμε τρελλοί.

Τό μυστικό της Μάρδας

Ο κύριος Σεγκαλέν, διευθυντής 'Εταιρείας δεν ήξερε τί να κάνει τον τελευταίο καιρό για να διορθώσει την κατάσταση στα γραφεία του. Η δεσποινίς Μάρδα, η ώραία και σφοδρά γοητευτική ιδιαίτερη γραμματέως του, έδειχνε μία φοβερή αψηφιστική και μελαγχολία. Αυτό ήταν κακό για την 'Εταιρεία, γιατί η Μάρδα, ήταν το δεξί χέρι του Σεγκαλέν, που της ανέθετε εμπιστευτικές δουλειές.

Η γραμματέως παρουσιάζονταν τελευταία με μάτια κοκκινισμένα σαν να είχε κλάψει πολύ. Όλη την ημέρα έκανε λάθη τρομερά. Έτσι αναγκαζόταν να μείνι το βράδυ πολύ άργα για να τελειώσει δουλειές, που άλλοτε την απασχολούσαν λίγες ώρες.

Δεν χωρούσε αμφιβολία. Ήταν έρωτευμένη με κάποιον από το γραφείο. Α! ο κύριος Σεγκαλέν δεν γελιόταν. Τις ήξερε καλά τις γυναίκες αυτές...

Και ποιός να ήταν άρα γε ο αίτιος; Α! Χωρίς αμφιβολία πρέπει να ήταν ο αρχιλογιστής, που το γραφείο του ήταν ακριβώς απέναντι από το γραφείο της Μάρδας. Έπρεπε, λοιπόν, να κανονίσει αυτό το ζήτημα, για να μπει σε κανονικό ρυθμό η δουλειά της 'Εταιρείας. Τον εκάλεσε και του έξηγησε τη συμβαίει:

— Σεις είστε ο υπεύθυνος

— Μάλιστα, κύριε διευθυν-

— Αυτά είναι τ' αποτελέσμα-

τα της αποτυχίας μου να παρηγορήσω τη Μάρδα, κύριε διευθυντή. Ένα χαστούκι που άστραψαν τα μάτια μου.

— Είπε φανερό, λοιπόν, πως δεν είσαι συ ο εκλεκτός της. Αποσύρσου, την έντολη!

— Μάλιστα, κύριε διευθυν-

— Να πιάς αύριο, Μανωλάκη μου, σ' αυτόν τον παλιό-

θωπό και να του πής, αυτά είναι τα απαραίτητα πιάτα που μάς πούλησε;

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Δέν θέλω να σας κρίνω, αλλά νομίζω πως στη μύτη δεν της μοιάζει και τόσο!...

(Από την «France Dimanche»)

— Δέν θέλω να σας κρίνω, αλλά νομίζω πως στη μύτη δεν της μοιάζει και τόσο!...

(Από την «France Dimanche»)

— Δέν θέλω να σας κρίνω, αλλά νομίζω πως στη μύτη δεν της μοιάζει και τόσο!...

(Από την «France Dimanche»)

— Δέν θέλω να σας κρίνω, αλλά νομίζω πως στη μύτη δεν της μοιάζει και τόσο!...

(Από την «France Dimanche»)

— Δέν θέλω να σας κρίνω, αλλά νομίζω πως στη μύτη δεν της μοιάζει και τόσο!...

(Από την «France Dimanche»)

— Δέν θέλω να σας κρίνω, αλλά νομίζω πως στη μύτη δεν της μοιάζει και τόσο!...

(Από την «France Dimanche»)

— Δέν θέλω να σας κρίνω, αλλά νομίζω πως στη μύτη δεν της μοιάζει και τόσο!...

(Από την «France Dimanche»)

1950
Γιορτεύουν τα
Ραδιόφωνα
του 1950.
Και αυτά με δόσεις
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ
ΠΛ. Αγ. Θεοδώρων 3

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Στην αναγνώστριά μου που καταφέρει να αντισταθεί στον γυναικισμό που έχουν κάνει ανώτερες σπουδές και τις αποκαλεί όλες σχολαστικές, υπερ-οπτικές και αντιπαθητικές, απαντώ τα εξής:

«Μην κρίνετε από το περιστατικό που μου αναφέρετε και γενικεύετε τα πράγματα, γιατί αν υπάρχουν μερικές «λόγιες» αντιπαθητικές και σχολαστικές, υπάρχουν εύτυχες και τόσες άλλες που, παρ' όλη τους τη μόρφωση και την αξία τους, είναι απλές, σεμνές και δεν κάνουν διόλου επίδειξη γνώσεων. Με το να έχω κάνει μία γυναίκα ανώτερες σπουδές, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να έχω ύψος αντιπαθητικό ή να περιφέρω τις άλλες γυναίκες που είχαν όλη την επίθυμια να γίνουν κάτι και δεν το κατόρθωσαν, είτε λόγω οικογενειακών περιστάσεων, είτε λόγω φυσικής ανικανότητας, είτε, τέλος, λόγω έλλειψης οικονομικών μέσων. Ποσες φορές τέτοιες γυναίκες είναι αξίες σεβασμού και όχι περιφρόνησης!

» Η φίλη σας λοιπόν που είχε την τύχη να μορφωθεί δεν πρέπει να σας περιφρονεί, γιατί δεν μπόρεσε να συνεχίσει τις σπουδές σας και βρήκατε στην ανάγκη να τις διακόψετε για να εργασθείτε και να συντηρήσετε τη μητέρα σας και το αδελφάκι σας. Είστε αξία θαυμασμού και σεβασμού για τον θάρρος σας, αντιμετώπιζοντας τον σκληρό αγώνα της βιοπάλης και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να σας περιφρονήσει για τη θυσία που έκαματε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μέδα

Η νέα σιλουέττα της άνοιξης του 1950 έχει ήδη προσδιορισθεί και μας παρουσιάζεται με τις ακόλουθες απόψεις:

Γενικό κόντσμα της φούστας από 37 ως 40 εκατοστά του μέτρου από το έσχατο, ανάλογα των μοντέλων και της προσωπικής ιδίως γραμμής που ακολουθεί κάθε γυναίκα.

Τα ανοίγματα του λαιμού πολύ κλειστά για τα πρώτα και πολύ ανοιχτά για τα απογεύματα και τα βράδια.

Πληθώρα λευκερί γαρνιρισμένων προσθέτουν την εύθυμη νότα τους.

Όμοι ελαφρά πιο άνεστοι και με πλάτος που επιτυγχάνεται χωρίς στα «έμφαν» των εντεταλμένων. Μπουστός που ποικίλλεται με σούρες ή πλισσέδες. Τάλια εφορμωστή που «φουτάνε» στους γοφούς.

Χρωματισμοί που κυμαίνονται από το κίτρινο στο καφέ και από το μπλε στο γκρι ως το μπλε νε γουέ.

Αυτά στις γενικές γραμμές. «Α» βούμε όμως και τι λανσάρει ξεχωριστά ο κάθε οίκος.

Δύο μοντέρνα άνοιξιάτικα επανωφόρια, το ένα ριχτό, το άλλο σε στυλ ρεζιγκότας.

Η Ζάν Λανδέν έδειξε στις φετινές συλλογές της την προτίμησή της για τη ελαφρότητα της τάλιας που άφινει στο μπούστο και στους γοφούς την ελευθερία τους και επιτρέπει στο σώμα να δείχνεται κάτω απ' αυτά. Εσάρπες στολίζουν τους ώμους ή τυλίγουν το σώμα σαν δ-μορφα και πολύμορφα ντραπαρίσματα.

Οι πλάτες των κορασών κερδίζουν σ' επιφάνεια χωρίς στις ντεκουπ που εμφανίζονται διαφοροποιήσεις.

Τα «παράνα» από λευκή ή κεντήματα είναι πολυάριθμα.

Τα «πτι πάλτο» κοντά και εφαρμοστά δίνουν ένα αέρα νιότης.

Η Μάγκη Ρούφ παρουσιάζει στις συλλογές της μία νεανική σιλουέττα πολύ ξεκάθρη. Φούστες κοντές, σηκωτός ώμος, μανίκια κοντά, ταγιέρ κλασικά με την τά-λια στη θέση της, επανωφόρια με τσια γράμμη, φορέματα απογευματινά με πολλά πλισσέ ή εργασμένα με κάθε-τες πιέτες και βραδύνα ντραπαρίσματα από μουςλινέ, σα-τέν, όργαντζα. Γενικά τα μον-τέλα της Μάγκης Ρούφ τα χα-ρακτηρίζει η σι-λουέττα με τη στενή μέση, άλ-λά τα πλατιά μανίκια Μογκολ-φιέ προσδίδουν στο σύνολο μία ξεχωριστή μεγα-λοπρέπεια που είναι σύγχρονης χαριτωμένη.

Τ' άνοιξιά-τικα καπέλα-τα Έκαναν την εμφάνισή τους οι καπελλίνες ε-τού παλμού και-ρού, αλλά για να πάρουν μία καινούργια όψη δεν παρουσιάζ-ονται ίσιες α-πώς τα παλιά χρόνια, αλλά με ακανόνιστα μπόρ: στο ένα πλάι σηκωμένα, στο άλλο κατε-δασμένα.

Τα ταγιέρ εινε μεσατά και εφαρ-μοστά στους γοφούς. Τα μικρά πολ-τά κοντά και στενά θυμίζουν τους κομψούς κυρίους του 1900.

Τα ρομπ ταγιέρ, τα ροζ σμιζ, γί-νονται ως επί το πλείστον χωρίς μα-νίκια.

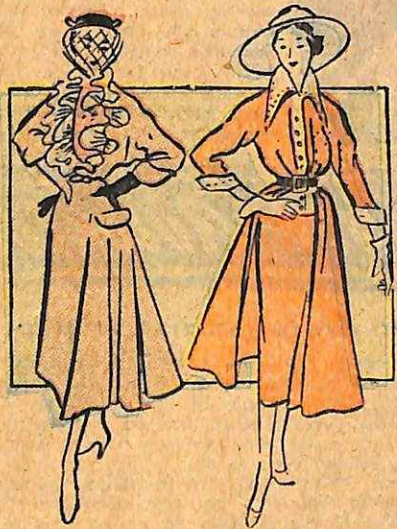
Ο Φάτ συνήθιζε πολύ τα κολλα-ριστά γιακάδκια με γραβάτες σμό-κο, τόσο στα απογευματινά όσο και στα πρωινά φορέματα. Επίσης πλα-στονκία, ζαμπύ και μανικέτια.

Τα βραδύνα φορέματά του εινε κον-τά πίσω και μακρύτερα εμπρός ή έ-χουν πανώ και αγγίζον τον έσχατο εμπρός, ενώ το φουρά εινε κοντό.

Σατέν, φάιν, τούλι, όργαντζα, δαντέλλες εινε τα ύλκια που χρησι-μοποιεί για τις βραδύνες τουαλέτες του.

Ο Πακέν δίνει σ' όλα τα μον-τέλα του μία κίνησι. Ένα ακού ντί-θάν που διαμορφώνεται με συγκεν-τρωςί όλου του φάρδους ή εμπρός ή πίσω και υπογραμμίζεται με πετρυγί-η ή με ρεβέρ εν είδει χανιάν. Ο μπου-στός καλά προσδιορισμένος εινε το-ποθετημένος στη θέση του, ή μέση εινε σφιχτή, οι φούστες κοντές. Τα ύφασματα μάλλον σκληρά, τα χρώμα-τα μπλέ, πράσινα κίτρινα.

Ο Ζάν Πατού παρουσιάζει με τις συλλογές του όλη την χαρωπή μορφή της άνοιξης. Η γραμμή ίσια. οι φούστες δεν κατεβαίνουν κάτω από τα 40 εκατοστά, τα πλισσέ άφθονον, τα άρινα πανώ πάνε κ' έρχονται, τα χρώματα εινε κ' αυτά χαρωπά, άρχι-ζώντας από το μπλέ και καταλήγον-τας στα χρυσάφια και στα γκρι, πλουτισμένα με μία κόκκινη νότα.

Μοντέλα της Λανδέν μ' όλο το πλάτος στο ένα πλάι. Το δεύτερο εινε μοντέλο του Φάτ με μπερτά ρεβέρ και φούστα που μα-στράει εμπρός και πίσω κονταίνε.

Ο Κρίστιαν Ντιόρ, πα-ρουσιάζει μπουστους εφορμωστους, ώ-μους στη θέση τους, ανοίγματα λαι-μού που έχουν σχήματα πετάλων, λε-πτές τάλιες στη θέση τους. Όλο το πλάτος που θέλει να δώσει το κάνει τοποθετώντας πλισσέδες ή «γκοντέ», κάτω από τους γοφούς ως είδος πο-διάς.

Τα ταγιέρ του εινε εφορμωστά και έχουν μεγάλα ρεβέρ, καθώς και τους γοφούς πολύ προσδιορισμένους.

Τα επανωφόρια εινε ένα είδος «κα-σπουσιέρ» και ρεζιγκότας. Τα φορέ-ματα έχουν μπλουζέ πλάτες, μεγάλους γιακάδες που δίδουν φάρδος στο στή-θος και μανίκια κοντά.

Τα βραδύνα του εινε και κοντά και μακρύα. Τα ύφασματα εινε κατά προ-τίμησιν μεταξάτα άρινα και τα έμ-πριμ έξαναπειρουν τη θέση τους.

Ο Ζάκ Γκρίφ παρουσιάζει ένα στυλ Άρλεκίνου και το είδος αυ-τό του επιτρέπει διάφορους συνδυα-σμούς.

Τα επανωφόρια του εινε πλατειά, μπλουζάν, πολλά αν φόρμ. Τα ταγιέρ έχουν ίσιες ζακέτες τσέπες κόν σου-φλέ και ένα εμουβιάν» γλυστρήμα-τος των ώμων.

Τα ύφασματα που εινε πιο πολύ αν-δρική εινε ή καμπαρνίνα, τα λαινάς φανταζι και τα μονοχρώμα και για τα βραδύνα ή μουςλίνα και ο ταφτάς με άναμζι δαντέλλας και τουλιού.

Ο Μαρσέλ Ροσά εινε μάλ-λον μετριοπαθής: Η γραμμή του δέν εινε ούτε πολύ κοντή, ούτε πολ-λύ μακρύα, ούτε πολύ στενή, ούτε πολύ πλα-τειά. Υπογραμ-μίζεται ή σι-λουέττα με τη στενή μέση, άλ-λά τα πλατιά μανίκια Μογκολ-φιέ προσδίδουν στο σύνολο μία ξεχωριστή μεγα-λοπρέπεια που εινε σύγχρονης χαριτωμένη.

Τ' άνοιξιά-τικα καπέλα-τα Έκαναν την εμφάνισή τους οι καπελλίνες ε-τού παλμού και-ρού, αλλά για να πάρουν μία καινούργια όψη δεν παρουσιάζ-ονται ίσιες α-πώς τα παλιά χρόνια, αλλά με ακανόνιστα μπόρ: στο ένα πλάι σηκωμένα, στο άλλο κατε-δασμένα.

Τα ταγιέρ εινε μεσατά και εφαρ-μοστά στους γοφούς. Τα μικρά πολ-τά κοντά και στενά θυμίζουν τους κομψούς κυρίους του 1900.

Τα ρομπ ταγιέρ, τα ροζ σμιζ, γί-νονται ως επί το πλείστον χωρίς μα-νίκια.

Ο Φάτ συνήθιζε πολύ τα κολλα-ριστά γιακάδκια με γραβάτες σμό-κο, τόσο στα απογευματινά όσο και στα πρωινά φορέματα. Επίσης πλα-στονκία, ζαμπύ και μανικέτια.

Τα βραδύνα φορέματά του εινε κον-τά πίσω και μακρύτερα εμπρός ή έ-χουν πανώ και αγγίζον τον έσχατο εμπρός, ενώ το φουρά εινε κοντό.

Σατέν, φάιν, τούλι, όργαντζα, δαντέλλες εινε τα ύλκια που χρησι-μοποιεί για τις βραδύνες τουαλέτες του.

Ο Πακέν δίνει σ' όλα τα μον-τέλα του μία κίνησι. Ένα ακού ντί-θάν που διαμορφώνεται με συγκεν-τρωςί όλου του φάρδους ή εμπρός ή πίσω και υπογραμμίζεται με πετρυγί-η ή με ρεβέρ εν είδει χανιάν. Ο μπου-στός καλά προσδιορισμένος εινε το-ποθετημένος στη θέση του, ή μέση εινε σφιχτή, οι φούστες κοντές. Τα ύφασματα μάλλον σκληρά, τα χρώμα-τα μπλέ, πράσινα κίτρινα.

Ο Ζάν Πατού παρουσιάζει με τις συλλογές του όλη την χαρωπή μορφή της άνοιξης. Η γραμμή ίσια. οι φούστες δεν κατεβαίνουν κάτω από τα 40 εκατοστά, τα πλισσέ άφθονον, τα άρινα πανώ πάνε κ' έρχονται, τα χρώματα εινε κ' αυτά χαρωπά, άρχι-ζώντας από το μπλέ και καταλήγον-τας στα χρυσάφια και στα γκρι, πλουτισμένα με μία κόκκινη νότα.

Το γαρνιρίσμα τους τοποθετημένο σε ύψος αποτελείται ίδιως από κορ-δέλλες ταφταδίνες, ενώ οι φούστες εινε ως επί το πλείστον Ιταλικές.

Υπάρχουν και οι δαντελλένες αί-θριες καπελλίνες, αλλά θα φορεθούν μονάχα από βράδυ.

Οι παναμίδες θα χρησιμοποιηθούν επίσης για διάφορα σχήματα, καθώς και οι παγιασόν και οι ξενιτικές.

Θα ίδουμε ακόμα τόκες σε διάφορα σχήματα. Πολλές εινε καμωμένες από λεπτόστον καστόρι, άλλες από λεπτή ψάβα.

Τα γαρνιρίσματά τους ποικίλλουν. Εινε φιογκοί από ταφταδίνες κορδέλ-λες, τουλιού, λουλούδια, φρούτα.

Τα βέλα θα παίξουν πάλι το ρόλο τους καλύπτοντας ολόκληρο το πρό-σωπο ή ριγμένα μόνο με άφελεια γύ-ρω στο καπέλο.

Μερικά σχήματα μοιάζουν με κανο-τιέ, αλλά έχουν μεγάλους τεπέδες και πολύ μικρά μπόρ. Ένα φερόν «κου-τό» θα γαρνιρί ή ένας φιογκός δε-μένος πίσω. Άλλα πάλι σχήματα έ-χουν ένα είδος γείσου εμπρός και πί-σω δεν έχουν διόλου μπόρ.

Χτενίσματα των μικρών κα-πέλων

Δύο κυρίως εινε τα χτενίσματα που θα κάμουν την εμφάνισή τους μαζί με τα νέα καπέλα. Μαλλιά πολύ κοντά, κομμένα δυνυλέ πολύ «πλά» και άλλα κατὰ μακρύτερα με λίγες μπουκίτσες γύρω στο κεφάλι.

Η κάθε μία μπορεί να διαλέξη το χτενίσμα που πιο πολύ ταιριάζει στον τύπο της: Πιο άρρενωπό ή λι-

Καπελλάκι από μπές λεπτό καστόρι με το γαρνιρίσμα τοποθετημένο πίσω.

γάκι πιο γυναικείο και φυσικά θα έχη υπ' όψη της ότι αν διαλέξη τα πολύ κοντά μαλλιά θα κάρη και καπέλα που να ταιριάζουν με το είδος του χτενίσματός της.

Εύθυμοι χρωματισμοί για σκοτεινόχρωμα σύνελα

Το άσπρο χρώμα εινε το ιδέωδες στόλισμα για τα σκοτεινόχρωμα ά-νοιξιάτικα φορέματα, δινόντας τους έναν τόνο εύθυμο και δραστήριο.

Και τα στολίσματα που μπορούμε να διαλέξουμε εινε διάφορα, αλλά ο-λα εύκολοφωρετα. Τα πιο πολλά συ-νιστανται σε κεντήματα λευκέρμ.

Π. χ. ένα φόρεμα σκοτεινόχρωμο έ-χει μπροστά ένα μεγάλο όβάλ πλα-στρόν καμωμένο από λινή βατίστα κεντημένη.

Σ' ένα άλλο φόρεμα βλέπουμε για-κάδκια και ρεβέρ στα μανίκια από άσπρο λινό, επίσης κεντημένο. Μία ελαφριά κόλλα ή βοήθει να διατη-ρούνται πιο πολύ.

Άλλος τρόπος γαρνιρίσματος εινε μικρά γιακάδκια από πικέ λευκό, σε άλλα πάλι φορέματα τοποθετούνται ένα ζαμπύ από όργαντζα που καταλή-γει σε κανόνι.

Και ως μη λησμονούμε το πιο ά-πλο στόλισμα και το πιο εύκολο που συνιστάται σε γιακάδκια και γραβά-τα από κολλάρια στο λεπτό λινό.

Πάντως το άσπρο εινε ένα χρώμα που θα το ίδουμε πολύ να στολίζει τα φορέματά μας, όταν εινε καμωμένα από σκούρα ύφασματα είτε μονοχρώ-μα, είτε φαντασί.

Με την ευκαιρία δε σημειώθη ότι θα εινε πολύ της μόδας έρκετος τα ρι-γέ, αλλά στο ραβμό θα τοποθετούν-ται όριζόντιας και όχι καθεύς. Αυτό ένοσοι για τις δόες εινε πολύ λεπτές, γιατί αυτή ή τοποθέτησις των γραμ-μών προσθέτει πάχος.

Η έλληλογραφία μου

Ρωμαντικήν: Θα σας ώφελή-σουν πολύ οι ελαινόνες με νερό και ύλατι. Να ρουφάτε από τη μύτη και ει δυνατόν να το βγάτε από το στό-μα κάθε πρωί. Το νερό να εινε χλιαρό. Οι κομπρέσες στα μάτια καλές εινε, όπως και οι γαργάρες με χαμο-μήλι χλιαρό.

Μίαν που δέν έχει γυνω-ρί σ' ε' τή χαρά: Εινε πρώτη φορά που άκουω περίπτωσι σαν την ιδική σας και άδυνατι να σας δώσω συμβουλή, δυστυχώς. Η μπιγαντινή θα σας ώφελήσει κάπως, αλλά ριζική θεραπεία δέν υπάρχει.

Δόγην: Μία καλή λαβολίνη εινε ό,τι χρειάζεται για σας και συγκε-κριμένως αυτή που αναφέρετε. Τα στίγματα θα φύγουν με την ηλικία.

Απογοητευμένην Κ. Ο.: Η γνώμη μου εινε να μην περιμένετε, γιατί έτσι χάνετε τα καλύτερα χρό-νια της ζωής σας. Πάρτε αυτόν που σας δίνουν οι δικοί σας γιατί άσφα-λός ό άλλος δέν θα έπιστρέψει στο-τό περιμένετε. Μουρουλάδο στο πρόσωπο: Ποιός σας έδωσε τέτοια συμβουλή; Χάθηκε μία καλή κρέμα ευρωπαϊκή.

Π. Μ., Ναύπλιον: Σας απάντησα στην «Κουβεντούλα» μου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

δέματά σου και φύγε γιατί... θα σου σπάσουμε τα πλευρά!

— Κι' εγώ σας λέω ότι θα τα φορτώσω, απαντάει ο Τζίμυ στον ίδιο τόνο. Ξέρετε ποιός είμαι εγώ; Είμαι ο Τζίμυ Κάγκνευ, γιός του...

Δέν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του, γιατί άσυγ-κράτητα γέλια, γεμάτα ειρωνεία, τον διέκοψαν:

— Α!, λέει ένας από τους φορτωτές καγχάζοντας, ώστε είσαι ή... μεγάλη φυσιογνωμία του Τζίμυ Κάγκνευ! Ά-κουσε, παιδί μου, δέσε πρώτα... το πανταλόνι σου, μή-πως σου πέση, κι' έπειτα έλα να φορτώσης!

Στα ειρωνικά αυτά λόγια ή περηφάνεια του Τζίμυ «άναψε και κόρωσε». Πριν καλά - καλά τον πάρουν ειδησι όρμαί με μανία και καταφέρνει δυο τρομερές γροθιές στο σαγόνι του φορτωτή, που πέφτοντας χτύπησε σ' ένα μπαούλο. Οι άλλοι σάστισαν και πριν συνέλθουν άκωχη, οι γροθιές του Τζίμυ, τους έκαναν να πάρουν τον ίδιο δρόμο με τον πρώτο. Κλωτσιές, γροθιές, δαγκωνιές, ήσαν στην ήμερήσια διατάξη της άπρόδλε-πτης μάχης! Άμέσως μετά ο Τζίμυ πετάει πάνω στο φορηγό τα δέματα και κλείνει την πόρτα. Σε λίγο ξεκίνησε το τραίνο με τα δέματα των εφημερίδων. Θέλετε, τώρα, τις συνέπειες; 15 μέρες φυλακή και 30 δολάρια πρόστιμο στο Τζίμυ «έτι δια-ταράζει της τάξεως». Γι' ανταμοιβή του όμως, ο διευθυντής του τόν προήγαγε άμέσως σε «άρχικλητήρα» και του αύξησε το μισθό, άφού πλήρωσε το πρόστιμο και έξαγόρασε τη φυλακή του.

Από τότε ή ζωή του Κάγκνευ ειναι ένας συνε-χής κίνδυνος. Άμέτρητα ειναι τα ποσά που έχει

πληρώσει σε πρόστιμα και σε χρόνια δλόκληρα συμποσούνται οι ημέρες φυλακίσεως που έπρεπε να κάνει. Μη νομίσετε, όμως, έπειδή τον περιγράφω έτσι, ότι ειναι πραγματικός «ξη-μίσιος κίνδυνος» για τους συνανθρώπους του. Κάθε άλλο. Εί-ναι πολύ λογικός, έξαιρετικά ψυχραιμός, αλλά όταν τον πειρά-ζουν, τότε βάζει σ' ενέργεια... τα μεγάλα μέσα: τις γροθιές του, που αν πιστέψουμε αυτούς που τις δοκίμασαν, ειναι πολύ γερές.

Όπως αναφέρω κι' άλλοι, ο Τζίμυ σήμερα ειναι 46 ετών και οι κακές γλώσσες λένε πως «έχει γεράσει εν άμαρτίαν». Έγώ δέν το πιστεύω. Πιστεύω όμως ότι κάθε άλλος καλλιτέ-χνης στην ηλικία αυτή θα είχε άφησει πρό πολλού τους «δυνα-μίστους» και το «ξην έπικινδύ-νους» και θα ζούσε στο έξω σαν φιλήσυχος άνθρωπος. Ο Τζίμυ όμως δέν πρόκειται ν' αλλάξη «κεφάλι» ούτε στην όδον, ούτε στην ιδιωτική του ζωή. Έξακο-λουθεί να ειναι πάντα ο Τζίμυ των 18 χρόνων: τολμηρός, άπο-φασιστικός, ριψοκίνδυνος, έτοι-μος για όλα, με λίγα λόγια έ-νας «γκάγκστερ» πιο σκληρός κι' από το Ντίλνγκερ. Άπόδειξις ή τελευταία ταινία του «Μεγάλος άμαρτωλός». Όσοι παρακολού-θησαν το φιλμ αυτό, με κατά-πληξη και πραγματική όρική εί-δαν τί καταστρόφες μπορεί να κάνει μια «γκάγκστερική» ή «διστραμμένη» φυσιογνωμία...

Ο Κάγκνευ ήταν ο μοναδικός στάρ που θα μπορούσε να έρμη-νεύση τέλεια στην όδον το δύ-σκολο ρόλο του «γκάγκστερ» Κόντυ Τζάρεττ. Γέννημα και θρέμ-μα της Ν. Υόρκης, ο Τζίμυ ξε-ρει όσο κανένας άλλος τα μυστι-κά και τα «έκδοπα» του υποκό-σμου της.

Από το 1945 κι' έδώ πολλοί καλλιτέχνες έπεξεργήσαν ν' τον μιμηθούν. Άπ' αυτούς μόνο ένας Μπαρτ Λάνκαστερ κι' ένας Ρί-τσαρντ Γουίτμαρκ κατώρθωσαν να τον πλησιάσουν... Ο Τζίμυ ως τόσο εξακολουθεί να παρα-μένει ό όπ' αριθμόν 1 «γερο - λύ-κος» του άμερικανικού κινηματο-γράφου.

ANN SPERINTAN

«Ο λύκος κι' αν έγέρασε κι' άλλαξε το μαλλί του, ούτε τη γνώσι του άλλαξε, ούτε την κεφαλή του».

Τη χαρακτηριστική αυτή παροιμία, τη θυμήθηκα πάλι προχθές όταν, γυρίζοντας τα καταστήματα μόδας του Χόλλυγουντ, για να βρώ ένα ύφασμα, άκουσα χωρίς να θέλω τον ακόλουθο διάλογο:

«Είδατε το τελευταίο φιλμ του Τζέιμς Κάγκνευ, το «Μεγάλο άμαρτωλό»; ρωτούσε μία σοβαρή και ηλικιω-μένη κυρία δυο άλλες νεώτερές της. «Αν δέν το είδατε - να πάτε να το δήτε. Αυτός ο Τζίμυ εινε πραγματικός «γερο - λύκος». Παίζει με τόσο κακία, με τόσο σαδισμό, αλλά και με τόση φυσικότητα, ώστε για μία ακόμη φορά ευχαριστήθηκα στον κίνηματογράφο».

Το είδα κι' εγώ στην πρεμιέρα του αυτό το φιλμ και συμ-φανώ άπόλυτα με όσα ειπε ή κυρία. Ο καλός μου συνάδελ-φος και φίλος Τζέιμς Τζέιμς Κάγκνευ εινε ένας πραγματικός «γερο - λύκος» που, αν και γέρασε πιά, δέν άλλαξε ούτε γνώσι, ούτε κεφάλι. Έξακολουθεί να λατρεύει τους «γκάγκστερικούς» ρό-λους και ένθουσιάζεται όταν του χαρίσης κανένα περιστροφή. Και νω σκεφθήτε ότι έχει πατήσει πιά τα 46 χρόνια του και τα μαλλιά του εινε γκρίζα.

Τον ξέρω καλά το Τζίμυ με τις άποτόμες χειρονομίες, το βίαιο χαρακτήρα και το σαδωνίο αυτό γέλιο που μπορεί να τσακίση νεύρα. «Αν μέχρι τώρα έχη πρωταγωνιστήσει σ' ένα ση-μαντικό αριθμό ταινιών, στις πε-ρισσότερες απ' αυτές είχε έμένα για σπαρτεναίρ. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πόσο καλά τον έχω μελε-τήσει και πόσες άναμνήσεις, ευ-χάριστες ή δυσάρεστες, διατηρώ από τη συνεργασία μας αυτή».

Στον κίνηματογράφο παίζει από το 1930 και μία καλλιτεχνι-κή ζωή 20 ετών σαν τη δική του, ειναι, φυσικά, γεμάτη από έπει-σόδια, ανέκδοτα, καυχόδες και μικροτραυματισμούς. Άλλα και από μικρές ακόμη ήταν το ίδιο «σκληροτράχηλος». Πρωτοδύηκε στη βιοπάλη 18 ετών νέος και έ-πιασε δουλειά ως κλητήρας στην εφημερίδα «Ηλίο» της Ν. Υόρ-κης. Άπό τότε έδειξε το σκληρό χαρακτήρα του και το δυναμισμό του. Κάποτε πήρε έντολη απ' το διευθυντή του να φορτώση με κά-θε τρόπο στο τραίνο έναν αριθμό φυλλών της εφημερίδας, που δέν ήθελαν να ή φορτώσουν οι φορ-τωτά γιατί γύρευαν αύξηση.

Φτάνει. λοιπόν, ο Τζίμυ στο σταθμό συνοδευόμενος καμμία δε-καριά δέματα εφημερίδων. Πλη-σιάζει το φορηγό και μόλις κα-τορθώνει να φορτώση δυο - τρία έρχονται μερικοί φορτωτά και του τα ξαναπετούν πάλι κάτω:

— Τόν «Ηλίο» δέν πρόκειται να τόν φορτώσουμε, νεαρό μου, τού λένε άπειλητικά. Πάρε τα

Ο Τζέιμς Κάγκνευ.

ΤΟ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

Τὸ «σιτίζεται» μὲ τὸ δηλητήριο

Ἐνα μικρὸ συνεργεῖο εἶχε φτάσει τελευταία στὸ κοραλλιογενὲς ἐκεῖνο νησάκι τῆς Αὐστραλίας, γιὰ νὰ κινηματογραφήσῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ διαφορὸς σκηνῆς τῆς ζωῆς τοῦ ὑποβρυχίου κόσμου. Μεταξὺ ἄλλων λοιπόν, ἐπείσσε ἕνα χταπόδι μετρίου μεγέθους καὶ τὸ βάλε μέσα σ' ἕνα μεγάλο λάκκο μὲ θαλασσινὸ νερό. Ἐπειτα οἱ κινηματογραφιστὰὶ ἀναζήτησαν ἕνα θύμα, γιὰ νὰ τὸ προσφέρουν στὸ χταπόδι καὶ νὰ «γυρίσουν» τὴ σκηνὴ πού θὰ ἐπακολουθοῦσε.

Καταλλήλοτερο ἀπ' ὅλα θεώρησαν ἕνα θαλάσσιο σαλιγκάρι, μὲ σχῆμα κωνικὸ καὶ μὲ ζωηρὸ κίτρινο χρώμα. Τόρριξαν πράγματι μέσα στὸ λάκκο. Ὅταν τὸ χταπόδι τὸ ἀντελήφθη, τὴν ἔβλεπε πλόκαμὸ τοῦ μπροστά στὸ ἀνοιγμὰ τοῦ ὁστράκου. Ἀμέσως ὅμως τὸν ἀποτράβηξε κι' ἄρχισε νὰ κινῇ ζωηρὰ τοὺς ἄλλους πλόκαμους του.

Ὅσα γιὰ τὸ σαλιγκάρι, οἱ κινηματογραφιστὰὶ πρόλαβαν νὰ ἰδούν νὰ κρυβῇ μέσα στὸ ὁστράκον τοῦ ἕνα λεπτοῦ κόκκινου κεντρί, μήκους 2 πόντων περίπου — ὅπως ἀκριβῶς ἔνας δολοφόνος κρύβει τὸ σιτίλετό μὲ τὸ ὁποῖο χτύπησε τὸ θύμα του.

Οἱ ἀποτομὲς κινήσεις τοῦ χταποδίου ἐδείχναν ὅτι ὑπέφερε πολὺ. Τὸ μετέφεραν σ' ἕνα ἄλλο λάκκο, μὲ καθαρὸ θαλάσσιο νερό. Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ τὸ βρήκαν νεκρό.

Τὸ σαλιγκάρι ἐκείνο μὲ τὴν ἀθῶα ἐμφάνισιν, πού εἶχε ἐξοντώσει τόσο εὐκόλῃ ἕνα ἀντίπαλο πολλὰς φορὲς μεγαλύτερό του, ἀνῆκε σ' ἕνα εἶδος ἄρκετα κοινὸ στὶς τροπικὲς θάλασσες, γύρω ἀπ' τοὺς κοραλλιογενεῖς βράχους. Οἱ συλλέκται ἐκτιμούν κι' ἀναζητοῦν πολὺ αὐτὰ τὰ ὁστράκα, γιὰ τὰ ὠραία καὶ φανταχτερὰ τοὺς χρώματα. Συχνὰ ὅμως τὰ πληρώνουν μὲ τὴ ζωὴ τους, γιὰ τὰ σαλιγκάρια αὐτὰ εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνα ἀπ' τὰ δηλητηριώδεστερα φεῖδια.

Ἐχουν μήκος λίγων πόντων καὶ μένουν ὅλη τὴν ἡμέρα κρυμμένα στίς ρωγμὲς τῶν βράχων. Τὴ νύχτα, περιπλανῶνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀναζητῶντας τὴ λεία τους.

Δὲν ἔχουν ἐπιθετικὲς διαθέσεις. Ἄν τὰ πιάσῃ κανεὶς καὶ τ' ἀνασηκώσῃ, μένουν γιὰ λίγα λεπτά κρυμμένα στὸ ὁστράκον τους. Ἐπειτα βγαίνουν καὶ χτυποῦν μὲ τὸ κεντρί τους. Ὁ συλλέκτης λοιπὸν πού τὰ μαζεύει, πρέπει νὰ τ' ἀρπάξῃ καὶ νὰ τὰ ρίξῃ ἀμέσως μέσα στὸ κουτί του. Ἄν τὰ κρατήσῃ λίγο στὸ χέρι του, γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ χρώματά τους, κινδυνεύει νὰ δεχθῇ τὸ θανατηφόρο τσίμπημά τους.

Τὸ φοβερὸ ὄπλο αὐτῶν τῶν σαλιγκαριῶν εἶναι ἕνα «δόντι» ἀγκιστροειδές, κοφίφο ἐσωτερικῶς σάν τὰ δόντια τῶν φειδιῶν. Ὅταν εἰσχωρήσῃ, στὸ δερμὰ τοῦ θυματός τους, χύνει μέσα στὴ μικρὴ πληγὴ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτὴρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὥρ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τοῦκοῦρη 113. Τηλέφ. 63-885

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάυλον
Νο 51 ὁρ. 35.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ἕνα ἄσπρον καὶ ἱξώδες ὕγρo, πού εἶναι ἰσχυρὸ δηλητήριο καὶ παράγει ἀπὸ ἕνα ἀδέναν τοῦ ζώου.

Δὲν ἔχει γίνεϊ ἀκόμη χημικὴ ἀνάλυσις αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου. Πάντως, ἡ φύσις τὸ ἔχει δώσει στὰ σαλιγκάρια κυρίως γιὰ νὰ παραλύουν τὰ μικρότερα θαλάσσια ζῶα, πού ἀποτελοῦν τὴ λεία τους. Τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ τὰ περιεργὰ σχέδια τῶν ὁστράκων τοὺς προσρίζονται πιθανώτατα γιὰ νὰ προσεδοποιούν γιὰ τὸν κίνδυνον τοὺς μεγαλύτερους ἐχθρούς πού σκοπεύουν νὰ τοὺς ἐπιτεθῶν.

Ἡ πρώτη αὐθεντικὴ περιγραφή τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ δηλητηρίου αὐτῶν τῶν σαλιγκαριῶν δημοσιεύθηκε πρὸ ἐνὸς αἰῶνος. Ὁ Ἀγγλὸς ζωολόγος σερ Ἐντγαν Μπέλτσερ μέλος μίας ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς, βρῆκε ἕνα τέτοιο σαλιγκάρι. Καθὼς λοιπὸν τὸ κύτταξε μ' ἐνδιαφέρον, κρατώντας τὸ στὰ χέρια του, δέχθηκε ξαφνικὰ τὴ δαγκωματὶα του. Ἡ πληγὴ πού τοῦ ἀνοίξε, ἦταν μικρὴ, βαθεῖα καὶ τριγωνικὴ, τοῦ προκαλοῦσε δὲ ἀνυπόφορος πόνους. Εὐτυχῶς, τὸ πάθημά του δὲν τελείωσε τραγικὰ. Ἀλλὰ ὅμως θύματα τῶν φαρμακερῶν σαλιγκαριῶν ὑπῆρξαν λιγώτερο τυχερά.

Ἐνας νέος, πού ἔκανε ἕνα ταξεῖδι ἀναφυκῆς, πήρε στὸ χέρι του ἕνα τέτοιο σαλιγκάρι, κι' ἐκείνον τὸν κέντησε. Στὴν ἀρχή, ὁ νέος δὲν πόνεσε. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ μούδιαζῃ τὸ στόμα του, τὰ μάτια του θάλωσαν καὶ σὲ μισή ὥρα παρέλυσαν τὰ πόδια του. Ὑστερὰ ἔπεσε σὲ κωματώδη κατάστασιν καὶ σὲ 5 ὥρες πέθανε, ἐνῶ τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο.

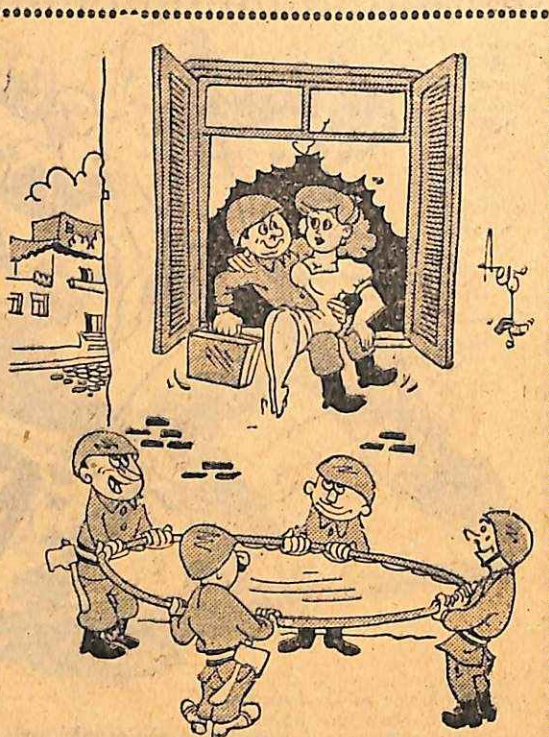
Ἄλλοτε πάλι, ἕνα σαλιγκάρι δάγκασε ἕνα ἰθαγενὴ τῆς Νέας Καληδονίας, πού τὸ εἶχε μαζέψῃ καὶ τὸ εἶχε ρίξει μέσα στὸ σακκούλι του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς αἰσθάνθηκε ἀμέσως ἕνα πόνο στὸ δεξιὸ τοῦ χέρι, ὡς τὸν ὤμο. Ὅταν γύρισε στὴν καλύβα του, χειροτέρεψε ἡ κατάσταση του, τὸ σῶμα του πρήστηκε φοδερὰ, κι' ὡς τὸ ἄλλο πρωὶ εἶχε πεθάνει.

Στὴν Ἰαπωνία, ἕνας γιαντρός προσπάθησε μάταια νὰ διασώσῃ ἕναν ἄντρα 32 ἐτῶν, πού τὸν εἶχε δαγκάσει ἕνα σαλιγκάρι ἐνῶ ἔκανε τὸ μπάνιο του στὴ θάλασσα καὶ μαζεύε ὁστράκα. Τὸ θύμα εἶχε δυσπννοια καὶ δυνατόν πυρετό. Οἱ ἄκρες τῶν δακτύλων του εἶχαν γίνεϊ μαυροκόκκινες. Σὲ λίγο ἔχασε τὶς αἰροκόκκινες. Σὲ λίγο πέθανε σὲ 4 ὥρες.

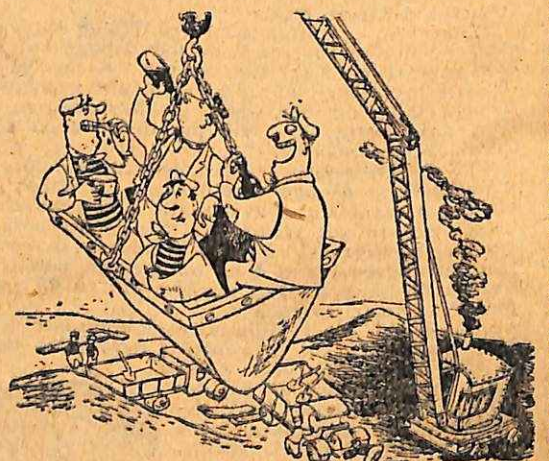
Μία Ἀγγλίδι περιηγήτρια, στίς νήσους Φιτζί, δέχθηκε τὴ φαρμακερὴ δαγκωματὶα ἐνὸς σαλιγκαριῶ, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ ὁστράκον του. Σὲ μιά ὥρα, οἱ περισσότεροι μὺς τοῦ σώματός της εἶχαν παραλύσει κι' εἶχε χάσει τὴν ικανότητα τῆς ὁμιλίας. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἦταν μικρὴ ἡ ποσότης τοῦ δηλητηρίου πού εἶχε εἰσχωρήσῃ στὸ σῶμα της, γιὰ τὴν ἐξέλιξιν ἡμέρας εἶχε συνέλθει τελείως.

Στὰ μέρη ὅπου υπάρχουν τέτοια σαλιγκάρια, οἱ ἰθαγενεῖς ἔχρουν πόσο εἶνε ἐπικίνδυνα καὶ τ' ἀποφεύγουν. Ἄν ὥστόσο συμβῇ νὰ τοὺς δαγκώσῃ ἕνα ἀπ' αὐτά, χαράζουν βαθεῖα τὴ σάρκα στὸ σημεῖο τῆς πληγῆς, κι' ἀφίνουν νὰ τρέξῃ ἐλεύθερα τὸ αἷμα, παρασύρνοντας μαζὶ του καὶ τὸ δηλητήριο. Καμμιά φορά ὅμως δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸ τσίμπημα ἀμέσως καὶ τότε εἶνε χαμένοι.

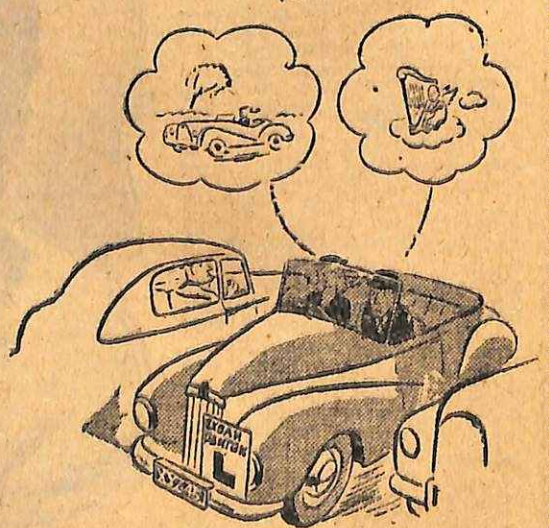
Στὸν τελευταῖον πόλεμον, τὰ βιολιάρια πού μοιράσθηκαν στοὺς Ἀμερικανούς στρατιώτες καὶ ναυτεῖς πού θὰ πηγαῖναν νὰ πολεμήσουν στοὺς τροπικούς, περιείχαν μεταξὺ ἄλλων καὶ συμβουλὲς πὺς ν' ἀποφεύγουν τὰ δηλητηριώδη σαλιγκάρια. Ἐτσι, δὲν σημειώθηκε κανένα δυστύχημα ἀπ' αὐτὴ τὴν αἰτία.

Ὁ πυροσβεστής ἀπάγει τὴν καλὴ του! (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Καλὴ δὲν ἦταν, παιδιά, ἡ ἰδέα μου νὰ γευματίζωμ ἐστὸν καθαρό ἀέρα!... (Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΙ...

Τὸ ΠΡΩ-Ι· τῆς 16 Ἰανουαρίου 1885, τὸ Παρίσι ζύπνησε τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα καταλευκο μανδύα. Τὸ χιόνι ξεπερνοῦσε τὰ πενήντα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Τὸ κρῦο ἦταν πολὺ δυνατό καί, μόλις βράδυασε, οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν μαγαζιῶν πού βρίσκονταν στὴν πλατεῖα τοῦ Δημαρχείου ἄρρισαν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον νὰ κλειδώνουν τὶς πόρτες τους, γιὰ νὰ γυρίσουν γρήγορα στὰ σπίτια τους. Οἱ ἄνθρωποι πού κυκλοφοροῦσαν στοὺς δρόμους μετριόνταν στὰ δάκτυλα. Καὶ οἱ λευκὲς νιφάδες ἐπῆταν χωρὶς διακοπὴ...

Τὴν ὥρα αὐτὴ ἔγινε τὸ δράμα. Μερικὰ λεπτά πρὶν ἀπὸ τὶς πέντε, δυὸ ἀστυνομικοί, πού εἶχαν πάει νὰ προφυλαχτοῦν κάτω ἀπὸ τὸ

Πάνω στὸ κρεβάτι βρισκόταν μιά ὠρασιότατη νέα, μέσα σὲ μιά λίμνη αἵματος!...

περιστύλιο τοῦ δημαρχιακοῦ μεγάρου, διέκριναν ἕνα σκούρο ὄγκο πού ἔπεσε ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος τοῦ ἀντίκρου τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας».

Ἐτρεξαν ἀμέσως κοντὰ κι' εἶδαν τότε πὺς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα νέο. Δὲν εἶχε πάθει τίποτε σχεδόν, γιὰ τὸ παχὺ στρώμα τοῦ χιονιοῦ ἐξουδετέρωσε τὶς συνέπειες τῆς πτώσεως. Κι' ὥστόσο, βρισκόταν σ' ἀξιοβρόχνητη κατάστασιν. Τὸ στήθος καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ αἷμα.

Αὐτὴ ἡ αἱμορραγία δὲν ἐδικαιολογεῖτο ἀπὸ τὸ πείσιμον, γιὰ τὸ νέος δὲν εἶχε χτυπήσει πουθενά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τρεῖς—τέσσερις πληγὲς μὲ μαχαίρι στὸ στήθος. Στὰ χεῖλη του, ἐξ ἄλλου, διακρίνονταν καθαρά τὰ ἴχνη κάποιας σφαίρας, πού εἶχε σφηνωθῇ κάπου στὸ κεφάλι του χωρὶς νὰ θίξῃ τὸν ἐγκέφαλον.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν μετέφεραν ἀμέσως σ' ἕνα γειτονικὸ νοσοκομεῖο καὶ κατόπιν γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ζήτησαν ἀπὸ τὸν ξενοδόχον καὶ τὴ γυναῖκα του νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὸ δωμάτιο ὅπου ἔμενε. Καὶ τότε ἀντίκρουσαν ἕνα ἀνατρισχιστικὸ θέαμα. Πάνω στὸ κρεβάτι βρισκόταν μιά ὠρασιότατη νέα, ἡλικίας δεκάξῃ ὡς δεκαεφτά χρονῶν, πού ἔπλεε μέσα σὲ μιά λίμνη αἵματος. Τὸ πῶμα μέρος τοῦ κρανίου της ἦταν συντρίμμα ἀπὸ χτυπήματα μὲ κάποιο σιδερένιο ὄργανον. Τὰ μάτια της, ὥστόσο, εἶχαν μείνει ὁλόνοιχα κι' ἡ ἀκίνησιν τους εἶχε κάτι τὸ ἀπαίσιο καὶ τὸ τρομακτικόν.

Μέσα στὸ δωμάτιον βρισκόταν ἕνα μαχαίρι μὲ ματωμένη τὴ λεπίδα του κι' ἕνα περιστρεφόν, πού ἡ λαβὴ του ἦταν ἐπίσης κατακόκκινη ἀπὸ αἷμα.

Κατὰ τὸν ἀνακριτὴ Μπονορύ, πού ἀνέλαβε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, τὸ δράμα ξετυλίχθηκε περίπου ὡς ἑξῆς:

Ὁ νέος σκότωσε πρῶτα τὴ φίλην του, χτυπώντας τὴν στὸ πῖμα μέρος τοῦ κρανίου μὲ τὴ λαβὴ τοῦ περιστρεφόντος. Κατόπιν, ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ βυθίζοντας τὸ μαχαίρι στὸ στήθος του. Ἀλλὰ τὰ χτυπήματα δὲν ἦσαν πολὺ δυνατὰ κι' ἐπειδὴ δειλίαζε νὰ χῶσῃ τὸ μαχαίρι βαθύτερα, κατέφυγε στὸ περιστρεφόν τοῦ καὶ φύτεψε μ' αὐτὸ μιά σφαῖρα μέσα στὸ στήμα του. Τὸ βλήμα, ὅμως, ἀντὶ νὰ χῶσῃ στὸν ἐγκέφαλον κατὰ νὰ προκαλέσῃ ἀκαριαῖα τὸ θάνατον πῆγε νὰ σφηνωθῇ στὸ κάτω μέρος τοῦ ἀριστεροῦ αὐτιοῦ του. Ἀπελπισμένος γι' αὐτὴ τὴν καὶνούργια ἀποτυχία, ρίχτηκε τότε ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἀλλ' οὔτε αὐτὴ τὴ φορά στάθηκε τυχερός.

Ἀλλὰ ποῖος ἦταν ὁ δράστης καὶ ποῖο τὸ θύμα; Στὸ βιβλίο τοῦ ξενοδοχείου εἶχαν γραφῇ ὡς σύζυγοι Μερὰλ, ἀλλ' ἡ ἀνὰκρισις εἶχε τὴ γνώμην πὺς ἐπρόκειτο γιὰ ψεύτικο ὄνομα.

Ἀρχισαν τότε οἱ ἀναζητήσεις κι' οἱ ἔρευνες.

Τὰ τραύματα τοῦ νεοῦ πού βρισκόταν στὸ νοσοκομεῖο δὲν ἦταν πολὺ σοβαρὰ κι' ἡ κατάστασις του παρουσίαζε, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, σημαντικὴ καλυτέρευσι. Ἀλλὰ τὸ μόνο πράγμα πού εἶπε στὸν ἀνακριτὴ πού πῆγε νὰ τὸν ἐξετάσῃ ἦταν ὅτι αὐτὸς κι' ἡ φίλην του εἶχαν πάει τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγουν μαζὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Δὲν θέλησε νὰ προσδεῖται τίποτε ἄλλο.

Κατὰ σύμπτωσιν, ὅμως, ὑπηρετοῦσε σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο

κι' ἕνας φοιτητὴς τῆς φαρμακευτικῆς πού, μόλις εἶδε τὸν ψευτο-Μερὰλ, φώναξε:

— Εἶνε ὁ συμφοιτητὴς μου Ἀντουάν Ὁραί! Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γι' αὐτό.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἕνας φτωχὸς ἐργάτης ἀπὸ τὴ Λυών, ὁ Ἀνδρέας Βαγκναῖρ ἀναγνώρισε στὴ νεκρὴ τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας» τὴν κόρη του Μαργαρίτα. Καὶ τότε ἔγινε γνωστὴ ὅλη ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Ἀντουάν Ὁραί ἔπαυσε ἀπὸ τὴν «ἀσθένεια τοῦ αἵματος», ὅπως ἀποκαλοῦσαν τότε τὴν ἀθεράπευτη μελαγχολία πολλῶν νέων τῆς ἐποχῆς, πού εἶχαν ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Βερθέρου καὶ τὴν ποίησιν τοῦ Μυσσέ. Ἐνερνεύονταν τὸ θάνατον καὶ τὸν ἐπιθυμοῦσε μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις. Ἀλλὰ δυὸ γεγονότα τὸν ἐπείσαν νὰ δώσῃ μιά μικρὴ προθεσμία στὸν ἑαυτό του. Τὸ ἕνα ἦταν ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του, πού τὸν ἔκαμε κληρονόμον ἑνὸς ποσοῦ 10 χιλιάδων φράγκων. Τὸ ἄλλο ἦταν ἡ γνωριμία τῆς μικρῆς Μαργαρίτας.

Μὲ τὸ ρωμαντικὸ ὕφος του καὶ τὴν περιπαθὴ ἐκφράσιν του δὲν δυσκολεύτηκε νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν της. Τῆς εἶπε κατόπιν ὅτι εἶχε κληρονομήσει ὀρεκτὰ ἑκατομμύρια ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὴν ἔπεισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἀργότερα θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους τῶν. Τὸ κυριώτερον γιὰ τὴ στιγμὴ ἦταν νὰ διασκεδάσουν.

Δέκα χιλιάδες φράγκα ἦταν ποσὸν σημαντικόν γιὰ τὴν ἐποχὴν κι' οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἄρχισαν νὰ περνοῦν ζωὴ ἡγεμονικὴ. Ὅσο γιὰ τοὺς συζύγους Βαγκναῖρ, ἀπέφυγαν νὰ καταγγείλουν τὴν ἐξαφάνισιν τῆς κόρης τους, ἐλπίζοντας πὺς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ τους.

Τὸ «ζεύγος Μερὰλ» συνέχισε τὴ σπάταλη ζωὴ του μερικὲς βδομάδες. Ἀλλὰ τὰ χρήματα ἄρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται. Καὶ τότε ὁ Ἀντουάν Ὁραί πήρε τὴν ἀπόφασιν νὰ σκοτώσῃ τὴ φίλην του καὶ ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ ὁ ἴδιος.

Κατὰ τὴ δίκη του, ἰσχυρίστηκε πὺς ἡ Μαργαρίτα ἦταν σύμφωνη σ' αὐτό καὶ ὅτι τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ τὴν σκοτώσῃ τὴν ὥρα πού θὰ κοιμόταν, γιὰ νὰ μὴν καταλαβῇ τίποτε. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δὲν παραδέχθηκε αὐτὸ τὸν ἰσχυρισμόν του. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, οἱ ψυχολόγοι τῆς ἐποχῆς ἀπέκλειαν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἦταν τρελός. Τὸν χαρακτήρισαν μόνο σάν ἐξαλλο τύπον, πού εἶχε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὶς ρωμαντικὲς ἰδέες καὶ ἔδωλε τὸ θάνατον σάν ἀπολύτρωσιν.

Ἡ ἀπόφασιν πού ἐξεδόθη τὸν ἐπέβαλε τὴν ποινὴ τῶν ἰσοβίων καταναγκαστικῶν ἔργων. Ὁ κατηγορούμενος τὴν ἄκουσε μὲ φαινομενικὴ ἀπάθεια. Ἀλλ' ὅταν οἱ χωροφύλακες τοῦ φέρεσαν τὶς χειροπέδες καὶ τοῦ πέρασαν τὸν κρίκο μὲ τὴν ταλινὴν σφαῖρα στὸ ἀριστερὸ πόδι ζέσπασε σὲ λυγμούς...

Μετανόουσε τώρα γιὰ τὸ ἔγκλημά του.

— Ὄχι μοι, τί ἔκανα!... τραλίσαι. Εἶμαι πιά χαμένος!...

Ἀναστενάξε κατόπιν μὲ πόνο καὶ συνεχίσε:

— Φτωχὴ Μαργαρίτα... ἀγαπημένη μου, γιὰτί νὰ σὲ σκοτώσω;... Δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτὲ πιά...

Καὶ σάν νὰ προέβλεπε τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ σὲ λίγον καιρὸ ψιθύρισε τὰ προφητικὰ αὐτὰ λόγια:

— Ἡ παραμονὴ μου στὴ γῆ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ, Μαργαρίτα. Θὰ ξανασυναντηθῶμε ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχουν κακίες καὶ μίζεριες, ὅπως στὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον...

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, ἕνα πλοῖον τὸν μετέφερε μαζὶ μ' ἄλλους καταδικασμένους στὴν κόλασιν τῆς Γουιάνης. Ὁ Ὁραὶ πέθανε ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια. Οἱ πυρετοὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' οἱ τύψεις ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶχαν ὑποσκάψῃ βαθμιαῖα τὸν ὁργανισμόν του καὶ τὸν ἀπῆλλαξαν ἀπὸ τὸν κόπον καὶ μὴν μὴ καὶνούργια ἀπόπειρα ἐναντίον τῆς ζωῆς του, πού φαίνεται πὺς ἐσχεδιάζε, ὅπως ἐδείχναν οἱ σημειώσεις πού βρέθηκαν στὸ κελλί του. Στὶς σημειώσεις αὐτὲς παραπονιόταν γιὰ τὴν αὐστηρὴ ἐπαγρύπνησιν τῶν φυλάκων καὶ γιὰ τὸ ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, οὔτε ἕνα καρφὶ στὴ διάθεσιν του...

«Θέλω νὰ πεθάνω, ἔγραφε. Ἡ ζωὴ αὐτὴ μὲ συντρίβει... Ὑποφέρω φρικτὰ... Ἐρχονται στιγμὲς πού ὅλα σκοτεινιάζουν ἐμπρὸς μου. Ἄς εἶχα ἕνα μαχαίρι, ἕνα κομμάτι γυαλί, μιά κοφτερὴ πέτρα κι' ὅλα θὰ τελείωναν...»

Ὁ θάνατος ὅμως τὸν λυτήθηκε καὶ τὸν λύτρωσε, ὅπως εἶπαμε, ἀπ' τὸ μαρτύριόν του.

Ἦταν θύμα τοῦ Βερθέρου ἢ σχιζοφρενῆς;

λεφτά που κερδίζεις από τις διαρρήξεις που κάνεις;

— Σου! φώναξε ο Τζόε Κουίρκ, ο Αμερικανός.

Οι άλλοι γύρισαν προς το μέρος του.

— Δεν είναι τίποτε, είπε ο Κουίρκ, έπειτα από μια στιγμή. Νόμισα πως άκουσα το πάτωμα να τρίζει και φαντάστηκα πως μπορεί να ήταν η «Αράχνη». Στ' αλήθεια, πως νομίζετε ότι μπαίνει και βγαίνει από δω; Γιατί δεν τον έχω ιδει ποτέ ούτε εγώ ούτε και κανείς άλλος φαντάζομαι, να χρησιμοποιεί την πόρτα.

— Η γνώμη μου είναι, απάντησε γελώντας ο Νταϊήλ, ότι ανεδείχθη σκαρφαλώνοντας στο τοίχο, όπως κι' ο περίφημος Βρυκόλακας, ο Δράκουλας.

— Όμοιογώ ότι πολλές φορές έσπασα το μυαλό μου για να το βρώ, είπε ο Κουίρκ. Κάποια μέρα, μάλιστα, βαλθήκα με με τον «Δούκα» να λύσωμε αυτό το μυστήριο. Το μόνο που μπορούσαμε να εξακριβώσαμε ήταν ότι η «Αράχνη» ούτε μπαίνει, ούτε φεύγει από την πόρτα. Ποιά είναι η γνώμη σου «Επίσκοπε»;

— Η ερώτησή αυτή απευθυνόταν σ' ένα τζέντλεμαν με ήμερη φυσιογνωμία, όπως ενός κληρικού.

— Ρώτησα σχετικά την Κατερίνα, απάντησε, βγάζοντας την πίπα από το στόμα του. Καί, φυσικά, μου εξήγησε το πράγμα όσο μπορούσε πιο καθαρά. Φαίνεται πως... μιά ακτίνα του ήλιου μεταφέρει την «Αράχνη» και την μπαίνει στο σπίτι από την καπνοδόχο!...

— Ο «Δούξ» γέλασε. — Δεν θα μπορούσες να μάθεις ποτέ τίποτε από την Κατερίνα, είπε. Θα μάς έστελνε όλους στην άγχονη παρά να προδώση τα μυστικά της «Αράχνης». Ο αρχηγός φαίνεται πως σπούδασε σε καλό πανεπιστήμιο. Κι' η Κατερίνα τον βλέπει σαν Θεό.

— Η πόρτα του σαλονιού ήταν κλειστή. Αλλά, κίνητη τη στιγμή, άνοιξε ξαφνικά κι' η «Αράχνη» εμφανίστηκε στο κατώφλι. Χαμογέλασε.

— Αγαπητά μου παιδιά, είπε στους τέσσερες τζέντλεμεν, είσατε πολύ μικρά άτομα και γι' αυτό χάνετε τον καιρό σας σε άσκοπες συζητήσεις. Σας υπόσχομαι, όμως, ότι μόλις καταλάβω πως το μυαλό σας αρχίζει να ώριμάζει, θα σας φανερώσω από πού μπαίνει μέσα σ' αυτό το σπίτι.

Ο Νταϊήλ έκαμε ένα μορφασμό.

— Ελπίζω, είπε, πως αν καμιά μέρα μάς πολιτορχήσουν οι αστυνομικοί εδώ μέσα, θα μπορέσωμε κι' εμείς να βρούμε από τη μυστική έξοδο που χρησιμοποιεί η «Αράχνη».

Ο αρχηγός προχώρησε μέσα στο σαλόνι. Το βλέμμα του σταματούσε για μια στιγμή πάνω στον καθένα από τους συντρόφους του, σαν να θέλε να διεκδικήσει ως τα μύχια της σκέψης τους. Αυτό το βλέμμα είχε μιά παράξενη γοητεία. Κι' άντανα-

κλούσε μιά μεγάλη δύναμη επιβολής και θελήσεως. Οι άνθρωποι που βρίσκονταν γύρω του ήταν ο καθένας δεξιότεχνης στο είδος του. Αλλά καταλαβαίνουν πως, παίζοντας το παιχνίδι τους κάτω από τις διαταγές της «Αράχνης», δεν είχαν να φοβηθούν τίποτε σχεδόν.

— Η «Αράχνη» κάθισε σε μιά πολυθρόνα, που βρισκόταν στο βάθος του σαλονιού.

— Θυμόσαστε, φίλοι μου, άρχισε, ότι, πριν από δέκα μέρες, αυτό το ζώον, ο Φόξυ Χάκετ, ήταν μαζί σας μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Μπορώ να σας βεβαιώσω ότι δεν μου ήταν καθόλου ευχάριστο να τον βλέπω ανέμεσά μας.

Σταμάτησε και το βλέμμα του στηλώθηκε διαδοχικά πάνω

στον καθένα από τους συντρόφους του, σαν να προσπαθούσε να μαντεύσει ποιά ήταν η εντύπωση που τους είχε προκαλέσει το όνομα του Χάκετ.

— Κάνανε καλές δουλειές μαζί, συνέχισε, γιατί κάθε φορά της μηχανής μας λειτουργούσε όπως έπρεπε. Ο Χάκετ μάς βοήθησε για ένα διάστημα, αλλά, όπως ξέρετε όλοι, άρχισε να μεθάει και να εκθέτει σε κίνδυνο τον καθένα από μας κι' όλους μαζί. Ήθελα ν' απαλλαγώ απ' αυτόν το περασμένο καλοκαίρι. Ήταν η εποχή που είχαμε βάλει εμπρός την υπόθεσή του Πάρκ Λάιν. Όπως θυμάστε, όμως, τον έπιασαν τότε, από δική του ηλιθιότητα... Όταν βγήκε από τη φυλακή, είχε αρκετά χρήματα για να τα

βγάλει μόνος του πέρα, γιατί φρόντιζε πάντα να τον εφοδιάζω κρυφά. Αλλά αυτό δεν του άρεσε κι' όπως θυμάσαι, Ίκευ, σε παρακολούθησε και ήρθε εδώ, με το σκοπό να με πείσει να τον ξαναπάρω στη συμμορία μας. Τού εξήγησα — κι' αυτό το θυμόσαστε όλοι — ότι δεν είχαμε ανάγκη από ανικάβους και αποτυχημένους. Ποσό-θεσα, όμως, ότι θα τον εφοδίαζα με χρήματα, για να μην του λείψει τίποτε, ως που να φτιανει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τη ζωή του.

— Ο Χάκετ, αντί να μ' ευχαριστήσει, με απείλησε, όπως και όλους σας. Τον βλέπω ακόμη να σε απειλεί, Τζόε, υπενθυμίζοντάς σου μερικά πράγματα που είχες στη άπειροσκέπια να του εμπιστευθείς. Και σε σένα επίσης, «Επίσκοπε», έκαμε το ίδιο. Όσο για σένα, Ίκευ, νομίζω πως θα πέραγες όλα τα υπόλοιπα χρόνια σου στη φυλακή, αν πήγαινε να πη στην Σκωτλαντ Γουάρντ τα μισά από όσα ήξερε... Ο Νταϊήλ θάσπαζε, χωρίς αμφιβολία, τα μούτρα του Χάκετ, αν δεν τον συγκρατούσαμε. Και σένα επίσης «Δούξ» σ' απείλησε. Το ίδιο, άλλωστε, έκαμε και σε μένα.

— Και λοιπόν; Κείνος που έκαμε αυτή την ερώτησή ήταν ο Νταϊήλ.

— Όπως ξέρετε, συνέχισε η «Αράχνη», ο Χάκετ βρέθηκε στραγγαλισμένος στο δωμάτιό του. Έχω κάθε λόγο να πιστεύω πως ο δολοφόνος είναι κάποιος από μας.

— Ο Ίκευ Γκλοκστάιν χαϊδεύει τη γενειάδα του, ενώ το βλέμμα του πήγαινε από τον ένα στον άλλον. Ο «Επίσκοπος» έριξε μιά ματιά προς το μέρος του Νταϊήλ και κατόπιν σήκωσε τα μάτια του στο ταβάνι. Οι άλλοι δεν έκαμαν καμμία κίνηση.

— Μίλησε καθαρά, είπε ο Τζόε Κουίρκ, κυττάζοντας την «Αράχνη». Ποιος είναι ο δολοφόνος;

— Δεν μ' ενδιαφέρει ο θάνατος του Χάκετ, απάντησε η «Αράχνη». Το μόνο που μ' ενδιαφέρει είναι μήπως αυτό το έγκλημα μάς υπερδέψη και μάς δυσκολέψη στις δουλειές μας.

— Ο Χάκετ δολοφονήθηκε την περασμένη νύχτα, είπε ο Νταϊήλ. Έγώ, λοιπόν, ήμουν... Κόμπιασε.

— Πού ήσουν; ρώτησε η «Αράχνη».

— Δεν μπορώ ν' αναμείξω το όνομα μιάς έντιμης γυναίκας σε μιάν υπόθεση σαν αυτή, απάντησε ο Νταϊήλ. Το «άτιω» κάτω, δεν ενδιαφέρει κανένα που ήμουν.

— Πολύ καλά, είπε η «Αράχνη». Κανείς δεν σε κατηγορεί. Αν μιλώ μ' αυτό τον τρόπο, το κάνω για το συμφέρο όλων μας.

— Εγώ κοιμόμουν, είπε ο Ίκευ.

— Αυτό θάπρεπε να κάνη ένας άνθρωπος της ηλικίας σου, παρατήρησε η «Αράχνη». Αλλά τίποτε δεν μάς υποχρεώνει

να πιστέψωμε ότι λες την αλήθεια.

— Ο «Επίσκοπος» κατέβασε τα μάτια του από το ταβάνι.

— Καταλαβαίνω που θέλεις να καταλήξης, είπε στην «Αράχνη». Μπορεί, όμως, να κάνης λάθος. Όπως διάβασα στις βραδυνές εφημερίδες, αυτό το ζώον είχε ανακατευτή στην υπόθεσή του αγγλοαμερικανικού συνδικάτου.

— Πιθανόν, απάντησε η «Αράχνη». Νομίζεις, όμως, πως γι' αυτό τον σκοτώσαν;

— Η άτμοσφαιρα είχε άρχεισει να γίνεται βαρεία μέσα στο δωμάτιο.

— Αγαπητέ μου Ουάτσον, είπε ο Νταϊήλ, γυρίζοντας προς το μέρος του «Επισκόπου», δεν βλέπεις ότι μάς θεωρεί όλους ενόχους, αλλά ότι δεν θέλει από ευγένεια να μάς το πη κατά πρόσωπο; Όσο για μένα, δεν βρισκόμουν την περασμένη νύχτα στο Λονδίνο. Αλλά δεν υποχρεώνω κανένα να το πιστέψη.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής.

— Ίσως κάνω λάθος, είπε στο τέλος, η «Αράχνη». Άς έρθωμε τώρα στο κύριο θέμα της σημερινής συγκεντρώσεως. Όλων τα πρόσωπα γύρισαν προς το μέρος του.

— Ο «Ταγματάρχης» μάς ειδοποίησε, συνέχισε η «Αράχνη», ότι μιά σημαντική ποσότης αδαμάντων θα μεταφερθή σήμερα από το Αμστερνταμ στο Λονδίνο. Ο άνθρωπος που θα κμνη τη μεταφορά είναι κάποιος έμπορος, που λέγεται Σταϊνμπεργκ. Είπε πιθανόν ότι θα βάλη αυτά τα διαμάντια μέσα στο χρηματοκιβώτιο του γραφείου του, που βρίσκεται στο Χάττον Γκάρντεν. Ο νυχτοφύλαξ είναι κάποιος απόστρατος έπιλοχίας. Εξακριβώσα ότι είναι αδύνατον να τον διαφθείρωμε με χρήματα. Η δουλειά λοιπόν θα γίνη αύριο στις δύομιση. Είλε η καταλληλότερη ώρα. Χρειάζεται μεγάλη ταχύτης... Να ένα σχεδιάγραμμα του γραφείου του Σταϊνμπεργκ...

— Η «Αράχνη» το άπλωσε πάνω στο τραπέζι κι' άρχισε να δίνει διάφορες εξηγήσεις στους συντρόφους του και να καθορίζει το ρόλο του καθενός. Μόνον ο Ίκευ Γκλοκστάιν δεν έδειξε ενδιαφέρον γι' αυτό το σχεδιάγραμμα. Η δική του δουλειά θα ήταν να πουλήση τα διαμάντια και να παραδώση τα χρήματα στην «Αράχνη».

— Επειτα από λίγη ώρα, δύο τζέντλεμαν, ντυμένοι με μεγάλη κομψότητα, έδωσαν από το σταθμό δύο υπογείου σιδηροδρόμου στο Πικανίλλυ.

— Πού θα πάμε να φάμε, «Επίσκοπε»; ρώτησε ο ένας.

— Αν θέλεις, στο σπίτι μου, απάντησε ο άλλος. Θα συζητήσω με 'όλη μας την ήσυχία εκεί. Σε πληροφορώ, άλλωστε, ότι ο καμαριέρης μου φτάνει θαυμάσια μπιφτεκία.

— Αναρωτιέμαι ποιάς σκότσε τον Χάκετ, είπε καθώς προχωρούσαν ο πρώτος, που δεν ήταν άλλος από το γνωστό μας Νταϊήλ.

— Ένα αίνιγματικό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του «Επισκόπου».

— Κι' αν το ήξερα, απάντησε, δεν θα στο έλεγα. Όπως βλέπεις, τη θέλω τη ζωή μου.

Ο σύντροφός του τον κύτταξε με κατάπληξι. Αλλά δεν του έκαμε καμμία καινούργια ερώτησι.

— Ένα κουμπί σακκιαχίου

Το άλλο πρωί, ο επιβεωρητής Σίλβερ πήκε στο γραφείο του Λώρενς Μπρούς. Ο έπιζων από τους συνεταίρους του αγγλοαμερικανικού συνδικάτου τον δέχτηκε με το χαμόγελο στα χείλη. Ο εκνευρισμός του της περασμένης ημέρας είχε περάσει πιά.

— Φοβάμαι μήπως σάς ένοχλώ, είπε ο αστυνομικός. Ήρθα για να σας παρακαλέσω να μου χαρίσετε μισή ώρα... — Είμαι στη διάθεσή σας,

απάντησε ο Μπρούς. Κανείς δεν επιθυμεί περισσότερο από μένα να διαλευκανθή αυτή ή υπόθεση... Μπορείτε να είσατε βέβαιος πως θα σας βοηθήσω μ' όλες μου τις δυνάμεις.

— Ευχαριστώ, είπε ο Σίλβερ.

Κι' έπειτα από λίγο πρόσθεσε:

— Είλε αλήθεια πως έχω μεγάλη ανάγκη από τα φώτα σας, γιατί αυτή τη στιγμή βρίσκομαι μέσα στο σκοτάδι. Άς αρχίσωμε από το θάνατο του Σίλας Ίσμαϊ...

Λέγοντας αυτά, έβγαλε από την τσέπη του ένα κουμπί, που είχε βρη μέσα στο διαμέρισμά του τραίνου, όπου είχε ξετυλι-

χθή το δράμα. Δεν είχε μιλήσει σε κανένα ως τότε γι' αυτό. — Αυτό, εξακολουθώ, αποτελεί το μόνο χειροποίητο τεκμήριο που κατέχω ως αυτή τη στιγμή. Δεν αποδίδω, ωστόσο, μεγάλη σημασία, γιατί μπορεί αυτό το κουμπί να βρισκόταν μέσα στο βαγόνι, προτού το τραίνο ξεκινήσει από την Ύορκ.

Ο Μπρούς πήρε το κουμπί στα χέρια του και το εξέτασε με προσοχή.

— Είλε από ανδρικό σακάκι, είπε. Δεν νομίζω, όμως, ότι μπορεί να σας χρησιμεύσει σε τίποτε.

— Κι' ωστόσο, παρατήρησε ο Σίλβερ, σε πολλές περιπτώσεις, πράγματα πιά άσημαντα απ' αυτό ώδήγησαν τον ένοχο στο ίκρίωμα. Για να σας πω την αλήθεια, ή πρώτη μου σκέψη, προτού μάθω ότι ο Σίλας Ίσμαϊ είχε δολοφονηθή, ήταν πως αυτό το κουμπί προερχόταν από το σακάκι του. Όταν, όμως, είδα το πτώμα του, καταλάβα πως είχα καμει λάθος. Γιατί δεν έλειπε κανένα κουμπί από τα ρούχα του.

— Φαντάζομαι, ότι θα πρέπει να υπάρχουν χιλιάδες κουμπιά σ' όλη την Αγγλία, είπε ο Μπρούς. Δεν καταλαβαίνω συνεπώς πως μπορεί να σας βοηθήσει σε κάτι.

— Αυτό ούτε κι' εγώ το ξέρω, συμφώνησε ο Σίλβερ. Τα πράγματα υπερδεύονται καμμία φορά με τρόπο πολύ περίεργο, που, στο βάθος όμως, είναι πολύ φυσικός. Αυτό, βέβαια, το καταλαβαίνει κανείς μόνος όταν μπορέσει να φτάσει στο κεντρικό σημείο του προβλήματος. Ένα παρόμοιο κουμπί θα μπορούσε π. χ. να λείπει από ένα ανάμεσα στα κοστούμια σας. Το πράγμα, μόνο του, δεν είχε μεγάλη σημασία. Αν, όμως, υποθεθώ πως βρισκόσαστε στο τραίνο του μεσονυχτίου εκείνο το βράδυ, αυτό το κουμπί θα βάραινε πολύ πάνω στη συγاری... Όπως εξακριβώσα, πρόκειται για ένα είδος κουμπιών, που χρησιμοποιούν οι λεγάλοι ράφτες του Λονδίνου. Δεν μπορέσα να μάθω τίποτε άλλο. Έδωσα έντολη, ωστόσο, να γίνουν μερικές έρευνες προς αυτή την κατεύθυνση. Δεν ελπίζω, όμως, μεγάλα πράγματα.

— Βρήκατε τίποτε άλλες ενδείξεις μέσα στο διαμέρισμά του τραίνου; ρώτησε ο Μπρούς με συλλογισμένο ύφος.

— Όχι. Αν δεν παρουσιασθή τίποτε το άπροπτο, νομίζω ότι αυτό το γραφείο μπορεί να χρησιμεύσει ως βάσις για τις έρευνές μου, όπως και όποιοδήποτε άλλο μέρος... Και τώρα πέστε μου, κύριε Μπρούς, Έκτος από τον Όλβερ Φόξ της Υόρκης, βλέπετε κανένα άλλον που να μπορεί να θεωρηθή σαν έχθρος του Σίλας Ίσμαϊ ή της Ένιντ Μύλολαντ ή και των δύο;

Ο Μπρούς σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Όσο για τη μίς Μύλολαντ, απάντησε σε λίγο, μπορώ να σας διαβεβαιώσω με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι δεν φαντάζομαι να είχε έχθρους. Ήταν ευγενική και βρισκόταν σε πολύ καλές σχέσεις μ' όλο τον κόσμο.

— Και γι' αυτό το νεαρό Αμερικανό τι έχετε να μου πείτε;

— Έννοείτε τον Πέτερ Έρδιν; Νομίζω πως μπορώ να σας βεβαιώσω ότι δεν έχει την

Μιά επίσκεψίς σας στο ΠΑΡΙΣΙ...

ΑΛΕΚΤΩΡ • 6872

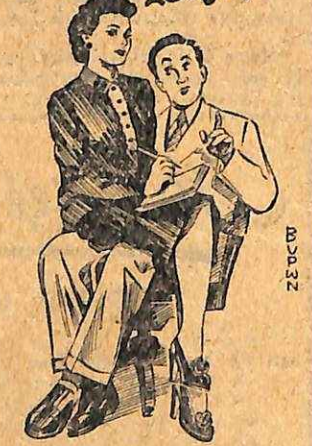
θα σάς δώση την εύκαιρία να θαυμάσετε στις Βιτρίνες των μεγαλύτερων Καταστημάτων, αυτή την τρισαχαριτωμένη Άνοιξιιάτικη ΜΠΛΟΥΖΙΤΣΑ με το διπλό γιακαδάκι (που της προσθέτει ιδιαίτερη χάρι) από πικέ μεταξωτό για πρωινό και απογευματινό ντύσιμο. Τό MINION, την αντέγραψε, καθώς και όλες τις επιτυχημένες Παρισινές ανοιξιιάτικες δημιουργίες και σάς την προσφέρει ΕΤΟΙΜΗ στο τμήμα του Έτοιμων ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ (άνω πάτωμα). Κάθε εβδομάδα, από τις στήλες του ΘΗΣΑΥΡΟΥ, θα σάς παρουσιάζει κι' από ένα επιτυχημένο Παριζιάνικο μοντέλο.

MINION

ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΤΖΩΝ
Κεντρικόν
Ακαδημίας 86, Αθήναι
Τηλέφ. 34-338
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ
Πέραμα Πειραιώς: Στάσις
Σάββα.

ΚΡΗΤΗΣ
Ηράκλειον, Νεάπολις, Ίεράπετρα, Μοίρες, Μεσαράς υπό την Δ/σιν της Καθηγητριάς Κ. ΤΖΩΝ.
Αναλαμβάνονμε υπευθύνως την Κοπτικήν - Ραπτικήν και άμεσον εφαρμογήν. Το πρώτον δεκαπενθημερον κόβονται τα πρώτα φορέματα χάρις εις το παγκοσμίον φήμης γνωστόν σύστημά μας.
ΣΗΜ.: Είς περίπτωσιν μη επιτυχίας του συστήματός μας επιστρέφονται τα δίδακτρα.
ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ ΤΖΩΝ

Τό νοικοκυρεμένο ζευγάρι

γράψε και θερμική Κάμελ για τα παπούτσια μας.

Πλένετε και βείς τα δόντια σας με ΚΟΛΥΝΟΣ...

...λέει ή
Joan Bennett
(ΤΖΩΑΝ ΜΠΕΝΝΕΤ)
Διόρισμος ήθοποιός του Κιν/γράφου
Καθαρίζει καλλίτερα
Προλαμβάνει την καταστροφή των
Δροσίζει τό στόμα
Γεν. Αντ.
Δοσι ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΩΝ
Ο ΜΟΝΟΣ ΤΙΜΗΘΕΙΣ ΚΑΤ' ΕΠΑΛΛΗΛΗΝ ΔΙΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ Α.Μ.ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΒΕΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

M.ΓΟΥΔΑ
ΑΓ.ΑΝΔΡΕΟΥ Ι
(ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

παραμικρή σχέση μ' αυτή την υπόθεση. Λατρεύει την "Ενιντ. Κι' εκτός απ' αυτό, αποκλείεται να βρίσκεται στο τρένο του μεσονυχτίου. Φάγαμε μαζί εκείνο το βράδυ.

— Δεν συμφωνώ μαζί σας, είπε ο ντέκεντιβ. Μπορεί να πήρε το τρένο στο Πετερμπορού.

Ο Μπρούς άνοιξε το συρτάρι κι' έβγαλε έναν οδηγό των σιδηροδρόμων.

— Θα διαλευκάνω αμέσως αυτό το σημείο, είπε. Μια στιγμή... Η ταχεία φύγει από το Πετερμπορού στις δέκα και 24' το βράδυ. Για να την πάρει ο υποθετικός δολοφόνος, θα πρέπει να φύγει από το Λονδίνο στις έξη και 37'. Βλέπετε ότι έχω δική. Ο δολοφόνος δεν μπορεί να βρίσκεται στο Λονδίνο το απόγευμα της ημέρας του εγκλήματος.

— Αν χρησιμοποιήσει το τρένο, όχι, παρατήρησε ο Σίλντερ. Τίποτε, όμως, δεν μάς λέει ότι πήγε με το τρένο στο Πετερμπορού για να πάρει την ταχεία του μεσονυχτίου. Μπορεί να πήγε εκεί μ' οποιοδήποτε άλλο μέσον, π. χ. μ' αυτοκίνητο.

Ο Μπρούς δεν απάντησε.

— Ο Σίλντερ 'Ισμαί σας τηλεγράφησε από την "Υόρκη ότι θα γυρίζε με το τρένο του μεσονυχτίου; ρώτησε ο Σίλντερ.

— Όχι, απάντησε ο συνομιλητής του. Αλλά ξέρα από πριν την ημέρα της επιστροφής του. Μπορεί, όμως, να τηλεγράφησε σε κανένα άλλον.

— Έξαιρετη ιδέα! είπε ο Σίλντερ. Δεν το είχα σκεφθεί καθόλου. Η αστυνομία της "Υόρκης θα μπορούσε να διαλευκάνει αυτό το σημείο. Θα πρέπει επίσης να ρωτήσω τον Πέτερ "Ιρβιν αν έκαμε γνωστό σε κανένα ότι η "Ενιντ Μύλολαντ θα γυρίζε με το τρένο του μεσονυχτίου.

Ο αστυνομικός έγραψε μερικές σημειώσεις στο καρτέ του. Έπειτα ρώτησε:

— Η Σάλλυ Μάρς δεν είχε ποτέ καμιά ερωτική περιπέτεια... κανένα σύνδεσμο σ' αυτό το γραφείο;

— Όχι, απάντησε κατηγορηματικά ο Μπρούς. Αυτό αποκλείεται ολότελα.

— Πάει καλά. "Ας έρθωμε τώρα στους πιθανούς εχθρούς του Σίλντερ 'Ισμαί...

Ο Μπρούς χτύπησε μερικές φορές τα δάχτυλά του πάνω στο κρύσταλλο του γραφείου του.

— Δεν μπορώ να σας μιλήσω για τον 'Ισμαί, όπως σας μίλησα για την "Ενιντ Μύλολαντ, απάντησε. Ο συνεργάτης μου είχε συνάψει άγριες μάχες εναντίον των ανταγωνιστών του. Ήταν από τους ανθρώπους που δεν διατάζουν έμ-

πρός σε τίποτε και που βρίσκουν ευχάριστη όταν μπορούν να τινάζουν τον αντίπαλό τους στον αέρα.

— Ο Σίλντερ 'Ισμαί σας εξέφρασε ποτέ φόβους μήπως τον δολοφονήσουν;

— Ποτέ. Νομίζω, άλλωστε, πως δεν είχε παρόμοιους φόβους.

— Ο "Ολιβερ Φός δεν τον απείλησε ποτέ;

— Είπε αλήθεια πως είπαν μερικές σκληρές λέξεις ο ένας στον άλλον. "Αλλά όπως ξέρω τουλάχιστον, ο Φός δεν απείλησε ποτέ απροκάλυπτα τον 'Ισμαί.

— Μπορώ να μάθω ποιά ήταν η διαφορά τους;

— Ο Φός, απάντησε ο Μπρούς, είχε αναλάβει μερικές οικονομικές υποχρεώσεις απέναντί μας. "Όταν, όμως, του ζητήσαμε να μας υπογράψει ένα τσέκ για δυο περίπου χιλιάδες λίρες, αρνήθηκε. Αυτό έγινε μια βδομάδα περίπου πριν από τη δολοφονία του 'Ισμαί.

— Ο Φός είχε, λοιπόν, απειλήσει;

— Όπωςδήποτε δεν είχε σοβαρό. Δεν ήμουν παρών στην τελευταία συνομιλία που ο 'Ισμαί κι' ο Φός είχαν στο Λονδίνο. Αλλά ο συνεργάτης μου μου αφηγήθηκε κατόπιν ότι η άρνησής του Φός να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του τον είχε

έκνευρίσει κι' ότι η συνομιλία τους είχε διεξαχθεί σε πολύ άσχημο τόνο. Δεν ξέρω αν κι' η συνομιλία που είχαν στην "Υόρκη ήταν το ίδιο βίαιη.

— Νομίζω ότι ναι, είπε ο Σίλντερ, βγάζοντας μερικές δακτυλογραφημένες κόλλες από την τσέπη του. Η υπηρεσία μας καθαρόγραψε τις στενογραφημένες σημειώσεις, που βρήκαμε μέσα στη βαλίτσα της "Ενιντ Μύλολαντ. "Εδωσα εντολή να σας στείλουν ένα αντίγραφο, γιατί μπορεί να σας ενδιαφέρουν. "Όλη τους η συνομιλία διεξήχθη σε πολύ βίαιο τόνο. "Ακούστε πως χωρίστηκαν...

Κι' ο Σίλντερ διάβασε: «'Ισμαί.— Είσαστε ένα άθλιο σκουληκι, που θα το λυώσω κάτω από τα πόδια μου! Μη νομίζετε πως θα γλυτώσετε εύκολα απ' αυτή την υπόθεση!»

«Φός.— Φύγετε αμέσως, γιατί δεν ξέρω τι μπορώ να κάμω... "Εμπρός, δρόμο!».

— Τι υποθέτετε έπειτα από την περικοπή που σας διάβασα; ρώτησε ο ντέκεντιβ.

— Δεν μπορώ να κάμω καμιά υπόθεση, απάντησε ο Μπρούς. "Αν η "Ενιντ Μύλολαντ μπορούσε να μιλήσει, θα μαθαίναμε, βέβαια, πολλά πράγματα...

— Γιατί τη στιγμή δεν μπορούμε να το ελπίσουμε, είπε ο

Σίλντερ. "Η κατάσταση της είναι πολύ σοβαρή. Οι γιατροί φοβούνται μήπως δεν μπορέσει να ξαναδρά ποτέ το λογικό της, αν υποθέσουμε, βέβαια, ότι θα σωθεί...

— "Εμειναν κι' οι δυο σιωπηλοί για μερικές στιγμές.

— Τη Σάλλυ Μάρς, ρώτησε σε λίγο ο ντέκεντιβ, την απασχολούσατε αποκλειστικά σεις;

— Όχι αποκλειστικά, απάντησε ο Μπρούς. Βοηθούσε πολλές φορές τον 'Ισμαί, όταν είχε πολύ δουλειά κι' εγώ δεν την χρειαζόμουν. Από τ' άλλα μέρες, χρησιμοποιούσα πολλές φορές την "Ενιντ Μύλολαντ, όταν ο 'Ισμαί απουσίαζε. Κανονίζαμε αυτά τα πράγματα μεταξύ μας με τον καλύτερο τρόπο.

— Νομίζετε πως η Σάλλυ Μάρς μπορούσε να ξέρει περισσότερα από σας κι' από μένα γι' αυτή την υπόθεση;

— Η ερώτησής αυτή του έκαιγε από μερικά λεπτά τα χείλη και περίμενε μ' αγωνία να μάθω την απάντησή του συνομιλητή του.

— Όχι, απάντησε ο Μπρούς. Νομίζω, αγαπητέ μου επιδεωρητά, ότι ακολουθείτε άσχημο δρόμο. Δεν βλέπω με ποιο τρόπο θα μπορούσε να ξέρει κάτι γι' αυτή την υπόθεση.

— Κι' όμως, παρατήρησε ο Σίλντερ, είμαι βέβαιος ότι την ημέρα που ο δολοφόνος του 'Ισμαί θα καθήση στο εδώλιο, η Σάλλυ Μάρς θα βρίσκεται μεταξύ των μαρτύρων της κατηγορίας και θα έχω να καταθέσει πολύ σημαντικά πράγματα στο δικαστήριο.

— Μάρτυς κατηγορίας! έ-πε άργά ο Μπρούς. Τα λόγια σας με εκπλήσσουν, κύριε επιθεωρητά, Μπορώ να σας ρωτήσω γιατί το λέτε αυτό;

— Γιατί η Σάλλυ Μάρς, μ' έλο που άγνοει ίσως το όνομα του δολοφόνου, ξέρει όμως πολλά πράγματα, που θα μάς βοηθήσουν να τον στείλωμε στην αγγύνη.

— Αλλά τί σας κάνει να το πιστεύετε;

— Δεν είναι πάντα εύκολο να εκφράση κανείς μερικά πράγματα, απάντησε ο ντέκεντιβ. Γι' αυτό δεν θα προσπαθήσω να το κάμω. Είμαι βέβαιος, ωστόσο, ότι δεν θα κάνω λάθος. Θυμηθείτε τί σας είπα στην αρχή. Αυτό το γραφείο θα μπορούσε να χρησιμεύσει ως βάση των έρευνών, όπως και οποιοδήποτε άλλο μέρος. Γι' αυτό το λόγο αποφάσισα να έχω αυτή τη συνομιλία μαζί σας.

— Και σας είμαι ευγνώμων γι' αυτό. Είπε, στ' αλήθεια, μια πολύ σκοτεινή υπόθεση, χωρίς να λογαριάσωμε τις σκοτούρες που μου δημιούργησε ο θάνατος του 'Ισμαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Επιπλώσεις με δόσεις
Δ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ
Σαταδριάνδου 31α
Τηλ. 53 - 039

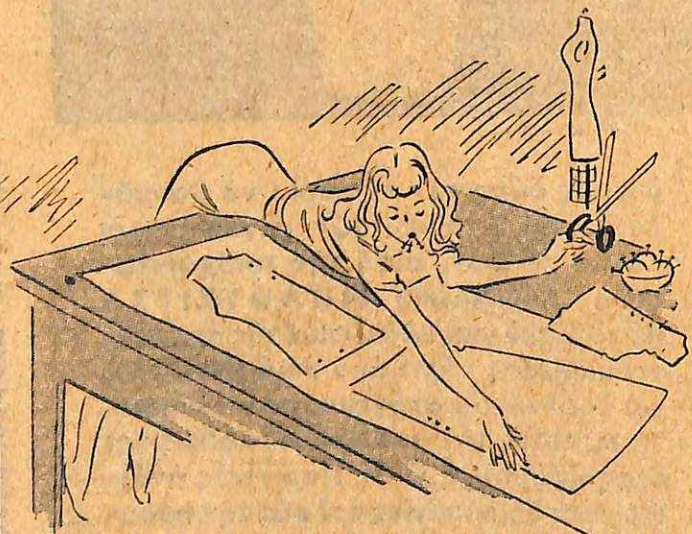
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Με τελευταία μηχανήματα βρεχών κυμάτων. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δέρματος — προσώπου, πανόπου, ρυτίδων, φακίων και πτώσεως των τριχών της κεφαλής με ακτίνες ultra - Violet από του Αισθητικού δερματολόγου "Ιατρού ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ. Όδός Νι κς 13 Τηλ. 29548

ΑΛΜΑ

ΟΡΕ

1926-1950

Συνεχή δετικά αποτελέσματα

Ο μεγάλος αριθμός των αποφοίτων μας που διατηρούν σήμερον άτομικός των επιχειρήσεις, είναι ή έγγυθσις της τελείας έκμαθήσεώς σας. Ζητήσατε κανονισμόν.

ΟΡΕ Φιλελλήνων 1. ΟΡΕ Πειραιώς Ζωσιμαδών 23α και 23β.

"Εκδειςς έτοιμων φορεμάτων ΟΡΕ Περικλέους 44

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Βραβείον τηλεπαθείας "Εταιρίας Ψυχικών "Ερευνών. Δέχεται καθ' έγκαστην, όδός Κρήτης 6, πάροδος Λιοσίων. Τηλέφ. 52 - 869.

ΔΩΡΕΑΝ

εξετάζω το δέρμα και τα μαλλιά σας. Μανθάνετε πως να τα περιποιήστε καταλλήλως και πως να απαλλαγίτε ριζικά από ΠΕΡΙΤΤΕΣ, ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΙΔΕΣ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ κλπ. Αισθητικός Α. ΓΙΟΕΛ, Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33.039.

ΧΩΡΙΣ ΔΟΣΙΑ

Δραματικό διήγημα

Στη μέση του απέραντου δάσους του Σμάρλαντ, πάνω σε μία απόκρημνη πλαγιά του όρους Φγκάιλ ύψωνόταν άλλοτε ο πύργος των Μόντεσκολντ. Τον έλεγαν «Πύργο του θανάτου», γιατί όλοι οι άντρες της άρχοντικής αυτής γενιάς πέθαιναν νέοι, αφήνοντας χήρες τις γυναίκες τους. Κι' αυτό γινόταν από την εποχή που κάποιος μακρινός πρόγονός τους είχε καταδιώξει μ' άπανθρωπο τρόπο τους Χριστιανούς της περιοχής κι' είχε κρεμάσει από τα πόδια τον επίσκοπο και τους ιερείς του. Οι απόγονοί —'ι έγιναν κατόπιν κι' αυτοί Χριστιανοί —'ι ύποστηριξαν πολύ τη χριστιανική θρησκεία και τον κλήρο. Μά, μ' όλα αυτά, δεν κατάφεραν να εξιλεωθούν ποτέ για το έγκλημα του προγόνου των.

Την ίδια τύχη είχε κι' ο βαρώνος Ούλριχ. Πέθανε κι' αυτός πολύ νέος, αφήνοντας μόνη τη γυναίκα του και το μικρό γιό του Έρλαντ.

Η βαρόνη Έλφρίντα, η χήρα του Ούλριχ, πήρε μετά το θάνατό του στα χέρια της την εξουσία κι' όλοι ήταν σύμφωνοι πως κανένας άντρας δεν θα τ'α καταφέρει καλύτερα από αυτήν. Γιατί ήταν θαρραλέα κι' είχε έμφυτη την τέχνη να διοική τους ανθρώπους.

Το καμάρι της βαρόνης Έλφρίντας ήταν ο γιός της Έρλαντ. Είχε —'αρεί την απόφαση να του παραδώσει την εξουσία μόλις συμπλήρωνε τα είκοσι —'όνια του. Καί, μ' αυτή την ευκαιρία, θα τον πάντρευε κιόλας. Η Ζόφριντ Ουλφάξ, που του προώριζε για σύζυγο, ήταν μία πολύ όμορφη νέα, που η φύσις την είχε προικίσει μ' ένα σωρό χαρίσματα. Από τ' άλλο μέρος, ο πατέρας της εξουσίαζε όλη την επαρχία του Ριούρικ.

Ο Έρλαντ δεν είχε πη ούτε ναί, ούτε όχι γι' αυτό το γάμο. Η δική του άσπαχόλησις, για τη στιγμή, ήταν το κυνήγι.

Κείνα το πρωί, είχε πάει στο γειτονικό δάσος μαζί με τον Έρασμο, τον πιστό ακόλουθό του και τα δυο σκυλιά του, τον Κέκ και τον Γκρίφ.

Ο Έρασμος είχε δη την προηγούμενη μέρα ένα μεγάλο αγριογούρουνο. Ο κυριός του κι' αυτός έψαχναν τώρα να βρουν τα ίχνη του πάνω στο χιόνι. Τα δυο σκυλιά έτρεχαν κι' αυτά δεξιά κι' αριστερά, τεντώνοντας τα ρουθούνια τους και κάθε τόσο ξεκινούσαν με όρμη σαν να είχαν ανακαλύψει αυτό που ζητούσαν.

Ο Έρλαντ κι' ο ακόλουθός του διέσχισαν τώρα μία πυκνοφυτευμένη περιοχή.

Ξαφνικά, τα δυο σκυλιά ώρμησαν προς τα εμπρός, αφήνοντας ένα αγριο μουγκρητό. Ο Έρλαντ κι' ο ακόλουθός του αλληλοκυττάχτηκαν ένθουσιασμένοι κι' άρχισαν κι' αυτοί να τρέχουν, βέβαιοι που το αγριογούρουνο δεν θα ήταν μακριά.

Άλλ' αντί γι' αυτό, είδαν μία μελαμψη νέα, με μεγάλα φλογερά μάτια, δόλωμα-ρα μαλλιά και ύπεροχη κορμοστασιά που στεκόταν πίσω από μία λοχμη.

— Κέκ... Γκρίφ! φώναξε ο Έρλαντ, για να συγκρατήσει τα σκυλιά του.

Άλλ' ήταν πια αργά. Ο Κέκ έκαμε ένα μεγάλο πήδημα και, ύψωνοντας το μαλλιαρό κορμί του, ώρμησε πάνω στη νέα.

Κείνη τη στιγμή, έγινε κάτι το τρομερό. Καθώς ο Κέκ τέντωσε τις μασέλες του, η μελαμψη νέα έδωσε μ' αστραπιαία κίνηση ένα έγχειρίδιο από τη ζώνη της κι' έχωσε τη λεπίδα του μέσα στις σάρκες του ζώου.

Ο Κέκ σωριάστηκε κάτω, πλημμυρισμένος στα αίματα. Ο Γκρίφ θα είχε κι' αυτός την ίδια τύχη, αν ο Έρλαντ δεν πρόφταινε να τον συγκρατήσει.

Οι δυο κυνηγοί πλησίασαν την άγνωστη κοπέλλα. Στεκόταν ακίνητη σαν άγαλμα, κρατώντας στα χέρια της το έγχειρίδιο με τη ματωμένη λαβή.

Τα μάτια του Έρλαντ έλαμψαν από όργη, όταν είδε πως το αγαπημένο του σκυλί ήταν νεκρό.

— Φοβήθηκα το σκυλί σου, είπε η νέα με προκλητικό ύφος στο νεαρό βαρόνο. Σένα, όμως, δεν σε φοβάμαι!

Ο Έρλαντ την κτύπησε με θυμό. Άλλα το βλέμμα του μαλακώσε πολύ γρήγορα και, ξαφνικά χαμογέλασε.

— Πόσο όμορφη είσαι! της είπε, κυτ-

τάζοντάς την με θαυμασμό. Πρώτη φορά σε βλέπω εδώ... Από πού έρχεσαι;

— Από πουθενά κι' από παντού, απάντησε η νέα μ' αέρωχο ύφος.

— Ξέρεις πως ο άνθρωπος που βρίσκται μπροστά σου είναι ο άρχοντας αυτής της περιοχής; τη ρώτησε ο Έρασμος.

Η νέα γέλασε ειρωνικά.

— Ξέρω πως ο άνθρωπος που βρίσκται μπροστά μου, απάντησε, είναι φυλακισμένος σε μία περιοχή που τη νομίζει

δική του. Στη θέσι του θα πέθαιναν από ασφυξία. Το δικό μου βασίλειο δεν έχει όρια... Γιατί απλώνεται παντού.

— Ποιό είναι τ' όνομά σου;

— Σινγκοάλλα, είπε η νέα.

— Έκανε ένα βήμα πίσω και πρόσθεσε:

— Χαίρε, ώραις ίπποτη.

— Χαίρε, βασίλισσα του αέρα, απάντησε ο Έρλαντ. Πότε θα ξαναγυρίσει;

— Ρώτησε τον αέρα, είπε η νέα.

Κι' έφυγε τρέχοντας.

Ο Έρλαντ του κάκου την αναζήτησε την άλλη μέρα. Έμαθε τότε πως η Σινγκοάλλα ήταν κόρη του αρχηγού μιας φυλής τσιγγάνων, που είχε σταματήσει για λίγο στα δάση του Σμάρλαντ. Μά τώρα είχαν φύγει, συνεχίζοντας την πορεία τους προς το νότο.

Ο νεαρός βαρώνος ένοιωσε μεγάλη λύπη για την ξαφνική αναχώρησι της Σινγκοάλλα. Καί δεν έπαυε να παρακαλή τον αέρα να τ'α την ξαναφέρει κοντά του.

Η έπιθυμία του εκπληρώθηκε κατά τις αρχές του καλοκαιριού. Οι τσιγγάνοι ξαναγύρισαν τότε στα δάση του Σμάρλαντ κι' ο Έρλαντ ξαναβρήκε τη Σινγκοάλλα.

— Βασίλισσα της καρδιάς μου της είπε, δεν έπαθα ούτε στιγμή να παρακαλώ τον αέρα να σε φέρη κοντά μου.

— Γι' αυτό ήρθα, ώραις μου ίπποτη, απάντησε η νέα. Άκουγα μέρα και νύχτα τις φωνές σου και δεν έβρισκα ήσυχία.

Ήταν κι' οι δυο εύτυχισμένοι. Γιατί η αγάπη είχε μιλήσει μέσα στις ψυχές τους. Από τότε δεν περνούσε ημέρα, που να μην συναντηθούν.

— Όταν πάρω στα χέρια μου την εξουσία, της είπε ένα απόγευμα ο Έρλαντ, θα σε κάμω γυναίκα μου και θα σε βάλω να καθίσεις πλάι μου, στη μεγάλη αίθουσα του πύργου.

— Δεν σου ζητώ τίποτε άλλο εκτός από την αγάπη σου, απάντησε η νέα. Οι άνθρωποι της φυλής μου παντρεύονται πιο απλά και πιο όμορφα. Θέλεις

να παντρευτούμε όπως οι τσιγγάνοι, Έρλαντ;

— Ναί, απάντησε μ' ένθουσιασμό ο νεαρός βαρώνος. Κι' αμέσως μάλιστ...

— Περιμένα ναρρή το βράδυ.

Η νέα, όταν νόμισε πως η στιγμή ήταν κατάλληλη, διάλεξε ένα μέρος που λουζόταν από τις άχτινες του φεγγαριού, και, παίρνοντας το έγχειρίδιο που κρεμόταν από τη ζώνη του Έρλαντ, έκαμε μ' αυτό μία μικρή πληγή στον καρπό του δεξιού χεριού του βαρόνου και τον καρπό του δικού της αριστερού χεριού. Έπειτα έβαλε τις δυο πληγές τη μία πάνω στην άλλη, έτσι που να σμίξη το αίμα που έτρεχε από αυτές. Κι' αυτό τον τρόπο έγινε ο γάμος τους. Κι' η νύχτα που απλώνονταν δόλγαρα σκέπασε με τη σιωπή και το μυστήριο της τα φιλά τους...

Όταν, κατά τα ξημερώματα, η Σινγκοάλλα γύρισε στην κατασκήνωσι, βρήκε όλους τους τσιγγάνους στο πόδι. Είχαν ξεστήσει τις σκηνές τους κι' ήταν έτοιμοι να φύγουν. Ο πατέρας της την έσπρωξε τότε μέσα σ' ένα μεγάλο καρότσι, που ήταν κλειστό από παντού και πέρασε μία γερή αλυσίδα στους δυο κρίκους της πόρτας. Γιατί ο γέρο Ασσίμ ήξερε τις σχέσεις της κόρης του με τον Έρλαντ και φοβόταν μήπως η νέα δεν ήθελε να τον ακολουθήσει.

Η φυλή ξεκίνησε σε λίγο.

Μόνο έπειτα από πολλές μέρες η Σινγκοάλλα έμαθε ποιος λόγος είχε ύπαγορεύσει αυτή την ξαφνική αναχώρησι. Οι δικοί της είχαν κλέψει το θησαυρό των Μόντεσκολντ και βιάζονταν να φύγουν.

Η βαρόνη Έλφρίντα, πέθανε από τη λύπη της όταν έμαθε αυτή την κλοπή. Κι' ο Έρλαντ ένοιωσε απέραντο μίσος για τη Σινγκοάλλα. Γιατί ήταν βέβαιος πως τον είχε παραπλανήσει εκείνη τη νύχτα, για να μπορέ-

σουν οι δικοί της να χωθούν μέσα στον πύργο και να πάρουν το θησαυρό. Άγανακτισμένος γι' αυτή την προδοσία, παντρεύτηκε έπειτα από λίγαν καιρό τη Ζόφριντ Ουλφάξ κι' απόκτησε απ' αυτό το γάμο του ένα αγοράκι, το Χάινς.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Στο μεταξύ κι' η Σινγκοάλλα είχε γίνει μητέρα. Έδωσε στο παιδάκι, που έφερε στον κόσμο το όνομα Σόργκμπορν.

Μά, προτού φέρη στον κόσμο αυτό το παιδάκι, είχε κάμει και τον καρπό της από τους δικούς της θησαυρό των Μόντεσκολντ. Ύστερα είχε χωρίσει από τους άλλους τσιγγάνους.

Ο σκοπός της ήταν να ξαναγυρίση κοντά στον Έρλαντ μαζί με το γιό τους και το πολύτιμο φορτίο της. Κατάφερε να γυρίση στα δάση του Σμάρλαντ, ύστερ από δέκα δολοκλήρα χρόνια από τη μοναδική νύχτα του γάμου της με τον άρχοντα του Μόντεσκολντ.

Η Σινγκοάλλα, δοσμένη στην αγάπη της, δεν είχε καταλάβει πως τα χρόνια είχαν κυλήσει και νόμιζε πως είχε χωρίσει μόλις χτές από τον Έρλαντ. Κι' η δυστυχισμένη κόνεψε να τρελλαθή από τη λύπη της όταν έμαθε πως ο αγαπημένος της είχε παντρευτεί άλλη γυναίκα. Ατοφάσισε τότε να φύγη μακριά. Έπρεπε να παραδώσει όμως στον Έρλαντ το θησαυρό του. Θα τον έκρυβε κάπου μέσα στο δάσος και θάσπελνε το Σόργκμπορν να ειδοποιήση τον πατέρα του. Έτσι, θα της δινόταν η ευκαιρία να ιδή τον αγαπημένο της.

Το τέχνασμα της Σινγκοάλλα πέτυχε. Ο βαρώνος πείστηκε ν' ακολουθήση μόνος του το μικρό κι' άκουσε στο δρόμο τη φανταστική ιστορία που του άφηγήθηκε: πως είχε μπη ταχα σε μία σπηλιά, ακολουθώντας ένα μικρό ζώο που είχε πληγώσει με το τόξο του και πως, ψάχνοντας εκεί μέσα, ανακάλυψε σε μία στιγμή το θησαυρό.

— Έδώ είναι αφέντη, είπε ο Σόργκμπορν, όταν έφτασαν στη σπηλιά.

Κι' άρχισε να παραμερίζει τις πέτρες. Μά, ξαφνικά, παραπάτησε και το κεφάλι του χτύπησε μ' όρμη πάνω σε μία προεξοχή του βράχου.

Η Σινγκοάλλα, που στεκόταν στην είσοδο της σπηλιάς, έτρεξε σαν τσελλή κοντά του.

— Σόργκμπορν, παιδί μου! φώναξε παίρνοντάς το στην αγκαλιά της.

— Άλλοιμονο! Ο μικρός Σόργκμπορν ήταν πια νεκρός.

Ο Έρλαντ, με την ψυχή σπαραγμένη από τον πόνο, κυττάζε τη δυστυχισμένη αυτή μητέρα, που έκλαιγε το νεκρό παιδί της. Καί, ξαφνικά, τα χαρακτηριστικά της του φάνηκαν πολύ γνωστά.

— Σινγκοάλλα! φώναξε. Σ' έδω;... Κι' ο δυστυχισμένος αυτός μικρός είναι παιδί σου;

— Είναι παιδί μας, απάντησε η τσιγγάνα.

Και του διηγήθηκε την αλήθεια.

Ο Έρλαντ έλαβε κι' αυτός για το θάνατο του Σόργκμπορν, του παιδιού χαρής πατέρα. Έπειτα, πήγαν μαζί με τη Σινγκοάλλα στο μέρος που είχαν κάμει άλλοτε το γάμο τους, έσκαψαν ένα λάκκο κι' έθαψαν το πτώμα του παιδιού τους.

Ήταν κι' οι δυο τους πολύ δυστυχισμένοι. Καί πολλές φορές έσμιγαν τα βράδια πάνω στον τάφο του μικρού Σόργκμπορν κι' έκλαιγαν την τραγική μοίρα τους.

Μά οι τσιγγάνοι αναζητούσαν πάντα τη Σινγκοάλλα για να την εκδικηθούν ετιείδη τους είχε πάρει το θησαυρό. Καί, κάποτε, ανακάλυψαν τα ίχνη της...

Ο Έρλαντ, πηγαίνοντας ένα βράδυ στον τάφο του παιδιού του, βρήκε την τσιγγάνα νεκρή, μαχαιρωμένη...

Το μυαλό του σάλεψε τότε κι' άρχισε να τρέχη σαν τρελλός. Από τότε κανείς δεν τον ξαναείδε.

Η Ζόφριντ έμεινε κι' αυτή χήρα, όπως όλες οι γυναίκες των Μόντεσκολντ. Στον πύργο βρίσκεται τώρα ένα παιδάκι, ο Χάινς. Θα μεγαλώση κι' αυτό και θα παντρευτεί, όταν έρθη η ώρα του. Έπειτα... Κανείς από τους ανθρώπους που ζουν στον πύργο δεν θέλει να σκέφτεται τί μπορεί να γίνει έπειτα. Ο μικρός βαρώνος ίσως ξεφύγη από την παλιά κατάρρα. Ίσως όχι...

7

Ο Διεθνής Τηλεβόλ

Γουίλλιαμς - Ντάβιντσον

Το κοινωνικό - αθλητικό ζήτημα, που αναστάτωση την Αγγλία

Οι αθλητικοί συντάκτες των αγγλικών εφημερίδων απασχολούνται τελευταία με ένα σοβαρό κοινωνικό - αθλητικό ζήτημα. «Έχουν δικαίωμα οι συλλόγοι να επέμβουν στην ιδιωτική ζωή των αθλητών τους;». Αφορμή στην όλη υπόθεση έδωσε ένα γράμμα της δακτυλογραφού Παμέλας Γουίλλιαμς, 19 ετών, που έκανε την αποκάλυψη πως ένας ποδοσφαιρικός Σύλλογος του Λονδίνου είχε σκανδαλώδως επέμβει στις φιλικές, όπως ισχυρίζεται, σχέσεις της με ένα άσσο του ποδοσφαίρου. «Η Μις Παμέλα μάλιστα διέτυπωσε την άπαιτησή να της ζητηθεί από το Σύλλογο συγγνώμη για την αδικαιολόγητη δυσφήμιση, που έπαθε ύστερα από την απρόσεκτη ενέργειά τους».

Αυτά λέει η Μις Παμέλα. «Ας δούμε όμως πως ακριβώς έγιναν τα πράγματα, ποια είναι η αλήθεια».

Η «απρόσεκτη ενέργεια» του Συλλόγου ήταν ο αποκλεισμός από την ομάδα των παικτών του και η αφαίρεση του δικαιώματός να αγωνίζεται με τα χρώματα του συλλόγου του «σέντερ χάφ» (κεντρικού μέσου). Ως δικαιολογία της τιμωρίας ήταν το γεγονός ότι ο ποδοσφαιριστής αυτός είχε κοιμηθεί την παραμονή ενός μεγάλου ποδοσφαιρικού αγώνος του συλλόγου του στο σπίτι της δακτυλογράφου Παμέλας Γουίλλιαμς.

Φαίνεται πως ο Ντάβιντ Ντάβιντσον (αυτός ήταν ο σέντερ χάφ), δεν έπαιξε στον κρίσιμο αγώνα για το σύλλογο του, όπως όλοι περίμεναν. Συστηματική έρευνα του προπονητή του αποκάλυψε πως δεν κοιμήθηκε σπίτι του και τότε ο Σύλλογος του πήρε την αυστηρή απόφαση που αναφέραμε και π ο ύ αναστάτωση τους φιλάθλους και δημοσιογράφους ο ύ κικλούς της Αγγλίας.

Οι έρευνες των λαγωνικών έφεραν σε φώς τα παρακάτω στοιχεία. «Η Δίς

Γουίλλιαμς είχε μια φανταστική φίλη του ποδοσφαιρού. Γνωρίστηκε και συνδέθηκε φιλικά με τον Ντάβιντσον, έπαγγελματία ποδοσφαιριστή 29 ετών, πρό τριετίας. Αυτός όμως είχε παντρεμένος με άλλη γυναίκα και έχει ένα παιδάκι 3 χρόνων. Με τη γυναίκα του όμως έχει χωρίσει εδώ και δύο χρόνια.

Πραγματικά η Δίς Γουίλλιαμς όμως ολόγνησε πως μεταξύ αυτής και του Ντάβιντσον υπάρχει αισθηματικός δεσμός ελκρινής και αγνός. Αυτό είναι δικαίωμα, συμπλήρωσε, κάθε ανθρώπου και δεν νομίζω πως μπορεί να απαγορευθεί σ' ένα ποδοσφαιριστή. «Όταν ο Ντάβιντ έρχεται στο σπίτι μας κοιμάται σε χωριστό πάντα δωμάτιο. Έχουμε τρία δωμάτια ύπνου. Στο ένα κοιμάται ο πατέρας μου με τον αδελφό μου, στο άλλο η μητέρα μου με μένα και στο τρίτο φιλοξενούμε τον Ντάβιντ, όταν έρχεται στο σπίτι μας».

Κέρβερος ο προπονητής του Συλλόγου «Ανατολή» δεν θέλησε να κοιμηθεί την παραμονή του μεγάλου αγώνος αν δεν βεβαιωνόταν πως όλοι οι ποδοσφαιριστές του είχαν πάει νωρίς στα σπίτια τους.

Τον Ντάβιντσον δεν τον βρήκε εκεί και ελκρινής ο σέντερ χάφ όμως ολόγνησε αδικαιολογητά πως είχε κοιμηθεί στο σπίτι της Δίς Γουίλλιαμς.

Παρά την όμολογία του, η διοίκηση του συλλόγου «Ανατολή» τον απέκλεισε, γιατί σύμφωνα με τους κανονισμούς των επαγγελματικών ποδοσφαιρικών συλλόγων οι παίκτες είναι υπο-

Ο σέντερ χάφ Ντάβιντσον ανάμεσα στους διασημότερους θουντσοφύλακες Γουίλλιαμς και Γουίλσον.

χρεωμένοι στις παραμονές ενός αγώνος να είναι απόλυτως «φορτωμένοι».

Μόλις δημοσιεύθηκε η απόφαση δημιουργήθηκε ο σάλος. Κοινωνιολόγοι και αθλητικοί χωρίστηκαν σε δύο αντίπαλα στρατόπεδα και άρχισαν δριμυιότητα συζητήσεις. Άλλοι υποστήριξαν πως είχε δική ο Σύλλογος και άλλοι έδωσαν δική στο Ντάβιντσον.

Στην πολύκοπη αυτή διαμάχη πήρε μέρος και ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος, που δήλωσε με μεγάλη πικρία: «Αποτελεί προσβολή κατά της τιμιώτερης και ηθικότερης νέας του Λονδίνου η αψυχολόγητη απόφαση του συλλόγου μου! Μόλις πάρω το διαζύγιο μου θα τελώσω τους γάμους μου με τη Δίς Γουίλλιαμς. Ήταν σ' όλους γνωστό πως συνδεόμαθα φιλικά με' όλη την οικογένεια. Έπειδή η μητέρα της με θεωρούσε σαν παιδί της κοιμόμουνα δυο - τρεις φορές την εβδομάδα στο σπίτι της».

Αυτήν όμως ο Σύλλογος «Ανατολή» περιορίστηκε στο γράμμα των κανονισμών και έκοινοποίησε την παύση στο Ντάβιντσον με το δικαιολογητικό: «Αδυνατούμε να ανεχθούμε τη συμπεριφορά σας αυτή, που δεν συντελεί στη προσφορά των καλύτερων υπηρεσιών σας στο Σύλλογο, αφού μάλιστα είσατε και παντρεμένος».

Πως θα τελειώσει αυτή η ιστορία; Ο Ντάβιντσον δεν εννοεί να χωρίσει αυτό πούπαθε. Η Μις Γουίλλιαμς μάλιστα.

Κάποιος σοφός Σολωμός για να ειρηνεύσει τους διαμαχόμενους.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Πρωτότυπος έρας

Ο πάστορ Ουίλλιαμ Νικόλ, από το Ντέντχαμ της Μασαχουσέτης άφησε πεθαίνοντας την περιουσία του, που ανερχόταν σε τρεις χιλιάδες δολάρια, στο γιο του Ρόμπερτ και την κόρη του Λουέλα, με τον όρο ότι δεν θα ξαναβάλουν οινόπνευματόδη ποτά στο στόμα τους. Ως εκτελεστής της διαθήκης του όριζε δυο φίλους του, που θα καταβάλουν στα δυο παιδιά του τη χρηματική το ποσόν της κληρονομιάς. Σε περίπτωση που παραβούν αυτό τον όρο, τα δυο παιδιά του πάστορος όχι μόνο δεν θα ξαναπάρουν πενήταράλλα και θα υποχρεωθούν να επιστρέψουν το ποσόν που έχουν εισπράξει ως κείνη τη στιγμή. Η περιουσία του πάστορος θα διατεθεί τότε σε φιλανθρωπικά έργα.

Καταναγκαστική «επρώσια» δηλαδή «έσρα ζωής»! Ο άνδρας ως το τέλος οι κληρονόμοι;

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλεχτικό ρομβοσχυρόλεξο

Α'. ΣΕΙΡΑ
1) ΜΕΣΗΜΕΡΙ. 2) ΜΑΡΙΝΑΤΑ. 3) ΜΕΤΑΒΟΛΗ.

Β'. ΣΕΙΡΑ
4) ΚΑΡΑΜΕΛΑ. 5) ΑΛΑΜΑΝΑ. 6) ΑΝΑΜΕΝΩ.

Γ'. ΣΕΙΡΑ
7) ΚΑΝΑΡΙΟΙ. 8) ΑΛΗΘΙΝΑ. 9) ΑΝΑΤΟΛΗ.

Τενόγριφος
Γέρος — Γερός.

Τό χωράφι
Είναι παραλληλόγραμμο με πλευρές 40 και 80 μέτρων.

Ένα παρ'άξονο ζώο

1) Αμερικανική Έλαφος. 2) Ζέβρας. 3) Ελέφας. 4) Ρινόκερος. 5) Τράγος. 6) Φίδι. 7) Καμηλοπάρδαλις. 8) Νυχτερίδα. 9) Καγκουρά και 10) Πετεινός.

Μαχικό γράμμα

Τα διάφορα γράμματα πρέπει ν' αντικατασταθούν με «Μ». Έχουμε έτσι τις ακόλουθες νέες λέξεις: Μανία — Μεξικόν — Νόμος — Ακμή — Αμύνος — Μούμια — Μέλος — Κλίμα — Κόσμος.

Μαχική εικών χωρίς εικόνα

Θειάφι ('ΑληΘΕΙΑ ΦΙλή)

Συγγένειες

1) Είναι θεία σας. 2) Είναι θείας σας. 3) Είναι γαμπρός σας. 4) Είναι προπάππος σας. 5) Είναι πεθερός σας. 6) Είναι εξαδέλφη σας.

Κλιμακώλεξο

1) ΑΝΤΙΓΟΝΗ, 2) ΠΑΝΤΙΕΡΑ. 3) ΕΡΑΝΙΣΜΑ, 4) ΑΤΛΑΝΤΙΣ. 5) ΠΛΑΤΑΝΟΣ. 6) ΣΑΙΝ — ΣΑΝΣ. 7) ΠΑΚΙΣΤΑΝ.

Λεξιγριφος

ΣΑΛΑ — ΜΑΝΔΡΑ = ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑ

Αίνιγμα

Η φωτιά.

ΟΟΟ

Η λύσεις του 272ου σχυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΚΟΜΗΤΗΣ — ΜΑΡΟΚΟΝ. 2) ΚΟΜΟΤΙΝΗ — ΑΝΙΚΑΝΟΣ. 3) ΑΡΑΡΑΤ — ΓΑΛΑΤΑ. 4) ΝΗΣΙ — ΙΟΝ — ΑΡΑΙ. 5) ΝΕΑΝΙΑΣ. 6) ΤΑΚΙ — ΔΔ — ΑΠ. 7) ΑΝΙΑ — ΑΝΑΜΕΣΑ — ΑΚΡΗ. 8) ΣΗΣ — ΡΑΣ — ΑΗΡ. 9) ΡΙΠΤΩ — ΡΗΤΩΣ. 10) ΑΤΟΜΟΝ — ΩΡΙΜΟΝ. 11) ΕΝΑ — ΣΕΠ. 12) ΦΟΡΩ — ΤΡΟΙΑ — ΡΕΑΣ. 13) ΠΙΛΟΤΟΣ — ΛΕΑΙΝΑΙ. 14) ΑΛΩΝΙ — ΡΑΝΙΣ. 15) ΥΕΣ — ΡΥΑΚΙ — ΑΤΙ. 16) ΩΤ — ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ — ΕΣ. 17) ΟΔΗΣΟΣ — ΚΑΝΑΔΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΝΑΤΑΣ — ΠΑΥΩ. 2) ΚΟΡΗ — ΑΝΗΡ — ΦΙΛΕΤΟ. 3) ΟΜΑΣ — ΙΣΙΑ — ΟΛΩΣ. 4) ΜΟΡΙΑΚΑ — ΠΤΕΡΟΝ. 5) ΗΤΑ — ΤΟΝΟΤΙΚΟΣ. 6) ΤΙΤΑΝ — ΑΡΩΜΑ — ΙΣ. 7) ΗΝ — ΕΑΝ — ΤΣΙΡΚΟ. 8) ΣΗΠΙΑ — ΑΡΟΝ — ΥΟΣ. 9) ΟΝΟΜΑ — ΣΟΥΔΑΝ. 10) ΜΑΟΝΙ — ΕΣΤΩ — ΚΟΚ. 11) ΑΝ — ΑΙΣ — ΑΛΚΙΜΑ. 12) ΡΙΓΟΣ — ΑΚΡΙΣ — ΟΝ. 13) ΟΥΑ — ΗΜΕΡΑΡΓΙΑ. 14) ΚΑΛΑΝΔΑ — ΤΟΠΕΙΑ. 15) ΟΝΑΡ — ΚΛΩΝ — ΑΝΝΑ. 16) ΝΟΤΑ — ΑΡΗΣ — ΣΑΙΤΕΣ. 17) ΣΑΙΣΗΡ — ΙΣΙΣ.

Παρακρούσεις ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Απάνθρωποι ακρωτηριασμοί και εκτελέσεις

Οι Βασούτοι, οι κάτοικοι της Βασουτολάνδης στη Νότιο Αφρική, είχαν εκχριστιανισθεί από πολλές δεκαετίδες και έθεωρούντο σαν η πιο πολιτισμένη φυλή της μαύρης ηπείρου. Τα εγκλήματα ήταν απαντώντα στην περιοχή τους κι οι πόλεμοι μεταξύ των διαφόρων φυλών είχαν τερματισθεί από καιρό.

Άλλ' από το περασμένο οθινόπωρο, η Βασουτολάνδη κολυπάει κυριολεκτικά μέσα στο αίμα. Οι αρχές ανακαλύπτουν κάθε μέρα δεκάδες καινούργιων εγκλημάτων, που οι δράστες των παραμένον πάντοτε σχεδόν άγνωστοι. Οι Ιθαγενείς, σ' όλο αυτό το διάστημα, βρίσκονται σε μία κατάσταση πρωτοφανούς αναταραχής, που έκαλυψε ομαδικής παρακρούσεως, που παρουσιάζει μεγάλες ομοιότητες με το «αμάκ» των Ιθαγενών των ησιών του Ειρηνικού και διαφόρων περιοχών της Ασίας. Αυτό δεν τους εμποδίζει, ωστόσο, να εκτελούν με φανατισμό τα χριστιανικά τους καθήκοντα, να ηγούνται τακτικά στην εκκλησία και να επιδεικνύουν μεγάλη ευλάβεια στα θεία. Άλλα, μόλις βγούν από τον περίβολο του ναού, ξαναγίνονται άλλοι άνθρωποι.

Οι εθνολόγοι που έχουν ασχοληθεί με τα προβλήματα των Ιθαγενών της Αφρικής δεν εκδηλώνουν καμμία ιδιαίτερη ανησυχία για το φαινόμενο αυτό της ομαδικής παρακρούσεως, που εμφανίζεται κατά περιόδους σε διάφορες φυλές και, που διαρκεί άλλοτε περισσότερο κι, άλλοτε λιγότερο. Έπειτα από αυτό το διάστημα, η ηρεμία ξαναγυρίζει ως διά μαγείας και κανείς δεν φαίνεται να θυμάται

τι συνέβη κατά το πρόσφατο παρελθόν.

Άλλ' αυτή τη φορά, η ομαδική παρακρούση των κατοίκων της Βασουτολάνδης κράτησε περισσότερο απ' όσο θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί. Κατά τον περασμένο μήνα, οι αρχές αναγκάστηκαν να διατάξουν τον απαγχονισμό 421 ατόμων, που θεωρήθηκαν ως δράστες μεγάλου αριθμού εγκλημάτων. Άλλα το κακό δεν σταμάτησε. Και συνεχίζεται πάντα με τον ίδιο ρυθμό, όπως και πριν.

Φαίνεται πιθανόν ότι οι άνθρωποι αυτές γίνονται μέσα στα δάση κατά τη διάρκεια οργιστικών τελετών. Βάζουν το θύμα να γονατίσει και του δίνουν τα χέρια στον κορμό ενός δένδρου. Έπειτα ο εκτελεστής αρχίζει να του κόβει μ' ένα μαχαίρι διάφορα μέρη του σώματός του, τη μύτη, τα χέρια, τα αυτιά, κομμάτια από το στήθος ή τους γλουτούς, κλπ. Όχι σπάνια επίσης του βγάζει τα μάτια ή του ανοίγει το στήθος από πάνω ως κάτω και του αποσπά βίαια διάφορα όργανα. Το θύμα ουρλιάζει από τους πόνους, αλλά οι κραυγές του πνίγονται μέσα στο θορυβό που κάνουν οι άλλοι Ιθαγενείς γύρω του.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, αποτελειώνουν το θύμα με ένα χτύπημα ροπαλού στο κεφάλι. Κάποτε, όμως, το αφήνουν να πεθάνει από την ακατασταχη αιμορραγία που προκαλείται από όλους αυτούς τους ακρωτηριασμούς.

Τα κομμάτια που κόβουν από το σώμα του τα βάζουν μέσα σε πήλινα δοχεία και τα θάβουν σε μεγάλο βάθος στο έδαφος.

Ποιά λόγο έχουν αυτοί οι ακρωτηριασμοί κι αυτές οι εκτελέσεις; Οι Ιθαγενείς σιωπούν επίμονα στις ερωτήσεις που τους γίνονται. Πιστεύεται, όμως, ότι ο σκοπός τους είναι ν' αποτρέψουν κάποιο κακό ή κάποια συμφορά, που απειλεί τη Βασουτολάνδη.

Είπε αξιοσημείωτο ότι, σε πολλές περιπτώσεις, ο αδελφός του γιου ή αντιστρόφως, κλπ. Παρομοία περιπτώσεις ομαδικής παρακρούσεως είχε εμφανισθεί πριν από μερικά χρόνια σε μίαν άλλη περιοχή της Αφρικής, τη Ζουλουλάνδη. Υπολογίζεται ότι, από τους 65 περίπου χιλιάδες Ιθαγενείς κατοίκους της, το 1/3 τουλάχιστον έπεσαν θύματα αυτής της αιματώδους εξέγερσης. Τη νύχτα, ομάδες εξάλλων ανθρώπων γυρίζαν από χωριά σε χωριά και σκότωναν όποιον εδρiscαν μπροστά τους, άντρες, γυναίκες, παιδιά, χωρίς καμμία εξαίρεση. Έπειτα έθαψαν φωτιά στις καλύβες κι έφεγγαν. Συνέβαιναν πολλές φορές, γυρίζοντας στα χωριά τους, να βρίσκουν τους δικούς τους σκοτωμένους και τις καλύβες τους καμένες από άλλη ομάδα Ιθαγενών που είχαν περάσει από εκεί.

Η κατάσταση αυτή κράτησε σαραντά περίπου ημέρες. Έπειτα η ηρεμία ξαναγύρισε σ' όλη την περιοχή σαν να μην είχε προηγηθεί τίποτε.

Οι εθνολόγοι έχουν παρατηρήσει ότι τα φαινόμενα αυτού του είδους προηγούνται από περιόδους μεγάλης ξηρασίας, ραγδαίων βροχών, επιδρομής καταστρεπτικών εντόμων, εμφάνισης επιδημιών, κλπ.

Η ανωνυμία
δυστυχώς μας γέλει

Αϊκ. Καραγιάννη

ΔΙΔΑΣΚΑΤΟΥΧΟΣ

των Σχολών των Παριίων

GUERRELAUVIGNE - ECOLE PIGIER

Ακαδημία Κοπτικής ΔΑΙΔΥΣΕΩΣ

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 • Τηλ. 53-398

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 60

ΔΙΤΣ

Η κατάρτα του ποτέρο

Στην πιο ψηλή και πιο άγρια κορυφή των Άλπεων καθόταν σε μια καλύβα ένας χωρικός με το γέρο πατέρα του. Πέρασε καιρός κι ο νέος, που τον έλεγαν Κούντες, αισθάνθηκε την ανάγκη νάχη μια γυναίκα στο πλάι του. Άλλα ο γέρος δεν ήθελε γυναίκα στο σπίτι. Δεν ήθελε να δει παντρεμένο το γιο του. Μα ο Κούντες, χωρίς τη θέλησή του, παντρεύτηκε την κόρη του παππού καθόταν στο διπλανό χωριό, την όμορφη Τρούδη.

Απ' την ημέρα αυτή άρχισαν άγριοι καυγάδες μέσα στο σπίτι. Και μιά μέρα ο Κούντες, τυφλός από την οργή του σκότωσε τον πατέρα του με ένα δρεπάνι, κόβοντας το λαιμό του!

Ο γέρος πεθαίνοντας τον καταράστηκε.

Πέρασαν χρόνια. Ο Κούντες κι η Τρούδη εξακολουθούσαν ν' αγαπιούνται, με μίαν άγρια μορφή κι άγρια σαν να την βάραινε το αίμα το πατρικό.

Μετά λίγους μήνες η Τρούδη γέννησε. Ο Κούντες πήρε το μωρό απ' τα χέρια της γριάς που πασατεκτόανε στη γυναίκα του και το κούταξε. Ξαφνικά χλώμιασε. Το παιδί στο άριστερό του μπράτσο είχε ένα σημάδι: ένα κατακόκκινο δρεπάνι!

Πέρασε ένας μήνας και καινούργιες συμφορές πλάκωσαν στο σπιντικό του Κούντες. Ένα χωράφι και οι χορτανοθήκες του κήπων και μιά αρρώστια βαρύνει βρήκε τα κοπάδια του

καθόταν στη λιακάδα και κά-

Πολύ περιποιητικός αυτός ο μικρός σου. Μιά ώρα ψάχνει, μήπως βρει καμμία τρίχα απ' το κούρεμα και με...

(Τού Άρχελαου)

πνιξε ησυχος τη μακρυά πίπα του...

Εφτάμισυ χρόνια πέρασαν από τη βραδυά, που ο Κούντς είχε σκοτώσει τον πατέρα του. Ένα απόβραδο τα παιδιά έπαιζαν μπροστά στο σπίτι. Λίγη ώρα πριν η Τρούδη είχε σφάξει, στο κατώφλι, μια κόττα και είχε αφήσει το μαχαίρι πάνω στην πέτρα. Όταν πήκε μέσα η μητέρα, ένας πειρασμός πέρασε απ' το μυαλό των παιδιών.

— Έλα, είπε το αγόρι στην αδελφούλα του, να παίξουμε ένα καινούργιο παιχνίδι. Εσύ θα είσαι η κόττα κι' εγώ η μητέρα μας.

Δεν πέρασε πολλή ώρα, κι' άξαφνα η Τρούδη άκουσε μια απελπιστική κραυγή. Πεταχτηκε έξω σαν τρελή και είδε το κοριτσάκι της να πλέη στο αίμα. Ο αδελφός του του είχε κόψει το λαιμό!

Ο Κούντς έτρεξε κι' αυτός. Μια βαρεία κατάρρα του ξεφυγε από το στόμα.

Το ίδιο βράδυ το παιδί του έφυγε. Και κανείς δεν έμαθε ποτέ του τί είχε γίνει...

Τώρα πιά ο Κούντς και η Τρούδη δεν είχαν παιδιά.

Η δυστυχία άρχισε να πλακώνει το σπίτι τους. Τα ψάρια της λίμνης φοφώσανε, τα χωράφια δεν βλάσταιναν πιά και το χιόνι σκέπαζε μέρες πολλές σαν σάβανο τη ξεραμένη γη.

Οι πελάτες άραιώσαν γιατί ο δρόμος προς τα εκεί ήταν αδιάβατος. Ο Κούντς πούλησε τότε το χτύμα του στον άνθρωπο που του το είχε δώσει και έπειδή δεν είχε πού να πάη νοίκιασε το σπίτι και κάθισε λίγα χρόνια.

Ένα βράδυ ο Κούντς γύρισε στενοχωρημένος από τη χώρα. Η προθεσμία που έπρεπε να πληρώσει το νοίκι είχε περάσει. Η φτώχεια του ήταν τώρα τρομακτική. Σηκώθηκε την άλλη μέρα για να πάη στον ιδιοκτήτη να του ζητήσει μια προθεσμία. Μα εκείνος, σκληρός τοκογλύφος, τον φέρεσε ότι θα τον πάη στο δικαστήριο, αν δεν του πληρώσει το νοίκι σε είκοσι τέσσερες ώρες!

Ο Κούντς γύρισε σπίτι του απελπισμένος.

Ξαφνικά κάποιος χτύπησε την πόρτα. Το αντρόγυνο αντήχησε.

Τα χτυπήματα αντήχησαν και δεύτερη φορά. Η Τρούδη σηκώθηκε και πήγε ν' ανοίξει. Ένας νέος, ως 23 χρόνων με φορεσιά κυνηγού, με δυο πιστόλια ζωσμένα στη μέση κι' ένα πέτσινο σακκίδιο που κρεμόταν απ' το λαιμό του μπήκε μέσα.

— Καλώς, ώρισε, είπε ο Κούντς με βραχνή φωνή, απλώνοντας το χέρι του.

Και ρώτησε άμεσως κατόπιν:

— Μα το χέρι σου τρέμει! Γιατί τρέμει το χέρι σου, διαβάτη;

— Είπε από το κρύο, αποκρίθηκε ο ξένος κυτάχοντας παράξενα πότε τον Κούντς και πότε τη γυναίκα του.

— Έπειτα κάθισε κι' έβγαλε από το κυνηγετικό του σακκίδιο ψωμί και μια ψημένη κόττα. Κάλεσε το αντρόγυνο να πάη μελέ.

— Έφανα, είπε ο Κούντς.

— Κι' εγώ, πρόσθεσε η Τρούδη.

— Τότε δεν τρώω ούτε εγώ, είπε ο άγνωστος.

— Έβγαλε έπειτα ένα μικρό κάλι κρασί. Ήπιαν μαζί με τον Κούντς. Ο νέος άρχισε να ζαλίζεται.

Η Τρούδη είχε πάει στη διπλανή καμάρια και γυρίζοντας είπε:

— Άνθρωπε του Θεού, το στρώμα σου είναι έτοιμο...

Ο διαβάτης σηκώθηκε.

— Καλή νύχτα, είπε.

— Καλή σου νύχτα, αποκρίθηκε ο Κούντς.

Ο ξένος μπήκε στη κάμαση, άφου έριξε μια ματιά παράξενη στο αντρόγυνο και γονάτισε να κάνει την προσευχή του...

Η Τρούδη πλάγασε.

Ο Κούντς κάθισε σε μια γωνιά κι' έβαλε το φλογισμένο κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του, που έτρεμαν από μίαν ανεξήγητη ταραχή...

Όταν τελείωσε την προσευχή του ο ξένος, έβαλε το πουγύγι του κάτω από το προσκεφάλο του και πήρε το πανωφόρι του να το κρεμάση σ' ένα καρφί πίσω από την πόρτα.

Μα το καρφί δεν ήταν στερεωμένο. Και με τ' η γερή γροβιά του το χτύπησε τόσο δυνατά που ο τοίχος τραντάχτηκε και η πόρτα έτριξε. Και τότε κάτι που ήταν από πολλά χρόνια κρυμμένο πάνω από το πρεβάκι της πόρτας, έπεσε κάτω στη διπλανή κάμαρη που ήταν το αντρόγυνο. Ο Κούντς μέσα στο μισοσκόταδο προσπάθησε να διακρίνη αυτό το κάτι που είχε πέσει. Ήταν το μαχαίρι με το οποίο είχε σφάξει ο γιος του τη μικρούλα κόρη του.

Ο Κούντς το κύτταξε μ' ανατοχή.

Χίλιες μαύρες σκέψεις πέρασαν απ' το μυαλό του. Προχώρησε προς την πόρτα. Και τη στιγμή που έσκυβε για να πάρη το μαχαίρι το βλέμμα του έπεσε στην κλειδαρότρυπα. Κύτταξε στο πλαγινό δωμάτιο. Ο ξένος κοιμόταν.

Κι' ο Κούντς στεκόταν πάντα εκεί, με τα μάτια στην κλειδαρότρυπα και στο χέρι το καταραμένο μαχαίρι.

Το καντήλι έσβυε τρεμουλιαστά στην κάμαρη του ξένου. Ο Κούντς ανατρίχιασε και πάλι. Μα ήταν η τελευταία του διατριχίλα. Ο τελευταίος του διαταγμός. Πλησίασε άμεσως στο στρώμα της Τρούδης.

Η Τρούδη δεν κοιμόταν.

— Σηκώ άφου έχεις τα μάτια σου ανοιχτά, της είπε άρραχνα. Σηκώ και φέξε μου!

Η Τρούδη σηκώθηκε και πήρε το καντήλι στο χέρι. Ο Κούντς άνοιξε την πόρτα κι' οι δυο τους μπήκαν στην κάμαρη του ξένου.

Ο Κούντς άπλωσε το άριστερό χέρι στο πουγύγι που είχε κάτω από το προσκεφάλο του ο ξένος, ενώ με το δεξί κρατούσε σφιχτά το μαχαίρι...

Τη στιγμή αυτή ο ξένος σάλεψε. Ευπνούσε... Χωρίς να διατάση ο Κούντς σήκωσε το μαχαίρι και του το κάρφωσε στο στήθος.

Τα μάτια του ξένου τεντώθηκαν ορθάνοιχτα για τελευταία φορά. Και τα χλωμά του χείλη μόλις μπόρεσαν να μουρμουρίσουν:

— Πατέρα!...

Ο Κούντς και η Τρούδη έφυγαν μέσα στην άγρια νύχτα, σαν δαιμονισμένοι στα βουνά. Και κανείς δεν τους ξανάειδε πιά από τότε...

ΕΝΡΙΚ ΟΜΠΕΡΛΑΝΤ

Όνειρα που φανερώνουν ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Η δολοφονία του Προέδρου Λίνκολν

Επί πολλά χρόνια η Βρετανική Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών προσπάθησε να εξακριβώσει, θετικά κι' έπιστημονικά, αν είναι δυνατόν να όνειρευτη κανείς κάτι που πρόκειται να συμβεί. Συγκέντρωσε λοιπόν αρκετές εκπληκτικές περιπτώσεις όνειρων που φανέρωναν το μέλλον — όχι με συμβολικό τρόπο, αλλά με την πραγματική του μορφή.

Ίσως τα όνειρα αυτά ήσαν πολύ συχνότερα στην εποχή των προϊστορικών ανθρώπων, που άπειλούντο διαρκώς από κινδύνους κι' είχαν αποκτήσει έτσι μίαν αξιοσημείωτη υπερευσισθησία. Σήμερα, η σχετική ασφάλεια της ζωής έχει αμβλύνει τις αισθήσεις μας και τις εκδηλώσεις του υποσυνειδήτου. Πάντως, δεν έχουν λείψει τελείως τα όνειρα που προειδοποιούν για τους κινδύνους και τις συμφορές.

Το δυστύχημα όμως είναι ότι λίγοι άνθρωποι λαβαίνουν υπ' όψιν αυτές τις προειδοποιήσεις. Η πριγκίπισσα Νίνα Μντιβάνι όνειρευόταν συχνά τα δυστυχήματα και τους θανάτους που έπρόκειτο να χτυπήσουν την κακότυχη οικογένειά της, και πάντοτε τα όνειρά της επαλήθευαν κατά γράμμα. Κάποτε λοιπόν είδε σ' ένα όνειρο της ότι ο αδελφός της, Άλεξης θα σκοτωνόταν σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα κι' ότι ένας άλλος αδελφός της, ο Σέργιος, θάβρισκε το θάνατο σ' ένα ατύχημα του «πόλο».

Μόλις λοιπόν έμαθε ότι είχε αληθεύσει το πρώτο μέρος του προφητικού όνειρου της, ότι δηλαδή είχε σκοτωθή ο Άλεξης, τηλεφώνησε άμέσως στο Σέργιο και τον ικέτευε να γυρίση σπίτι.

Δεν μπορώ, απάντησε εκείνος, πριν τελειώση η σαιζόν του πόλο.

Και το πλήρωσε με τη ζωή του...

Περιεργότατη είναι η περίπτωση κάποιας κυρίας Πρίστλεϋ, που όνειρευτηκε ότι μια γυναίκα ονομαζόμενη Γουίνφρεντ Χόλλαντ, θα σκοτωνόταν σε αυτοκινητικό δυστύχημα έπειτα από 3 ημέρες, στο Κάρντιφ. Φυσικά, τρομοκρατήθηκε, γιατί την έλεγαν Γουίνφρεντ, και το επίθετο Χόλλαντ ήταν το οικογενειακό της.

Μετά τρεις ημέρες ακριβώς, διάβασε στις έφημερίδες ότι είχε σκοτωθή σε μια σύγκρουσι αυτοκινήτων, στο Κάρντιφ, κάποια Γουίνφρεντ Χόλλαντ, συνώνυμη της! Το όνειρό της είχε επαληθεύσει, αλλά κατά ένα τρόπο απρόοπτο...

Ο Πρόεδρος των Ήνωμ. Πολιτειών Άβραμ Λίνκολν όνειρευθηκε επανειλημμένως ότι βρισκόταν μέσα σε μια βάρκα χωρίς κουπιά και τιμόνι. Κάθε φορά λοιπόν που έβλεπε αυτό το όνειρο, μάθαινε κατόπιν, σε 1 - 2 μέρες, την είδησι μιάς μεγάλης μάχης. Κάποτε όμως, όνειρευτηκε κάτι που τον αναστάτωσε...

Ένα πρωί, είπε στη γυναίκα του, καταταραγμένος:

— Όνειρευτηκα ότι γυρίζα από δωμάτιο σε δωμάτιο του Λευκού Οίκου, ακούγοντας παντού λυγμούς, αλλά δίχως να βλέπω κανένα. Τέλος, σε μια κάμαρα, βρήκα ένα στολισμένο φέρετρο, και μέσα σ' αυτό ένα νεκρό. Ρώτησα τους φύλακες ποιός είχε πεθάνει, και μου απάντησαν: «Ο Πρόεδρος». Τον σκότωσε ένας δολοφόνος.

Λίγες μέρες λοιπόν αργότερα, ο Άβραμ Λίνκολν δολοφονήθηκε πραγματικά!

Τελευταίως, στη Βιργίνια των Ήνωμ. Πολιτειών, ο νέγρος Τσαρλ Στιούαρτ, υπηρέτης κάποιας Μαίρης Χάστινγκς, όνειρευτηκε ότι η κυρία του είχε σκοτωθή από ένα ταγματάρχη Κέντ. Οι απελπισμένες φωνές της τον ξύπνησαν απότομα, και κατάλαβε τότε ότι δεν ήταν παρά ένα όνειρο...

Λίγες ώρες αργότερα, έφτασε στο σπίτι ο ταγματάρχης Κέντ. Η κ. Χάστινγκς απουσίαζε σε ταξείδι. Την άλλη μέρα, ήρθε ένα τηλεγράφημά της, που διώριζε τον ταγματάρχη διαχειριστή της περιουσίας της.

Τότε ο νέγρος υποπτεύθηκε, πήγε το τηλεγράφημα στην αστυνομία και διηγήθηκε το όνειρό του. Οι αστυνομικοί γέλασαν στην άρχη μαζί του. Έπειτα όμως πείσθηκαν να κάμουν μια έρευνα και βρήκαν πραγματικά το πτώμα της Μαίρης Χάστινγκς στο μέρος όπου είχε όνειρευθη ο νέγρος ότι έγινε η δολοφονία. Ο Κέντ συνελήφθη τότε κι' ώμολόγησε το εγκλήμα του.

Έπαιρναν παραγγελίες ιπταμένων δίσκων!

Η αστυνομία του Μπέλλο Χοριόντε, στη Βραζιλία, συνέλαβε δυο λαμπρούς επιχειρηματίες, τον Τσίρσινο Σούζα και τον Όσβάλτο Σίλβα, που... έπαιρναν παραγγελίες ιπταμένων δίσκων στην ευτελή τιμή των 150 «κόντος» (50 περίπου δολάρια) και υπόσχονταν στους πελάτες τους ότι θα τους προμήθευαν τα καλύτερα μοντέλα!

Αλλά να και μια άλλη ιστορία σχετικά με τους δίσκους: Ο Τζωρτζ Μπένετ, νεωκόρος μιάς εκκλησίας του Λος Άντζελες, είχε την περιέργη ιδέα να την στολίση με τ' ην μερικούς ιπταμένους δίσκους από κόντρα - πλακέ, με τ' ην ευκαιρία μιάς όμιλίας που έπρόκειτο να κάμη ένας ιεροκήρυκς σχετικά μ' αυτό το θέμα. Ένας δίσκος έφυγε, λοιπόν, από τη θέση του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο. Ο νεωκόρος μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο σε καματώδη κατάσταση.

Η μαστε καμιά δεκαριά άνθρωποι μέσα στο θάλαμο έλεγχο της βάσεως του Κένσινγκτον. Δεν αναπνέαμε σχεδόν από φόβο μήπως μας διαφύγη κανένα σήμα. Κόπος χαμένος! Το ΚΧ23 δεν έδινε πιά σημεία ζωής. Ήταν ένας νεώτατος τύπος αεροπλάνου και κείνη την ημέρα γίνονταν οι δοκιμές του. Πάνω σ' αυτό βοισκόταν ο Τζαίμς Ουίλλιαμ, ο σύντρο-

βος γι' αυτό το παιχνίδι με το θάνατο... Στο τέλος του μνηός φεύγω!

Το πρόσωπο του Κρίς έγινε πιά σοβαρό. — Μην βιάζεσαι να πάρης την απόφασή σου, μου απάντησε. Το ξέρω πως αυτή η δουλειά είναι αποκαρδιωτική... Άλλά σύ, εγώ, όλοι μας είμαστε δούλοι στην ιδέα της πρό-

όδου...

— Θύματα! φώναζε. Ήλιθια θύματα, πές καλλίτερα! — Έστω... Θάθελα να ξέρης, Σάμ, πως βασίζομαι πάντα σε σένα. Είδες το ΚΧ23 να μεγαλώνη από μικρό για να γίνη ένα τέλειο αεροπλάνο και ξέρεις όλα τα μυστικά του. Ποιος άλλος εκτός από σένα μπορεί να το δοκιμάση;

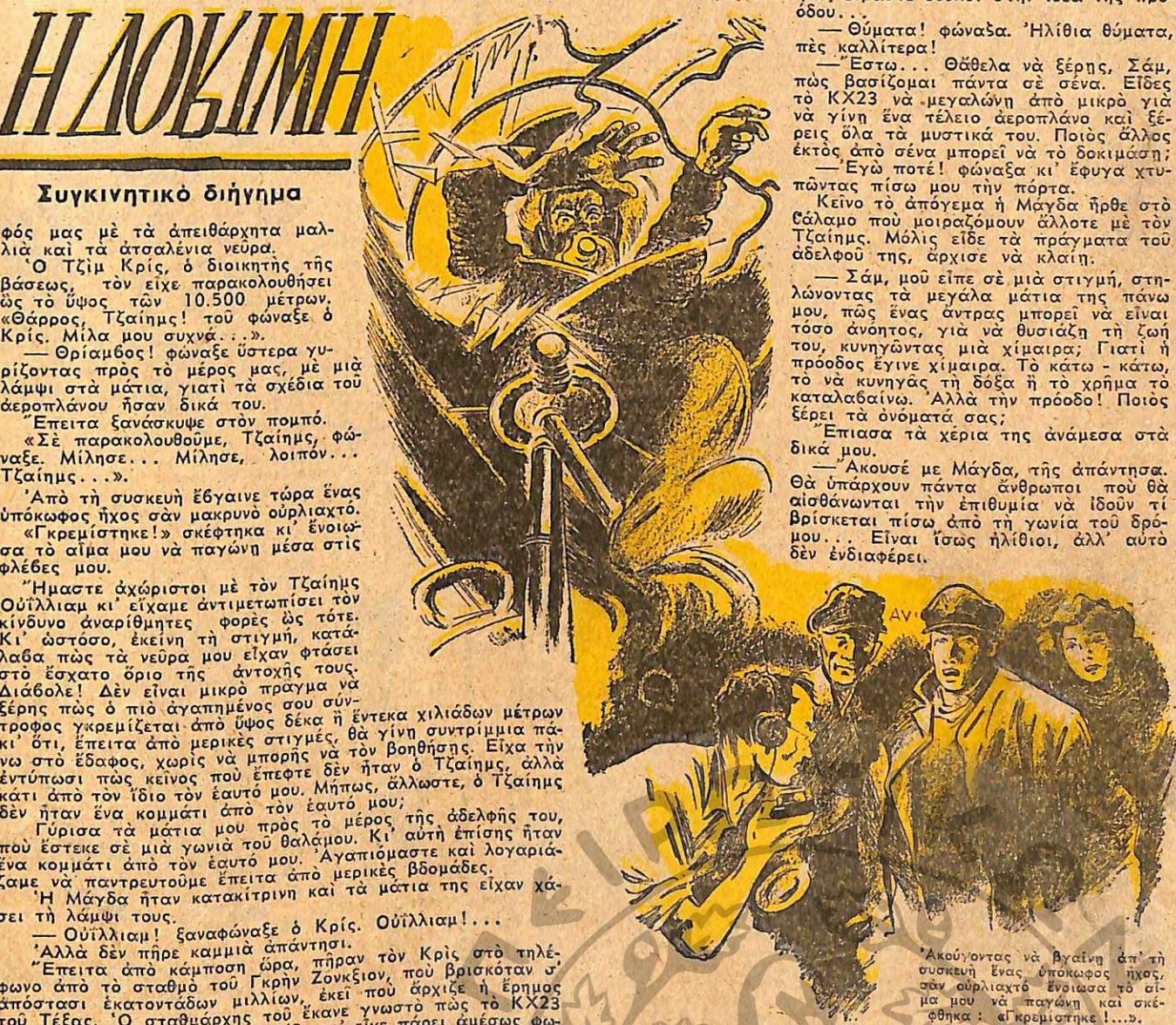
— Εγώ ποτέ! φώναζε κι' έφυγα χτυπώντας πίσω μου την πόρτα.

Κείνο το απόγεμα η Μάγδα ήρθε στο θάλαμο που μοιραζόμουν άλλοτε με τον Τζαίμς. Μόλις είδε τα πράγματα του αδελφού της, άρχισε να κλαίη.

— Σάμ, μου είπε σε μια στιγμή, στηλώνοντας τα μεγάλα μάτια της πάνω μου, πως ένας άντρας μπορεί να είναι τόσο άνοητος, για να θυσιάση τη ζωή του, κυνηγώντας μια χίμαιρα; Γιατί η πρόσδος έγινε χίμαιρα. Το κάτω - κάτω, το να κυνηγάς τη δόξα ή το χρήμα το καταλαβαίνω. Άλλά την πρόοδο! Ποιος ξέρει τα ονόματά σας;

— Έπιασα τα χέρια της ανάμεσα στα δικά μου.

— Άκουσέ με Μάγδα, της απάντησα. Θα υπάρχουν πάντα άνθρωποι που θα αισθάνονται την επιθυμία να ιδούν τι βρίσκεται πίσω από τη γωνία του δρόμου... Είναι ίσως ήλιθιοι, άλλ' αυτό δεν ενδιαφέρει.

Άκούοντας να βγαίνει απ' τη συσκευή ένας υπόκωφος ήχος, σαν ούρλιαχτο ένοιώσα το αίμα μου να παγώνει και σκέφτηκα: «Κρεμίστηκε!...».

Κάθε βήμα προς τα εμπρός χρειάζεται θύματα. Κι' οι άνθρωποι που θα θυσιάζουν πρόθυμα τη ζωή τους για να πραγματοποιηθή αυτό το βήμα δεν θα λείψουν ποτέ. Ο Τζαίμς έπεσε στη γιγαντιαία προσπάθεια που κάνει η εποχή μας για να ξεπεράση το φράγμα του ήχου. Πολλοί άλλοι θάχουν την ίδια τύχη μ' αυτόν. Άλλά, μιά μέρα, αυτό το φράγμα θα ξεπερασθή. Η πρόσδος δεν μπορεί κι' ούτε πρέπει να σταματήσει ποτέ...

Η Μάγδα είχε πάει να κλαίη. Τα μάτια της με κύτταζαν τώρα με... σμω. Εκείνη τη στιγμή, ένοιώσα μιά άπεραντη ντροπή για τα λόγια που είχα πη στον Κρίς. Έπειτα από ενδοσυστατικό εγκώμιο που είχα πλέξει στην πρόσδο, πως να; Τί αξία είχαν τότε τα λόγια που είχα πη στην αγαπημένη μου, αν δεν έβγαιναν από μια βαθειά πίστι;

Πήρα αμέσως την απόφασή μου. — Μάγδα, της είπα, κανείς δεν ξέρει όπως εγώ το ΚΧ23. Είμαι βέβαιος πως θα κόμω μ' αυτό ένα βήμα προς τα εμπρός...

Η Μάγδα σηκώθηκε από τη θέση της, μ' αγκάλιασε κι' έγειρε το κεφάλι της πάνω στον ώμο μου.

— Κάνε όπως νομίζης, Σάμ, μου απάντησε. Εσύ ξέρεις ποιά είναι σωστά... Και, βέβαια, έχεις δικήν... Θα υπάρχουν πάντα ήλιθιοι σαν και σένα και τον Τζαίμς. Και θα υπάρχουν πάντα άνθρωποι σαν και μένα, που θα σάς αγαπούν και που θάναυ περήφανες για σάς και... για το θανάτο σας!...

— Η Μάγδα σηκώθηκε από τη θέση της, μ' αγκάλιασε κι' έγειρε το κεφάλι της πάνω στον ώμο μου.

— Κάνε όπως νομίζης, Σάμ, μου απάντησε. Εσύ ξέρεις ποιά είναι σωστά... Και, βέβαια, έχεις δικήν... Θα υπάρχουν πάντα ήλιθιοι σαν και σένα και τον Τζαίμς. Και θα υπάρχουν πάντα άνθρωποι σαν και μένα, που θα σάς αγαπούν και που θάναυ περήφανες για σάς και... για το θανάτο σας!...

— Η απάντησις είναι όχι, φώναζε, χωρίς να τον αφήσω να τελειώση. Κουράστηκε πιά! Δεν αισθάνομαι καμιά διά-

ΟΣΚΑΡ ΣΙΣΓΚΑΛ

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ τῆς Κορσικῆς

Στὸ «Πράσινο παλάτι» τοῦ
Σπέντα

Οἱ περιηγητὰὶ ποὺ ἐπισκέπτονται τὸ Αἰάκιον τῆς Κορσικῆς, γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴν πατρίδα τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος, δὲν παραλείπουν τὴν εὐκαιρία ν' ἀγοράσουν γιὰ ἐνθύμιο κατὰ παλὰ μακρὰ στίλβοντα μετέωρα εἰδωλὰ ἐπιγραφῆς: «Ἡ πληγὴ μου δὲν γιαιτρεύεται» ἢ «Θάνατος στὸν ἐχθρό μου». Εἶνε τὰ μαχαίρια ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε οἱ Κορσικανοὶ γιὰ τὶς «βεντέτες» τους. Σήμερα ὅμως τάχουν ἀντικαταστήσει μὲ πιστόλια ἢ με τοφέκια, ποὺ κάνουν τὴ δουλειὰ τους καλλίτερα κι' ἀπὸ μακρὰ.

Πράγματι, τὸ ἀγριο ἐθιμο τῆς βεντέτας δὲν ἔχει λείψει ἀπ' τὴν Κορσικὴ. Μποροῦμε μάλιστα νὰ πούμε ὅτι ἀποτελεῖ μίαν μορφὴ κακῶς ἐννοουμένου ἱπποτισμοῦ, μὲ τὸν νόμου καὶ τοὺς κανόνες του. Πάντως, δὲν εἶνε βέβαια διαδεδομένο ὅσο ἄλλοτε, π. χ. τὸν 18ο αἰώνα, ποὺ σκοτώνονταν κατὰ μέσον ὁρὸν 2 Κορσικανοὶ κάθε μέρα, μολονὶ δὲ πληθυσμὸς τοῦ νηιοῦ δὲν ἦταν περισσότερος ἀπὸ 100.000 ψυχές.

Ολοκληρὲς οἰκογένειες ἐκκληρίστηκαν ἀπ' αὐτὰ τὰ μίσος ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ. Συχνά, γιὰ νὰ προειδοποιήσῃ κανεὶς τὸν ἐχθρό του ὅτι θὰ τὸν σκοτώσῃ, ὁποῦ τὸν εὕρισκε, ἔκοβε τὶς οὐρὲς καὶ τ' αὐτὰ τὰν ἀλόγαν του.

Οἱ γυναῖκες δὲν λάβαιναν συνήθως ἐνεργὸ μέρος στὶς βεντέτες. Φρόντιζαν ὅμως νὰ διατηροῦν ἀσβεστο τὸ μίσος τῶν ἀνδρῶν τῆς οἰκογενείας τους. Μοιρολογοῦσαν τοὺς νεκροὺς τους με φράσεις ὅπως οἱ ἐξῆς: «Κοιμήσου ἡσυχά, τὸ αἷμα σου δὲν θὰ μείνῃ ἀπλήρωτο». Πρόσβαλλαν κι' ἐφευτέλιζαν ἐκείνους ποὺ παραμελοῦσαν τὸ «κέρδ» καθόντων τῆς ἐκδίκησης. Οἱ χῆρες φυλάγαν τὸ ματωμένο ποικύμιον τοῦ ἀντρός τους κι' αἰεῖσαν τὸ παιδί τους μὲ πηχτὸ αἷμα, γιὰ νὰ τοῦ ξανθάσουν τὸ μίσος.

Συχνά, ἄλλωστε, μιά βεντέτα ὄρχιζε ἐξ αἰτίας μίας γυναίκας. Γιατὶ οἱ Κορσικανοὶ ὑπῆρξαν πάντα καὶ εἶνε ἀκόμη φοβερά ἐπιληρηδες. Στὸν τελευταῖο πόλεμο, 300 Ἀγγλοὶ ἢ Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες πλήρωσαν μὲ τὴ ζωὴ τους τὶς τοιμῆρες προτάσεις ποὺ ἔκαναν στὶς καλλονε αὐτοῦ τοῦ νηιοῦ!

Μιά βεντέτα ἦταν συνήθως ἡ αἰτία ποὺ ἐβγαίνουν στὸ κλαρί οἱ πε-

Ἑλληνὶς τιμῶσα τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ξένην

Ἡ Δις Σόφη Γούδα, ἡ ὁποία πρὸ καιροῦ ἀπεστάλη εἰς Παρίσιος τῆς συστάσει τῆς Α. Μ. Βασιλίσσης πρὸς μετεκπαίδευσιν εἰς τοὺς ἐκεῖ μεγάλους Οἴκους Μόδας, ἐπέτυχεν ὁχι μόνον νὰ ἀριστεύσῃ εἰς ὅλα τὰ Τμήματα τοῦ Παγκοσμίου φήμης Οἴκου Μόδας Ζαν Ντεσσέ, λαβούσα παρ' αὐτοῦ συγχρησιστὴν ἐνδείξιν, ἀλλὰ συγχρόνως δώσασα ἐξετάσεις εἰς τὴν ACADEMIE DE MERITE καὶ ACADEMIE DE COUPE DE PARIS, ἔλαβε ἀπὸ μὲν τὴν πρώτην δίπλωμα διὰ τὰ ντεσέ (κροκί-φίγουριν καὶ βιβάν κροκί) ἀπὸ δὲ τὴν δευτέραν δίπλωμα κοπτικῆς μετ' ἐπαίνων. Ἑλλήνιδες ὡς ἡ Δις Σόφη Γούδα, τιμῶν τὴν πατρίδα τους εἰς τὴν ξένην. Ἐπανερχομένη ἦδη εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἱκανοποιησθῇ ἀσφαλὲς ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐστηρίχθησαν εἰς τὸ τελὲν τῆς, τὰς μεγάλας τῆς ἱκανότητος καὶ τὸν ἐξαιρετικὸν τῆς ζήλον.

ρίφημοι λησταὶ τῆς Κορσικῆς. Γι' αὐτὸ κι' οἱ συμπατριῶτες τους τοὺς θεωροῦσαν σὰν εἰδωλὰ, κι' οἱ μητέρες τους ἀνέφεραν στὰ νανουρίσματα τῶν παιδιῶν τους.

«Ὅλοι αὐτοὶ οἱ «ἐκτὸς νόμου» ζοῦσαν στὴν πυκνὴ ζούγκλα τῶν βουνῶν τῆς Κορσικῆς. Κι' ἔκαναν ὅ,τι νὰ μὴν κόψουν τὰ μαλλιά τους, νὰ μὴν ξυριστοῦν καὶ νὰ μὴν ἀλλάξουν ρούχα, ὡς ὅτου τελειώσουν τὸ αἱματηρὸ ἔργο τῆς βεντέτας. Ὑπέφεραν ἀπὸ πείνα καὶ δίψα, δὲν εἶχαν νὰ καπνίσουν, κοιμόντουσαν κατὰ χάμα, μὲ μίαν πέτρα γιὰ προσκέφαλο, ἀψηφούσαν τὸν παγωμένο ἄνεμο, τὰ χιονιά καὶ τὸ φλογερὸ ἥλιο, τριγυρίζαν ὁλομόναχοι, σὰν κολασμένες ψυχές, ἀνάμεσα σὲ κινδύνους καὶ παγίδες, μὰ στὸ τέλος κατάρθαναν συνήθως νὰ σκοτώσουν τὸν ἐχθρό τους.

Ἐνῶς ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ἀρρίγι, δὲν ἐφάνηκε τυχερός. Οἱ χωροφύλακες ἀνακάλυψαν τὸ κρυπτόν του καὶ τὸν πολιορκήσαν μέσα σὲ μιά σπηλιά. Κατάλαβε τότε πὼς ἦταν χαμένος, κι' ὅμως ἀρνήθηκε νὰ παραδοθῇ. Φώναξε μόνον στὸν ἀποστασμάτάρχην, ποὺ ἦταν ἄλλοτε φίλος του, νὰ τὸν πυροβολήσῃ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Νὰ δώσῃς στὸν παπὰ τὰ 137 φράγκα ποὺ θὰ βρῇς στὴν τσέπη μου, πρόσθεσε. Καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ κἀν 20 λειτουργίες γιὰ τὴν ψυχὴ μου.

Κι' ὁ ἀποστασμάτάρχης, κατασκινημένος, ἔκαμε ὅπως τοῦ ζήτησε ὁ ληστής.

Στὰ νεώτερα χρόνια, ὁ γνωστότερος ἀπ' τοὺς Κορσικανὺς ληστής ἦταν ὁ Ἀνδρέας Σπέντα. Ἐξῆς ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὸ «Πράσινο παλάτι» του, ὅπως ἀποκαλοῦσε τὴ ζούγκλα, καὶ βρισκόταν σὲ συνεχὲς ἀγῶνα, ὁχι μόνον μὲ τὴ χωροφυλακὴ, ἀλλὰ καὶ μ' ἕνα ἄλλο ληστή, τὸν Καβιλιόλι, ποὺ ἡ ἀδελφὴ του συζύγεσε μὲ τὸν Σπέντα. Στὸ τέλος, ὁ Σπέντα συνελήφθη, καταδικάσθηκε εἰς θάνατον καὶ καταπονήθηκε.

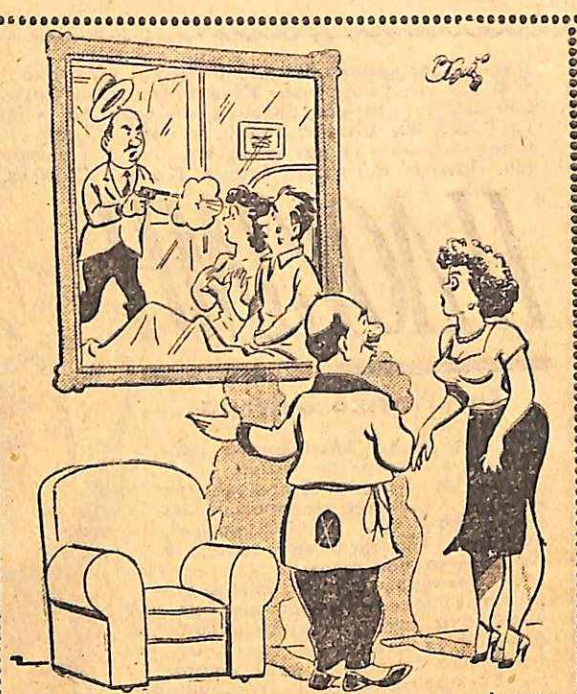
Εἶνε πολλοὶ οἱ παράγοντες ποὺ συντελοῦσαν στὴν τὴν διάδοσιν τῆς βεντέτας στὴν Κορσικὴ: ἡ ἀπομύνησις αὐτοῦ τοῦ νηιοῦ, ἡ ἀγρία φύσις, ἡ πυκνὴ ζούγκλα — ἰδεώδης καταφύγιο γιὰ τοὺς ἐκτὸς νόμου —, ὁ φλογερὸς ἥλιος κι' ἰδίως τὰ δυνατὰ οἰστανεματώδη ποτὰ τοῦ τόπου, τὸ «παπτι» καὶ ἡ ρακὴ. Τὸ «παπτι» εἶνε ἕνα εἶδος ἀφηνιτοῦ, με 60% οἰνόπνευμα. Ἀλλὰ κι' ἡ ρακὴ εἶνε τόσο δυνατὴ, ὥστε — ὅπως λένε οἱ ἐντόπιοι — ἀν τὴ χύση κανεὶς πᾶν σὲ σπικὸν κασίκας, θὰ τὸ δῇ... νὰ λυῶν καὶ νὰ ἴνεται καπνός!

Σήμερα ἔχουν λείψει πιά οἱ λησταὶ τῆς Κορσικῆς. Ἡ βεντέτα κι' ἡ λαίμητος ξεκαθάρισαν τοὺς παλαιότερους, κι' ἡ σχετικὴ ἐξημέρωσι τῶν ἡθῶν δὲν ἀφίνει νὰ δημιουργηθοῦν καινούργιοι.

Ὡστόσο, οἱ πρὸ πολλῆς γυναῖκες τῶν χωριῶν τῆς Κορσικῆς ντύγονται ἀκόμη κατὰ μαῦρα, δίχως κανένα στολισμό, — ἰατὶ πεινῶν κάποιον ἀπ' τὴν οἰκογένειά τους. Κι' οἱ ἄνδρες, σοβαροὶ καὶ σκυθρωποὶ, κυτᾶν διαρκῶς γύρω τους φιλόποπτα...

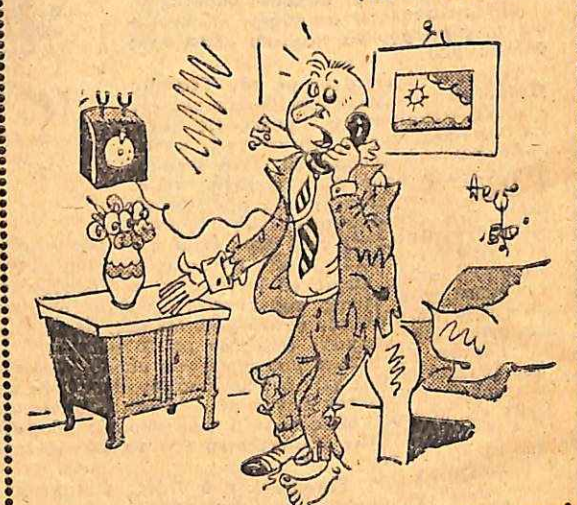
Τὰ προνόμια τοῦ Ἀμερικανοῦ προέδρου

Τὰ προνόμια ποὺ διατηρεῖ ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀρχῆς του εἶνε ἀνάξια λόγου. Ἐχεῖ τὸ δικαίωμα νὰ πηγαίησιν ἐπὶ βιβλιοθήκῃ τοῦ Κογκρέσσου καὶ δικαιούται ἐπίσης νὰ ζητήσῃ νὰ τοῦ στέλνουν δωρεὰν ἕνα ἀντίτυπο τῶν πρακτικῶν τῶν συζητήσεων τοῦ Κοινοβουλίου.

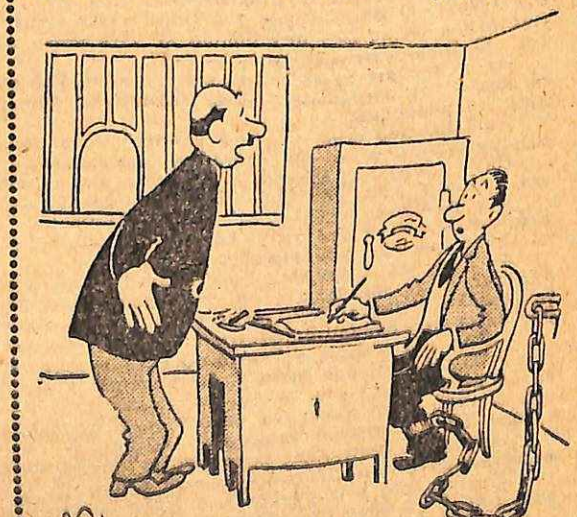
— Κι' αὐτὸς ὁ πίνακας, ἀγάπη μου, μὲ παριστάνει τὴ στιγμή, ἀκριβῶς, ποὺ μένω χῆρος, ἀπ' τὴν πρώτη μου γυναῖκα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδουλίου)

— Ἐσὺ εἶσαι, ἀγάπη μου; Τὸν εἶδα τὸν μπαμπά σου! Δὲν μοῦ ἔδωκε συγκεκριμένη ἀπάντησι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Λυποῦμαι, κύριε ταμιά, γιὰ τὰ μέτρα ποὺ παίρνω, ἀλλὰ, ξέρετε, εἶμαι καμμένος...

(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

Ὁ γυρισμός τοῦ φονιά

Στὰ ρέμα τοῦ Κηφισοῦ, ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες ποὺ πλέναν ρούχα, ἡ Μαριὰνα ἦταν ἡ πιὸ φτωχὴ. Χλωμὴ κι' ἀδύνατη προκαλοῦσε τὴ συμπόνοια τῶν ἄλλων, γιὰτὶ ἤθεραν τὰ βάσανά της. Καμμιὰ δὲν εἶχε ξεχάσει τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ κατὰστρεψε τὴ ζωὴ της, ὅταν ὁ μεθύστακας ὁ ἄντρας της, μαχαίρωσε τὴν πεθερά του μέσα στὸ ἴδιο τῆς τὸ σπίτι, γιὰ νὰ κλέψῃ τὸ κομπόδεμά της.

Ὑστερ' ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἐγκλήμα τοῦ, ἡ Μαριὰνα ἔκανε μιά τόσο συντριπτικὴ κατάθεσι ἐναντίον του, ὥστε ἦταν θαῦμα τὸ πὼς γλύτωσε τὸ κεφάλι του. Καταδικάστηκε σὲ 20 χρόνια κατὰναγκαστικὰ ἔργα. Ὁταν ἄκουσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Κακοῦργουδικείου, ὁ ἐγκληματίας αὐτὸς φώναξε στὴ γυναῖκα του:

— Ἐννοια σου καὶ θάρρη καὶ σέ-να ἡ σειρά σου!

Σὲ λίγες μέρες ἡ Μαριὰνα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα αγοράκι. Ἡ δύστυχη μητέρα ἦταν τόσο ἀδύνατη καὶ τόσο φοβισμένη ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ἀντρός της, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ θρῆψῃ ἡ ἴδια τὸ παιδάκι της. Ἀνέλαβαν λοιπὸν νὰ τὸ θηλάσουν μιά-δυὸ καλὲς γειτόνισσες ποὺ ἔτυχε νὰ χουν κι' αὐτὲς μωρά. Καὶ μ' ὅλη τὴν τὴν ἐξάντλησι ἡ Μαριὰνα ἀναγκάστηκε ν' ἀρχίσῃ πάλι τὶς μπουγάδες.

Σὰν νᾶθελε νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἑαυτὸ της, ἡ γυναῖκα τοῦ κακοῦργου σκεφτόταν: «Μέσα σὲ εἰκοσι χρόνια, ἴσως ἐκεῖνος πεθάνῃ στὴ φυλακὴ. Μπορεῖ ὅμως νὰ πεθάνῃ κι' ἐγὼ πρώτη».

Ἡ σκέψις ἐνὸς φυσιολογικοῦ θά-νατου δὲν τὴν φοβίζε. Ἀλλὰ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἄντρας της θὰ γύριζε μιά-μέρα καὶ θὰ τὴν σκότανε τῆς ἔφερε τρέλλα. Οἱ γειτόνισσες προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν:

— Ἐννοια σου, Μαριὰνα, καὶ θὰ βάλῃ μυαλό ἐκεῖ ποὺ βρισκεται. Ἰ-σως ξαναγίνη καλὸς ἄνθρωπος ὅ-πως τόσοι καὶ τόσοι κατάδικοι.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Μαριὰνα ἄρχισε νὰ συνέρχεται κάπως. Ὁ χρόνος γιαιτρεῖ καὶ τοὺς πιὸ πικροὺς καύμους. Κάποιο ὅμως πρωτό-κοντὰ, κοντὰ τὴν Πρωτοχρονιά, μιά εἰ-δησι ἦρθε ν' ἀνοίγῃ πάλι τὴν πληγὴ τῆς ἀμοιρῆς γυναίκας: Ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ χάρις σ' ἀρκετοὺς καταδίκους.

Ἡ Μαριὰνα ἔνοιωσε τὴν ἀγωνία νὰ τὴν πνίγῃ: «Ἄν ὁ ἄντρας της ἐ-παίρνε χάρι καὶ γύριζε, ἦταν χα-μένη!...

Οἱ γειτόνισσες προσπάθησαν νὰ τῆς δώσουν κουραγιο. Μὰ ὅσο περ-νοῦσαν οἱ μέρες, ἡ δύστυχη γυναῖκα ἔνοιωσε τὸν τρόμο της νὰ μεγαλώνῃ. Ἐφτάσαν καὶ οἱ γιορτές. Ἐκεῖ-νο τὸ βράδυ, ἡ Μαριὰνα γύρισε στὸ

σπίτι της πιὸ ἀργὰ ἀπὸ τὴ συνθη-σμένη ὥρα, κρατώντας ἀπ' τὸ χερί τὸ παιδάκι της ποὺ τὸ ἔφερε σ' ἐ-να παιδικὸ ἀσυλὸ ὅταν ξενόπλενε. Μπαίνοντας στὸ δωμάτιο ποὺ τῆς χρησίμευε γιὰ τραπεζαρία καὶ κου-ζίνα ἀνατρίχασε, τὸ αἷμα τῆς πά-γωσε, τὰ γονατὰ της ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Ἀντίκρουσε τὸν ἄντρα της καθισμένο στὸ τραπέζι ἀξέριστο, ἀπλυτο καὶ ἀγριο.

— Δὲν περίμενες νὰ μὲ βρῇς ἐ-δῶ, ἔ; τῆς εἶπε.

Ἡ φωνὴ του ἦταν βραχνὴ ἀλλὰ ἥρεμη. Μὰ ἡ Μαριὰνα, στὴν ταραχὴ ποὺ βρισκόταν, νόμισε ὅτι αὐτὴ ἡ φωνὴ προηνοῦσε τὴν καταδίκη της σὲ θάνατο.

Ἀγκάλιασε τὸ παιδί της, μὲ τρε-μμένα χέρια καὶ τράβηξε πρὸς τὸ διπλὰνὸν δωμάτιο. Ὁ ἄντρας τῆς ὅ-μως ἔτρεξε καὶ τῆς ἔφραξε τὸ δρόμο μ' ἕνα ἀγριο ὕφος:

— Γιὰ ποὺ τὸ ἔβαλες; τῆς φώ-ναξε. Δὲν εἶν' ὦρα νὰ τρομάξῃς τὴν γειτονιά μὲ τὰ καμώματά σου. Θὰ μείνῃς ἐδῶ.

Τὸ αἷμα τῆς Μαριάνας πάγωσε στὶς φλέβες της. Πῆγε μὲ τὸ παιδί στὴν ἀγκυλίαν της καὶ κάθισε κον-τά του.

— Εἶνε ὁ γιόκαρ μου, ἔ; ρώτησε ἐκείνος. Τί κρίμα ποὺ βγήκε τόσο ἄ-σχημος. Θαρρεῖ κανεὶς ὅτι οἱ λά-μιες τοῦ ρούφηναν τὸ αἷμα, ἔτσι χλωμὸς ποὺ εἶνε. Μὰ τί νὰ γίνῃ ἄ-φοῦ ἡ ἀσχημία δὲν διορθώνεται! Δός μου νὰ φῶ τίποτε. Ἐλπίζω νά-χης καὶ κρασί. Τόσον καιρὸ δὲν ἔ-χω δοκιμάσει ἐκεῖ μέσα...

Ἡ Μαριὰνα ἄφησε τὸ παιδί στὴν καρέκλα κι' ἔφερε στὸν ἄντρα τῆς ἕνα πιᾶτο σουπιά, φωμί καὶ κρασί. Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τρῶν μὲ βουλι-μία, πίνοντας ἀφθονο κρασί χωρὶς νὰ μιλά.

Ἡ Μαριὰνα ἀγκάλιασε καὶ πάλι τὸ γιοῦ της καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δι-πλὰνὸν δωμάτιο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἄντρας τῆς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ μῇ σ' αὐτὴ τὴν κἀμαρὴ, ὅπου εἶχε σκοτώσει τὴν πεθερά του. Ἐκεῖνος τὴν λοξοκύτταξε χωρὶς νὰ πῇ τίπο-τε. Ὅταν τελείωσε τὸ φαγητό του, πῆγε κι' αὐτὸς στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγ-κλήματος, γδύθηκε μὲ τὴν ἡσυχία του, καὶ πλῆγισε στὸ κρεβάτι τοῦ θυμῶτός του χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὴν παραμικρὴ τύφιν.

— Ἐλα νὰ πλαγιάσῃς καὶ σύ, εἶπε στὴ γυναῖκα του.

— Δὲν νοστάζω. Ἐξ ἄλλου, δὲν χωρᾶμ καὶ οἱ δυὸ σ' αὐτὸ τὸ κρεβ-δάτι, τοῦ ἀπάντησε.

— Μὲ φοβάσαι, ἡ μήπως με συ-χάθηκες; ρώτησε ἐκεῖνος. Εἶσαι γυ-ναῖκα μου καὶ θάρρης νὰ κοιμηθῇς στὸ πλευρό μου.

Ἡ Μαριὰνα ὑπάκουσε σιωπηλῇ. Τὸ παιδί της ἔκλαψε...

Τὸ ἄλλο πρωὶ οἱ φωνὲς τοῦ παι-διοῦ, ἔκαναν τὶς γειτόνισσες νὰ τρέ-ξουν τρομαγμένες. Βρῆκαν τὴ Μα-ριὰνα στὸ κρεβάτι σὲ κακὴ κατά-στασι. Φώναξαν ἄμέσως ἕνα γιά-τρό, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ κἀν τί-ποτα.

Ἡ ἀμοιρῇ Μαριὰνα πέθανε σὲ λί-γες ὥρες! Ὁ ἱατροδικαστὴς δὲν βρῆκε στὸ πᾶμα τῆς τὴν παραμι-κρὴ κάκωσι. Τὸ παιδί τῆς ἀτυχῆς γυναίκας εἶπε, ὅτι ὁ «ξένος» ποὺ κοιμήθηκε δίπλα στὴ μητέρα του, τῇ φώναξε πολλὰς φορὲς τὸ πρωί, κι ὅταν εἶδε ὅτι ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπαν-τοῦσε, σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι, τρεχώντας σὰν τρέλλος.

Ἡ φτωχὴ Μαριὰνα εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸ φόβο της!...

MIPANTA

Παντρεύτηκαν ΜΕ ἈΛΛΟΥΣ!

Ἀντὶ τοῦ γαμπροῦ ὁ κουμπάρης!

Ἐλάτε μιά στιγμὴ στὴ θέσι μίας νεόνυμφος, ποὺ ἐνὼ φαντάζεται πὼς ἐνώθηκα ἰσοδία μὲ τὸν ἐκλεκτό της, ἀνακαλύπτει ξαφνικὰ πὼς ἔχει παντρευτὴ κατὰ λάθος μ' ἕνα ἄλλον!...

Σὰς φαίνεται ἀπίθανο ἕνα τέτοιο λάθος; Κι' ὅμως ἔχει συμβῇ, καὶ μάλιστα ὁχι λίγες φορὲς! Νὰ μερι-κὲς τέτοιες περιπτώσεις:

Τελευταίως ἀκόμη, στὸ Ἀλμπουκερκ τοῦ Νέου Με-ξίκου, ἕνα ζευγάρι πῆγε νὰ παντρευτῇ. Ὁ ἄντρας πρῶ-τα τὸν ἀπαραίτητο πολιτικὸ γάμο, ὑπογράφοντας στὸ σχετικὸ βιβλίο τοῦ Δημάρχου. Ἀπὸ μιά μικρὴ ὁμως ἀπροσεξία, στὴ θέσι τῆς υπογραφῆς τοῦ γα-μπροῦ ὑπέγραψε ἕνας ἀπ' τοὺς μάρτυρες! Κι' ὁ γαμ-πρὸς ἀντιθέτως ἔβαλε τὴν υπογραφή του στὴ θέσι τοῦ μάρτυρος.

Ὅταν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀνακάλυψαν τὸ λάθος, ἔ-ταν πιά ἀργά, γιὰτὶ οἱ νόμοι τῆς πολιτείας δὲν ἔπι-τρέπουν νὰ γίνουν διαγραφὲς καὶ διορθώσεις δὲν βι-βλίο τῶν γάμων! Ἐτοί, τὸ μόνο ποὺ ἀπέμεινε νὰ κάνουν οἱ δυὸ ἀκούσιοι σύζυγοι, ἦταν νὰ ὑποβάλουν ἀμέσως αἴτησι διαζυγίου!

Δὲν ἔχει ὥστόσο συμφωνηθῇ ἀκόμη ποῖος θὰ πλη-ρώσῃ τὰ ἀρκετὰ σεβαστὰ ἔξοδα τῆς δίκης; ὁ ἀφη-ρημένος μάρτυς ἢ ὁ... ἀνύμφευτος νυμφίος; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!

Διαφορετικὴ κάπως ἦταν ἡ περίπτωσις ἐνὸς ζευ-γαριοῦ Ἰρλανδῶν, ποὺ ἔκαμαν τὸ γάμο τους πρὸ καιροῦ στὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας τους. Ὁ γαμπρὸς ἦταν πολὺ ντροπαλός. Δὲν βρῆκε λοιπὸν τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσῃ στὸν παπὰ, ποὺ τὸν ρωτοῦσε, κατὰ τοὺς καθιερωμένους τύπους, ἂν ἤθελε γιὰ γυναῖκα του τὴν νύφη. Γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ τότε χασμοδιά, εἶπε τὸ ἐπίσημο «ναὶ» ὁ κουμπάρης — ἕνας στενὸς φίλος τοῦ γαμπροῦ. Ὁ ἴδιος πέρασε τὴ χρυσὴ βέρα στὸ δά-χτυλο τῆς νύφης.

Δὲν χρειάζονταν περισσότερα πράγματα, γιὰ νὰ κάμῃ λάθος ὁ παπάς καὶ νὰ παντρεύῃ τὴ νύφη μὲ τὸν κουμπάρο! (Πρέπει νὰ προσθέσουμε ἐδῶ ὅτι ἡ θρη-σκευτικὴ τελετὴ τοῦ γάμου στοὺς διαμαρτυρομένους εἶνε πολὺ ἀπλούστερη ἀπ' τὴν ὁμοδοξοῦ ἐκκλησίαν κι' ἐπιτρέπεται νὰ δημιουργηθῇ μιά τέτοια παρεξήγη-σις).

Εὐτυχῶς, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, οἱ ἐκκλησιαστι-κοὶ κανόνες ἔδωσαν τὴν εὐχέρεια στὸν παπὰ νὰ ἐπα-ναλάβῃ τὴν τελετὴ τοῦ μυστηρίου, μὲ τὸ σωστὸ γαμ-πρὸ τώρα, χωρὶς νὰ χρειαστῇ ἡ διαζυγίωσις τοῦ δια-ζυγίου...

Μιά ἄλλη κοπέλλα, στὸ Νανσύ τῆς Γαλλίας, δια-πίστωσε μὲ ἀπελπίσια μετὰ τὸ γάμο της ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐξχωρίσῃ τὸν ἄντρα τῆς ἀπ' τὸν κοι-νῶνά της! Γιατὶ οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἐμοιάζαν καταπλη-κτικὰ μεταξύ τους στὸ πρόσωπο, στὴ σωματικὴ διά-πλασι, στὸ ντύσιμο, σὲ ὅλα, κι' ἐπιπλέον ἐννοοῦσαν νὰ ζουν μαζί, στὸ ἴδιο σπῆτι. Ἦσαν τόσο ἀγαπημέ-νοι πάντα, ὥστε δὲν ἤθελαν νὰ χωριστοῦν.

Ἐτοί, ἡ ἀτυχὴ νεόνυμφη διατάξε κάθε φορὰ νὰ προσφέρῃ τὰ χέρια της καὶ τὰ φίλια τῆς στὸν ἄντρα της, ἀπὸ φόβο μήπως ἦταν ὁ κοινῶνάς της κι' ἐπα-φείλοτο ἀπ' τὴν οὐσιότητα! Κι' ὅταν πάλι ἐξέλετε τὸν κοινῶνά της νὰ ἐρωτοτροπῇ μὲ τὴ χαριτωμένη ἀρραβωνιαστικίαν, τὴν ἐρωγε ἡ ζήλεια στὴ σκέψι-σι ὅτι δὲν ἀπεκλείετο νάτῃν ὁ ἄντρας τῆς αὐτὸς καὶ νὰ τὴν ἀπατούσε μὲ τὸν ἄντρα της!

Στὸ τέλος, ζήτησε διαζυγιο, γιὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ ἀνυπόφορο καὶ καθημερινὸ μαρτύριό της.

Δυὸ ἄλλες ὥφες, Κινέζες, παντρεύτηκαν κατὰ λά-θος μὲ διαφορετικὸν ἄντρα ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάσουν. Νὰ πὼς ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ πράγμα-τα: Ἐνὼ πῆγαιναν μὲ δυὸ «ρικισόου» (χειροκίνητα ἀμαξάκια) στὰ σπῆτια τῶν γαμπρῶν, μιά χιονοβελ-τείοπτεσι, ὅταν καλλιτέρεψε ὁ καιρὸς, ἀνέβηκαν νεῖς τὸ λάθος, γιὰτὶ εἶχαν τὰ πρόσωπα τους σκεπα-σμένα μὲ πέπλο, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς χώρας τους.

Μόνον μετὰ τὸ γάμο, ὅταν ὁ κάθε γαμπρὸς ξεσκέ-πασε τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του, εἶδε πὼς ἔχει παντρευτῇ μὲ ἄλλην. Οἱ τέσσερες οἰκογένειες ἀποφα-σίσαν τότε νὰ διορθώσουν τὸ λάθος, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς τελετῆς τῶν καινούργιων γάμων. Ἐπειὶ ἐκρίναν ὅτι οἱ σύζυγοι ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ἡ Τύχη, ἦσαν πολὺ περισσότεροι τῆς ἀρεσκείας τους ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ τοὺς προώριζαν οἱ γονεῖς τους! Κι' ἐτοί τὰ πράγματα ἐμείναν ὅπως εἶχαν.

ΕΝΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΧΕΡΙ

Ο νέγρος έβαλε μπρός το μωτέρ και το αυτοκίνητο κύλησε πάνω στο μεγάλο δρόμο που φλεγόταν από τον έκτυφλωτικό ήλιο της Αφρικής. Τό ακολούθησαν μερικά φορτηγά αυτοκίνητα, φορτωμένα με μεγάλα κλουβιά που ήσαν ακόμα άδεια.

Καθισμένος στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, ο Μάξ γύρισε προς το σπίτι του και με μια χειρονομία, αποκαίρησε τη γυναίκα που τη Λουσιέν, που του στέλνουν φίλια απ' τη Βεράνα. Ύστερα διαπλώθηκε αναπαυτικά, έδωσε απ' την τσέπη του ένα γράμμα κι άρχισε να το διαβάει προσεκτικά.

Η κίνηση αυτή δεν διέφυγε την προσοχή της Λουσιέν. Απ' τη στιγμή που είχε φτάσει το γράμμα αυτό, είχε δη πολλές φορές το σύζυγό της να το διαβάει και να το ξαναδιαβάει. Ήταν ένα γράμμα που ήρθε ξαφνικά για να διακόψει την ευτυχία της. Και καθώς το αυτοκίνητο απομακρυνόταν, τα μάτια της Λουσιέν γέμισαν δάκρυα.

Ο Μάξ ήταν κυνηγός και έμπορος αγρίων θηρίων. Έφευγε τώρα για τη ζουγκλα, όπου λογάριζε ότι θα έκανε ένα καλό κυνήγι, για να μετερσή να εκτελέσει μια τελευταία παραγγελία που είχε λάβει απ' την Εύρωπη. Είχε παντρευτεί πριν από τρία χρόνια τη Λουσιέν που λάτρευε και που του ανταπέδιδε με την ίδια θερμότητα τον έρωτά του. Από τότε την έπαιρνε μαζί του, σ' όλα τα ταξίδια και τις αποστολές του.

Κάποτε όμως χρειάστηκε να ταξιδέψει ως το Παρίσι, για να συνοδεύσει ένα φορτίο πηχόκων και σπανιών πουλιών της αφρικανικής ζουγκλας. Είχε κάνει μόνος του αυτό το ταξίδι και χωρίς κανένα έμπορο λόγο παρέτεινε επί πολλές ημέρες την παραμονή του, όταν γύρισε, σ' ένα λιμάνι της Αφρικής.

Γνώριζε εκεί μια νοσηλεύτρια καμπαρέ, της Ντολρές. Και ξέχασε στην αγκαλιά της τη Λουσιέν κι έγινε σκλάβος της, γιατί τον είχε θαμπώσει με την εξωτική ομορφιά της και τους εξωρενισμούς της.

Η Λουσιέν μάντευε στην αρχή και έμεινε άργότερα όλες τις παρεκτροπές του συζύγου της, από ένα φίλο του, που από καιρό τη στενοχωρούσε με τις εκμυστηρεύσεις του, και που πίστευε πως η Λουσιέν θέλοντας να εκδικηθεί τον άντρα της θάπεφτε στην αγκαλιά του. Μά η Λουσιέν ήταν αποσιωπημένη στο Μάξ. Τον συγχωρούσε γρήγορα και έπαιζε πως ο χωρισμός θα τον έκανε να λησμονήσει τον εφημέριο έρωτά του.

Η Ντολρές όμως του εί-

χε γράψει τώρα και ο Μάξ διάβαζε και ξαναδιάβαζε το γράμμα της...

Ο Μάξ βρισκόταν εδώ και μία βδομάδα μέσα στην καρδιά της ζουγκλας. Είχε κιάλας πιασει ένα λιοντάρι, μία λεοπαρδαλί, μερικά έλφια και ένα πλήθος πουλιών. Ήταν λοιπόν χαρούμενος, όχι μόνο για την επιτυχία του αυτή αλλά και γιατί πολύ γρήγορα θα ξαναβρισκόταν στην αγκαλιά της Ντολρές.

Ένα πρωί, καθώς προχωρούσε κατά μήκος του ποταμού, είδε δυο από τους νέγρους του να ορμούν έναντι ενός κροκοδείλου, που μόλις είχε βγεί στην όχθη, να τον αναποδογυρίζουν. με άσπρα πλάγια ταχυρίων και με μια ταυτόχρονη κίνηση να χώνουν τα μαχαίρια τους στην κοιλιά του.

Όσοι να τους πλησιάσει ο Μάξ, του είχαν ανοίξει κιάλας το στομάχι. Όλοι είδαν τότε κάτι που τους γέμισε τρόμο και φρίκη: Ένα γυναικείο χέρι, μ' ένα χρυσό βραχιόλι στον καρπό.

Ο Μάξ έσκυψε άμέσως εξέτασε το χέρι κι ύστερα πήρε το βραχιόλι βιάζοντας μια κραυγή φρίκης. Το βραχιόλι ήταν της Λουσιέν. Δεν υπήρχε καμμία αμφιβολία, γιατί έφερε στο εσωτερικό του το μονόγραμμα της.

Για μια στιγμή ο Μάξ σκέφτηκε πως ο κροκοδείλος θα της είχε κόψει μόνο το χέρι. Το στομάχι του ήταν όμως γεμάτο από ανθρώπινες σάρκες που είχαν αποτελέσει το τελευταίο του γεύμα. Δεν του έμενε πια καμμία αμφιβολία. Άλλωστε το ποτάμι αυτό περνούσε σε μικρή απόσταση από το σπίτι τους.

Το δυστύχημα αυτό άνοιξε μια βαθιά πληγή στην καρδιά του Μάξ. Ή εικόνα της Ντολρές ξαναπέρασε για μια στιγμή από μπροστά του, άμέσως όμως την απομάκρυνε με φρίκη. Τί ήταν για το Μάξ η γυναίκα αυτή των όργων; Σχεδόν τίποτα. Απορούσε κι αυτός πως είχε τυφλωθεί τόσο ώστε να ξεχάσει προς χάριν της την αγαπημένη του Λουσιέν.

Και να τώρα που η μοίρα τον τιμωρούσε σκληρά, στερώντας του μ' ένα τόσο απάσιο τρόπο τη Λουσιέν που ποτέ του δεν είχε πάψει ν' αγαπά.

Οι τύψεις που άρχισαν να βασανίζουν τον Μάξ ήταν φοβερές. Δεν είχε φερθεί καλά στην αγαπημένη στο Μάξ. Τον συγχωρούσε γρήγορα και έπαιζε πως ο χωρισμός θα τον έκανε να λησμονήσει τον εφημέριο έρωτά του.

λησε απότομα, σχεδόν βάνουσα, γιατί οι φροντίδες και η στοργή με τις οποίες τον περιέβαλλαν τον έκιναν να ντρέπεται για την απιστία του.

Οι δυο Ιθαγενείς, αφήνοντας τον κροκοδείλο, κύτταζαν κατάπληκτοι τον κύριο τους, που ο πόνος και η μανία είχαν τελειώσει παραμορφώσει. Στο τέλος ο Μάξ σωριάστηκε ανάσθητος πάνω στην άμμο της όχθης.

Όταν ο Μάξ ανέκτησε τις αισθήσεις του, βρισκόταν πια στο σπίτι του, όπου τον είχαν μεταφέρει οι άντρες του. Επί οχτώ μέρες ψυνόταν από δυνατό πυρετό που τον εξαντλούσε σιγά-σιγά.

Η πρώτη σκέψις του Μάξ μόλις ανέκτησε τις αισθήσεις του, ήταν η Λουσιέν. Χίλια δυο πράγματα, μέσα στο δωμάτιο εκείνου που βρισκόταν τώρα του θυμίζαν την παρουσία της. Η ανάμνησις της βρισκόταν παντού. Καυτερα δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια του...

Λουσιέν!... ψιθύρισε. Πού είσαι, αγαπημένη μου; Και τότε νόμισε πως την είδε να προβάλλει από το ανοίγμα της πόρτας. Θά είμαι πολύ άρρωστος ακόμα, σκέφτηκε ο Μάξ. Το δρόμο αυτό το προκαλεί η ταρναμένη φαντασία μου. Η αγαπημένη μου Λουσιέν δεν υπάρχει πια!...

Κι έκλεισε τα μάτια του. Νόμισε τότε πως η όπτασία της νεκρής τον πλησίασε και σκύβοντας επάνω του του χαίδεψε τα μαλλιά.

Θά τρελλαθώ! φώναξε ο Μάξ κι άπλωσε τα χέρια που για ν' αγκαλιάσει εκείνο που νόμιζε πλάσμα της φαντασίας του.

Τα χέρια του άγγιξαν όμως ένα ζωντανό πλάσμα. Δεν ήταν, λοιπόν, όπτασία. Η ίδια η Λουσιέν βρισκόταν κοντά του; Δεν τόλμησε ν' ανοίξει τα μάτια παρά μόνο όταν άκουσε τη φωνή της να του ψιθυρίζει:

Τα έμαθα όλα, αγαπημένη μου, όπως βλέπεις όμως δεν ήμουν εγώ εκείνη που άρπαξε ο κροκοδείλος...

Και το βραχιόλι με το μονόγραμμα σου, που σου χάρισα την ημέρα των γάμων μας; Δεν θέλησα ποτέ να στο πω για να μη σε στενοχωρήσω. Μάξ, το βραχιόλι αυτό το έχασα εδώ κι ένα χρόνο. Κάποια άλλη γυναίκα θα το βρήκε και...

Λουσιέν, αγάπη μου, δεν τολμώ να πιστέψω στην τόσο ευτυχία μου. Τώρα που νόμιζα πως σε είχα χάσει κατάλαβα πόσο σ' αγαπούσα.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ένας υπηρέτης και του έδωσε ένα γράμμα που μόλις είχε φέρει ο διανομέας.

Με την πρώτη ματιά ο Μάξ κατάλαβε πως το γράμμα προερχόταν απ' τη Ντολρές. Χωρίς να διατάσει καμμία κίνηση και τα πέταξε θόλου καλά στην αγαπημένη του γυναίκα. Την είστε πληγώσει θανάσιμα με την εγκατάλειψή και την περιφρόνησή του τον τελευταίο καιρό. Πολλές φορές της εί-

ΥΒΟΝ ΜΠΩΜΟΝ

Το πιότη

Μια φορά κι έναν καιρό, πού ο Ναστραδίν Χότζας μπεκρολογούσε κρυφά με τη συντροφιά του, σε κάποιο ρακοπουλίδι στην Προύσσα, ένας φίλος του, Σεφκέτ που ήταν κι όλος στο κέφι, τον ρώτησε:

— Κάθε φορά που πίνω ρακί κι εύχαριστιέμαι, Χότζα μου, έρχεται στο μυαλό μου η άπορία. Ποιό μεγάλο κεφάλι νάτανε, που σκέφτηκε να φτιάξει το ρακί;

— Γιατί σουρχεται τέτοια άπορία, Σεφκέτ;

— Γιατί, Χότζα μου, είναι τόσο ώ- ραιο πράγμα το ρακί, ώστε αυτός που σκέφτηκε να το φτιάξει, πρέπει να είναι σοφώτερος και από τον Άλλαχ ακόμα.

Σε πολύ δύσκολη θέσι βρέθηκε ο Ναστραδίν Χότζας. Να παραδεχθεί ότι υπήρχε άνθρωπος σοφώτερος από τον Άλλαχ, δεν το ήθελε. Να φανή πάλι στον κόσμο ότι δεν το ήξερε, δεν τον σύμφερε. Γι' αυτό, αφού σκέφτηκε λιγάκι, απάντησε στο Σεφκέτ.

— Καύμενε μου Σεφκέτ, κρίμα που δεν το ξέρεις. Ο ίδιος ο Άλλαχ τό- φτιαξε το ρακί.

— Ο Άλλαχ, Χότζα μου; — Ο Άλλαχ, Σεφκέτ. Ο ίδιος έδω- δαξε το Μωάμεθ, τον προφήτη του, πως να το φτιάχνουν.

— Όποτε λοιπόν, είπε ο Σεφκέτ, αφού το ρακί είναι δώρο του Άλλαχ, και είναι πράγμα θεϊκό, μπορούμε να πίνουμε όσο θέλουμε...

Τότε ο Ναστραδίν Χότζας, διηγήθηκε την ιστορία του ρακιού.

— Όταν έπλεσε ο Άλλαχ τον κό- σμο, ρακί δεν είχε φτιάξει ακόμα, αλλά οι άνθρωποι που περνούσαν μονό- τονα τις μέρες τους και χωρίς κέφι, α- σκέφτηκαν να ζητήσουν κάτι απ' τον Άλλαχ, ώστε να γίνεται η ζωή πιο εύχά- τον, όπως να γίνεται ο ήλιος και το θά- ρος να παρουσιάζονται στον Άλλαχ και να τον τρεπουν.

— Τότε ο Άλλαχ, που είναι ο πιο ευχά- τον, όπως να γίνεται ο ήλιος και το θά- ρος να παρουσιάζονται στον Άλλαχ και να τον τρεπουν. Μια παγωμένη πνοή ανέμου έκανε σε μια πόρτα, και σπρώχνοντας γρήγο- ρα θέρους, έτσι, μπόρεσε ν' ανα- κατευτή με τους άλλους υπηρέτες πουφάσαν τη στιγμή εκείνη, χωρίς να τραβήξει την προσοχή κανενός!

— Τί σημαίνει αυτό; φώναξε ο βαρώνος, μόλις την είδε, με φωνή πουτρεμε από αγωνία.

— Μας κίτταξε όλους, ένα - ένα, κατάλαβα πως μας μετρούσε, κι έ- κάμα κι' εγώ το ίδιο. Ήμαστε δε- κατρείς!...

— Ο βαρώνος προσπάθησε να επι- δληθή στα νεύρα του, να διώξει τον τρόπο που τον πάγανε, όπως όλους μας. Πλησίασε σιγά - σιγά τη συ- σπριωδή άσπρη σιλουέτα.

— Ποιός είστε σεις; τραύισε, — Μιά λάμψη φάνηκε ξαφνικά, μέ- σα στο μισοσκόταδο, και την συνό- δεψε ένας έρπης κρότος. Ο βαρώνος λυγισε στα δυο, αναστενάξε βαθεία και σωριάστηκε κάτω!

— Μείναμε όλοι ακίνητοι, απολι- θωμένοι απ' τον τρόπο... ενώ πά- νω στο άσπρο σάβανο που βαρώνου είχε εμφανισθεί μία κόκκινη κηλίδα, που μεγάλωσε γρήγορα!

— Μια φωνή έκπληξε και φρίκης βγήκε ξαφνικά απ' τα χείλη μας... Η άσπρη μορφή είχε άρχισι να μι-

Το δέκατο τρίτο ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Παράξενο διήγημα

Ένα έκκρεμες χτύπησε δώδεκα φορές.

— Μεσάνυχτα! φώναξε γελαστά ο Ζάκ Ταλύ.

Μα το γέλιο του είχε μια έκφρασι παράξενη, πουκανε να τον κυττά- ζουν μ' άπορία οι τέσσερες φίλοι του που δειπνούσαν μαζί του.

— Θά σάς διηγηθώ μια άλλοκοτη ιστορία, άρχισε ο Ζάκ. Κάποτε, πριν πολλού καιρού, είχα προσκληθί σ' ένα ασυνήθιστο δείπνο... Τόχε όργα- νώσει ο βαρώνος νι'... Οτιέ. Είχε α- γοράσει τότε έναν παλιό πύργο, και για να γιορτάσει τα έγκαινα προ- κάλεσε έντεκα φίλους του, μανιώδεις κυνηγούς όπως έκείνους. Οι χωρικοί της περιοχής βεβαίωναν πως ο πύ- γος ήταν στοιχειωμένος. Ο βαρ- ώνος λοιπόν, έκκεντρικός πάντα, πρ- όσθεσε κάτω απ' τις προσκλησεις πού- στείλε στους φίλους του:

«Για να γνωριστούμε με τα φαν- τίσματα του πύργου μου, θα δειπνή- σουμε όλοι τα μεσάνυχτα στη με- γάλη αίθουσα. Ένδυμα φαντάσμα- τος υποχρεωτικόν».

«Ήμουν κι' εγώ ένας απ' τους προσκεκλημένους. Πήρα λοιπόν μαζί μου το απαραίτητο άσπρο σάβανο κι' έφυγα για τον πύργο του βαρ- ώνου.

Το ώρισμένο βράδυ, τα μεσάν-υχτα σχεδόν, βρεθήκαμε όλοι μαζε- μένοι έξω απ' την πόρτα της με- γάλης σάλας. Παρασιτάσαμε ένα θε- αμα παράξενο και κάπως άνησχα- στικό: Δώδεκα άσπρες μορφές, ακί- νητες στο μισοσκόταδο... Η κου- κούλα που σκέπαζε το κεφάλι μας, είχε δυο τρύπες στη θέσι των μα- τιών... Τα λεπτά που περνούσαν, μας φάνιωναν ατελείωτα. Τη στιγ- μιά εκείνη, οι περισσότεροι από μας δεν είχαν καμμία διάθεσι να γελά- σουν με την ιδέα του βαρώνου...

Τέλος, ένα ρολόι χτύπησε μεσά- νυχτα, με ήχος πένθιμου, μεγαλο- λικού. Ο βαρώνος άνοιξε τότε τη μεγάλη πόρτα και μπήκαμε όλοι στη σάλα, φωτισμένη μόνον από τρία μεγάλα καντήλια με πολλά κερία στήμενα πάνω σ' ένα μακρύ τραπέζι.

Μια παγωμένη πνοή ανέμου έκανε σε μια πόρτα, και σπρώχνοντας γρήγο- ρα θέρους, έτσι, μπόρεσε ν' ανα- κατευτή με τους άλλους υπηρέτες πουφάσαν τη στιγμή εκείνη, χωρίς να τραβήξει την προσοχή κανενός!

— Τί σημαίνει αυτό; φώναξε ο βαρώνος, μόλις την είδε, με φωνή πουτρεμε από αγωνία.

— Μας κίτταξε όλους, ένα - ένα, κατάλαβα πως μας μετρούσε, κι έ- κάμα κι' εγώ το ίδιο. Ήμαστε δε- κατρείς!...

— Ο βαρώνος προσπάθησε να επι- δληθή στα νεύρα του, να διώξει τον τρόπο που τον πάγανε, όπως όλους μας. Πλησίασε σιγά - σιγά τη συ- σπριωδή άσπρη σιλουέτα.

— Ποιός είστε σεις; τραύισε, — Μιά λάμψη φάνηκε ξαφνικά, μέ- σα στο μισοσκόταδο, και την συνό- δεψε ένας έρπης κρότος. Ο βαρώνος λυγισε στα δυο, αναστενάξε βαθεία και σωριάστηκε κάτω!

— Μείναμε όλοι ακίνητοι, απολι- θωμένοι απ' τον τρόπο... ενώ πά- νω στο άσπρο σάβανο που βαρώνου είχε εμφανισθεί μία κόκκινη κηλίδα, που μεγάλωσε γρήγορα!

— Μια φωνή έκπληξε και φρίκης βγήκε ξαφνικά απ' τα χείλη μας... Η άσπρη μορφή είχε άρχισι να μι-

κράινη... να μικραίνει... ως ότου χάθηκε τελείως απ' τα μάτια μας! Όταν συνήλασε και τρέξαμε προς την πολυθρόνα του δέκατου τρίτου φαντάσματος, δεν βρήκαμε πάνω σ' αυτήν παρά ένα άσπρο πανί!

— Οί υπηρέτες έτρεξαν, άκούγον- τας τις φωνές μας... Ο άτυχος βα- ρώνος ήταν νεκρός! Και τα μάτια του, που είχαν μείνει όρθανοίχτα, διαπρούσαν μίαν έκφρασι τρελλού τρώμου...

Ο Ζάκ Ταλύ άδειασε ένα ποτήρι κρασί και κύτταξε τους φίλους του. — Ωραίο παραμύθι για μικρά παιδιά! φώναξε εύθυμα ένας απ' αυτούς.

— Σας δίνω το λόγο της τιμής μου πως είναι μια αληθινή ιστορία! απάντησε ο Ζάκ.

Μα κανείς δεν τον πίστεψε. Ένας απ' τους φίλους του μάλιστα του είπε ειρωνικά:

— Θέλεις να μάς πείσεις ότι συμ- βαίνουν στον αιώνα μας τέτοια ύ- περφυσικά πράγματα;

— Μα ποιός σάς μίλησε για ύ- περφυσικά, αγαπητέ μου; — Η άσυννομία δεν μπόρεσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα. Οι χωρικοί πί- στεψαν ότι το έγκλημα είχε γίνει από κάποιο φάντασμα, που θέλησε να μάς τιμωρήσει για την κωμωδία μας... Και τώρα άκούστε την πραγματική εξήγησι:

Ανάμεσα στους έντεκα προσκε- κλημένους, υπήρχε κάποιος που μι- σούσε θανάσιμα το θάνατο, για μια γυναικοδουλεία... Ο άνθρωπος αύ- τος ήταν πολύ πλούσιος. Μόλις έ- φτασε λοιπόν στον πύργο, κατάφερε να δωροδοκήση έναν υπηρέτη...

Το σχέδιο του ήταν απλούστα- το: Λίγα λεπτά πριν χτυπήσουν με- σάνυχτα, ο υπηρέτης έστησε πάνω σε μια πολυθρόνα ένα φουσκωμένο άσκι, σκεπασμένο μ' ένα άσπρο σά- βανο, έτσι που να φαίνεται σαν άν-θρωπος καθισμένος. Ύστερα κρύ- φτηκε κάτω απ' το τραπέζι και πε- ριμένε...

Όταν ο βαρώνος έσκυψε πάνω απ' το δέκατο τρίτο φάντασμα, ο υπηρέτης πέρασε κάτω απ' το τρα- πεζομάνηλο την κάνη ενός πιστο- λίου και πυροβόλησε... Πάνω στην ταραχή που έπακολούθησε, άφησε το άσκι να ξεφουσκώσει, το τραβήξε κρυφά, σπρώχκε ως την άλλη άκρη του τραπεζιού, που βρισκόταν κοντά σε μια πόρτα, και σπρώχνοντας γρήγο- ρα θέρους, έτσι, μπόρεσε ν' ανα- κατευτή με τους άλλους υπηρέτες πουφάσαν τη στιγμή εκείνη, χωρίς να τραβήξει την προσοχή κανενός!

— Τί σημαίνει αυτό; φώναξε ο βαρώνος, μόλις την είδε, με φωνή πουτρεμε από αγωνία.

— Μας κίτταξε όλους, ένα - ένα, κατάλαβα πως μας μετρούσε, κι έ- κάμα κι' εγώ το ίδιο. Ήμαστε δε- κατρείς!...

— Ο βαρώνος προσπάθησε να επι- δληθή στα νεύρα του, να διώξει τον τρόπο που τον πάγανε, όπως όλους μας. Πλησίασε σιγά - σιγά τη συ- σπριωδή άσπρη σιλουέτα.

— Ποιός είστε σεις; τραύισε, — Μιά λάμψη φάνηκε ξαφνικά, μέ- σα στο μισοσκόταδο, και την συνό- δεψε ένας έρπης κρότος. Ο βαρώνος λυγισε στα δυο, αναστενάξε βαθεία και σωριάστηκε κάτω!

— Μείναμε όλοι ακίνητοι, απολι- θωμένοι απ' τον τρόπο... ενώ πά- νω στο άσπρο σάβανο που βαρώνου είχε εμφανισθεί μία κόκκινη κηλίδα, που μεγάλωσε γρήγορα!

— Μια φωνή έκπληξε και φρίκης βγήκε ξαφνικά απ' τα χείλη μας... Η άσπρη μορφή είχε άρχισι να μι-

...Τ' άλλο πρωί, ο Ζάκ Ταλύ αυτοκτόνησε, φουτεύοντας μια σφαίρα στο κεφάλι του.

K. OPBA

Η γυναίκα και η όμορφοι

Στο προηγούμενο σχετικό σημείωμα εξέθεσα τους λόγους, για τους οποίους δεν πρέπει να στρέψετε την προσοχή σας στον τεχνική ομορφιά του προσώπου σας, η οποία άλλος τε εινε και παροδική, άλλ' αν θέλετε να παραμείνετε επι μακρόν ώραιες και όμορφες να φροντίζετε προ πάντως να διατηρήτε την υγεία σας όσο το δυνατόν καλύτερα. Και του- το γιατί — καθώς είπαμε — οι περισσότερες ασθένειες του οργανισμού πριν εκδηλωθούν καλά, άρχίζουν με μερικά προ- ειδοποιητικά σημεία επάνω στο δέρμα, δηλαδή με κωκινίλες, σπυράκια, με άκμες, λειχήνες, εκζέματα και μ' άλλες αντίαι- σθητικές εκδηλώσεις που προκαλούν την άσχημία και την πα- ραμόρφωσι του προσώπου.

Και εξηγούμαι σαφέστερα: "Ας πάρουμε ως παράδειγμα από τις πιο γνωστές και συνηθέστερες παθήσεις: την άκμη και την αναφυλαξία (όρτικαρία). Οι παθήσεις αυτές ο- φείλονται τις περισσότερες φορές σε αυτοδηλητηρίασι του οργανισμού, που προέρχεται από το πεπτικό σύστημα και πα- ραπρουνται σ' άτομα που υποφέρουν από το σπυράκι, από δυσκοιλιότητα, από παράσιτα των εντέρων, από ακανόνιστη περίοδο ή σε άτομα που δεν άνεχονται ώριμα εϊδη τροφών.

Τα άτομα αυτά, λόγω μιας των εσωτερικών αυτών αιτιών, άρχίζουν να παρουσιάζουν γενικό εξάνθημα ή κωκινίλες στο πρόσωπο, συνοδευόμενες από φαγούρα, πρήξιμα των μα- τιών ή να σχηματίζουν τις γνωστές, αντίαισθητικές κι' επι- τμονες άκμες. Και τούτο, γιατί από την δυσκοιλιότητα ή την ελαττωματική λειτουργία του σπυράκιου ή των εντέρων κ.τ.λ. γίνεται ελαττωματική αποβολή των άχρηστων ουσιών. Οι ού- σιες αυτές μένουν εν μέρει στο σώμα και απορροφόμενες από το αίμα προκαλούν την αυτοδηλητηρίασι, ή τις εκδηλώται πρωταρχικώς στο δέρμα του προσώπου του πάσχοντος ή του σώματος, με τις αναφυλακτικές εκδηλώσεις που αναφεραμε παραπάνω.

Καθίσταται λοιπόν καταφανές ότι για να υποχωρήσουν οι δερματικές αυτές εκδηλώσεις δεν χρειάζονται καλλυντικά ή άμολαυτρα, με την χρήση των οποίων μόνο επιδεινώνε- ταν προκαλείται, αλλά χρειάζεται ειδική διαίτα και αάλο- γος φαρμακοθεραπεία, με την οποία θα κανονισθεί η ελατ- τωματική λειτουργία του σπυράκιου, των εντέρων ή της περι- όδου, όποτε και η υγεία θ' αποκατασταθί και οι δερματικές εκδηλώσεις θα εξαφανισθούν. Καταλαβαίνετε τώρα τους κιν- δύνους που διατρέχετε, ακολουθώντας πολλές φορές τις συμ- βουλές των διαφόρων κωρέων και ατόμων ξένων προς την Ια- τρικήν επιστήμη, που δεν γνωρίζουν τίποτα περί των λει- τουργιών του οργανισμού και οι οποίοι προσπαθούν μόνον με διάφορα άστυα, τοπικά μέσα και με καλλυντικά, να βερα- πεύουν δερματικές παθήσεις όφελόμενες σε εσωτερική αιτία.

Πολλοί θεωρούν το δέρμα σαν κάτι άσχετο με τ' άλλα όργανα του σώματος, σαν ένα άλλο σκέπασμα της σάρκας. Άγνοούν ότι το δέρμα εινε ένα από τα λεπτότερα όργανα του ανθρώπινου σώματος, εινε ένα σπουδαίο όργανο, όπως εινε το σπυράκι, τα νεφρά, η καρδιά και τα πνευμόνια. Διηγήθη από τα πιο ενεργητικά, ευρυστάθια και παραγωγικά όργανα, γιατί αυτό παράγει τον έρωτα, τις λιπαρές εκκρίσεις για την διατήρησι της ελαστικότητός του, τα νύχια, τις τρίχες του, το σπυράκι, την ελαστικότητά του, τα νύχια, τις τρίχες και, τέλος, συσχετισμένο με την γενική λειτουργία του οργανισμού, γι' αυτό δε και συμπάσχει σ' όλες τις διάφο- ρες παθήσεις αυτού.

Για τους λόγους αυτούς, λοιπόν, χρειάζεται και το δέρ- μα μια ιδιαίτερη και τακτική υγιεινή περιποίησι και κατ'α- ληλή προφύλαξι από τους διάφορους εξωτερικούς ερεθισμούς, ως το ψύχος, τον ήλιο, τα πολλά ακατάλληλα και βλαβε- ρα καλλυντικά κ.τ.λ. για να διατηρηθεί, επί μακρόν την ζωο- κητία, την φρεσκάδα και την ελαστικότητά του, στοιχεία άπα- ραίτητα για την ωραία εμφάνισι του.

Κάθε γυναίκα που φροντίζει για την ωραιότητά της, πρέ- πει να γνωρίζει ότι, ένας μεν τα διάφορα μέσα δια της χρή- σεως των οποίων θα διατηρήσι ταύτην επί μακρόν, απ' ετε- ρό αυτούς. Ο ψυχρός άέρας ή η υπερβολική ζέση, ο ήλιος, η υπερκοπιασις, τα ξενύχτια, η κακή διαίτα, το πολύ ταγα- ρο και η τελευταία δυστυχώς παρατηρούμενη κατ' απαίτη- σιν της ανατορίας! καταχρησις των οινόπνευματων πο- τών, ένα καμμία ελασθητική έπιδρασι δεν έχουν στον άνδρα, στην γυναίκα, απεναντίας, αφήνουν τα ίχνη της διαβάσεως.

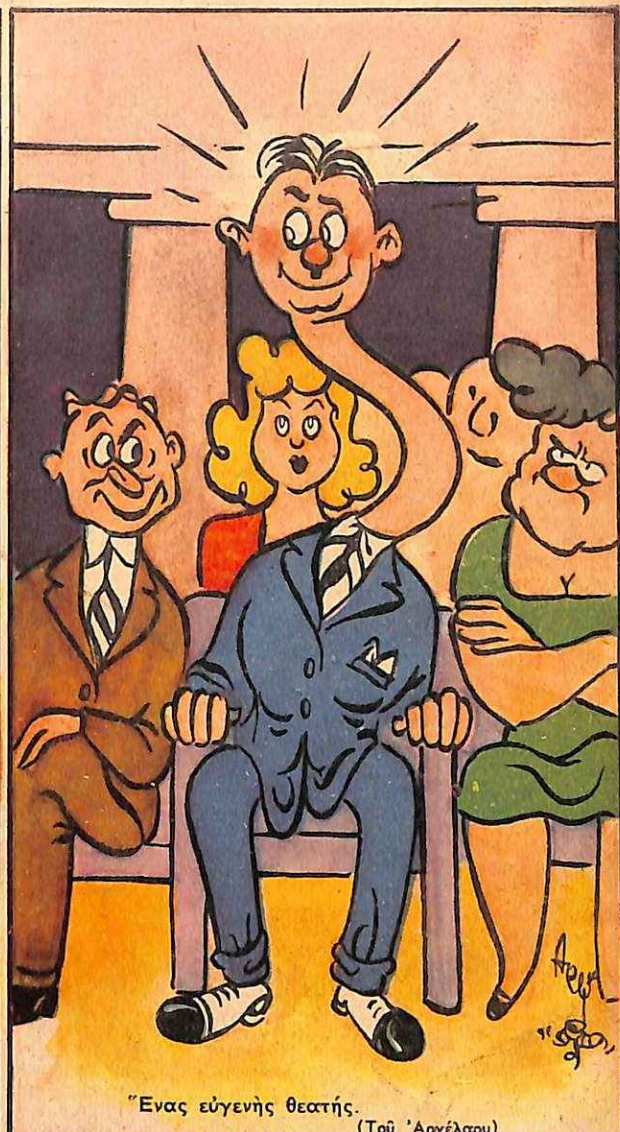
Όσωντας τα παρατεταμένα θαλασσοδουτρα και ήλιου- τρα, ο μη καλός καθορισμός του παρασπου καθε βρεδυ προ- του ύπνου, το καπνισμ, η καλονία και τα λοιπα ερεθιστικά μέσα που χρησιμοποιούν πολλες κυριες εξ άγνοιας των, δια- τον καθορισμόν του προσώπου, συντελούν στο να γίνει η ε- λασθη από σπυράκια και εξανθήματα και να σκεύη διαρκώς α- τούν ή διαπνών το δερματος πασι να γίνεται πλέον κανονι- σμματογόνων αδένων του, άσυνον τα μαλακτικόν εκκρίσεων των με αποτέλεσμα την άσχημιαν, των πρώων μαρμαρόν και την κακαστοφή πάσης ζωτικότητος παντός για την θεραπεία λοι- πών των διαφόρων δερματικών εκδηλώσεων χρειάζεται τακτι- κή αναλογος των περιπτώσεων και των γενικών συμπτωμάτων.

Χρειάζεται, άσυνον, ειδική διαίτα και αποσποχή εκ διαφόρων ερεθιστικών τροφών με την λήψιν των οποίων οι δερματικές εκδηλώσεις επιδεινώνονται και χρονίζου.

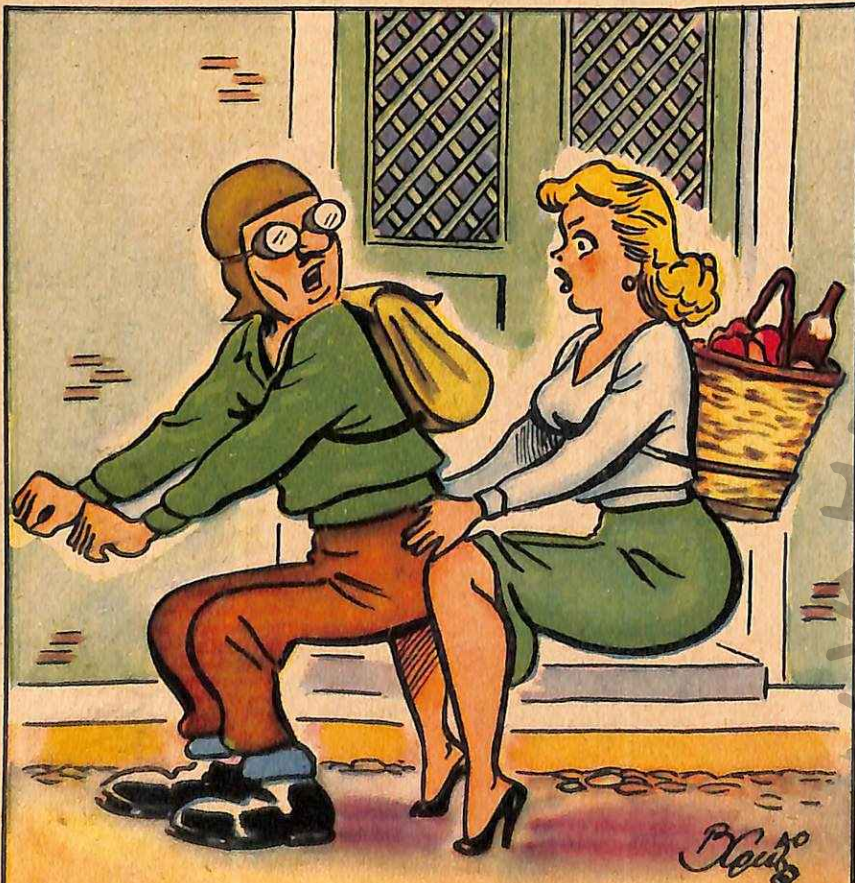
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός - Δερματολόγος

— Μὲ συγχωρεῖς, γυναῖκούλα μου, ἂν εἶμαι τόσο διαχυτικός, ἀλλὰ φταίει ἡ "Ανοιξίς!"

"Ενας εὐγενὴς θεατὴς.
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— "Ὅλα εἶνε ἑτοιμα, ἀγάπη μου, γιὰ νὰ πᾶμε ἐκδρομὴ. Τὸ μόνο πού μᾶς λείπει εἶνε ἡ μοτοσυκλέτα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Χρυσέ μου, νὰ μὴ με ξαναπάρῃς σ' αὐτὸ τὸ τηλέφωνο, γιὰτὶ ὁ κύριος διευθυντὴς παραπονιέται πὼς τὸν καθυστερῶ στὴ δουλειά του!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)